

游
送

priest

Mục lục

<u>Chương 1: Bác sĩ Khấu</u>	
<u>Chương 2: Súng</u>	
<u>Chương 3: Lão Diêu</u>	
<u>Chương 4: Máy chiếu</u>	
<u>Chương 5: Lần mạo hiểm đầu tiên</u>	
<u>Chương 6: Lão Diêu – 1</u>	
<u>Chương 7: Lão Diêu – 2</u>	
<u>Chương 8: Lão Diêu – 3</u>	
<u>Chương 9: Lão Diêu – 4</u>	
<u>Chương 10: Lão Diêu – 5</u>	
<u>Chương 11: Lão Diêu – 6</u>	
<u>Chương 12: Núi cao – 1</u>	
<u>Chương 13: Núi cao – 2</u>	
<u>Chương 14: Bảy người</u>	
<u>Chương 15: Bảy người – 2</u>	
<u>Chương 16: Bảy người – 3</u>	
<u>Chương 17: Nhiều chuyện</u>	
<u>Chương 18: Nguy cơ</u>	
<u>Chương 19: Can thiệp</u>	
<u>Chương 20: Giám thị</u>	
<u>Chương 21: Ảo tưởng</u>	
<u>Chương 22: Ôm</u>	
<u>Chương 23: Hạt giống</u>	
<u>Chương 24: Tiểu loli PK chú biến thái</u>	
<u>Chương 25: Ta là ai?</u>	
<u>Chương 26: Ma thuật sư</u>	
<u>Chương 27: Động lòng</u>	
<u>Chương 28: Chủ nhân của đảo Vô Danh</u>	
<u>Chương 29: Nghĩ cách cứu viện</u>	
<u>Chương 30: Trục thời gian thứ hai</u>	
<u>Chương 31: Mảnh đất một đời</u>	
<u>Chương 32: Đại bản doanh</u>	
<u>Chương 33: Thổ lộ</u>	
<u>Chương 34: Giấu diếm</u>	
<u>Chương 35: Hoang mang</u>	
<u>Chương 36: Bộ nhớ</u>	
<u>Chương 37: Dò quét</u>	
<u>Chương 38: Sau khi thổ lộ</u>	
<u>Chương 39: Tập kích</u>	
<u>Chương 40: Khởi nguồn</u>	
<u>Chương 41: Cái chết của Hi Vọng – 1</u>	
<u>Chương 42: Cái chết của Hi Vọng – 2</u>	
<u>Chương 43: Tình yêu</u>	

Chương 44: Không đề

Chương 45: Siêu thị

Chương 46: Lựa chọn

Chương 47: Người Yêu

Chương 48: Khắc tinh của voi

Chương 49: Ác mộng

Chương 50: Mưu sát

Chương 51: Quay đầu

Chương 52: Cầm hận

Chương 53: Biến vong linh

Chương 54: Vực thăm mở màn

Chương 55: Vực thăm

Chương 56: Vực thăm – 2

Chương 57: Vực thăm – 3

Chương 58: Vực thăm – 4

Chương 59: Vực thăm – 5

Chương 60: Kết thúc

Chương 61: Phiên ngoại 1. Thường Đậu – Dụng phải tường nam chẳng quay đầu

Chương 62: Phiên ngoại 2. Kị sĩ Nhị Béo và Công chúa hạt đậu

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 1: Bác sĩ Khẩu

Nghe nói bên ngoài đại sơn người ta đã dùng ngu ần năng lượng mới; nghe nói nhà của một vài người trong thành phố chính là một cái máy tính to, có thể nói chuyện, có thể tán phét, sai làm cái gì là làm cái đó; nghe nói ở cách xa trăm sông ngàn núi, chỉ cần mở máy di động ra một cái thì đối phương như là đang ng ồi ở ngay trước mặt mình, còn chân thật đến mức sờ thấy được; nghe nói nhà khoa học nào đó lại đang nghiên cứu cái gì gì đấy...không gian chi chi...lý luận mô mô, tương lai sẽ có một ngày, mấy người trong thành phố kia chỉ cần mở cửa nhà là đã có thể đến được chỗ làm ở rất xa r ồi.

Nghe nói...

Có đi đâu mấy cái chuyện đó chẳng liên quan gì với thôn nhỏ vùng sâu vùng xa này sắt. Quốc lộ đi qua vùng này tuy đã thông nhiều năm, thế nhưng vì vấn đề địa chất nên tình hình giao thông vẫn không ra gì như cũ, chín khúc queo mườì tám khúc cua, hàng năm xảy ra bao nhiêu là tai nạn, bất luận là vận chuyển vật tư ở bên ngoài vào hay là người trong núi đi ra đều là chuyện vô cùng vô cùng gian nan.

Sức người sức của đồ v ề đây nhiều vô kể, giúp dân thôn xây dựng những ngôi nhà còn đẹp hơn trong thành phố, lại sửa sang quốc lộ, trường học và bệnh viện, cơ mà hoàn cảnh sinh hoạt của mọi người vẫn bí bách chật hẹp. Vẫn còn người già mắc bệnh không chịu đi khám bệnh viện, thà rằng ở nhà uống mấy thứ thuốc dân gian và cầu thần bái phật cho xong.

Vì thế rất nhiều người không biết tâm lý con người cũng sẽ mắc bệnh, đã mắc bệnh, cũng cực kì nguy hiểm.

Trong căn phòng gác, thiếu nữ tỉnh lại trong giấc mộng dài ng ời bật dậy, trên mặt còn chút mơ hồ. Lúc này, bức màn bị một người nhẹ nhàng kéo ra, ánh vàng chi ều tà nghiêng nghiêng rơi vào. Người đàn ông kéo màn đang cúi đầu tựa bên cửa sổ, hít thật sâu hương thơm hoa trà trong cái chậu cây con con.

Sau đó hắn quay đầu, nheo mắt nở nụ cười: “Thế nào, tỉnh rồi chứ?”

Đó là một người đàn ông còn rất trẻ____Không phải tuổi hắn còn trẻ, mà là cảm giác hắn mang lại cho người ta, khiến người ta cảm thấy cho dù tương lai đến tuổi trung niên hay biến thành một ông lão tóc bạc phơ phơ thì hắn vẫn cứ trẻ trung như cũ, bởi vì hắn có một đôi mắt đặc biệt vui tươi.

Tóc trên đầu hắn ngắn ngắn, loạn cào cào, vì người cao chân dài mà đáng vẻ càng thêm g ầy yếu. Hắn có khuôn mặt dường như lúc nào cũng tươi cười chói lóa, người khác nhìn vào cũng nhìn không được mà toét miệng cười theo làm cho ai nấy đều yêu thích trăm phần.

Thiếu nữ nhìn hắn, bỗng nhiên hốc mắt nóng bừng lên, trong khoảnh khắc cô không biết phải diễn tả thế nào, chỉ có thể làm theo bản năng, òa khóc: “Bác sĩ Khấu...”

Bác sĩ Khấu không ngắt ngang mà để cô bé khóc một lần cho thống khoái, hắn đứng một bên nhẹ tay nhẹ chân sắp xếp lại dụng cụ vào cái ba lô mang đậm phong cách hoài cổ, đợi cho cô bé kia khóc xong xuôi, hắn mới lấy ra một chiếc hộp nhỏ, tiện thể rút luôn mấy tờ giấy ăn đưa qua: “Cho em, lau đi, đợt trị liệu cuối cùng kết thúc rồi, trong chiếc hộp này là cố gắng của chúng ta suốt mấy ngày qua, em có thể giữ làm kỉ niệm.”

“Kỉ niệm?”

“Kỉ niệm em sống lại một lần nữa.” Bác sĩ Khấu chớp chớp mắt với cô bé, một tay nhấc lên cái ba lô to để đầy dụng cụ, khiêng lên vai, giống như một lữ khách đường dài chẳng đáng tin tưởng. Hắn lầm nhẫm mấy câu dân ca sai nhạc, mở cửa ra, gật đầu với cha mẹ thiếu nữ đã chờ ở ngoài này từ lâu lắm, “Có thể vào với con bé rồi.”

Người phụ nữ trung niên chột che miệng mình nước nở khóc lên, bà đi vào trong phòng, thiếu nữ khẽ gọi một tiếng “Mẹ”, thế là tiếng nước nở vỡ òa. Bác sĩ Khấu đứng ở ngưỡng cửa gật gật đầu với người đàn ông đang cảm ơn rồi rít rỏi xoay người rời đi, tựa như hắn chưa từng dừng lại, cũng chưa từng làm bất cứ chuyện gì.

Khấu Đồng, hắn là một du y.

“Du y” bình thường còn có một từ đồng nghĩa rất được ưa chuộng, chính là “Tên lừa đảo”, du y Khấu Đồng này còn giống lừa đảo hơn các du y khác, bởi vì hắn là bác sĩ tâm lý.

Dựa theo lý giải của dân tình thì chỉ cần là con người, ăn rau dưa ngũ cốc thì phải có hỉ nộ ái ố, cuối cùng sẽ có lúc muốn đánh nhau muốn mắng người, chẳng phải là chuyện lớn lao gì, làm sao mà phán được là tâm lý có bệnh chứ? Chẳng phải đầu do bác sĩ tâm lý định đoạt cả sao?

Nói có bệnh là có bệnh, bảo khỏi rồi là khỏi rồi, chả lừa đảo thì là gì?

Còn chẳng chuyên nghiệp bằng thầy bùa, ít nhất người ta còn đao thật thương thật vừa rú rít âm ỉ vừa trợn trắng mắt nhảy tung tung, trông đáng đồng tiền bát gạo hơn hắn.

Thế nhưng Khấu Đồng chính là một người rất thần kì, nghe đâu hắn có công việc hần hoi, thậm chí còn có chức vụ trong ngành thần bí nhất trên thế giới___ Ngành ‘Hữu quan’.

Bác sĩ Khấu có cống hiến cực lớn với ngành hữu quan, lớn đến mức độ nào? Khụ, chuyện của ngành hữu quan thuộc về cơ mật quốc gia, cho nên không thể nói tỉ mỉ được.

Dù sao thì nghe nói các bác sĩ tâm lý cao cấp dạo này đều lên level cả rồi, có mấy trị liệu kiểu mới đồn rằng có thể thông qua một cách nào đó mà nhìn thấy được thế giới ý thức chân chính của con người, thứ được gọi là ‘Máy chiếu’ đó có quan hệ sâu xa với bác sĩ Khấu, thiên hạ truyền rằng hắn chính là một trong những người nghiên cứu chế tạo ra nó đấy.

Có thể thấy được bác sĩ Khấu tuy rằng khiêm tốn, thế nhưng cực kì trâu bò đó nha.

Có đi đâu bác sĩ Khấu trâu bò này cũng chẳng có nhiều công tác nghiên cứu khoa học cho lắm, công việc bình thường của hắn thậm chí còn có chút thanh nhàn nữa kìa. Chắc là vì thanh nhàn đến tức trứng cho nên mới làm bộ làm tịch noi theo Nhị Lang Thần trong ti vi, mỹ kì danh viết là tạo phúc cho quần chúng nhân dân, từ đó về sau chỉ nghe đi đâu động không nghe thông truyền.

Khi hắn nhàn rồi sẽ coi đó là cái cớ để chạy loạn khắp nơi, giống như một bác sĩ lang thang lưng đeo ba lô dụng cụ. Người khác không tin hắn, mắng hắn là lừa đảo, hắn cũng không để ý, căn bản da mặt hắn còn dày hơn cả tường thành cơ mợ. Người ta tin tưởng hắn, nhờ hắn hỗ trợ chữa trị, hắn sẽ dừng chân lại nơi đó một thời gian, chữa khỏi cho người ta rồi đi, bệnh nhân đưa bao nhiêu tiền đâu là tự nguyện___ dù sao hắn đi đâu mà chả dùng công quỹ... Cái vụ chữa bệnh cứu người kia...ờ, đương nhiên cũng không thể nói tỉ mỉ được.

Khấu Đồng ra khỏi nhà cô bé kia, đeo lên mắt một cặp kính đen to đùng, huyết sáo lú lo mang đồng hồ về khách sạn cất. Sau đó hắn xắn cao tay áo, sung sướng đi hội họp___ Là một đám thanh thiếu niên choai choai mời hắn, vì mấy nhóc đâu sùng bái hắn cực kì.

Bác sĩ Khấu ở trong mắt người trong thôn, đặc biệt là trong mắt cái đám thanh thiếu niên kia, là một nhân vật vô cùng thần kì.

Người thôn này đều biết con gái nhà họ Hoàng. Nó là quái thai, chẳng hiểu ra sao mà cứ ba hôm hai bận lại đâm đầu đi tự tử. Mọi người đều thấy nhưng không thể trách, bởi vì hành vi tự tử của con bé còn diễn ra thường xuyên hơn cả kì đèn đỏ hàng tháng___ tháng nào cũng phải có vài ngày.

Thế mà sau khi bác sĩ Khấu đến nơi này, chỉ ở lại nhà con bé vồn vện có hơn một tháng mà nó đã giống con người hơn nhiều, không còn đi tìm chết theo lệ thường nữa, cũng biết đi ra ngoài, ra ngoài đường còn biết chào hỏi các cô dì chú bác. Qua hơn một tháng nữa. Lại qua hơn một tháng

nữa, Hoàng cô nương cư nhiên triệt để sửa chữa sai lầm, vốn dĩ trước đây nó coi cha mẹ như kẻ thù, giờ đã tốt hơn nhiều lắm.

Sự thật chứng minh, bác sĩ Khấu đích xác là thần kì hơn thầy đồ nhiều.

Cho nên tầng lớp thanh thiếu niên muốn bày tỏ với bác sĩ Khấu sự kính trọng tuyệt đối____ Cả lũ mời hẳn tới sườn dốc ngoài cổng thôn phía Nam tham gia hoạt động truyền thống của cả bọn, đưa xe.

Xe dùng để đua đương nhiên là xe đạp, đường xá ở đây còn chưa được khai thông, chỉ là một sườn dốc thiên nhiên vừa rộng rãi vừa dựng đứng, người bình thường trong thôn không đi qua đường này, vì thế nó trở thành sân chơi của lũ trẻ. Khi mùa xuân đến, cỏ cây và hoa dại tốt um như trái vả, ở giữa tằm vả là một con đường bị các ‘tay đua’ chà đạp thành một con đường đất trơn như đổ mỡ.

Cưỡi xe từ vị trí này, hay chân rời khỏi bàn đạp, làm các động tác có độ khó cực cao, gào thét vang trời lao thẳng xuống...chính là cuộc thí luyện đầu tiên trên con đường trở thành ‘nam tử hán’ mà lũ trẻ con, ừm...tự nhận.

Thực tế là, hằng năm đều có rất nhiều nhóc ranh ngã què chân vì vụ này, cho nên người lớn trong nhà đều dùng cán chổi uy hiếp con cháu nhà mình rằng, dám đến sườn dốc kia đua xe, ông bà bố mẹ nện gãy chân con đó!

Đáng tiếc đánh gãy chân với ngã gãy chân kết quả đều như nhau cả thôi, vì thế cưỡng bức thất bại, tụ hội đua xe vẫn như lệ cũ được tiến hành trong khí thế hùng hục.

Khi Khấu Đồng đến nơi thì đám con trai đã bắt đầu rồi.

Một nhóc con thấy hẳn thì lập tức chạy đến chào, nó quệt mồ hôi trên trán, hô to một tiếng: “Bác sĩ Khấu tới rồi!”

Trừ một lũ còn đang ở trên dốc không làm gì được, mấy thằng nhóc khác đều ủa tới, mồm năm miệng mười giới thiệu quy tắc cho hắn, cộng thêm cả việc thổi phồng bản thân lợi hại trước mặt thần tượng.

Chúng nó nguyện ý kết nạp bác sĩ Khấu vào thế giới của mình, bởi vì hắn chưa bao giờ giống với ‘người lớn’, hắn không trưng ra bộ mặt như hùm như hổ, làm như mình giỏi lắm rồi cao thâm khó dò nói cái này không được cái kia không nên___mặc dù hắn thật sự thật sự rất là giỏi.

Khấu Đồng vui tươi hơn hẳn ngẩng đầu xem hai vòng chiến, cuối cùng cũng ngửa tay ngửa chân không chịu được.

Cả đám thiếu niên tranh nhau nhường xe của mình cho Khấu Đồng, hắn đặt đồ đạc sang một bên, xắn tay áo sơ mi lên, như một đứa mắc bệnh nổi loạn tuổi mới lớn mà học theo chúng nó vung chân đạp xe lao đi vun vút, miệng gào: “Yah hú ~”

Mái tóc vốn rối tung của hắn càng thêm hỗn loạn, đã vọt xuống dưới chân dốc rồi, lại vẫn chưa thỏa chí đẩy xe ầm ầm phi lên, toét một nụ cười rất mực dương quang chói lóa: “Nào nào, ai theo anh cùng phi xuống?”

Đoàn xe “Thỏ hoang” sẵn sàng xuất phát, nhóm thiếu niên thi nhau thò cổ hô gọi, Khấu Đồng lúc này dứt khoát buông luôn tay lái, toàn thân trên dưới còn mỗi cái móng dính trên yên xe khiến cho cả lũ kinh hồn táng đảm. Một đồng fan náo loạn của hắn ở đằng sau điên cuồng hét ầm trời: “Đạp xanh rau má! Bác sĩ Khấu anh thật chuẩn men! Đỉnh quá!”

“Thế này đã là cái gì, anh biểu diễn cho mấy đứa xem màn chuyên nghiệp hơn đây này.” Khấu Đồng lần thứ ba đẩy xe, hơi hơi thở dốc trèo lên đến nơi, quần chúng vỗ tay làm cho hắn thấy mình hình như cũng sắp điên rồi.

Lúc này tay hắn vẫn còn đặt trên tay lái, sau khi đi được một đoạn vững vàng, hắn đột nhiên rút hai chân đặt lên thay thế, sau đó rút hai tay về, dang ra như một con chim lớn, gập hai chân lái xe phóng vèo vèo về phía trước, tiếng trồn trồ táp tắc vang lên ầm ầm.

Ngay trong thời khắc kích động nhân tâm ấy, chị Trương bất ngờ đưa theo một đoàn người lớn chạy đến, chắc hẳn là thu được tin tình báo cho nên tới bao vây tiểu trừ hoạt động đưa xe phi pháp, kết quả lại Khấu Đổng đang biểu diễn một mình.

Chị Trương nhất thời sợ đến trắng bệch cả mặt, gào xé cổ: “Chết chưa! Bác sĩ Khấu! Bác sĩ Khấu cậu mau xuống xe! Ôi cha mẹ ời, sao cậu lại làm loạn cùng cái lũ nhãi ranh này thế hả? Ngã ở đây là què cẳng đấy chẳng chời đâu!”

Khấu Đổng cười lớn trả lời: “Không đâu.”

Chị Trương kiễng chân, trong lúc bận rộn trăm bề vẫn không quên tóm cổ thằng nhỏ xui xẻo nhà mình, vỗ lên lưng nó đom đóp: “Nguy hiểm lắm bác sĩ Khấu ời!”

Khấu Đổng nói: “Không sao đâu!”

“Mẹ ời làm sao mà không sao cho nổi? Cậu mau xuống đi!”

Sau đó...

Sau đó Khấu Đổng xuống thật___ Xét thấy chân hấn quá dài, cong cong lên che khuất cả tầm mắt, thành ra không phát hiện thấy bánh trước táng vào một hòn đá, vì thế, hấn ngã lộn cổ xuống.

Lúc ngã xuống Khấu Đổng nghe thấy một âm thanh không lành cho lắm, hấn ngã theo tư thế nằm nghiêng, mặt chôn trong đê mê gối, một mặt vì rất đau, mặt khác...quá mất mặt.

Hấn cảm giác hình như mình vô cùng bất hạnh mà... ngã què cẳng thật rồi.

Câu chuyện này bắt đầu từ một du y không đáng tin cậy ngã què chân mình bằng một cách thức càng không đáng tin hơn.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 2: Súng

Người đàn ông có một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nhưng không quá mức lãnh ngạnh hiện lên vẻ anh tuấn có chút bất cần đời dưới ánh mặt trời. Ngón tay gầy giống như ngón tay của một người đánh dương cầm, thon dài xinh đẹp, cực kì linh hoạt, một đôi tay như thế có làm động tác gì đi chăng nữa cũng đều khiến cho người xem thấy cảnh đẹp ý vui___ cho dù là đang đùa nghịch súng ngắm.

Tiễn phương đã khói lửa mịt mù, dụng cụ liên lạc đeo bên tai không ngừng có tiếng người kêu gọi, đây là một trận chiến tiêu trừ những phần tử khủng bố được trang bị vũ khí khoa học công nghệ còn sót lại.

“Xin trợ giúp xin trợ giúp, hỏa lực ở cửa sau quá mạnh, chống đỡ không nổi! Bọn người này là dân liều mạng!”

“Rõ!”

“Các bộ đội chú ý, chú ý, không được để nhân vật nguy hiểm No.002 chạy thoát, các bộ đội chú ý...”

Gã vẫn không nhanh không chậm ghì khẩu súng ngắm như trước, nạp đạn, lên đạn, chậm rãi ngắm bắn.

“Phát hiện No.002, đây là tiểu đội số 4, phát hiện No.002!”

“Rõ, tiểu đội số 4 báo cáo vị trí đi.”

Người đàn ông nheo mắt lại nhìn ra xa, lắc đầu, cười nhẹ, mơ hồ lầm bầm một câu: “No.002.”

“Đã tới gần vị trí cửa sau, No.002 muốn chạy trốn!”

“Chặn đứng hắn!”

“Tiểu đội số 1 đã trợ lực kịp thời.”

“Rõ!”

Lại là một trận giao tranh kịch liệt, người đàn ông cầm kính viễn vọng bên tay, nheo mắt nhìn nhìn, sau đó bĩu môi, tùy tay khiêng súng lên. Gã nghiêng đầu như thể không hề chú ý mà ngắm bắn.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Kiểm tra thấy trên người No.002 có phản ứng năng lượng dị thường, hắn muốn khởi động thiết bị năng lượng không gian!”

“Ngăn hắn lại!”

“Được rồi.” Người đàn ông tự nhủ một câu___ như thể người khác thực sự có thể nghe thấy lời của gã. Sau đó gã đột nhiên bóp cò súng, viên đạn dựa theo quỹ tích đã được tính toán tinh vi tỉ mỉ bay vút đi. Người đàn ông không hề nhìn lại, sau khi bắn xong, gã buông súng ngắm, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, cuối cùng nâng máy liên lạc, chọn kênh, dùng khẩu khí rất nghiêm trang mà nói, “Báo cáo, đã hạ gục mục tiêu.”

Trong máy liên lạc hỗn loạn im lặng một lát mới có giọng nói nghe rõ ràng là của một tân binh rụt rè báo cáo: “Số 5 tiểu đội 4 báo cáo, nhân vật nguy hiểm đã tử vong, cảnh báo thiết bị năng lượng không gian giải trừ.”

Sau đó cậu nhóc bổ sung một câu đằng sau cứ như tưởng là không ai nghe thấy: “Tay súng bắn tĩa mòi được ở đâu mà lợi hại thế không biết.”

Cuối cùng là một tiếng vang nhỏ, hắn là chiến hữu bên cạnh sợ cậu ta gây chuyện nên đóng luôn máy liên lạc của cậu ta rồi.

Người đàn ông đeo kính đen, khiêng cái bao lớn đựng súng lên vai, xắn ống quần huýt một khúc sáo vô danh, chậm rãi rời khỏi nóc nhà, rút đi động ra gọi một cuộc, chẳng lạnh chẳng nóng nói: “Giải quyết xong.”

Đối phương cười thành tiếng: “Mau lẹ như vậy, không hổ danh là khẩu súng tốt nhất.”

Người đàn ông nọ kẹp điện thoại giữa tai và bả vai, lại rút một điều thuốc ra châm lên, hàm hồ ‘Ồ’ một tiếng rồi nói một câu với vẻ dửng dưng như rất có hứng thú: “Đi đâu lẹ của tôi lúc nào thì được đưa xuống?”

Đối phương trầm mặc một lát, hồi lâu sau mới hỏi: “Cẩn Sâm, muốn đi thật sao?”

Người đàn ông phun ra một vòng khói, đi xuống dưới lầu, một chiếc xe đã sớm chờ ở đó. Gã ném túi vào ghế sau, đặt mông ngồi xuống ghế phó lái, thuận tay hạ kính xe xuống, thò cổ ra ngoài phun sương nhả khói. Bộ dạng kia của gã thật không giống chút nào với tay súng bắn tỉa xuất quỷ nhập thần vừa rồi, mà càng giống như một con mèo to lười biếng hơn.

Gã nói: “Tôi đã bán mạng vì đất nước nhiều năm như thế rồi, hiện tại muốn về hưu dưỡng lão, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Đối phương thở dài: “Tôi hiểu ý của cậu, đã trình lên trên rồi, cậu về nghỉ ngơi hai ngày trước, tổ chức sẽ an bài cho cậu, muộn nhất là thứ năm này tôi thông báo cho cậu nhé.”

Người đàn ông huýt sáo: “Làm phiền ông anh rồi!”

Gã tên Hoàng Cẩn Sâm, thế nhưng không có bao nhiêu người biết đến cái tên này, mười mấy năm trôi qua, gã có một tên gọi khác, một thân phận khác.

Khoa học công nghệ tiên bộ vượt bậc, chủ nghĩa khủng bố khoa học công nghệ tựa như gặp thời mà sinh ra. Trên thế giới này, một tổ chức khủng bố khoa học được gọi là “Utopia” vừa mới sa lưới____ Không, thay vì nói là sa lưới, nên nói là qua một cuộc chiến tranh gian khổ, liên quân quốc tế miễn cưỡng giành được thắng lợi mới đúng.

Đây là một chủ nghĩa khủng bố khoa học lấy ‘năng lượng’ làm trung tâm tồn tại, dùng chính thân thể con người làm vật dẫn, dùng các loại cảm

xúc của con người làm nhiên liệu. Chúng thông qua cơ chế đặc thù để thu được ‘năng lượng cảm xúc’ từ việc đốt trụi cả tinh thần và sinh mệnh của người vô tội, phát triển ra đủ loại vũ khí không tưởng. Thiếu chút nữa chúng đã kéo cả thế giới vào ‘Không gian Utopia’ điên cuồng, mưu đồ lập ra khuôn khổ mới.

Mà quân cờ nằm vùng phát huy tác dụng quan trọng nhất trong trận chiến này, chính là một người bị thành viên trung tâm của ‘Utopia’ cải tạo thành “súng” – Hoàng Căn Sâm, số hiệu “11235”.

Bị khẩu súng này nhắm vào, không một ai có thể may mắn trốn thoát, người sử dụng súng trên toàn thế giới đều phải e sợ con người như truyền thuyết đó. Gã không bị Utopia cải tạo thành một thân thể dị thường, không thể lợi dụng những hệ thống năng lượng không tưởng tượng nổi, càng không có bất cứ năng lực kì lạ nào khác, gã chỉ là một người thường.

Nhưng là một “người thường” có thể dễ dàng bắt giết người có siêu năng lượng.

Bất luận là hoàn cảnh khó lường cỡ nào, cho dù là một không gian dị thường che chắn được tất cả các loại công cụ thăm dò, địa phương mà toàn bộ quy tắc vật lý bị đảo lộn hay thậm chí những nơi có phản ứng năng lượng quái lạ, người bị gã nhắm đến đều không thoát khỏi số phận một viên đạn bắn xuyên giữa trán.

Không kể là chiến hữu hay là kẻ địch, đều mang lòng kính sợ kì dị đối với “Khẩu súng” trong truyền thuyết này. Bởi vì súng trong tay gã không phải là hung khí, thậm chí không phải là vũ khí, mà là một loại thần khí; hơn nữa còn vì gã không giống một con người, trong chính những chiến hữu cùng phụng sự một quốc gia cũng nổi lên lời đồn “khẩu súng đó” căn bản không phải là một người sống mà là người máy do căn cứ nghiên cứu khoa học bí mật chế tạo ra.

Cho nên gã mới có thể chính xác đến như thế, giống hệt như biệt hiệu của gã trong Utopia, “11235” — dãy số Fibonacci, hoàn mỹ.

Con người làm sao mà có được tố chất tâm lý khủng bố như vậy cơ chứ?

Nhưng mà trên thực tế, Hoàng Cẩn Sâm không uống dầu máy, gã thích mấy loại đồ uống có ga ba ngày hai bận bị cơ quan chức năng sờ gáy vì hàm lượng chất bảo quản vượt quá mức cho phép cơ, cách giải trí bình thường của gã cũng chẳng phải là súng máy và bia ngắm, mà là game online__ Đương nhiên cái game online này không phải là game nhập vai võ hiệp cũng không phải game bàn phím World Of Warcraft, gã chỉ khoái Pikachu thôi mờ ~

Trừ những thứ đó ra, dù rằng chính phủ phát cho gã một cục tiền lương dày cộp và đủ thứ phúc lợi khác hàng tháng, gã vẫn có hứng thú kiếm thêm thu nhập ngoài lu ồng trong thời gian rảnh rỗi__ Tỷ như làm xiếc đường chẳng hạn.

Thời điểm không có nhiệm vụ, gã đeo một cái kính râm bầy màu c ầu v ồng, lưng khoác quả guitar gỗ, mặc áo phông bạc màu bán đồ xô phá giá trước cổng sở thú với cái quần bò te tua ống dài ống ngắn, để lộ ra đôi giày thể thao phong cách xóm lá, đi hát rong ở ga tàu điện ngầm. Có đôi khi là mấy bài hát cổ lỗ sĩ kinh điển, có lúc thu được nhi ều ti ền hơn, gã cũng điên điên như cu ồng phong gió lốc mà gào một ca khúc tân thời.

Chi ều thứ năm, khi người đàn ông trung niên tìm thấy Hoàng Cẩn Sâm thì gã đang biểu diễn bài [Hai con hổ] version tiếng Anh có một không hai cho hai đứa nhóc ngoại quốc tóc vàng mắt xanh__ Lời bài hát là do gã phiên dịch ngẫu hứng, chẳng hiểu tại sao lúc hát ra khỏi m ồm còn mang theo cả tiếng bật gió khẩu âm Nga: “Two tigers, two tigers, run fast, run fast...”

Hát hát một h ồi, hai đứa nhóc ngoại quốc há m ồm tròn mắt sửng sốt kinh hoàng, cảm thấy đ ồng dao của nước bạn quả nhiên là bác đại tinh thâm cao sâu khó lường, hoàn toàn chả hiểu cái chi mô răng rửa gì sắt.

Sau khi tiếng vỗ tay vang dội và tiếng cười vang của mọi người qua đi, một người đàn ông trung niên đeo kính mắt thanh nhã, bộ dạng mặt người

dạ thú đi qua vỗ vỗ vai Hoàng Cẩn Sâm: “Vị tiên sinh này, không biết anh có hứng thú phát triển trong giới giải trí không?”

Hoàng Cẩn Sâm lộ vẻ khinh thường: “Động tác của mấy tên tìm kiếm ngôi sao như các người thật quá chậm chạp, tôi lắc lư trong cái ga tàu điện này đến mấy tháng rồi mới được mấy người phát hiện ra, ánh mắt kiêu quá gì thế? Mợ, bốn mắt đúng là vô dụng.”

Nói xong, tàu điện ngậm đến ga, gã vô cùng chói sáng cúi mình vái chào khán giả xung quanh, sau đó nghênh ngang ôm guitar gỗ bước đi. Người đàn ông trung niên đeo kính mắt cũng bình tĩnh đi theo gã trước ánh mắt của một đám quần chúng vây xem tứ phía.

Lúc ấy đã có người quay được hiện trường trực tiếp bản [Two Tigers] hoàn chinh của Hoàng Cẩn Sâm tung lên mạng, còn đặt danh hiệu “Tuyệt đại ca vương, một khúc kinh thế”.

Đi ra khỏi ga tàu điện ngầm đã thấy có một chiếc xe chờ sẵn, người đàn ông trung niên giành trước một bước mở cửa xe cho gã, làm tư thế mời: “Đại minh tinh, mời lên xe.”

Hoàng Cẩn Sâm chẳng chút khách khí đặt mông ngồi lên, uốn éo một hồi còn đánh giá: “Tôi nói nè, công ty mấy ông tên gì vậy, không phải thùng rỗng chứ? Cái ghế xe rách nát này còn cứng hơn yên sau xe đạp, nghèo nàn thế mà cũng dám để mắt đến ông đây, mời được người đại diện tốt lắm à?”

Người đàn ông trung niên quay đầu tháo kính xuống, để lộ đôi mắt không hề lộ mảy may sợ hãi trước gió to sóng lớn: “Cậu thấy tôi làm người đại diện cho cậu thì thế nào?”

Hoàng Cẩn Sâm cười nhạo một tiếng: “Ông? Ông làm sao mà lọt vào mắt tôi được chứ, bộ dạng rõ là xấu trai.”

Hai người cùng bật cười. Hoàng Cẩn Sâm buông guitar gỗ, bắt chân chữ ngũ: “Sao, bọn họ muốn đi đâu tôi sang chỗ ông à?”

“Đúng vậy, sao nào?” Người đàn ông trung niên chớp chớp mắt, “Mỗi ngày đầu ng ồi văn phòng, không cần d ải nắng d ầm mưa, không cần vác súng đi bắn thủng đầu người khác, cấp bậc cao hơn bây giờ, vị trí lại còn đặc thù. Trong căn cứ huấn luyện đặc biệt, không ai ở nơi khác dám sai sử cậu. Lúc rảnh rỗi còn có thể đến sau núi tr ồng rau, có đất, khí hậu lại tốt, thích hợp dưỡng lão lắm.”

Hoàng Cẩn Sâm suy xét hai giây, quyết đoán lắc đầu: “Không đi, Chung tướng quân ông đừng có mà lừa người thô kệch thiếu văn hóa như tôi nhá. Tôi biết chỗ ngài là đất quý r ồi, ‘Căn cứ liên lạc cuối cùng’ thì đúng là không ai dám sai bảo thật đấy, lúc không có chuyện thì là dưỡng lão, lúc có chuyện phải mang mạng già ra đùa như chơi, đừng cho là tôi không biết ông vừa mới từ bệnh viện lết ra.”

Không đợi Chung tướng quân định nói gì, Hoàng Cẩn Sâm đã nói tiếp: “Cơ mà... nghe nói ‘Căn cứ ST’ bên kia đãi ngộ rất tốt, cũng quả thực không ai dám sai bảo gì, tôi có thể... hà hà, treo bảng tên ở đó, nh ồi thêm biên chế, đừng sắp xếp chức vụ cụ thể gì cho tôi, tôi thấy cuộc sống bùng trà rót nước cũng không t ồi. Lúc có chuyện không cần tôi ra mặt, lúc không chuyện tôi cũng cứ lấy tiền lương, dù sao các đ ồng chí đầu không phải địa chủ nhà giàu bất lương thời phong kiến, chắc chẳng cần h ồi hạ gì đâu mờ ~ Tôi còn có thể tranh thủ trốn việc ôm đàn guitar đi kiếm thêm thu nhập, nói không chừng ngày nào đó lại nổi tiếng ấy chứ.”

Chung tướng quân không nói chỉ quay đầu từ ghế phụ lái xuống nhìn gã, dùng ánh mắt bình tĩnh xa xăm kia nói cho gã rằng____ Bé con, tỉnh lại đi, nước miếng chảy xuống r ồi kìa.

Hoàng Cẩn Sâm vì thế đầu muối không thắm bắt đầu rên rầm hát: “Em gái to gan đi về phía trước ~”

Chung tướng quân thở dài, nhìn thẳng ch ả thôi cũng thấy đau đầu: “Cậu quyết tâm xuất ngũ thật à?”

Hoàng Cẩn Sâm hát tiếp: “Đi về phía trước ~”

Chung tướng quân trậ̀n mặc một h ậ̀i, bỗng nhiên nói với tài xế tên một bệnh viện, ngắt quãng ma âm xuyên màng nhĩ của Hoàng Cậ̀n Sâm: “Như vậy đi, tôi giúp cậu treo biên chế ở căn cứ, bình thường không cần phải đi làm, tôi nhét cậu vào ‘Tổ chuyên gia đặc biệt’ nhé.”

“Mấy người không muốn thả tôi đến vậy cơ à?” Hoàng Cậ̀n Sâm hỏi lại.

“Cậu là người ưu tú nhất, bất luận là ai cũng không muốn tổn thất một nhân tài như cậu.”

Hoàng Cậ̀n Sâm hơi cong khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ: “Chuyên gia gì? Chẳng lẽ ông phong tôi làm chuyên gia giết người?”

“Tổ... chuyên gia chữa trị đặc biệt.” Chung tướng quân dừng lại một cách khó hiểu, “Trước khi có cậu thì chỉ gọi là chuyên gia chữa trị đặc biệt thôi, không gặt cậu làm gì, có mỗi một người thôi ấy. Bình thường không có việc gì thì cậu ta cũng không hay đến căn cứ, tôi đưa cậu đi gặp vị chuyên gia kia, có lẽ cậu sẽ có hứng thú với công việc của cậu ta cũng nên, đến lúc đó cậu hạ quyết định vẫn chưa muộn mà.”

Hoàng Cậ̀n Sâm chẳng ngờ lại không phản đối mà chỉ im lặng ng ộ̀i ở ghế sau, đánh đánh một đoạn guitar không ra giai điệu, cảm giác thế sự có chút vô thường, mình mà cũng có ngày đi làm cái chuyên gia chữa trị thần kì xa xôi kia cơ á?

Chung tướng quân dẫn gã vào thẳng phòng bệnh, ông đi trước dẫn đường, nói: “Mới đây cậu ta xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, còn đang nằm viện, tuy rằng chưa từng gặp nhau nhưng tôi nghĩ năm đó trong trận chiến với Utopia, cậu hẳn là đã nói chuyện qua máy liên lạc với cậu ta rồi, cậu ta là...”

Ông dừng lời ngay sau khi đẩy cửa phòng bệnh ra. Chỉ thấy một người đàn ông cao g ậ̀y chân bó thạch cao đứng trong gian phòng đơn trống trải. Hẳn đã gãy tan cái xương chân mà vẫn còn không chịu yên phận, kim kê độc lập đứng ở nơi đó, lão đảo nỗ lực giữ thăng bằng, trong tay bưng một

bát mì ăn liền không biết kiếm ở đâu ra, đang chia sẻ với một con mèo lang thang ng ồi trên đ ầu tườngngoài cửa sổ.

Mình húp một ngụm canh, cho con mèo một sợi mì, vô cùng sinh động.

“... Bác sĩ Khấu.” Chung tướng quân tr ần mặc nhìn vị này bác sĩ khác thường này một h ồi lâu, mới mặt không đổi sắc nói nốt câu nói ban nãy.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 3: Lão Diêu

Khấu Đồng khác thường kia quay đầu lại, thấy trong phòng mọc ra thêm hai người thì lập tức tươi cười như cảnh xuân tươi sáng. Con mèo đứng ở bên ngoài là một con mèo hoang, muốn lẫn lộn gang hồ đương nhiên phải thông minh hơn cái lũ mèo nhà thấy chuột là chạy một chút, dường như nó theo trực giác cảm nhận được nguy hiểm, kêu méo một tiếng phi xuống khỏi đầu tường, đến mì tôm cũng không kịp ôm theo.

Hoàng Căn Sâm ngửi mùi mì tôm ngập đầy cả gian phòng, nhìn Khấu Đồng gầy tong teo nghiêng trái ngửa phải như cây gậy trúc, nghĩ bụng sao tên này cười còn tươi hơn cả mèo chiêu tài thế không biết nữa? Ở cùng với hắn nhất định tiền tài sẽ rất dồi dào ~

Chỉ thấy Khấu Đồng đã què một chân, chân kia vẫn còn rất hăng hái nhảy nhảy, thân thủ không ngờ lại cực kỳ nhanh nhẹn. Chung tướng quân nhìn thấy mà sợ đứng cả tim, nhanh chóng vươn tay đỡ hắn. Bác sĩ Khấu lại không mấy may cảm kích, động tác lưu loát như nước chảy mây bay mò tay vào túi vải của Chung tướng quân, lấy tốc độ sét đánh điện xẹt rút phắt cái ví của ông ta ra: “Nè giáo quan, sao ông có thể khách khí thế nhờ, thăm bệnh thì cứ thăm bệnh, mang theo lễ vật làm chi nè?”

Hoàng Căn Sâm nhìn thấy thì không thể không tấm tắc ngợi khen mà đứng ở một bên quan sát, gã nhận định rồi, đồng sự tương lai của gã đúng là kì nhân.

Chung tướng quân tuyệt không sốt ruột, bình tĩnh phi thường: “Trong đó là tiền trợ cấp, tuy rằng lần này cậu không bị tai nạn lao động, thế nhưng căn cứ xét thấy cậu vì nhân dân phục vụ cho nên vẫn cấp tiền trợ cấp cho đấy.”

Một chân Khấu Đổng bị cục bó thạch cao treo lên cao cao, hấn tựa vào tường rút một xấp tiều ông Mao ra đếm, thủ pháp thuần thục có thể so sánh với viên chức ngân hàng.

Hoàng Cẩn Sâm vì an toàn của chính mình trong tương lai, nhin không được lăm miệng hỏi một câu: “Sao lại bị thương thế này?”

“Đua xe.” Chung tướng quân nói.

Bác sĩ Khấu: “Hi hi, chê cười chê cười.”

Hoàng Cẩn Sâm đánh giá một lượt từ trên xuống dưới cái thân thể gầy còm nho nhỏ miễn cưỡng coi được của Khấu Đổng, lại một lần nữa phải cảm thán đúng là chân nhân bất lộ tướng: “Bị chơi xấu à?”

Chung tướng quân: “...”

Bác sĩ Khấu: “... Tự ngã.”

Hoàng Cẩn Sâm mở to hai mắt, lại đánh giá Khấu Đổng thêm tí nữa, gã thấy trên người tên này có cảm giác cực kì quen thuộc___ còn quái thai hơn cả mình! Nghĩ vậy, quả thực cảm thấy hận rằng gặp nhau quá muộn, vì thế gã tình thâm ý thiết nhìn ngắm Khấu Đổng nửa ngày, nghẹn ra một câu: “Người anh em này, hình như trước đây tôi đã từng gặp ở đâu rồi.”

Khấu Đổng rất hợp thời: “Bảo ca ca!”

Hoàng Cẩn Sâm: “Lâm đệ đệ!”

Chung tướng quân u buồn nhìn đầu tường trở trụ ngoài cửa sổ, cảm thấy chính mình đứng đây thực quá là dư thừa.

Hai thằng dở hơi nhất kiến như cố tay bắt mặt mừng như hai cánh hồng quân hội họp ở Duyên An xong xuôi mới nhớ ra là còn một vị tướng quân họ Chung vẫn còn đang đứng đấy, vì thế Khấu Đổng ho khan một tiếng: “Giáo quan, vị này là...”

Chung tướng quân hắng giọng: “Đây là đồng sự mới do căn cứ đi đầu tới, tôi nghĩ hai người các cậu rất có duyên với nhau cho nên đi đầu đến hỗ trợ công việc của cậu đấy.”

Khẩu Đồng ngân người: “Công việc của tôi...”

Chung tướng quân lại ngắt lời hắng, cười cười: “Lại nói tiếp, hai cậu tuy chưa từng gặp nhau nhưng đã nói chuyện với nhau rồi đấy nhé. Khẩu Đồng, vị này chính là ‘Khẩu súng’ truyền kì biệt hiệu 11235, tên Hoàng Căn Sâm, cậu có nhớ không?”

Nụ cười bất chính trên mặt Khẩu Đồng biến mất một lát, sau đó ánh mắt hắng chuyển đến trên người Hoàng Căn Sâm, dừng lại hồi lâu, cuối cùng hé lộ một nụ cười mang chút phức tạp: “Bằng hữu, là anh.”

Hoàng Căn Sâm ngốc người, hai chữ ‘bằng hữu’ này chỉ có một người dùng để xưng hô với gã mà thôi. Trong trận chiến cuối cùng của bọn họ với Utopia, có một người thay thế Chung tướng quân đứng ở ‘Căn cứ liên lạc cuối cùng’. Bất luận chiến hỏa bên ngoài như thế nào, quân đội các quốc gia cùng Utopia tiến hành chiến tranh năng lượng ra sao, hoàn cảnh hung hiểm đến mức nào, người kia đều dùng thái độ bình tĩnh đến kì dị canh giữ ở đầu kia của máy liên lạc, xuyên thấu qua đôi mắt gã, căn cứ vào lý lịch của thủ lĩnh tổ chức phản chính phủ Utopia mà căn cứ thu thập được, từng bước một phán đoán hành vi của đối phương.

Cuối cùng, chuyện xử lý lão già cần trích cái tổ chức phản nhân loại kia một cách hoàn mỹ chính là thành quả liên thủ của hai người.

Hoàng Căn Sâm còn nhớ rõ, qua chiếc máy liên lạc tín hiệu không mấy rõ ràng, người kia dùng giọng nói bình tĩnh hỏi tên của gã, sau đó nói với gã một câu “Anh yên tâm đi, hiện tại anh không cần phải đơn độc thực hiện nhiệm vụ nữa. Tôi vẫn luôn ở đây, tôi sẽ tận lực bảo vệ anh.”

Suốt mười mấy năm cô độc một mình, trở thành kim cương bất hoại, ngay trong thời điểm chính bản thân gã cũng tưởng rằng mình là một người máy, thì một câu nói kia như thể đã đột nhiên rót đầy nhịp tim cho gã.

Trong nháy mắt ấy, Hoàng Cẩn Sâm thậm chí có ảo giác rằng thực sự tồn tại một người đang đứng phía sau mình. Gã nhìn Khấu Đổng, phát hiện người đứng ở đầu máy liên lạc bên kia đúng là nên như thế này mới phải.

Trong khoảnh khắc, dường như đã quen biết thật lâu thật lâu.

“Chàng đẹp trai ~” Hoàng Cẩn Sâm tựa vào trên cửa quăng cho hắn một cái liếc đa tình, “Cuối cùng cậu vẫn không cho tôi biết cách liên lạc.”

Khấu Đổng gian nan giữ thăng bằng, hai tay che lên mặt, “thẹn thùng” nói: “Tôi không phải là người tùy tiện với bất cứ ai à nha.”

Hoàng Cẩn Sâm lập tức chìa quả guitar gỗ sau lưng ra, khoe khoang tạo hình thanh niên thời kì phản loạn với thời trang phục cổ thời những năm tám mươi của thế kỉ trước: “Cậu xem, có thể theo tôi tùy tiện hay không nào?”

Khấu Đổng quay đầu nói: “Chung tướng quân, lúc nào về ông chép một phần hồ sơ cá nhân của tôi giao cho anh ta nhé, không những có phương thức liên hệ hòm mail thường dùng, còn phải có cả tình hình họ khẩu, cô dì chú bác cao tăng cố tổ cũng kê hết ra luôn. Khấu Đổng tôi đây trước mắt độc thân chưa lập gia đình, hoan nghênh thông đồng, không chân thành không được quấy nhiễu.”

Hoàng Cẩn Sâm cười ha hả, gã cảm thấy đã rất nhiều năm rồi mình chưa từng vui vẻ đến thế. Gã ra sức động một cái lên vai Khấu Đổng: “Chàng đẹp giai, cậu thật sự là vừa bĩ ổi vừa có năng lực, rất hợp khẩu vị của tôi đó.”

Khấu Đổng bị một quyền của gã đẩy cho lung la lung lay, tí nữa thì dán mông xuống đất. Hắn có chút khó đỡ vội vàng nói: “Anh cũng vậy, quá khen quá khen.”

Chung tướng quân đột nhiên cảm giác hình như mình vừa mới sắp xếp một tổ hợp rất chi là không đáng tin. Ông chỉ có thể ho khan thành tiếng,

thấy anh ách như hóc lông gà, rốt cuộc cũng rút ra một xấp văn kiện: “Bác sĩ Khấu, lần này tôi đến là có việc muốn nhờ cậu giúp một tay.”

“Quả nhiên là ch ần chúc tết gà, vô sự không lên điện Tam Bảo.” Khấu Đ ồng nhần mặt một chút, đột nhiên mảnh mai yếu đuối h ể ra, không còn thấy tinh thần Piter Pan lúc chạy nhảy móc ví t iền đâu nữa. Hắn thất tha thất thểu ng ỗ phịch xuống giường, cúi lưng rên rầm, “Giáo quan, chân tôi đau.”

“Chỉ cần có thứ gì đó phân tán sự chú ý của cậu là được ngay thôi____
Cần Sâm, ra đây ng ỗ.”

Khấu Đ ồng không tình nguyện nhận lấy túi văn kiện: “Giáo quan, tôi gãy một chân, vạn nhất tiến vào trong Máy Chiếu gặp một trận gió tanh mưa máu, bị thương vì nhiệm vụ có được chi t iền không?”

“Bị thương thì chữa, chết thì chôn.” Chung tướng quân nói vô cùng có trách nhiệm.

Bác sĩ Khấu thở dài một tiếng, Hoàng Cần Sâm thấy bộ dạng h ể xiêu vẹo ng ỗ đó cứ như một cây cà bị sương tấp. Thế nhưng ngay sau khi mở cặp văn kiện ra thì tên thầy thuốc b ỉ ối như người không xương kia chợt nghiêm túc đứng đắn lạ thường, giống như biến thành một người khác.

Vì thế gã nhịn không được cũng đến gần nhìn qua, phát hiện trong túi có bản giới thiệu vắn tắt cuộc đời của một quân nhân già tên Diêu Thạc, ông ấy như được dệt nên bởi huân huy chương, cả cuộc đời là một vinh dự lớn.

“Đây là một chiến hữu cũ của tôi.” Chung tướng quân nói, “Tôi cảm thấy gần đây ông ấy có chút không bình thường, rất vất vả mới mời được ông ấy đến tán gẫu với cậu đấy.”

“Gì?” Khấu Đ ồng còn chưa lật xong, ng ẩng đầu liếc nhìn ông một cái, “Ông ấy làm sao cơ?”

“Không nói rõ được, chỉ cảm thấy không bình thường.” Chung tướng quân rút ra một điều thuốc, nhìn Khấu Đễng, “Trong phòng bệnh của cậu có được hút không?”

“Được chứ,” Khấu Đễng sáng khoái nói, “Không có hộ sĩ, cho tôi một điếu.”

“Đẹp, bệnh nhân ngoan ngoãn tí đi.” Chung tướng quân lườm hắc, “Lão Diêu trước kia là một người rất khéo léo, rất giỏi đưa đẩy. Lúc trước không khí quá căng thẳng, lại náo loạn với Utopia một thời gian dài, chúng tôi không liên lạc với nhau. Sau đó chẳng phải tôi đã nằm viện mấy ngày sao? Ông ấy đến thăm tôi.”

“Ông ấy vừa đến thì tôi đã thấy không bình thường. Một người vốn thích nói thích cười, lúc vào thăm ngoại trừ ban đầu miễn cưỡng cười hai tiếng thì về sau đều rất căng thẳng, ánh mắt cũng đảo loạn, nói được có mấy câu là đã thất thần. Tôi hỏi có chuyện gì thì ông ấy không nói, chỉ bảo không làm sao.” Chung tướng quân tựa lưng vào ghế ngẫm, bắt chân chữ ngũ, phun ra một hơi khói thuốc, “Chả được mấy câu sau thì ông ấy nhìn tôi rồi phang một câu thế này, ‘Ông nói xem, ông đến nông nỗi này không phải là tự tìm lấy sao? Ông bị thương, ai cảm kích ông? Bọn họ liên minh thì liên minh, ông cũng góp phần náo nhiệt cái nỗi gì? Đã làm đến vị trí này còn tự mình ra trận, ông không ngu ngốc sao? Ai nhớ đến ông? Căn cứ liên lạc cuối cùng của ông không thể bại lộ trước mặt người thường, ai sẽ biết đến ông? Ai sẽ cảm kích ông đây?’”

Chung tướng quân chau mày hồi lâu mới nói tiếp: “Mới đầu tôi chỉ nghĩ là tâm tình ông ta không tốt thôi, nhưng hai hôm sau đột nhiên có người nói với tôi là ông ta với vợ cãi nhau đòi li hôn. Tôi hỏi thì mới biết ông ấy nổi trận lôi đình với con trai, điên lên một cái là lấy ngay cái chặn giấy bằng đồng trang trí trong nhà nện lên đầu nó, làm thằng bé máu me bê bết, đưa vào bệnh viện khâu tám mũi. Nếu không biết lão Diêu thì tôi cũng chẳng thấy làm sao, thế nhưng tôi biết ông ấy không phải là loại người đó, ông ấy trước nay là ông chững tiêu chuẩn, là người cha mô phạm kìa. Một người chỉ âu con chỉ hận không thể hái cả trăng sao xuống cho nó làm sao có thể làm ra chuyện như thế được?”

Khấu Đồng nghiêm túc nghe, cuối cùng hỏi: “Ông có nói chuyện với ông ta chưa?”

“Nói rồi chứ.” Chung tướng quân nói, “Ông ấy không thích nghe tôi nói chuyện, nói hai ba câu là thấy phiền, động phiền là bắt đầu đâm chọc tôi, bảo tôi chớ mũi vào chuyện người khác, tuyệt chẳng hiểu gì về ông ấy, bao nhiêu năm bạn bè coi như đồ sông đồ bể.”

“Từ từ, vậy làm sao ông thuyết phục được ông tới tìm tôi nói chuyện hay vậy?” Khấu Đồng nhú nhú mi.

Chung tướng quân lắc đầu, có chút bất đắc dĩ: “Đang định nói với cậu vụ này đây, ông ấy vẫn cứ tuyệt tình bác sĩ tâm lý, ông nói rành mạch đâu ra đấy, bảo một lũ bác sĩ tâm lý đều là một sách, còn chẳng hiểu lòng người bằng ông thì làm ăn quái gì. Cho nên tôi lừa ông ấy là trong căn cứ có một số thiết bị vận hành thử cần tình nguyện viên hỗ trợ, thế nhưng do tình huống đặc thù của căn cứ mà người biết đến chúng không nhiều, cho nên chỉ có thể mời người trong ngành đến giúp thôi.”

Khấu Đồng xoa xoa mi tâm, cất văn kiện đi: “Được rồi, tôi hiểu.”

Chung tướng quân miễn cưỡng cười: “Đa tạ, làm phiền cậu... các cậu rồi.”

Hoàng Căn Sâm cuối cùng cũng tìm được chỗ để xen mồm: “Lão Chung, rốt cuộc Tổ chuyên gia chữa trị đặc biệt tại tôi chính xác là làm cái gì vậy? Sao nghe chẳng giống khai đao với người ta gì cả?”

“Là mở đầu người ta mở.” Khấu Đồng vô liêm sỉ nói.

Hoàng Căn Sâm khoanh tay trước ngực, lưu manh tiếp lời: “Thế cơ à? Tôi thật không biết mấy đại lão gia chúng ta còn có nhiều tâm tư nhạy cảm đến thế đâu, cần bác sĩ tâm lý riêng tùy lúc an ủi nữa á?”

“Thi thoảng thôi.” Chung tướng quân đứng lên vỗ vai Khấu Đồng, “Nghỉ ngơi cho khỏe, đến lúc tôi sẽ gọi cậu___ Phần lớn thời gian các cậu vẫn là rất tự do.”

“Lúc tự do thì làm gì?” Hoàng Căn Sâm cảm thấy hứng thú hỏi.

Chung tướng quân: “Du sơn ngoạn thủy.”

Khấu Đổng: “Ăn chơi nhảy múa.”

Hai người cơ hồ trăm miệng một lời, Chung tướng quân cười cười, nói tạm biệt, xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Căn Sâm cảm thấy, hình như mình tìm được một công việc rất là béo bở.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 4: Máy chiếu

Hoàng Cẩn Sâm cảm giác giọng nói của Khấu Đổng trong điện thoại có chút không giống với giọng nói bình thường. Gã không nói rõ được đó là cảm giác gì, bởi vì là một tay súng bắn tỉa nhắm bắn ở một nơi bí mật, ở một phương diện nào đó gã nhạy cảm hơn người bình thường nhiều lắm.

Khi giọng nói của Khấu Đổng xuyên qua điện thoại truyền đến trong tình hình âm thanh ở đầu dây bên kia hỗn loạn ồn ào, Hoàng Cẩn Sâm bỗng nhiên cảm dường như bọn họ đã quay lại thời điểm lần đầu quen biết, nghe tiếng nói của người kia, tựa như có thể tìm thấy an tâm và bình tĩnh thần kì.

“Chung tướng quân bảo hôm nay chúng ta đến đó___ Bác sĩ Khấu, cái căng gà của cậu thế nào rồi?”

“Tạm tạm, hai ngày nữa đến bệnh viện bóc bunn, bóc xong là ra khỏi n ấ được rồi___ Gặp ở đâu? Tôi bắt xe qua.”

“Không cần, tôi tiện đường qua đón cậu luôn là được.” Hoàng Cẩn Sâm khoác áo, thuận miệng hỏi, “Cậu ở xá nào đấy? Không phải bệnh viện phải không, sao ồn thế?”

Khấu Đổng dừng một chút, báo địa chỉ.

Hoàng Cẩn Sâm: “... Làm trò gì ở đấy?”

Khấu Đổng cười gượng một tiếng: “Xả hơi, xả hơi tí ấy mờ.”

Hoàng Cẩn Sâm lấy chìa khóa đi ra ngoài, lúc sắp ra đến nơi còn theo bản năng sờ sờ tường kép trong phòng khách, mở ra một ngăn ngăn để từ súng ngắn, súng ngắm cho đến vũ khí lạnh. Gã ngăn người một chút mới

nhớ ra sau này không cần những ông bạn già này nữa rồi, thế là gã gã gã đầu, đột nhiên có chút không biết phải làm sao. Thế rồi gã lắc đầu cười vu vơ mấy tiếng, cuối cùng vẫn nhìn không được giấu một khẩu lục dưới ống quần, bấy giờ mới đẩy cửa bước đi.

Khấu Đổng đang ở trong một phòng đèn mờ kín mít chướng khí mù mịt. Lúc Hoàng Cẩn Sâm tìm đến nơi thì thấy bác sĩ Khấu thiên sứ áo trắng trong cảm nhận của mình đang kéo cái chân què, thân tàn chí kiên chơi mạt chược với người ta, mạt chược thì thôi đi, đã thế bên tay mỗi người còn thả một xấp bài tú lơ khơ.

Cái gì? Trẻ ngoan nhìn không hiểu?

Dù sao Hoàng ca nhà chúng ta liếc một phát là hiểu ngay, vị bác sĩ Khấu mặc dù làm việc có chút không đàng hoàng nhưng tốt xấu gì cũng mang danh nhân viên chính phủ này ấy à, hẳn hoàn toàn không giống anh Nhất Hưu (1) lấy ngón tay vẽ vòng trên đầu trọc ngây thơ gì đâu___ Hẳn rõ ràng là đang tụ tập đánh bạc.

Chỉ thấy bác sĩ Khấu miệng phun khói trắng phèo phèo, gác cái chân bó bột, hào khí tận trời xòe bài ra, gõ bàn vô cùng khí thế: “Ừ! Các đồng chí xì tiền ra đây!”

Một người anh em râu quai nón tướng mạo cơ khổ bên cạnh chìa bài cho hắn, người đàn ông trung niên mặt ngựa chỉ vào anh ta cười âm lên: “Lão Hùng chú giỏi lắm, đêm qua bị Khấu Đổng lượm mất bao nhiêu tiền rồi?”

Người anh em râu quai nón trưng đôi mắt nhỏ đen lay láy tội nghiệp nhìn sang Khấu Đổng: “Tiền sư cha nó chó!”

“Cha ông anh để ra ông anh, cha nào con nấy ~” Khấu Đổng quay sang gạt đầu với Hoàng Cẩn Sâm rồi vịn bàn đứng lên, “Thôi thôi thôi, tính tiền tính tiền, hôm nay không chơi nữa, tôi có việc.”

Lão Hùng cảm động đến rơi nước mắt nhìn Hoàng Cẩn Sâm, cứ như gã là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Chẳng biết mấy người bọn họ tính tiền thế nào, chỉ biết cuối cùng Khấu Đổng thu hết một vòng quay lại thì thu được một nắm tiền ông Mao đỏ rực nhét vào lòng còn khuyến mãi thêm kiêu cưỡi mèo chiêu tài toe toét thiếu đánh, sau đó nghênh ngang rời đi cùng Hoàng Căn Sâm.

Hoàng Căn Sâm đỡ hẳn lên xe, cất cái gậy sang một bên: “Biết cách làm giàu, bồi phục bồi phục.”

Khấu Đổng ý vị thâm trường nhìn gã một cái: “Tiểu đổng chí, đi theo trăm, có thịt ăn.”

Hoàng Căn Sâm nghiêng nghiêng mặt, nở một nụ cười cực kỳ tự nhiên với Khấu Đổng. Khấu Đổng cả ngày chạy đông chạy tây, chính là một người rất dễ chơi cùng; nghề tay trái của Hoàng Căn Sâm là làm xiếc dưới ga tàu điện ngầm, bất hạnh bất hạnh, cũng là cực dễ chơi cùng luôn. Hai người như đã quen biết nhiều năm, nghiêng nghiêng ngả ngả đi thẳng đến nơi Chung tướng quân hẹn bọn họ.

Căn cứ ST đối với người ngoài mà nói là một địa phương vô cùng thần bí, cho dù có trở thành căn cứ liên lạc cuối cùng trong cuộc chiến với Utopia dưới tình huống cơ cấu chính phủ hoàn toàn tê liệt đi chẳng nữa thì lúc bình thường cũng chỉ là một “ngành hữu quan” không người biết tới mà thôi. Địa điểm tọa lạc của nó cực kỳ hoang vu, có những thiết bị kỹ thuật tiên tiến cao cấp nhất... cùng với trạng thái sinh hoạt nguyên thủy nhất.

Ví như con đường đến gần căn cứ thậm chí còn chưa trải nhựa đường, hoàn toàn là đường đất cát bụi tung bay mờ mịt, đi lên cứ như ngồi xe qua đèo. Sau núi của căn cứ là một con sông nhỏ với đất trồng rau, thi thoảng còn thấy mấy thôn làng nhỏ nhỏ thưa thớt ít dân phần lớn sống bằng nghề làm ruộng.

Lúc bọn họ tới nơi sắc trời đã rất muộn, Chung tướng quân nói lão Diêu ngày mai mới đến được. Khấu Đổng đi đầu chinh thiết bị, Hoàng Căn Sâm ngồi trong sân một lát, ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh, cảm thấy không khí trong căn cứ thần bí nơi sơn cốc này trong lành hơn thành thị rất nhiều, ánh sao tinh thuần trong sáng như được nước gột rửa qua vậy.

Gã hít vào một hơi thật sâu, ng ồi ở giữa sân, c ần một quả táo không biết vật ở chỗ nào, cũng không thèm rửa mà chỉ dùng tay áo lau r ồi cho vào m ồm cắn rau rầu, cảm giác có chút mê mang.

Khấu Đ ồng đi đầu chinh thiết bị của căn cứ, cái ‘Máy chiếu’ khổng lồ này cũng gọi là “Máy biến đổi t ần số không gian đa chiều”, có thể biến đổi ý thức con người thành một không gian có t ần số đặc thù, thậm chí còn khiến cho bản thân đương sự cũng đi vào được. So sánh với cái ‘Máy chiếu’ nho nhỏ mà bình thường hấn hay đeo trên lưng thì đúng là so sùng bắn chim với đại bác.

Chiếc máy chiếu này từ khâu thiết kế đến phần hoàn thiện hậu kì không biết đã đổ vào bao nhiêu tâm huyết của Khấu Đ ồng, hấn thấy nó thì như thấy bà xã, hai mắt đỏ rực nhào vào mân mê sờ mó.

Chung tướng quân theo sau hấn, thấy chân cẳng hấn không tiện thì đưa tay đỡ hấn một chút. Hai người như bạn nối khố, ăn ý không nói nên lời, đợi đến khi dụng cụ đi đầu chinh được bảy tám phần, Chung tướng quân mới đột nhiên lên tiếng: “Tôi chưa thương lượng gì mà đã đi đầu Cẩn Sâm đến chỗ cậu...”

“Ồm... Hử?” Khấu Đ ồng sửng sốt một chút, thản nhiên nói, “Không sao cả, anh ta là một người rất dễ ở chung.”

Chung tướng quân nhìn theo bóng hấn h ồi lâu, trầm mặc một lát: “Cẩn Sâm muốn xuất ngũ nhưng cấp trên không muốn thả người, lúc ấy khi lão Dương đề cập đến việc này thì tôi bỗng nhớ tới cậu. Cậu... Haiz, cậu cũng trưởng thành r ồi, đừng có không chịu ổn định như vậy nữa, về sau có người đáng tin một chút chiếu cố cậu cũng không t ồi.”

Khấu Đ ồng chém gió không biết ngượng m ồm: “Tôi tự thấy mình rất đáng tin.”

Chung tướng quân chậm rì chỉ vào cái cẳng gà bó bột của hấn: “Thế cái kia là cái gì hở?”

Khấu Đồng không nói gì, chỉ vùi đầu vào mân mó thiết bị, lát sau hắn chợt bật cười: “Dù sao anh ta cũng chẳng ở lại lâu, tôi không có ý kiến gì.”

Khấu Đồng lão đảo thò tay với cái gậy, Chung tướng quân ở bên cạnh đỡ cánh tay giúp hắn đứng vững. Khấu Đồng nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, Hoàng Căn Sâm đang cặm hạt táo nhắm vào con chim nhỏ đậu trên cây. Con chim nhảy tung tăng trên cành không để thằng cha nhìn như bị thần kinh bên dưới vào mắt, kết quả một luồng gió bắn tới, nó đã vinh quang biến thành bi kịch đời chim____ Bị một hạt táo gồ ghề lồi lõm phang trúng đầu, lộn cổ từ trên chạc cây xuống.

“Anh ta là người có bản lĩnh lớn.” Khấu Đồng khoanh tay trước ngực, híp mắt nhìn ngó một hồi rồi đánh giá, “Mười mấy tuổi, con trai nhà khác vẫn còn đang trong thời kì thiếu niên phản nghịch, anh ta lại có thể một mình đến nơi đó, từng chút từng chút cô độc trưởng thành. Suốt bao nhiêu năm, lại trải qua một trận gió tanh mưa máu như vậy, hiện tại đột nhiên muốn quay về thì khẳng định là sẽ có mức độ khác biệt rất lớn. Tôi thu nhận anh ta trước mấy ngày cái đã, chờ anh ta nghĩ thoáng rồi muốn làm gì thì làm.”

Chung tướng quân nhìn theo ánh mắt hắn, gật đầu: “Đa tạ.”

Khấu Đồng rũ mắt, cười cười: “Giáo quan, ông còn khách khí với tôi làm chi, có chuyện muốn nhờ thì cứ nói đi, đừng lằng nhằng nữa. Chỉ cần đừng gửi ai cho tôi nữa là được.”

Chung tướng quân ngăn người: “Việc này...”

Khấu Đồng quay đầu, vẻ mặt đáng khinh: “Có đi đâu, gửi vợ thì không thành vấn đề”

Nói xong, bị Chung tướng quân gõ thùng đầu.

Hoàng Căn Sâm đang cân nhắc xem nên chiêm hay nên nướng con chim xấu số thì nghe thấy phía sau có động tĩnh. Gã nhìn lại, chỉ thấy Chung tướng quân gật đầu với mình rồi đi mất tiêu, Khấu Đồng đang tựa vào cạnh cửa, ngoắc ngoắc tay: “007, lại đây lại đây!”

Vừa nhìn thấy nụ cười vui vẻ của hắn là đã thấy vạn sự đại cát đại lợi rồi, Hoàng Căn Sâm vỗ vỗ hông, tâm tình rất tốt đứng lên, lảng xa lảng xãng chạy qua: “Làm gì thế chàng đẹp giai?”

“Cho anh xem cái cần câu cơm của chúng ta nè.”

Hoàng Căn Sâm hứng thú vô vàn đi dạo một vòng quanh cái máy chiếu vĩ đại nhất thế giới kia rồi buông một câu đánh giá phi thường đúng trọng tâm: “Trông như cái nồi đun nước to ấy nè.”

Khấu Đồng sửng sốt như gặp tri âm tri kỉ: “Đúng đúng, lúc tôi thiết kế đã lấy vật tham khảo là cái nồi đun nước trong căng tin của chúng ta đó ~”

Hoàng Căn Sâm cảm thấy bác sĩ Khấu thật sự là một nhân tài, gã lại gần sờ soạng trên dưới một lượt, đoạn hỏi: “Của này dùng thế nào?”

Khấu Đồng đứng cạnh cái nồi đun nước cười xấu xa, sau đó nhanh chóng lôi ra một bảng điều khiển từ bên trong nó, nhập vào một chuỗi trình tự.

Hoàng Căn Sâm cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người như bị đè ép mau chóng rơi vào một cái động đen ngòm. Gã kinh hãi cuộn tròn người theo bản năng, tùy thời chuẩn bị lăn ra, sờ sờ bên chân chính mình.

Thế nhưng Hoàng Căn Sâm không ngã nặng mà lại nhẹ nhàng đáp đất, phát hiện bản thân đang ở trên một bờ cát mềm mại. Gã kinh ngạc ngẩng đầu, Khấu Đồng đang ở cách gã không xa, kì quái làm sao, cái gậy chống trên tay hắn không thấy đâu, thạch cao trên đùi cũng biến mất, như là không hề bị tổn thương gì mà vững vàng đứng đó.

Hai người bọn họ đứng trên hòn đảo cô độc, dưới chân là cát trắng, bên cạnh thì thoảng có một con chim biển bay qua.

Hòn đảo rất nhỏ, chỉ có một phiến rừng không lớn, mà ở chính giữa lại là một tòa tháp cao. Tòa tháp màu sắc nặng nề, không có cửa sổ, chẳng biết là ai xây dựng. Nó cao vô cùng, người đứng bên dưới ngửa cổ lên cũng không nhìn thấy đỉnh, như thể nó chọc thẳng lên trời vậy.

Bốn phía là biển cả mênh mông vô biên vô hạn, gió biển mặn mòi thổi tới, bên tai vang tiếng sóng vỗ, nước trời xanh ngắt một màu.

Hoàng Cẩn Sâm từ từ thả lỏng, quay đầu nhìn Khấu Đổng vẫn đang chăm chú quan sát tòa tháp cao: “Đây là... bên trong cái n ấ kia sao?”

“Có thể nói như vậy.” Khấu Đổng đứng rất thẳng, “Máy chiếu là một thiết bị không gian đặc biệt. Nó sẽ đưa con người vào một không gian khác, t ần số không gian được đi ều chỉnh căn cứ vào trình tự được cài đặt sẵn, trùng khớp với tư duy của người tiến vào. Tôi vừa đi ều chỉnh nó nhằm vào những người tiến vào không gian, nói cách khác...”

Hắn cười rất tà t ứ: “Đây là kết quả của việc không gian ý thức của hai chúng ta giao nhau.”

Chú thích:

(1) Anh Nhất Hưu: Nhất Hưu hòa thượng khi còn nhỏ 10 tuổi là một chú tiểu rất thông minh, trí huệ, lanh lợi, lại vừa có lòng từ bi nhân hậu. Nhất Hưu thường dùng phương pháp “Đối Trị Đáp” hay còn gọi là “Gậy Ông Đập Lưng Ông”. Tức là khi người ta hỏi Nhất Hưu đi ều gì không thể nào làm được (impossible), thì Nhất Hưu cũng áp dụng từ câu hỏi không thể nào làm được của họ mà hỏi lại họ đi ều không thể làm được.

Cái máy chiếu ông mai bà mối của đôi Rùa Tô đã xuất hiện trở lại. Xin một tràng pháo ta

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 5: Lần mạo hiểm đầu tiên

Hoàng Cẩn Sâm ngạc nhiên ngẩng xồm xuống sờ sờ bờ cát dưới chân: “Giống y như thật vậy.”

“Vốn chính là thật mà.” Khấu Đổng giải thích, “Máy chiếu không kéo ý thức của con người vào trong, mà là căn cứ ý thức con người để sáng tạo ra một không gian thoát nhìn rất phi logic, rồi thông qua điểu chỉnh tần số mà chèn lên không gian sống của chúng ta, nhanh chóng tiện lợi, bảo vệ môi trường.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn lướt qua chân hắn: “Chân cậu xảy ra chuyện gì thế?”

Khấu Đổng chà chà chân trên mặt đất: “Cơ thể người cũng là một loại vật chất, đây là kết quả dị hóa do tiến vào không gian đặc biệt, tôi tin rằng cái chân này lành thì nó chính là một cái chân lành.”

Nói xong, bác sĩ Khấu còn nhún nhún hai cái tại chỗ, sau đó dưới cái nhìn ý tứ sâu xa của Hoàng Cẩn Sâm, cái chân vốn bị thương của hắn đột nhiên mềm nhũn không có tí sức chống đỡ nào. Hắn quỳ rạp một gối trên đất, Hoàng Cẩn Sâm vô cùng có cảm giác thành tựu mà phun ra: “Đúng là ý thức của hai người chèn lên nhau thật, cậu xem, tôi vừa không tin một cái là cậu lại như cũ rồi.”

Khấu Đổng: “... Anh thực sự rất có tinh thần thực hành đấy.”

Hoàng Cẩn Sâm nghe răng cười toe toét rồi nâng Khấu Đổng dậy, thái độ rất tốt, gã hỏi: “Bình thường cậu chẩn đoán cho bệnh nhân thì cũng tiến vào thế này à?”

“Ừa, tự tiện vào, thế nhưng có cái đặt máy chiếu chặn lại ảnh hưởng từ ý thức của tôi.” Khấu Đồng bu ãn bực nhìn chăm chăm vào cái chân có vẻ hoàn mỹ vô khuyết của mình, hiện giờ nó chỉ có thể thực hiện công năng khi vẫn còn bó thạch cao___ vướng chân vướng cẳng.

Thằng cha họ Hoàng này thật đúng là đồ khốn thích làm bộ làm tịch. Khấu Đồng được gã đỡ, gian nan nhảy trên bờ cát bằng một chân và nghiêng rãng nghiêng lợi nghi bụng như thế.

Hắn nhin không được quay đầu liếc nhìn Hoàng Cẩn Sâm, lại nghĩ có đi ãu tên khốn này cũng thực sự có năng lực, cái chân của mình rõ ràng lúc trước ã lạnh, chỉ trong nháy mắt ã lại ãu vào ãấy, đi ãu này chứng minh trong khoảnh khắc ão Hoàng Cẩn Sâm ã thay ãổi ý nghĩ.

Con người có thể khống chế chính mình nói cái gì và không nói cái gì, thế nhưng rất khó ãể khống chế ý nghĩ của mình. Bốn chữ ‘thay ãổi suy nghĩ’ này nói ra thì ãơn giản, nhưng lúc làm lại tương ãối khó khăn.

Xem ra cha này không chỉ là nhân tài, gã là ãại nhân tài.

Hoàng Cẩn Sâm ãỡ lấy Khấu Đồng nhảy tung tung thờ hỏn hỏn, cũng âm thầm ãánh giá tên lưu manh chân ãài khoác blouse trắng này. Gã thầm nghĩ nếu chỉ có ý thức của mình bị kéo vào thiết bị thì lúc này chắc hẳn ãã rút súng ra giết người ãiệt khẩu rồi, ai ngờ chẳng biết tên kia xoay sở thế nào lại thành không gian ch ãờng chéo hỏn loạn kéo cả hắn vào luôn, xử lý hắn thì hơi ngại, có vẻ mình bụng ãạ hẹp hỏi quá.

Xung quanh ngoài biển mênh mông chính là trời bao la, hòn ãảo ãánh bé như cái lỗ mũi cũng chẳng có gì mà ngắm, hai người ãương nhiên là đi về phía tháp cao.

Hoàng Cẩn Sâm hỏi: “Cậu ãoán trong này có cái gì?”

Khấu Đồng nghĩ nghĩ: “Không cửa đi không cửa sổ, nghĩa là không vào ãược, tôi cảm thấy bên trong chắc chẳng phải thứ tốt lành gì.”

Hoàng Cẩn Sâm li ẽn hỏi: “Cậu giấu hàng nóng ãỡ trụy trong ấy hở?”

Khấu Đổng chính nghĩa bảo: “Làm sao có thể? Cho dù tôi yêu mến cả các nàng ngực bự và các em thanh tú, thi thoảng cũng liếc ngang ngó dọc, cơ mà trên tổng thể tôi là người đứng đắn đó.”

Hoàng Cẩn Sâm mười phần khinh bỉ ánh mắt hắn, uyển chuyển nói: “Con mắt thưởng thức của cậu đúng là truyền thống thật.”

Khấu Đổng khiêm tốn thụ giáo, Hoàng Cẩn Sâm khoa tay múa chân giảng: “Ngực không cần bự, vừa phải là được rồi. Quan trọng là phải nhìn chân, cậu nghĩ coi, lúc vận động ấy, có thể bắt cô nàng cong đôi chân dài quăn lên thắt lưng mình, mình ôm lấy cái eo nhỏ, lại có thêm chút nhạc đệm tiêu hồn nữa, thế mới là cực phẩm chứ.”

“Phải phải phải.” Khấu Đổng gật gù tán đồng, “Nè, Hoàng chuyên gia, lau miệng đi, nước miếng tràn ra kìa.”

Hoàng chuyên gia lau miệng, không chút ngượng ngùng, đoạn gã chỉ vào tháp rồi hỏi: “Không một kẻ hở ruồi chui chả lọt, vào kiểu gì giờ?”

Hai ruồi ba chân chạy quanh tháp một vòng lớn, rốt cuộc, Khấu Đổng phát hiện ra có một cái cửa sổ nhỏ ở độ cao tầng tầng hai của tòa tháp. Hắn có chút hối hận vì không mang theo công cụ leo vào. Hoàng Cẩn Sâm buông hắn ra, đợi hắn tự đứng vững được, gã lùi về phía sau hơn mười mét.

Chạy lấy đà, bật lên, Hoàng Cẩn Sâm như một con thằn lằn lớn bám lấy vách tháp trơn bóng, một bàn tay vừa vặn bấu được vào rãnh dưới khung cửa sổ. Lực cánh tay của gã không nhỏ, thoải mái dùng một tay treo mình trên đó rồi lấy khuỷu tay phá cửa sổ, thò người vào nhìn bên trong.

Trong tháp không có sách cấm cũng không có bàn mặt chược, chỉ có bóng tối đen đặc.

Gã kinh ngạc rút đèn pin nhỏ trong người ra, nương theo ánh sáng mỏng manh muốn xác định những gì có trong tháp.

Bên trong rất rộng, đứng ở bên ngoài nhìn thì có vẻ như chỉ cần bảy tám người trưởng thành là đủ để ôm hết cái tháp nhỏ cao, thế nhưng nhìn qua cửa sổ vào trong mới thấy như có một không gian khác, mênh mông bóng tối không thấy biên giới.

Hoàng Cẩn Sâm nhớ tới lời Khấu Đổng nói, nơi này chỉ là không gian đặc thù chiếu ra từ ý thức, không hề tồn tại các quy tắc vật lý và logic gì hết. Chẳng lẽ bên ngoài với bên trong không như nhau thật?

Trong bóng tối tỏa ra thứ không khí ẩm ướt và lạnh lẽo quện thêm mùi mục thối thoang thoảng, đèn pin trong tay gã chiếu lên vách tường, chỉ thấy trên mặt tường vẽ rất nhiều bức họa bằng thuốc màu như là tranh của một tôn giáo nào đó. Sắc màu rực rỡ, hình ảnh chân thực, nội dung lại rất quỷ dị.

Gã định nhào vào nhìn cho rõ chút thì Khấu Đổng đang dựa vào thân tháp khoanh tay trước ngực đã ngóng cổ lên hỏi: “Trong ấy có cái gì thế?”

“Siêu cấp mỹ nhân ngực to eo bé chân dài.” Hoàng Cẩn Sâm thuận miệng trả lời, bầu chặt lấy song cửa, lại vươn người vào thêm một chút muốn nhìn bức tranh tường cho rõ.

Đó là một người... nhưng lại hình như không phải, nó có cái đầu yêu quái với răng nanh dài nhọn hoắt, trong tay cầm một cây đao, mũi đao nhỏ máu tong tong mà không thấy vẽ thứ gì bị giết. Quái vật mặt thú thân người chỉ nghiêng đầu lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, đôi mắt giống như vật sống.

Ý gì thế này?

Hoàng Cẩn Sâm nghĩ nghĩ, nghĩ mãi chả ra đành chiếu đèn xem tiếp. Gã thấy bên cạnh vẽ một cây cầu, cầu chống trên một con sông chảy xiết, trên cầu đầy người và súc vật, có thể nói là ngựa xe như nước. Thế nhưng ngay dưới cầu có một vết nứt rất lớn, cột đỡ chỗ đó lung lay sắp đổ.

Hình như có thứ gì đó trôi nổi trên sông, có lẽ Hoàng Cẩn Sâm còn chưa xem kĩ thì đã nghe thấy tiếng mãnh thú rít gào vọng lên từ đáy tháp,

cơ hồ chấn cho gã ngã khỏi cửa sổ. Gã giật mình kinh hãi, cảm giác một cơn gió tanh ập mặt mà đến, liền lập tức buông tay ngã người ra sau, văng văng đáp đất. Đỉnh tháp rung lắc kịch liệt như có thứ gì đang muốn lao ra.

Khấu Đổng lại vẫn không nhúc nhích dựa lưng vào tháp, ngửa cổ nhìn cái đầu quái thú thò ra từ cửa sổ con con, hoặc có thể nói... Nó chỉ là một đôi mắt quái thú.

Con mắt nó to gần bằng cái cửa sổ, nó thổi hòng học phun ra mùi tanh hôi, tiếng gầm gừ càng ngày càng lớn. Cuối cùng nó liều mạng dùng thân mình đập mạnh vào vách tường của tòa tháp gây ra một tiếng nổ trền.

“Thì ra...” Khấu Đổng tán thưởng nhìn lão đại quái thú chỉ thò ra một góc: “Khẩu vị của Hoàng chuyên gia nhà anh nặng đến thế cơ đấy!”

Hoàng Căn Sâm vụt nhào lên ôm lấy Khấu Đổng lăn sang bên cạnh, ngay sau đó đỉnh tháp bị khoét ra một vết nứt lớn, đá tảng từ phía trên rơi xuống nện ngay vị trí Khấu Đổng vừa mới đứng.

Blouse trắng thoáng đạt của bác sĩ Khấu dính đầy cát, thế mà hắn hình như vẫn chưa ý thức được tình hình: “Oa, em gái nóng bỏng quá!”

Hoàng Căn Sâm chăm chú nhìn vết nứt càng lúc càng lớn, rút súng lục dưới ống quần ra: “Em gái nóng bỏng thấy tôi đẹp trai quá, nổi lên sắc ý, muốn vượt ngục rồi.”

Gã vừa dứt lời, tháp cao đột nhiên sụp đổ, tiếng gầm gừ của thú dữ khiến cho đại dương phải dậy sóng, chấn động đến nhúc nhai tai người. Thoạt trông nó cao đến ba tầng nhà, chẳng hiểu làm thế nào cất được vào trong cái tháp mảnh mai ấy nữa. Răng nanh sắc nhọn dường như có thể cắm xuyên cả mặt đất, toàn thân đỏ tươi như vừa chui từ địa ngục lên.

“Ngực rất lớn, chân rất dài... cơ mà eo đâu?” Khấu Đổng vịn cánh tay Hoàng Căn Sâm, nhấc chân sau lên, đặt câu hỏi giữa tiếng gió biển gào thét và dưới ánh mắt chăm chú yêu thương của quái thú dữ tợn.

“Nhỏ quá không nhìn thấy.” Hoàng Cẩn Sâm bóp cò súng liên tục nã ba phát vào một bên mắt của quái vật, thế nhưng viên đạn chạm vào mắt nó không những không găm vào, mà còn ma sát ra tia lửa, bắn thẳng ra ngoài.

Quái thú bị chọc giận, hét lớn một tiếng bổ nhào về phía bọn họ. Hoàng Cẩn Sâm kéo theo Khấu Đổng: “Chạy trước đã, tôi thấy thân thể bé nhỏ của chúng ta không đỡ nổi em này đâu.”

Khấu Đổng bị gã kéo lão đà lão đảo, Hoàng Cẩn Sâm lập tức nghĩ đến cái chân bị thương vướng víu của hắn, gã rống ầm lên: “Cái chân này của cậu rõ ràng là chân lành, gãy đâu mà gãy! Chạy mau!”

Gã nói dứt lời, cảm giác trời buộc trên đùi Khấu Đổng đột nhiên biến mất, hắn loạng choạng vận động đôi chân vừa có lại quyên đi đều khiển. Hai người chạy phía trước, quái thú đuổi theo sau, cơ hồ chạy hết một vòng quanh đảo.

Đột nhiên, Khấu Đổng kéo Hoàng Cẩn Sâm chui sâu vào nơi nhiều cây cối, quái vật có thân thể quá lớn, bị đại thụ làm vướng chân tay, vô cùng không kiên nhẫn mở ra cái miệng như chậu máu, ngoàm một miếng cắn đứt một gốc cây lớn.

“Mồm đổng răng sắt!” Hoàng Cẩn Sâm trợn mắt há mồm mà nói, vẫn chưa từ bỏ ý định cầm súng lục khoa tay múa chân, “Cậu nói coi, trên người nó chỗ nào mềm nhất? Chỗ nào là nhược điểm hử?”

Khấu Đổng không đếm xỉa tới gã mà mau chóng lôi một cái thùng nhỏ màu đen dưới gốc cây ra, ngón tay lướt ầm ầm nhập mật mã, nắp thùng bắn lên. Hoàng Cẩn Sâm nhìn lướt qua, lên đạn cho súng rồi thấp giọng hỏi: “Đây là thiết bị đi đều khiển à? Sao lại chôn dưới gốc cây?”

“Trong các không gian khác nhau thì vị trí của thiết bị đi đều khiển cũng khác nhau.” Nắp hộp vừa mở, bên trong nổi lên màn hình và bàn phím trong suốt. Quái vật lớn kêu gào ầm ỹ từng bước áp sát, Khấu Đổng cũng không ngẩng đầu lên, “Bởi vì trong chúng ta không ai bị chặn ảnh hưởng cho nên thiết bị đi đều khiển tự do rơi vào trong không gian, lúc đi cùng bệnh

nhân thì chúng ta bị hệ thống che chắn lại, có thể mang theo thiết bị này bên người.”

Hoàng Căn Sâm không thềm tin, nếu tự do rơi vào thì sao không rơi thẳng vào lòng biển ấy, làm sao lại bị hấn tìm ra ngon ơ thế? Tiếp đó gã lại nã một phát súng vào đầu quái thú, viên đạn lại văng ra: “Phắc, vẫn không được. Bác sĩ Khấu, e là em gái nóng bỏng này cách chúng ta không đến một phút đi đường đâu.”

“Ok, không thành vấn đề” Khấu Đồng thấy một phút là rất dư dả rồi.

Thế mà hấn vừa mới nói xong thì... Ngoào một tiếng, quái thú nhổ bật gốc một cây đại thụ quét ngang tới. Khấu Đồng cùng Hoàng Căn Sâm đồng thời lăn vội sang hai bên, Khấu Đồng hô to: “Không phải anh nói còn một phút hay sao hả?”

Hoàng Căn Sâm cũng hô to: “Tôi không ngờ đến nó còn biết dùng chày cán bột mà!”

Khấu Đồng lướt ngón tay như bay trên bàn phím, sau đó nghe thấy tiếng viu~ vang lên, trên mặt đất xuất hiện một khe hở, Khấu Đồng ở cách xa nhắc nhở gã: “Tần số không gian tiến vào giai đoạn không ổn định, cẩn thận...”

Sau đó hấn biến mất tằm. Hoàng Căn Sâm sửng sốt một chút, đột nhiên cảm giác hạt cát dưới móng biến thành giác hút muốn hút gã vào, sau đó gã như bị rơi vào bần cầu tự hoại, xoáy xoáy lắc lắc nửa ngày mới được ‘tháo’ ra ngoài.

Gã mở mắt ra___ Bản thân vẫn đang đứng trước cái nãi đụn quỷ quái, bác sĩ Khấu ôm gậy, khập khiễng đi về phía trước hai bước, đặt ịch ngay móng lên ghế.

Hai người trằm mặc một hũ, đột nhiên đồng thời bật cười ha hả.

“Công việc này rất kích thích.” Hoàng Căn Sâm phát biểu cảm nghĩ lần đầu tiên, “Không cẩn thận là suy thận ngay.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 6: Lão Diêu – 1

Cả hai h ồi máu sau màn đại chiến mỹ nhân sắt thép cộng thêm vận động 3P kịch liệt trong tình trạng hai người ba chân độ khó cao, nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau thì gặp được lão Diêu trong truy ền thuyết.

Tuổi tác của lão Diêu và Chung tướng quân không chênh lệch bao nhiêu. Ông ta cực kì g ầy, Hoàng Cẩn Sâm lạnh nhạt đánh giá, phát hiện ra bộ dạng ông ta tương tự một con bộ ngựa lớn xanh ngắt mặt tam giác, cơ mà câu này gã không phun thẳng ra___ Chung quý gã với Khấu Đ ồng cùng mặc áo blouse trắng ra vẻ đạo mạo, tất nhiên là phải tự giác đeo lên dáng vẻ mặt người dạ thú r ồi.

Gã vẫn chẳng nghĩ ra trong cái n ồi lớn hôm qua có huyền cơ gì, máy chiếu là thứ gì chứ? Khấu Đ ồng nói một chuỗi lý luận kết hợp thực tiễn, gã nghe xong mà xây xẩm hết mặt mày. Khoa học viễn tưởng hay đề cập cái gì mà “Tiến vào não bộ”, “Bước vào cảnh mộng” linh ta linh tinh, cơ mà bác sĩ Khấu bảo không phải, không gian là chân thực kìa thế nhưng, làm sao mà nó chân thực được?

Nếu là chân thực, vì sao Khấu Đ ồng lại định đoạt được cái chân của hấn?

Nếu là chân thực, vậy vạn nhất hôm qua lật thuy ền trong mộng, lỡ may bị vị cô nương ngực to đùi bé kia nhét kẽ răng, chẳng phải từ nay chỉ có thể sống mãi trong lòng các anh em đ ồng chí à?

Hơn nữa..... nếu là không gian ý thức giao nhau, tại sao bên trong lại có cái tháp cổ quái kì lạ đó? Lại vì có gì mà trong đó lại vây một con quái thú?

Về sau tòa tháp bị quái thú đánh sụp là ám chỉ cái gì? Vì sao Khấu Đổng lại phải vội vàng lấy thiết bị đi đầu khiến đưa bọn họ ra ngoài?

Gã còn chưa phục hồi tinh thần thì đã nghe thấy Khấu Đổng bị lão Diêu mắng cho bằng cái giọng điệu rất chi là quái quỷ. Lý do là bác sĩ Khấu xưa nay không câu nệ tiểu tiết quen rồi, cái móc trên cùng của áo blouse trắng không thêu cài, đã thế lại còn là một tên què dở, tạo hình hiện tại mười phần khiêu chiến truyền thống. Kết quả lão Diêu vừa nhìn đã phát bực, quay đầu lại hỏi Chung tướng quân mà chẳng thèm cho tí mặt mũi nào: “Đây là người ngành anh đấy à? Nhân viên công tác ở nơi này tự do thoải mái như thế sao? Ngay cả quy phạm lịch sự tối thiểu cũng không biết? Người tuổi trẻ bây giờ... ha!”

Lão Diêu cười “Ha” một tiếng, Hoàng Căn Sâm nhìn biểu cảm trên mặt ông với mấy cái gân giật giật như tim đang đập bùm bùm, sợ rằng cái mặt than kia cứ thế mà vẹo kiêu trướng gió luôn.

Ngược lại tính tình Khấu Đổng rất tốt, qua phút sửng sốt ban đầu thì nâng tay cài kín toàn bộ nút áo, sau đó dựa vào cái gậy chống làm một động tác hành lễ kỹ thuật cao: “Diêu lão.....”

Hắn muốn nói ra một cái ngời xưng tương đương với “Thủ trưởng” gì đó, ai ngờ Diêu Thạc lại cười lạnh một tiếng, đi thẳng qua ngay chính giữa Khấu Đổng với Hoàng Căn Sâm, tháo bao tay, khinh mạn ném phăng sang bên cạnh: “Tôi nói với đồng chí nghiên cứu viên này, cậu đừng có mà ra vẻ thế. Mấy người trong căn cứ các cậu, có ai mà không có cấp bậc cao hơn tôi đâu? Lão già vô dụng như tôi đây sợ giảm thọ.”

Hoàng Căn Sâm nhú mồm đang định mở miệng, quay qua quay lại một cái, chẳng biết thế nào mà con mèo ba chân tên Khấu Đổng kia hành động còn nhanh hơn cả gã. Hắn xoay người vọt đến phía trước, biểu cảm vẫn cứ rạng rỡ như mèo chiêu tài mà da mặt không run không giật bất động như núi, quả thực cứ như là được rèn luyện ra từ tổng đài phục vụ khách hàng qua điện thoại di động.

Còn chưa tới kịp tán thưởng, đã thấy Khấu Đổng quay đầu, hạ giọng ghé sát tai gã mà thì thầm: “Làm nghề này của chúng ta, tuyệt chiêu đầu

tiên phải luyện chính là đánh không đập lại, mắng không chửi trả.”

Hoàng Cẩn Sâm không nói gì cả, vẻ mặt hưng trí dạt dào. Khấu Đồng thấy được thì thở dài một hơi, nghĩ bụng cái tên Hoàng Cẩn Sâm này thật đúng là là một đại gia nhàn đến tức trứng muốn đi ra ngoài thể nghiệm cuộc sống mà.

Sau đó Khấu Đồng quét mắt sang Chung tướng quân, Chung tướng quân chấn động trong lòng, cứ thấy ánh mắt của Khấu Đồng thâm ý sâu xa thế nào ấy.

Từ rất lâu trước kia trong căn cứ đã truyền lưu một câu___Không sợ Khấu Đồng đùa giỡn lưu manh, chỉ sợ Khấu Đồng giả vờ đứng đắn. Chung tướng quân đột nhiên có dự cảm không lành, ông thấy bác sĩ Khấu bắt đầu giả vờ đứng đắn, tức thì đầu nhức bưng bưng.

Bốn người lập tức đi tới trước cái “Nồi đun nước” hoành tráng, Diêu Thạc cao mày ngẩng đầu liếc nhìn dụng cụ tiên tiến nhất thế giới này, không có một chút ý muốn quỳ bái, thậm chí còn hơi hơi ghét bỏ. Tuy rằng ngoài miệng nói trong căn cứ ai cũng có cấp bậc cao hơn mình, thế nhưng ông ta đối với Khấu Đồng trước sau vẫn giữ phong thái vênh mặt hất hàm sai khiến của tì nhân bối:“Cậu nói cho tôi nghe xem, cái đồ chơi này dùng làm gì?”

“Là sân huấn luyện mô phỏng.” Khấu Đồng nâng cặp kính phảng trên sống mũi, nở một nụ cười rất có phong độ của người trí thức,“Lão thủ trưởng à, là thế này ạ, ngài cũng biết đấy, trong tình huống không phải khẩn cấp chuẩn bị cho chiến tranh thì căn cứ ST chỉ là một căn cứ huấn luyện bình thường, cho nên chúng tôi muốn.....”

Lão Diêu lại ngắt lời Khấu Đồng, cứ như ông ta không muốn để Khấu Đồng nói cho xong một câu vậy, sau đó cũng không thèm nhìn sắc mặt của Chung tướng quân, ông ta thản nhiên chĩa chĩa ngón cái, nói:“Điêu này tôi đương nhiên là biết, độ bảo mật của các người cao, bằng này này, không đến lúc quan trọng là không chịu lộ diện. Chẳng giống chúng mấy tên tiểu tốt như chúng tôi, chỗ nào xảy ra một tí thiên tai nhân họa đều phải lao đầu cống hiến xương máu nhiệt huyết, không đáng giá tì nhân.”

Hoàng Căn Sâm đứng một xó xem náo nhiệt, cho rằng hôm nay lão bộ ngựa bự này đến đây là vì muốn ăn đập.

Lão Diêu nói câu này đúng là không thích hợp, đến cả Chung tướng quân cũng sa sầm sắc mặt. Rõ ràng ông ta nói bóng nói gió ám chỉ người trong căn cứ cao quý lãnh điểm không làm việc gì, không đến thời khắc cuối cùng thì không thò mặt ra, thế khác nào bảo căn cứ chỉ chuyên nuôi các đại gia ăn no nằm rồi___Nói mà chẳng thém nghĩ, cho dù căn cứ thật sự là nơi nuôi đại gia đi chăng nữa, thì trong thời điểm hiểm nguy, chính những ‘đại gia’ ấy cũng là những kẻ liều mạng nhất. Ông ta nói ra ngay trước mặt vị Chung tướng quân phụ trách căn cứ mới nhất lại được cái mạng từ trong bệnh viện, thật sự là rất tổn thương tình cảm nhân dân.

Khấu Đồng giả vờ không nghe hiểu, quay lưng về phía bọn họ đi đầu chỉnh dụng cụ của hắn, sau đó quay đầu nói với lão Diêu:“Lão thủ trưởng, phiền ông mang theo vũ khí, qua đứng ở đây. Căn Sâm lại đây, Chung tướng quân, mời lui về phía sau một chút.”

Diêu Thạc chần chừ một chút:“Phải tự mang vũ khí?”

Quay đầu sang, thấy Hoàng Căn Sâm đã cởi chiếc blouse trắng trời buộc gã nửa ngày, bên trong là một chiếc jacket bó sát người, trông y như một tên buôn vũ khí nhà nghề, thắt lưng gã đeo súng lục, trên lưng còn cõng theo một khẩu súng ngắn.

Phát hiện bản thân đang bị tập thể vây xem, Hoàng Căn Sâm học theo Khấu Đồng, nặn ra một nụ cười tao nhã:“Ngài cứ mang như tôi là được.”

Chẳng hiểu vì sao, gã thấy hai má Diêu Thạc lại hơi hơi run rẩy.

Nhưng mà sau khi tiến vào không gian hình chiếu, Hoàng Căn Sâm mới phát hiện hình như mình lo bò trắng răng rồi. Căn cứ vào cách nói của Khấu Đồng thì lúc này toàn bộ ý thức của bọn họ đều bị máy móc che chắn hết, không gian mà bọn họ tiến vào hoàn toàn chỉ là chiếu ra từ ý nghĩ của Diêu Thạc mà thôi.

Có thể nói là người so với người tức chết người, Hoàng Căn Sâm nhìn nhà cao tầng với ngã tư chói lọi ánh đèn trước mắt đối lập hoàn toàn với những gì trải qua hôm trước, cuối cùng cũng hiểu được sự chênh lệch giữa cường quốc kinh tế và nước đang phát triển là như thế nào.

Trên đường thế mà còn có cả người qua kẻ lại, trong không khí vương vít mùi vị thơm ngọt từ một tiệm bánh ngọt gần đó. Trước mắt là một ngã tư, sau lưng là cái biển quảng cáo to tổ chẳng với khu biệt thự rộng mênh mông, siêu xe và chân dài ra vào nườm nượp, các quý cô xinh đẹp rạng rỡ, các quý ngài phong độ ngời ngời lướt qua bọn họ mà đi, rõ là một đám thượng lưu khệnh khạng.

Diêu Thạc cũng vừa mới hồi phục tinh thần, liền chỉ vào cái cột đèn xanh đèn đỏ vừa mới chuyển màu mà cười nhạt hỏi Khấu Đồng: “Đây chính là sân huấn luyện mô phỏng mà cậu nói? Xin hỏi nội dung huấn luyện là gì? Ăn uống chơi bời à?”

Khấu Đồng mặt không đỏ tim không đập, trả lời: “Cho nên thiết bị của chúng tôi mới cần điều chỉnh, đôi khi nó sẽ bị hỗn loạn vì những người bước vào có tố chất thân thể khác nhau. Hôm qua tôi với Căn Sâm thí nghiệm còn bất cẩn rơi vào giữa lòng biển, bị một con bạch tuộc khổng lồ đuổi cho chạy trốn chết nửa đấy. Đây cũng là lý do chúng tôi phải mặt dày xin Chung tướng quân thông qua chút quan hệ riêng, để mời ngài cùng một vài người bạn nữa đến hỗ trợ mà.”

Diêu Thạc phẩy tay: “Được rồi được rồi, có thể đi ra ngoài chưa?”

“Tạm thời không được, để ổn định thiết bị, cho nên có khống chế thời gian ra vào tối thiểu và tối đa.” Khấu Đồng này nói dối không cần viết nháp, còn ra dáng hơn cả dân nằm vùng chuyên nghiệp như Hoàng Căn Sâm, gã đứng một bên nhìn mà không thể không khen ngợi.

Diêu Thạc hừ một tiếng, xoay người đi dọc theo ngã tư đường, lập tức vào một tiệm cà phê.

Hoàng Căn Sâm tranh thủ giấu hết hung khí trên người, lôi Khấu Đồng đã lại đi được bằng hai chân về phía sau, thỉnh thoảng vẫn dềnh dàng

vụ: “Không phải nói hai chúng ta bị che chắn sao, chân cậu thế nào mà lại ngon r ồi?”

“Chúng ta bị che chắn có nghĩa là trở thành tham số cố định, có thể cài đặt vài thiết lập đơn giản___ ví dụ như tôi cảm giác được khả năng chúng ta tiến thẳng vào chiến trường là rất nhỏ, cho nên đã đặt một cái hộp cho khẩu súng mà anh công trên lưng ấy.”

“Tôi vẫn chưa hiểu cơ chế của máy chiếu cho lắm.”

“Vận động đại não của con người cực kì phức tạp, rất nhiều người chẳng những không thể khống chế tư tưởng của mình, mà ngay cả bản thân đang thực sự nghĩ đến cái gì cũng không ý thức được luôn___Đương nhiên tôi không nói đến loại người đã chịu huấn luyện như anh r ồi.” Khấu Đ ồng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Diêu Thạc, hẩn theo sau ông ta, hạ thấp giọng kiên nhẫn giải thích với Hoàng Căn Sâm, “Não bộ của con người, ở cùng một thời điểm không biết phải làm bao nhiêu thứ việc, căn cứ vào đó, chúng ta rất khó nối tiếp ý thức của hai người, lúc đó sẽ cực kì hỗn loạn.”

Hoàng Căn Sâm vội vàng gật đầu.

Khấu Đ ồng nói tiếp: “Cho nên chọn dùng phương pháp kỹ thuật không gian đặc thù, qua máy chiếu, cũng không kéo anh vào ý nghĩ của người ta, mà là biến cái ý nghĩ ấy thành thực thể, thành một không gian hoàn chỉnh có quy tắc đặc biệt, sau đó thông qua đi ều chỉnh tần số mà khớp với không gian thật của chúng ta. Như vậy thì cả đương sự và nhân viên công tác chúng ta đều có thể tiến vào không gian này thôi.”

Hoàng Căn Sâm vội hỏi: “Thế quái thú hôm qua chúng ta gặp là ai nghĩ ra hả? Không phải tôi đâu nhá.”

Khấu Đ ồng kiên nhẫn nói: “Tôi cũng có nghĩ đâu, cái kia là kết quả khi tiềm thức của hai chúng ta trùng khớp với nhau, cụ thể nó hàm ẩn ý nghĩa gì thì bây giờ tôi thiếu căn cứ, rất là khó nói. Nếu không trải qua quá trình phân tích tử tế mà chỉ đoán đại khái, khẳng định là không khoa học. Mặt khác hình chiếu ý thức của một người là tương đối rõ ràng, bên trong sẽ có

quy tắc thống nhất và logic nhất định, thế nhưng hình chiếu ý thức của nhiều người chồng lên nhau thì khó nói cực kì, có khi còn rất không ổn định nữa.”

“Thế...vạn nhất sau này chúng ta đang làm việc cũng gặp loại khách mời không thân thiện như em gái ngực bự hôm qua mà quang vinh hi sinh, thì tính là liệt sĩ à?”

Đem Khẩu Đồng vui vẻ bảo:“Yên tâm, sẽ không chết. Máy chiếu này không có hình thức tử vong đâu.”

Hoàng Cẩn Sâm nhú nhú mày, biểu cảm có chút mơ hồ

“Nói cách khác nhá.” Khẩu Đồng vẽ một hệ trục tọa độ trên tay,“Biết cái này không?”

Hoàng Cẩn Sâm gật đầu, tỏ vẻ cho dù mình sớm bước vào trường đời nhưng giáo dục cơ bản vẫn được học hết:“Ngày trước thầy dạy toán có giảng, chẳng phải là một trục x với một trục y sao?”

Khẩu Đồng nói:“Đúng, cũng không khác lắm, gọi là trục gì cũng thế cả thôi___ nếu nói mỗi một điểm trên trục tung này, đầu có thể thông qua cách nào đó, mà chiếu được xuống trục hoành.... Chẹp, ví dụ lấy $\frac{1}{2}$ đi, giả dụ như một nửa trục tung là 2 nhé, điểm kia chiếu xuống tỷ lệ $\frac{1}{2}$ trên trục hoành thì là 1 đúng chưa nào?”

Hoàng Cẩn Sâm gật gật đầu, một lát sau mới nói như vừa ngộ ra chân lý:“À, cho nên sau khi chiếu xong thì sẽ thiếu một đoạn so với bản thân sự thật chứ gì, kiểu như cái phần toi đời nhà ma kia được cắt phén đi ấy hả?”

“Chính xác là thế.”

“Thế chúng ta còn chạy cái gì nữa?”

Khẩu Đồng nở nụ cười:“Không thực sự được để ảnh lên bàn thờ, không có nghĩa là ở trong không gian này anh cũng có thể bất tử. Chẳng qua hình thức chết ở đây được mặc định là không gian cũng bị cưỡng chế

phá luôn thôi. Hơn nữa tôi nói thật nhé, mùi vị của việc chết một lần chẳng dễ chịu gì đâu.”

Hoàng Cẩn Sâm nóng lòng muốn thử, đang định thỏa mãn tò mò một chút

Khấu Đồng vờ như không phát hiện mà bước nhanh hơn, còn thì thầm với Hoàng Cẩn Sâm: “Nhanh lên, lão già kia bị tôi cho quả lừa, chúng ta đi theo thôi. Đây là hình chiếu ý thức của chính ông ta, cho dù ông ta không biết, nhưng mà bản năng của ông ta lại biết phải đi nơi nào đấy.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 7: Lão Diêu – 2

Vừa gặp mặt, Khấu Đồng đã phát hiện lão Diêu rất lười phản ứng với mình. Dường như ông ta có địch ý với tất cả mọi người, kể cả Chung tướng quân tự xưng là bạn cũ, và đối với hắn thì sự thù địch này lại càng sâu.

Vì sao lại thế?

Bình thường vào thời điểm khi mới bước vào không gian hình chiếu, chỉ cần người tiến vào an phận một chút___tỷ như đừng có giống vị Hoàng Đại Sư này, vừa leo tường tháp, vừa đập cửa sổ nhà người ta, vừa giở trò lưu manh với dân bản địa hay thực hiện những hành vi mang tính công kích khác, thì bản thân không gian sẽ không tự biểu hiện ra xung đột ở bên trong nó. Sẽ có một khoảng thời gian tương đối hòa bình, thể hiện tầng ngoài của ý thức.

Như vậy xem ra, ít nhất lão Diêu không phải là một người có tính cách quái gở.

Hình chiếu ý thức của một người không giống như của nhiều người giao nhau. Khi nhiều ý thức giao nhau, để giảm thiểu xung đột ý nghĩ giữa đôi bên cho nên bên trong sẽ rất ít xuất hiện người ngoài.

Không gian ý thức của một người rất ổn định, nó có quy tắc nhất định, là một cá thể hoàn chỉnh, bình thường có thể quan sát sự đông đúc náo nhiệt trong đó mà suy ra được người này coi trọng quan hệ với người khác đến mức nào.

Từ con đường ngựa xe như nước trước mắt ít nhất có thể nói lên lão Diêu rất quảng giao, là loại hình chan hòa với xã hội. Loại hình này ở độ tuổi như lão Diêu lý ra phải vô cùng khéo đối nhân xử thế mới đúng. Cho

dù thật sự vì một lý do nào đó mà ông ta ôm địch ý với người khác, hẳn cũng chẳng dễ gì để người ta cảm giác được, huống chi là trực tiếp dùng lời nói ác liệt mà xóc xĩa ai.

Trong tâm tưởng của người này, chắc hẳn đã có xung đột nào đó không thể áp chế được.

Khấu Đổng vừa nghĩ vừa quay đầu nhìn sang Hoàng Cẩn Sâm, phát hiện Hoàng Đại Sư đang dùng ánh mắt nghi ngờ ngấm nhìn chằm chằm vào những người qua đường không ngừng lướt qua bọn họ. Ánh nhìn của Khấu Đổng lóe lên sau cặp kính không số, hẳn không chỉ một lần cảm giác được, ánh mắt của Hoàng Cẩn Sâm rất lạnh.

Đúng vậy, không phải là lạnh nhạt, mà là nguội lạnh.

Vừa gặp qua, Hoàng Cẩn Sâm là một người đàn ông rất dễ kết thân, tương đối dễ nói chuyện, biết đùa giỡn, biết ồn ào, cũng rất thức thời. Thế nhưng khi có người ngồi bên cạnh gã, cho dù mọi người đang châu đầu ghé tai vô cùng thả lỏng tán gẫu đánh rắm, mà người khác không cẩn thận đẩy cái chén hơi hơi nhích về phía gã một tí thôi, gã cũng sẽ vô thức đứng thời dịch chiếc chén của mình sang bên cạnh một chút.

Hoàng Cẩn Sâm làm một “khẩu súng” mai phục trong tổ chức khủng bố đã quá lâu, đã quen với phương thức sinh tồn đằng sau kính ngấm. Hẳn có thể hạ thấp tần suất hô hấp của mình xuống đến cực hạn trong suốt mấy chục tiếng đồng hồ liên tục, áp sát một vị trí không hề nhúc nhích, nghiêm cần chờ một mục tiêu.

Người khác rất khó lòng tưởng tượng được trạng thái của gã khi đó là như thế nào, đôi khi Khấu Đổng thậm chí còn hoài nghi không biết gã có thực sự phân biệt rõ đâu là con người được nhìn qua mắt thường, đâu là con người được nhìn qua kính ngấm hay không.

Cái kẻ được người khác coi là “súng” này, có khi nào gã theo bản năng mà coi cả chính mình và người khác đều là đồ vật không nhỉ?

Chính lúc này, Hoàng Cẩn Sâm lấy khuỷu tay chọc hấn một nhát: “Nè nè, cậu xem, lão già kia rất chi là ra vẻ tân thời nhá, làm ổ trong quán cà phê luôn kìa.”

Kết quả Hoàng Cẩn Sâm nói xong, cúi đầu nhìn, thì thấy Khấu Đổng đang giả điên mê mẩn một cái hộp điếu khiến chả biết lôi ra từ chỗ nào, đã thế còn làm bộ làm tịch ấn quả tai nghe Bluetooth đeo trên lỗ tai, giả vờ là thiết bị liên lạc, sau đó nghiêm trang nói: “Cẩn bao nhiêu thời gian mới điếu chỉnh xong? Hả... cái gì, được rồi, các anh nhanh lên nhé, tôi thì không quan trọng, cơ bản là lão thủ trưởng từ xa tới đây, đừng để người ta phải lãng phí thời gian vô ích cùng chúng tôi chứ.”

Hoàng Cẩn Sâm hướng ánh mắt ca ngạo nhìn Khấu Đổng tiếp tục diễn kịch, nhìn hấn nhấc chân rảo bước tiến vào quán cà phê, ngẩng xuống đối diện với Diêu Thạc mà gật đầu đầy vẻ có lỗi: “Xin lỗi, thật không phải.”

Cứ như đúng rồi ấy!

Ánh đèn trong quán cà phê rất mờ ảo, chẳng biết làm thế nào mà rõ ràng bên ngoài đang là giữa trưa nắng chói chang, vừa bước qua cửa đã như bước vào ban đêm vậy, tiếng nhạc thấp trầm nặng nề bên trong không chỉ có một vài người, ai nấy đều vô cùng im lặng. Bọn họ phân tán ngẩng ở những góc phòng khuất bóng, tối mờ, vô cùng bảo đảm riêng tư.

Đổng tử của Hoàng Cẩn Sâm nhanh chóng phóng đại vì bóng tối, bước chân của gã dừng lại một chút cực khó nhận ra, bị Khấu Đổng phát hiện. Sau đó gã nghe thấy Khấu Đổng thấp giọng giải thích: “Anh nhìn ra rồi chứ, đây chính là chỗ kì lạ của không gian hình chiếu, rất nhiều chuyện không thể phán đoán theo lẽ thường được.”

Diêu Thạc chiếm một bàn đôi, gọi một thứ đồ uống gì đó, cả người dựa vào lưng ghế, chân lại vươn rất dài, gần như chiếm hết không gian bên dưới chiếc ghế đối diện, rõ ràng là không có ý định để cho hai người bọn họ ngồi cùng. Khấu Đổng cũng không muốn làm phiền người ta, thức thời kéo Hoàng Cẩn Sâm tới ngồi trên dãy ghế nhỏ gần quầy bar.

Hoàng Cẩn Sâm bấy giờ mới hỏi: “Không thể phán đoán theo lẽ thường nhưng ít ra cũng phải có tí cơ sở lý luận chứ? Không thì thứ này chẳng phải là rất vô lý à?”

“Có.” Khấu Đồng ghé một con mắt nhìn Diêu Thạc, giọng nói cực nhỏ, ngữ điệu cũng rất chậm, “Ông ta không biết mình đang ở nơi nào, cho nên ngay từ đầu đã đi theo bản năng, đưa chúng ta vào đây. Tôi đã từng nói, ông ta chính là chủ nhân của không gian hình chiếu này, cho nên bản năng ông ta biết mình phải đi hướng nào mới đúng. Quán cà phê này, đối với ông ta mà nói, chắc là đại diện cho xung đột.”

Hoàng Cẩn Sâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ nâng cao kiến thức chuyên môn nghiệp vụ là một việc làm vô cùng cấp bách.

“Tỷ như ông ta có thể là người vô cùng mạnh mẽ về một phương diện nào đó, có khí thế cực kì bức người, phương diện khác trong lòng lại cất giấu mặt yếu đuối nhất, thêm một chút yếu tố ngoại lai nữa ____ chúng ta gọi nó là xúc tác của ngu ồn áp lực nhé ____ nó khiến cho mâu thuẫn trong ý thức của ông ta đột ngột xuất hiện, tự bản thân không đi đầu tiết được, mới có thể dẫn đến một vài hành vi thất thường.”

Hoàng Cẩn Sâm giật mình hiểu ra: “Ừa, có đạo lý.”

Khấu Đồng bỗng nhiên nhìn gã, cười mà không cười, nói: “Muốn giải thích một cách hình tượng hóa thứ xung đột này ấy mà, thì thế này, thí dụ như anh nhé. Tuy rằng bên ngoài thoát nhìn anh rất hướng ngoại, rất không câu nệ tiểu tiết, thích náo nhiệt, cũng thích kết giao bạn bè, thế nhưng trên thực tế anh cực kì xa cách với người khác. Anh cách ly khỏi môi trường giao tiếp bình thường một thời gian quá dài, không biết phải đối đãi với kẻ khác ra sao, ở chung với người ta, lại sợ lộ ra dấu vết... Này? Hoàng Đại Sư, tay anh sờ đâu đấy?”

Bàn tay của Hoàng Cẩn Sâm đã vô thức sờ tới khẩu súng đeo trên thắt lưng, nghe Khấu Đồng nói thế, gã lập tức dừng lại, như thể vừa mới hồi thần. Cái tay ấy làm như không có việc gì xảy ra mà tiếp tục dờn xuống, cuối cùng vô cùng tự nhiên mà đáp lên đùi Khấu Đồng, còn nháy mắt với hắn: “Tối lửa tắt đèn, cậu nói xem?”

Khấu Đổng tự giác biết bản thân là một tên đàn ông thẳng đuột, trên đùi chả có gì hay, nghèo rơi nghèo rớt, để cho gã sờ vài cái cũng chả biết là thằng nào đang sờ sờ thằng nào, vì thế hắn không thèm trốn, nói tiếp: “Cho nên anh thấy đấy, khi trọng tâm đề tài của người khác hướng về anh, anh sẽ theo bản năng mà cảm thấy căng thẳng, làm ra một số động tác mang tính công kích hoặc phòng ngự. Sau đó đợi đến khi lý trí vượt qua bản năng, lại dùng phương pháp khác để chuyển hướng đề tài.”

Khi hắn nói câu này thì đột nhiên phủ tay lên mu bàn tay Hoàng Cẩn Sâm đang đặt trên đùi mình. Bàn tay hắn có chút thô ráp, bên trong chẳng chít vết sẹo, nhưng ấm áp vô cùng. Hơi ấm bất chợt khiến cho thân thể của Hoàng Cẩn Sâm bất giác căng cứng, thế nhưng chưa để cho gã kịp phản ứng với sự tiếp xúc thân mật trong bóng tối ấy, Khấu Đổng đã thu hết tay chân, nở nụ cười: “Đương nhiên, mấy câu vừa rồi tôi nói với anh, anh đừng cho là thật. Đây chỉ là thủ đoạn nhỏ của bọn lừa đảo đi gạt lòng tin của người khác thôi.”

Hoàng Cẩn Sâm nhất thời không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Khấu Đổng nhún nhún vai, phi thường thoải mái khoái trá bắt chân chữ ngũ, bưng cà phê trên bàn lên uống một ngụm rồi cau mày hỏi: “Không ngại chứ?”

Chẳng đợi Hoàng Cẩn Sâm hỏi lại xem không ngại cái gì, hắn đã ôm hết phần đường của cả hai người lại, đổ tất vào cốc mình, đã thế còn phán một câu xanh rờn màu hai lúa: “Của nợ này chẳng phải giống hệt vị thuốc bắc hay sao? Chỉ có lũ Tây ngốc mới thích nổi.”

Hoàng Cẩn Sâm: “.....”

Cứ thấy câu này của hắn có lỗi với phục sức chỉnh tề ngay ngắn trên người hắn thế nào ấy.

Khấu Đổng coi như không có chuyện gì, tiếp lời: “Bất luận là ai cũng đều có hai mặt tính cách. Tâm lý con người trường kỳ ở trong trạng thái cân bằng, không có khả năng chỉ có một loại đặc tính. Chẳng qua đa số người ở thời điểm bình thường sẽ không biểu lộ cho người khác thấy sự

xung đột trong tính cách hay tâm lý của mình, cho nên cuối cùng sẽ có một mặt trời hắt lên. Cũng bởi thế mà khi tán gái hoặc giả vờ nguy hiểm, chiêu thức hiệu nghiệm nhất chính là nói ra mặt tính cách tương phản của đối phương, mặc kệ nó có thật không. Dù sao lúc đối tượng nghe vào đầu sẽ thấy cảm tình sến súa dâng lên, sẽ nhìn anh như nhìn tri âm tri kỉ, sẽ nghĩ anh có quan hệ thân thiết cấp vầy với tâm tư mình.”

Hoàng Cẩn Sâm im lặng cân nhắc một chút, rồi hỏi: “Cho nên ý của cậu là, cậu đang tán tôi hả?”

“.....” Khấu Đồng dừng một chút, “Tôi đây đang giới thiệu kỹ xảo nghề nghiệp cho anh, người làm nghề này của chúng ta ấy, ngoại trừ đánh không đập trả mắng không chửi lại ra, còn phải học cách làm thế nào mà giả vờ nguy hiểm để tránh sét an toàn.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn tiều bối của gã với đôi mắt tràn ngập sùng bái, cơ mà lực chú ý của Khấu Đồng đã chuyển dời đến Diêu Thạc rồi: “Cực tuyệt người khác tới gần, động tác vờ về giấy bọc kẹo có vẻ rất lo âu.... Anh nói xem ông ta đang lo âu cái gì?”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Lão Chung chẳng phải đã nói trong nhà ông ta đang loạn lên vụ li hôn à?”

Khấu Đồng hỏi lại: “Lời Chung tướng quân nói có thể tin được sao?”

Hoàng Cẩn Sâm rất biết ý tứ trả lời: “Đương nhiên là không thể rồi, không thì heo nái đã biết leo cây.”

Khấu Đồng cười rộ lên, cảm thấy vị đồng sự này đúng là rất cao đạo.

Khi hắt cười lên, nửa khuôn mặt vui trong bóng tối. Cho dù là người ngỗ ngược cũng chỉ có thể nhìn thấy một bên mắt trên gương mặt nghiêng nghiêng. Trên bàn đặt một chiếc đèn con tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ nhạt nhòa, khiến cho hết thảy đều trở nên mờ mịt nhu hòa.

Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên phát hiện phần đồng tử màu đen sẫm của Khấu Đồng có tỉ lệ nhiều hơn người thường một chút. Cho nên khi hắt

chăm chú nhìn ai đó, ánh mắt có vẻ như chất chứa rất nhiều cảm xúc, cơ hồ có thể coi là gọi tình sóng sánh. Đặc biệt khi hắn nhìn người khác, khoe miệng còn hơi nhếch lên, nét mặt ấy mà chụp lại thì có thể dán thẳng lên tường mà tham gia bình chọn nụ cười tươi sáng nhất năm được.

Hoàng Cẩn Sâm chợt thấy tiêng tiếc vì ban nãy không nói tiếp chủ đề của mình, chứ mà được một chàng “giai đẹp phải nhìn lần hai” [1] thế này tán đổ, cũng chẳng đến nỗi nào.

Đúng lúc này, cửa chính của quán cà phê bị ai đó ở bên ngoài đập văng ra. Ánh mặt trời sáng lòa ủa vào, cơ hồ có thể chiếu mù mắt mọi người. Khấu Đồng vừa theo bản năng nâng tay che đi một chút, vừa nhỏ giọng nói một câu mang theo đầy vẻ hưng phấn: “Đến rồi!”

Thị lực của Hoàng Cẩn Sâm có lực thích ứng mạnh hơn hẳn nhiều lắm, lúc này gã đã thấy rõ người đứng ngoài cửa rồi. Chỉ thấy nơi đó có hai người đàn ông cặm súng, ăn vận trang phục kinh điển của dân cướp nhà băng, tay thì vác súng chĩa chĩa, mặt thì đội bít tất hở mỗi hai con mắt. Tên béo hơn nỗ hai phát súng chỉ thiên cực kì khí phách bá đạo, xé cổ gào lên giữa tiếng thủy tinh vỡ và âm thanh mọi người thét lên chói tai: “Mở két an toàn, lấy tiền ra đây, cho vào bao tải! Không được lộn xộn, không được di chuyển, ai dám lén lút báo nguy, ông mày bắn cho vỡ sọ!”

Hoàng Cẩn Sâm vẫn còn chưa quen lắm với luật chơi trong không gian hình chiếu thần kì, vì thế trong lúc nhất thời không kịp xác định tình huống, gã chẳng hiểu là mình xuyên việt hay là hai thằng cha này đi nhầm nhà.

— — — — —

Chú thích.

[1] Giai đẹp phải nhìn lần hai: Bên Trung lưu truyền một cách phân loại người đẹp trai, trong đó có người đẹp phải nhìn lần một và phải nhìn lần hai. Trai đẹp nhìn lần một là trai đẹp ngoại hình chói lóa, nhìn một lần là choán ngợp ngay, đảm đương vai trò bình hoa, tình một đêm, là loại trai đẹp mang đậm mùi tình dục. Trai đẹp phải nhìn lần hai, nghĩa là nhìn lần

đầu thấy bình thường, tiếp xúc lâu mới thấy tốt đẹp, thích hợp để xây dựng hạnh phúc lâu dài

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 8: Lão Diêu – 3

Hoàng Cẩn Sâm lập tức giấu mình trong bóng râm bên cạnh theo bản năng, động tác cực kì mau lẹ, tay chân lặng yên không chút tiếng động, tựa như một cái bóng dán sát trên tường. Khấu Đồng không để ý đến gã, toàn bộ lực chú ý của hắn đặt hết vào ánh sáng và những bóng người trong quán cà phê.

Nơi này vô cùng đặc biệt, một mặt tối đen như mực tượng trưng cho góc đặc biệt trong lòng Diêu Thạc, mặt khác mờ tối an tĩnh và kín đáo, lại bị hai kẻ xâm nhập khó hiểu đột nhiên phá vỡ. Ánh sáng chói lòa bên ngoài hòa cùng bóng tối quyện thành một hiện tượng quái lạ ____ trong quán cà phê lúc sáng lúc tối, những mảng chập chờn sáng tối không luân phiên thay đổi theo không gian, mà là luân chuyển theo thời gian.

Khấu Đồng nhắm hờ mắt lại, lắc lắc đầu, đôi mắt bị ánh sáng lấp loáng chớp tắt chiếu hoa lên. Bất cứ ai ở trong hoàn cảnh quái gở này đều không thể có tâm tình bình tĩnh được, hắn cảm giác thấy nỗi lo âu dâng lên trong lòng.

Chủ nhân của không gian đang bàng hoàng, bởi vì trạng thái tâm lý không ổn định, cho nên không gian hình chiếu được tạo thành từ đó cũng trở nên hỗn loạn.

Ngay tại lúc này....

Tiếng súng vang lên. Không hề có dấu hiệu báo trước, tên cướp đi trước ngửa mặt ngã vật ra đất, chính giữa trán có một lỗ đạn dãn chảy máu ròng ròng.

Lặng yên không tiếng động bắn ra phát súng đoạt mạng người trong hoàn cảnh xung quanh rối loạn..... Khấu Đồng nhin không được đề huyệt

thái dương, nghĩ bụng Hoàng Cẩn Sâm đúng là cái sào chọc cút, chỉ biết thêm phì ền.

Nhưng chưa đợi hần có động tác gì thì ánh sáng vụt lóe lên vụt tắt phụt như hiệu ứng nhà ma trong quán cà phê đột nhiên không lấp lóe nữa, mọi ngu ồn sáng đều bị chặn lại bên ngoài cánh cửa. Người ở bên trong đóng vai diễn viên quần chúng không chuyên nghiệp chỉ biết ngu người xem diễn quên lời thoại, mãi nửa ngày sau mới nhận thức được vấn đề ở đây vừa có án mạng. Bọn họ hét lên chói tai, chạy bừa tứ phía chẳng khác nào đám ru ồi không đầu.

Diêu Thạc vẫn mai phục nãy giờ bất ngờ xông ra tước vũ khí của tên cướp còn lại với động tác vô cùng mau lẹ, thúc đầu gối vào khoeo chân gã r ồi vặn vai gã đè nghiêng xuống. Tên cướp ngốc nghếch xui xẻo bị dí bẹp trên mặt đất, gáy cũng bị tóm gọn. Một loạt hành động của Diêu Thạc lưu loát nhanh gọn, đúng là gươm báu chưa mòn.

Sau đó không biết ai bật đèn trong quán lên. Ánh đèn mang màu sắc nóng ấm dịu dàng nhuộm vẽ ái muội lan tỏa xung quanh, ngoài cửa cũng đồng thời vang lên tiếng còi báo động.

Đến khi mọi sự xong xuôi, lão Diêu mới đuổi người đứng dậy, liếc nhìn Hoàng Cẩn Sâm với ánh mắt lạnh băng khác thường: “Cậu bắn phải không?”

Hoàng Cẩn Sâm còn chưa nói gì, Khấu Đ ồng đã tiến tới đứng giữa cả hai người. Hần đi từ phía bên trái lão Diêu lên một bước, dùng nửa người chắn trước Hoàng Cẩn Sâm, động tác tự nhiên mười phần như muốn tách bọn họ ra mà thoát trông lại không hề cố ý.

Khấu Đ ồng hạ thấp giọng: “Lão Diêu, tôi đã thông báo với nhân viên đi ều chỉnh ở bên ngoài mau chóng chỉnh thiết bị đưa chúng ta ra ngoài, ngài yên tâm.”

Lời hần càng ngày càng chậm, cũng càng ngày càng thấp, cuối cùng gần rõ hai chữ ‘yên tâm’. Sau đó hần liếc nhìn Hoàng Cẩn Sâm, hơi hơi

xua tay, nghiêng người mời Diêu Thạc đi trước: “Nơi này rất rối loạn, tôi thấy bên kia rộng rãi hơn, chúng ta qua đó đi.”

Diêu Thạc nhìn hần đầy bất mãn nhưng không nói thêm điều gì khó nghe, chỉ quét mắt về phía Hoàng Cẩn Sâm đang nhìn sang bên này, kì thị bảo: “Tôi nói cho cậu biết, giai cấp đặc quyền t^hân tại chính là khởi nguồn của hủ bại. Ngành của mấy người trước giờ vẫn thiếu quản lý như thế, ai cũng dám gọi vào, đúng là vô pháp vô thiên.”

Khấu Đ^ong nâng kính mắt không bàn luận, dù sao nghe vào có nhột cũng là Chung tướng quân chứ hần thì xi nhê gì.

Hoàng Cẩn Sâm nhìn ra bên ngoài, trợn trắng mắt, im lặng giấu súng ra sau lưng đi theo bọn họ. Không biết vì sao gã vừa nhìn thấy lão già Diêu Thạc chết tiệt này thì đã ngứa tay, trong đầu vẽ ra một đồng ảo tưởng muốn đè lão ra đất bóp cổ, sau đó như này như kia như ấy như nọ.... SM khẩu vị nặng một h^ồi cho bổ tức.

Gã suy nghĩ vẫn vơ nhập tâm quá thành ra không chú ý bước đi, một đạp giẫm vào gót gi^{ày} Khấu Đ^ong, tí nữa thì vương ngã cả đôi.

Hoàng Cẩn Sâm le lưỡi, có dự cảm kiêu gì lão Diêu càn quấy kia cũng lại lẳng nhẳng, quả nhiên, lão Diêu càn quấy nhú mày khó chịu, đằng hắng cổ họng, xướng lên: “Nhìn đi nhìn đi, tổ chất của các người chả ra cái quái gì, đi không ra đi đứng chẳng ra đứng, các người chưa đi huấn luyện quân sự phải không? Còn ra cái thể thống gì nữa? Các người....”

Khấu Đ^ong không để ý mấy lời dong dài như gia trưởng phong kiến ngày xưa ấy mà đi vụt qua ông ta. Thì ra bọn họ đã tới cửa sau của quán cà phê từ lúc nào, nơi này treo một tấm biển ‘Không phận sự miễn vào’ đã cũ, Khấu Đ^ong lấy nó xuống, đẩy mở cánh cửa nhỏ hẹp.

Trong nháy mắt đó, Hoàng Cẩn Sâm đi theo phía sau Diêu Thạc tình ý phát hiện ra cơ thịt trên vai ông ta bất giác giật giật một chút, dường như muốn ngăn cản Khấu Đ^ong nhưng lại không nghĩ ra nguyên cớ nên đành duy trì mãi một tư thế mất tự nhiên, gây người đứng đó.

Hoàng Cẩn Sâm rướn cổ, chỉ thấy đằng sau cửa chẳng ngờ lại là một ngọn núi, mà cánh cửa bị Khấu Đổng đẩy ra giống như mở về một thế giới khác.

Đỉnh núi cao vút, sườn núi to rộng, chân núi không biết đang đè ép yêu ma quỷ quái phương nào, cả ngọn núi lớn vị vậy kín trong bức tường chưa tới hai mét.

Cửa chính là ban trưa nắng chói, cửa sau lại là ráng chiều ảm đạm, không thấy mặt trời đâu, ánh sáng cũng đã tắt, chỉ có những mòm đá khí thế và những dây leo héo khô rủ xuống từ vách núi cao không có gió vẫn nhúc nhích động đậy như thân thể của một con quái vật.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân bọn họ chấn động kịch liệt, Khấu Đổng cùng Hoàng Cẩn Sâm đồng thời nghe được một giọng nam máy móc vang lên bên tai: “Cảnh báo, cảnh báo, không gian không ổn định, không gian không ổn định, tan rã trong vòng nửa phút_____”

Tiếng nổ vang tung trời, một khối đá khổng lồ lăn xuống từ đỉnh núi trực chỉ cánh cửa sau đang mở ầm ầm lao tới. Hoàng Cẩn Sâm kinh hãi kéo cổ áo Khấu Đổng xách hất lên như xách con thỏ lôi về phía sau, đồng thời kêu một tiếng: “Nằm sấp xuống!”

Khối đá lớn đập trúng cửa sau nho nhỏ, vô số cát bụi và vụn đá bắn tóe ra xung quanh như những viên đạn sắc bén. Chấn động từ lòng đất ngày một dữ dội hơn, ba người quỳ rạp trên mặt đất không dám động đậy, chỉ trong chốc lát đã bị chôn vùi.

Cái lúc Hoàng Cẩn Sâm càng ngày càng cảm thấy mình giống y một củ tỏi bị vùi trong đất thì cảm giác bị đè ép quen thuộc đã quay trở lại. Gã nhẹ nhàng thở ra, đặt móng ngỗng bệt xuống đất. Hai không gian vừa mới chùng lên nhau rất mực vô tình chẳng hề để lại cho người ta một chút kỉ niệm, ộc một cái phun hết họ ra ngoài.

Hoàng Cẩn Sâm vươn tay định kéo bác sĩ Khấu một chân đứng lên, chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy một tràng rít gào cuồn cuộn loạn của Diêu Thạc: “Đây chính là thành quả nghiên cứu của các người sao? Thứ đồ chết

dấp này của các người tốt cuộc có tác dụng gì? Quốc gia hằng năm chi ngân sách cho các người, người dân hằng ngày bỏ tiền từ kẻ rằng nộp thuế nuôi cả đám các người, là để các người nghĩ ra cái tình huống mô phỏng phi logic vô nghĩa lý thế này sao?”

Chung tướng quân nghe tiếng nhanh chóng đẩy cửa đi từ bên ngoài vào: “Lão diêu, có chuyện gì ông cứ nói với tôi, chỗ nào không hài lòng thì cứ....”

Diêu Thạc phần nộ hừ một tiếng: “Sâu mọt ăn ruộng của công.” Sau đó không thèm liếc nhìn Chung tướng quân cái nào mà đi thẳng ra ngoài.

“Chuyện gì thế này?” Chờ ông ta đi khuất, Chung tướng quân mới quay sang hỏi Khấu Đổng.

Khấu Đổng mặt thốt dùng lớp da kiên cố phi thường chặn đứng công kích tinh thần của Diêu Thạc ngoài lớp biểu bì, ung dung chống gậy đứng lên, nghênh ngang ngẩng trên chiếc ghế gỗ cứng, gác cái chân bọc thạch cao, nhướn mày quét mắt liếc Chung tướng quân: “Ông còn hỏi tôi có chuyện gì? Tôi còn chưa hỏi ông thì thôi chứ.”

Chung tướng quân thở dài, giương mắt nhìn tên Hoàng Cẩn Sâm đã rất tự giác lùi sang một bên nghịch súng xem kịch vui từ đời nào. Ông kéo dựa ngẩng đối diện với Khấu Đổng, dịu giọng: “Nói cho tôi biết trước đã, cậu thấy cái gì?”

Khấu Đổng lấy camera theo dõi từ cái nĩa đun lớn, cầm con chip cho vào chiếc ví nhỏ luôn mang bên người: “Tình huống cụ thể phải chờ tôi đem về phân tích cụ thể rồi làm báo cáo cho ông mới được. Nhìn từ bên ngoài, ông bạn già này của ông rất có khả năng là do áp lực tâm lý quá lớn cho nên thường xuyên nóng nảy khó chịu. Ông ta rất sĩ diện, thành ra thoát trông thì thấy quan hệ bốn phương khí thế lắm, cơ mà thực tế lại không giỏi giao lưu với người khác, áp lực chèn ép trong lòng không có chỗ phát tiết ra, chỉ có thể càng ngày càng trầm uất. Xung đột tâm lý mất cân bằng đến một mức độ nhất định sẽ khiến cho ông ta không khống chế được bản thân như bây giờ. Bởi vậy ông ta đành theo bản năng dùng những từ ngữ cay nghiệt để làm tổn thương người khác nhằm giải tỏa áp lực thôi.”

Chung tướng quân trềnh mặt một lát, sinh viên nghe hóng Hoàng Cẩn Sâm gặt đầu nhiệt tình cứ như nghe chân lý.

Qua một hồi lâu, Chung tướng quân mới rầu rầu châm lên một điếu thuốc: “Vậy cậu nói xem ngu ồn áp lực của ông ta là cái gì?”

Khấu Đổng trừng mắt, sau đó nhích nhích tới xoa cái chân bọc thạch cao trắng lớp: “Giáo quan, thực ra ông vẫn luôn coi tôi là em máy vịn năm cái gì cũng biết kia phải không?”

Chung tướng quân nhìn hấn bằng ánh mắt nửa thâm sâu nửa đau khổ, “sóng tình lấp lánh” đến ngay cả Hoàng Cẩn Sâm ở góc xa xa cũng cảm thụ được rành rành, tức thời cả người rùng mình, da gà dựng thẳng hết cả lên.

“Ngu ồn áp lực.” Khấu Đổng bị áp lực bức ép đành phải phun ra tiếng người, “Ông có biết cái gì gọi là ngu ồn áp lực không? Nó có thể là bất cứ cái gì, tỷ như bây giờ ông đánh quả rắm, chân cẳng tôi không tiện chạy không kịp đành phải giơ mũi ra ngửi, ngửi xong tâm tình thối hoắc, đấy cũng là ngu ồn áp lực.”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Bùm.”

Khấu Đổng xoa tay: “Được rồi Hoàng chuyên gia, tôi lấy ví dụ thôi, không cần diễn tả trực quan thế.”

Đoạn, hấn nói tiếp: “Rất nhiều chuyện đều có thể cấu thành ngu ồn áp lực nhưng không nhất định sẽ khiến người ta cảm thấy áp lực, những người khác nhau sẽ có phản ứng khác biệt với các ngu ồn áp lực bất đồng.....”

Hoàng Cẩn Sâm học đi đôi với hành, áp dụng luôn: “Ví dụ như tôi chân nhanh tay lẹ, nghe thấy tiếng rắm một cái là nín thở phi ngay ra ngoài, thế là không thành áp lực.”

Chung tướng quân quay đầu lại nhìn cha trẻ Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên sinh ra hứng thú sâu đậm với tâm lý học, thậm chí còn vui vẻ bưng bưng...

thì hồi hận với sắp xếp của mình đến xanh cả ruột, chỉ đành bi thương: “Cậu ta thực sự chỉ lấy ví dụ thôi mà.”

Khấu Đồng cười cười lấy ra tấm ảnh cuối cùng trong camera, rèm cửa quanh phòng tự động khép lại, trên màn hình phóng to bức ảnh ngọn núi lớn bị vây trong tường hẹp, đường nét hơi bị mờ nhòe. Khấu Đồng nói: “Chính là nơi này. Quán cà phê rất tối, tối om om, tối như hũ nút, thể hiện một loại ý thức bảo hộ bản thân vô cùng mạnh mẽ. Ý thức tự vệ này quá cao, cơ hồ có chút tính công kích, trong cả quá trình phát sinh một xung đột kịch liệt nhưng lại bị ông ta áp chế. Cũng chính là sự đề phòng từ trong tiềm thức của ông ta vây khốn chúng ta ở nơi đó, vào không được mà ra cũng không xong. Tôi hạ ám chỉ ‘đi đến nơi rộng hơn’ khi tâm tình ông ta hơi thả lỏng, kết quả là ông ta vô thức đi tới trước cánh cửa đó.”

Chung tướng quân cẩn thận nhìn tấm ảnh như không muốn bỏ sót một phân một tấc.

Khấu Đồng nói: “Nhưng hôm nay tôi nóng vội quá. Ông ta vừa nhìn thấy cánh cửa, tuy rằng không biết máy chiếu là thứ gì nhưng khẳng định đã mơ hồ ý thức được gì đó. Thứ ở bên trong kích thích ông ta một cách mãnh liệt, cho nên không gian mới bị phá vỡ ____ bây giờ tôi phải tìm hiểu vị khách này một chút....”

“Tôi nhớ ra rồi.” Chung tướng quân bỗng nhiên chỉ vào bức tường vây quanh ngọn núi trong hình, “Tường vây nhà họ là như vậy.”

“A.....” Khấu Đồng thu tay lại, chống những ngón tay thon dài lên cằm, “Kích thích đến từ gia đình à?”

“Tôi sẽ cho người đi đi đầu tra tình huống nhà họ.”

“Ừm... này giáo quan, tôi bảo.” Khấu Đồng đột nhiên nâng tay tắt hình ảnh đi, nửa người trên nhao về phía trước, hắng giọng nói nhỏ: “Giáo quan, đừng gạt tôi, mấy người hoài nghi Diêu Thạc làm chuyện gì cho nên mới bảo tôi làm đánh giá tâm lý cho ông ta phải không?”

Sắc mặt Chung tướng quân cứng đờ.

Khấu Đổng lắc đầu: “Thôi đi, ông đã giấu được tôi cái gì bao giờ đâu? Diêu Thạc là cái lão vẽ thêm quầng mắt cũng không làm nổi quốc bảo, lão mà đủ đồ khiến cho ông ngần vận dụng thiết bị của căn cứ để đánh giá á? Đùa nhau à?”

Chung tướng quân im lặng hồi lâu mới đứng lên, đề vai Khấu Đổng xuống: “Tôi không thể nói.”

Khấu Đổng nhún nhún vai tỏ vẻ tuyệt đối không bất ngờ. Chung tướng quân nhìn y một hồi, thở dài: “Tôi sẽ mau chóng tìm đủ tư liệu về gia đình ông ta.”

“Nếu có khả năng thì để tôi gặp người nhà ấy.” Khấu Đổng bổ sung.

Chung tướng quân đáp một tiếng, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Khấu Đổng chống gậy muốn đứng lên, ngẩng đầu mới thấy Hoàng Cẩn Sâm đang khoanh chân ngồi dưới đất, trong lòng ôm khẩu súng bảo bối, đang dùng ánh mắt hiếu kì dòm sang bên này.

Khấu Đổng: “Làm gì đó?”

Hoàng Cẩn Sâm: “Chung Thạc Lương là tình già của cậu đấy à?”

Chương 9: Lão Diêu – 4

Khấu Đồng hỏi: “Anh nói cái gì?”

Hoàng Căn Sâm nghĩ mãi chẳng ra sao lại đột nhiên khó chịu phun ra câu ấy, cũng biết là mình hơi lảm miệng, vì thế vò đầu bứt tai một hồi. Sau đó gãi bụng bảo dạ, mình hỏi cũng hỏi rồi, bỏ dở thì cũng không hay, làm người phải có đầu có cuối mới được, liền bảo: “Cũng không có gì..... căn bản là tôi cứ thấy hai người mắt quạ mày lại.”

“Giống như vậy sao?” Khấu Đồng tháo cặp kính giả danh trí thức xuống, giật điện Hoàng Căn Sâm bằng đôi mắt cong cong ý cười tươi rói, “Bạn gay của tôi nhiều lắm, đủ để ngồi đầy một bàn Tam quốc sát kìa, anh có muốn nhập hội luôn không?”

Hoàng Căn Sâm lập tức đánh giá Khấu Đồng từ trên xuống dưới rồi cười toe bảo: “Không thành vấn đề, vụ này được đó!”

Khấu Đồng: “Đồng chí Hoàng!”

Hoàng Căn Sâm: “Đồng chí Khấu!” [*]

[Ở đây cả hai người đều dùng ‘cơ hữu’ nghĩa là bạn gay để gọi đối phương, nhưng Lam không thích, Lam dùng ‘đồng chí’, cũng là cách gọi tương tự ~]

Sau đó Hoàng Căn Sâm giang hai tay, nghiêng nghiêng đầu, cười tươi rói như một đóa hoa đuôi cún nở bừng xuân sắc: “Qua đây, bạn giai, thơm cái nào!”

Khấu Đồng chống gậy lắc lư đi ra ngoài, bình tĩnh tự nhiên lướt qua người gã, làm bộ làm tịch bảo: “Phong cách này phóng khoáng quá, bị lạm

là không hay đâu. Tôi là người bảo thủ mờ, chẳng bằng chúng ta bắt đầu phát triển từ bước học tập cùng tiến bộ đi đã.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn hần ra ngoài rõ vất vả mà còn nhất định muốn ưỡn ngực ngẩng đầu như thể muốn dùng một trái tim hồng chiếu sáng Cửu Châu, cảm giác cực kì có tính giải trí, vì thế tuôn ra một tràng cười rã ruột.

Hoàng Cẩn Sâm cười xong thì Khấu Đồng rẽ đi đường nào mất tiêu rồi. Bấy giờ gã mới phát giác ra bác sĩ Khấu cư nhiên bẽ buồm rẽ lái quay vấn đề mấu chốt xa tít chín tầng mây, không hỏi ra được tí ti gì sất!

Trái tim khao khát hóng chuyện lớn lao dị thường của gã cháy lên hưng hực ý chí chiến đấu, hứng thú đối với tình sử của bác sĩ Khấu ngàn ngút dang cao chẳng thua kém gì các chị em cô dì ngãi lê đôi mách đầu đường cuối ngõ.

Khấu Đồng về phòng mình, lật xem từng tấm từng tấm ảnh mà camera chụp được, vừa xem vừa tiện tay ghi chép, kính không số treo trước ngực, mái tóc hơi dài không cắt tĩa lòa xòa trên trán, lọn tóc dài nhất đã rũ xuống trước mũi từ bao giờ.

Thời gian ghi hình hơn một tiếng, Khấu Đồng xem hết từ đầu tới cuối đến bảy tám lần, thi thoảng dừng lại nghiên cứu hình ảnh đến nửa ngày. Đến khi hần xem gần xong mới phát hiện đã rất muộn rồi, bên ngoài trời tối om om, bấy giờ đứng dậy nghe cái eo kêu đánh rắc một tiếng, vừa đau mỏi vừa khó chịu.

Ngón tay cần bút gõ hai cái lên mặt bàn, Khấu Đồng lấy điện thoại, nhấn một dãy số.

Chuông vang hai tiếng, người đàn ông ở đầu dây bên kia tiếp máy với giọng điệu cực kì lười biếng: “Alo? Bác sĩ Khấu hả?”

“Đúng vậy.” Khấu Đồng nheo mắt nở nụ cười, ném bút sang một bên, “Tôi không đánh thức cậu từ trên giường ai kia đấy chứ?”

“Cậu nói coi?” Người đàn ông thấp giọng cười cực kì khêu gợi, cứ như đang cố ý, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Muốn cùng cậu đi thăm hỏi người ta.” Khẩu Đồng cầm ảnh chụp của Diêu Thạc. Người trong tấm ảnh có biểu cảm vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt căng thẳng đối diện màn hình không có nửa nét tươi cười, đại khái là do tuổi lớn, cơ thịt trên hai má xệ xuống khiến cho xương gò má nhô cao, khóe miệng nhếch xuống nhìn qua có mấy phần cay nghiệt, “Cậu nghe thấy cái tên Diêu Thạc bao giờ chưa?”

“Diêu Thạc?” Người bên kia dừng một chút, “Ờ... hình như có chút ấn tượng, cậu chờ tí.”

Đầu dây bên kia truyền tới tiếng trò chuyện khe khẽ, Khẩu Đồng không nóng ruột, chỉ cầm điện thoại yên lặng chờ, đầu ngón tay khẽ chạm vào một dòng chữ nhỏ, “Tự nguyện xin lui về tuyến 2”, hần nghĩ nghĩ, lại miết tay qua hai chữ “Tự nguyện” một chút.

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ vang. Bác sĩ Khẩu một chân đành cà nhắc nhảy ra mở cửa, liền thấy Hoàng Căn Sâm cầm một cái túi nilon đứng đó. Gã này không hề biết ngại là gì, chưa đợi Khẩu Đồng mở mồm đã ngang nhiên vào phòng đẩy hết đồng hồ đeo tay lên trên bàn hất ra rồi mở cái túi nilon mình xách đến. Mùi thức ăn lan tỏa khắp phòng, Khẩu Đồng sờ sờ bụng, không ngờ thực sự cảm thấy đói.

Người đàn ông trong điện thoại không bắt hắn phải chờ quá lâu, một lúc sau, y nói: “Đến mai tôi tìm người đi đầu tra xong gửi tin cụ thể cho cậu sau nhé.”

Hoàng Căn Sâm nhìn hắn cười dịu dàng nói ‘Được’ rồi gác máy, lửa hóng hớt lại bùng cháy bùng bùng: “Cạ cứng? Hay bạn gay?”

Bác sĩ Khẩu ngênh ngang thoải mái ngả xuống, xoa xoa tay, dững cảm phi phàm gặm một cái chân gà, tâm tình khoái trá quay sang chớp mắt với Hoàng Căn Sâm: “Anh nghĩ sao?”

Hoàng Căn Sâm làm động tác Tây Thi ôm tim: “Cậu hoa tâm quá đi!”

Khấu Đổng vội vàng bày tỏ cõi lòng đầy thành tâm thành ý bằng cách vừa gặm chân gà vừa lúng búng nói: “Đâu mà bạn giai, thực ra người tôi thích nhất chính là anh đây.”

Hoàng Cẩn Sâm nháy mắt mấy cái.

Khấu Đổng lau qua mồ dĩnh đầy mồ hôi, ngả theo chiều gió, nói: “Vì anh mang đồ ăn ngon cho tôi mù.”

Hoàng Cẩn Sâm im lặng cảm thấy tình cảm hữu nghị giai cấp giữa mình với bác sĩ Khấu kì thực được thành lập chỉ dựa trên cơ sở một cái chân gà to mọng bóng nhờn.

Gã kê cái ghế dựa ngồi cạnh Khấu Đổng, đôi tay không rảnh rồi lật xem giấy tờ vút tứ tung trên bàn của hắn, nhìn mãi chỉ thấy một đồng từ ngữ không quen biết, Khấu Đổng dùng bút lông mực đen viết một từ chính giữa, còn khoanh tròn lại như đánh dấu trọng điểm: nguy cơ trung niên.

“Ý gì đây?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

“À, ý trên mặt chữ.” Khấu Đổng nhét phồng cả quay hàm, không biết có phải vì bỏ cơm tối sắp chết đói hay không mà tốc độ tiêu diệt thức ăn của hắn nhanh như sấm rền chớp giật, mười ngón hoạt động liên tục rất có khí thế càn quét ngàn quân, “Có một số người càng lớn tuổi thì trách nhiệm đặt trên vai càng nhiều thêm, mà trên sinh lý lại ngày càng lực bất tòng tâm; sự nghiệp của họ có thể tiến vào thời kì giậm chân tại chỗ hoặc bắt đầu sa sút, bởi vì trọng mặt mũi nên có khuynh hướng trốn tránh sự đánh giá của người khác mà sa vào hào quang quá khứ, năng lực nhận thức cái mới giảm sút, khả năng học tập chậm chạp dầnsao trong này lại có ót?”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Ăn đi, sao mà kén chọn thế_____ theo ý cậu thì lão già họ Diêu thích càn nhần kia trở nên như thế là vì chuyện khí gió này à?”

“Thời mẫn kinh gặp tuổi thanh xuân, người ở tuổi này có thể sẽ cảm thấy chán ghét sinh hoạt gia đình ngàn năm bất biến, hoặc là quan hệ cha con căng thẳng vì thiếu thấu hiểu lẫn nhau, hai tầng áp lực gia đình và sự nghiệp đè xuống vượt qua tâm thừa nhận của ông ấy, lại thêm sĩ diện không chịu bày tỏ và tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài cho nên mới chuyển hóa thành ý thức tự bảo vệ bản thân cực đoan như vậy.”

Hoàng Cẩn Sâm nghe xong, suy nghĩ cẩn thận, thấy hình như đúng là có lý thật, vì thế gã gật đầu: “Nói chứ, có lý hẳn hoi chứ không thuần túy lừa người nhỉ.”

Khẩu Đồng phun ra mẫu xương gà sạch bong kin kít đến chó cũng không thèm, tranh thủ tí thời gian trong sự vụ bẽbỏn liếc Hoàng Cẩn Sâm một cái, bụng nghĩ cha này hỏi làm gì nhỉ, định đổi nghề thật đấy à?

Hoàng Cẩn Sâm chỉ là người của căn cứ ST trên danh nghĩa, vì Chung tướng quân sợ gã quấy rối công việc bình thường của nhân viên ở đây nên mới tùy tiện nhét gã vào chỗ hẳn như ép rế thế này chứ có trông cậy gã làm được cái gì tử tế đâu.

Thế mà mấy ngày nay lúc nào Hoàng Cẩn Sâm cũng ở trong trạng thái vậy xem hứng thú ngời ngời, rảnh rỗi không có việc gì làm là bắt đầu hóng não nhiệt tình vui.

Khẩu Đồng biết hiện giờ gã rất mơ hồ, tựa như một sợi dây đàn thời thời khắc khắc kéo căng, đến khi đột nhiên trỗi tĩnh lại liền không biết phải làm sao, chỉ có thể rung lên không nghĩ.

Trong cuộc sống của Hoàng Cẩn Sâm không có mục tiêu, không có niềm tin, cái lạnh trong ánh mắt gã kì thực xuất phát từ sự thờ ơ từ sâu trong tâm hồn____ bất cứ việc gì, bất luận kẻ nào cũng không thể gọi ra cho gã mấy may hứng thú; gã không muốn quay về với sinh hoạt tuy rằng kích thích nhưng được chẳng hay chớ trước kia, cũng không thể tìm được một cách sống mới.

Khẩu Đồng ngẫm nghĩ một lát, thấy mình ních đầu vào bụng cũng khá rỗi, bên cúi người mò mẫm tử nhỏ dưới bàn biến ra hai chai bia cứ như

ảo thuật. Dưới ánh mắt chế nhạo của Hoàng Cẩn Sâm, hắn thuần thực ghè hai cái chai vào nhau, cọ rơi nắp, sau đó lại mở ngăn kéo lôi ra một gói lạc rang bóng nhẫy dưới đồng văn kiện chắt chùng, xé túi nilon để lên bàn.

“Nào, hai ta làm một chén, tán gẫu.”

Hoàng Cẩn Sâm không chút khách khí cầm chai bia dốc một ngụm lớn: “Đạch, đã thật! Lấy đâu ra đây?”

Khấu Đồng nhe răng cười, nhỏ giọng nói: “Tàng trữ được, trong căn cứ cấm chất cùn, kín đáo tí nhá – lại đây tôi nói cho mà nghe, vụ của Diêu Thạc này, từ đầu đến giờ chúng ta đã có.....”

Thế là đêm ấy, Hoàng Cẩn Sâm ăn no uống đủ, nghe một khóa lý luận phân tích tâm lý liên hệ ví dụ thực tế xong, liền dứt khoát ở lại luôn chỗ Khấu Đồng.

Khấu Đồng có một thói quen không tốt cho lắm _____ ngủ muộn hơn chó, dậy sớm hơn gà.

Trời mới tờ mờ sáng hắn đã mơ hồ muốn tỉnh, mắt còn chưa mở, chẳng hiểu thế nào lại thấy một làn sương trắng. Khấu Đồng đứng trước sương trắng ngẩn ngía một hồi chỉ thấy bất đắc dĩ _____ cảnh tượng này cũ rích và quen thuộc quá rồi. Không có gì làm, hắn như một người thợ lành nghề buồn chán thò tay ra bắt một cái, sương trắng chẳng khác nào một mớ bông bị hắn lột kén rút tơ kéo vào trong tay, lúc thì bị nặn thành hình bánh bao, lúc lại bóp ra hình con thỏ.

Đằng sau màn sương từ từ lộ ra một cái gương, Khấu Đồng trong gương cũng đang ngẩn ngơ chơi sương trắng. Khấu Đồng đó không nói một lời nhìn lại hắn xuyên qua thấu kính phản xạ thần kì, trên mặt không có ý cười, đôi mắt hẹp dài trông qua lãnh khốc khó tả.

Người trong gương và người bên ngoài đều đặt mình trong bóng tối vô biên vô hạn, chỉ có cặp kính không số chống phóng xạ đeo trước ngực hắn hắt ra ánh sáng le lói mỏng manh, ánh bạc dịu dàng như thể bao phủ trên

người hấn. Khấu Đ ông hít một hơi thật sâu, nở nụ cười với người trong gương, mà kẻ ở đối diện vẫn thờ ơ hờ hững.

Khấu Đ ông từ từ thu lại nét cười. Hấn vươn ngón tay dài chạm nhẹ lên tấm gương, giống như chạm tới một mặt nước phẳng lặng, động nhẹ một cái, sóng nước đã khuếch tán ra ngoài, lan rộng.

Bóng dáng của người trong gương nhòe mờ, nhưng chỉ một lát sau mặt gương đã bình lặng trở lại, hấn vẫn ng ẩ ngay ngắn nơi đó như tượng đá, ánh mắt hẹp dài sóng sánh ánh sáng mờ ảo lảng lảng nhìn người bên ngoài, hệt như một kẻ ngoài cuộc lạnh nhạt thờ ơ.

Khấu Đ ông thở dài. Sau đó hấn đứng lên, vô cùng thành thạo nhấc ngay cái ghế dưới móng phang thẳng vào cái gương trước mặt, gương vỡ. Khấu Đ ông tùy tay ném ghế đi, dường như đã lặp lại động tác này cả trăm ngàn lần, cuối cùng cũng không nhìn bóng người phản xạ trên những mảnh nhỏ vụn vỡ mà đi nhanh về phía bóng tối dày đặc.

Ánh sáng chói lòa tràn tới, Khấu Đ ông rút cuộc cũng mở mắt ra, thấy chân trời xa xa đã hé lộ một dải trắng mờ nhạt nhòa. Hấn thở ra một hơi, thấy lành lạnh, hơn nửa người không có chăn_____ tám phần cái chăn bị Hoàng Cẩn Sâm cướp.

Khấu Đ ông xoa mặt ng ẩ dậy, chẳng ngủ thì thôi, ngủ dậy sái xù nó cỡ r ồi.

=====

Cùng giường, chung chăn....và chỉ thế là hết!

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 10: Lão Diêu – 5

Một ngày sau đó không có thêm công việc gì, Hoàng Cẩn Sâm nhàn quá hóa liêu một mình xách súng chạy tới nghiên cứu ‘Nồi đun nước’. Không có ai vào cùng, gã quyết định đề cao tinh thần thám hiểm, đi ra đi vào chơi.

Khấu Đổng phải về bệnh viện để gỡ thạch cao đã đi từ sáng sớm, cuối cùng thì hắn cũng đã có thể đứng thẳng đi đường như con người rồi.

Thương đến gân cốt phải mất cả trăm ngày, con người luôn phải trả cái giá nhất định vì bệnh tuổi dậy thì vẫn trầm kha mà thời kì trưởng thành đã hết___tỷ như bác sĩ Khấu cho dù có thể đi như người thường ra khỏi bệnh viện, cơ mà tư thế đi đứng vẫn cứ kì kì, cái chân bị thương không dùng lực được, phối hợp cũng chẳng xong. Vịn vào bờ tường nghiêng trái ngã phải tập luyện một hồi, hắn đã mệt đến chùn bước, vì thế quyết định tự thưởng cho mình một ngày nghỉ ngơi.

Báo cho Chung tướng quân biết một tiếng xong, Khấu Đổng đứng tại chỗ tự ngắm con đường nhân sinh tương lai bằng tư thế đẹp trai ngầu lòi giấy lát, đoạn vẫy tay bắt xế hộp.

Xuyên qua đường phố náo nhiệt đi tới một khu vực tương đối xa xôi, cho dù kéo lê cái chân mới lành một nửa, Khấu Đổng vẫn thuận lợi bật qua hàng rào cũ nát của trường tiểu học dành cho con em công nhân mà vào con hẻm nhỏ đằng sau trường.

Nơi này dường như đã bị người quy hoạch đô thị bỏ quên, một bên là sân thể dục gần như bỏ hoang của trường học, bên kia là khu ổ chuột lụp xụp xiêu vẹo, không biết thùng giấy rách của nhà ai tùy tiện quăng ra giữa đường khiến con hẻm chỉ đủ cho một người miễn cưỡng lách qua. Tiếng mèo kêu the thé gọi Khấu Đổng ngẩng đầu lên. Hắn thấy một con mèo nhỏ

đang nằm sấp trên đỉnh tường gạch, run rẩy cong đuôi giương mắt nhìn mình.

Bác sĩ Khấu có khả năng dỗ dành trẻ con khóc đêm sờ sờ trong túi tìm ra một viên kẹo sữa mền mền, xé giấy gói, kiễng chân lên.

Chú mèo hoang này vẫn chỉ là một bé mèo con, lá gan rất nhỏ. Thấy có người vươn tay về phía mình, nó lùi về phía sau một bước, cái đuôi càng vẫy càng nhanh, răng nanh chưa mọc hết cảnh giác nhe ra, kêu một tiếng ngoài mạnh trong yếu.

Bác sĩ Khấu đặt kẹo sữa lên tường gạch. Mèo con chần chừ một chút, rồi như thể cảm giác được người này vô hại, nó meo meo hai tiếng, tiến lên một bước, cúi đầu ngửi ngửi kẹo sữa trắng ngà, rồi khẽ liếm một cái.

Bấy giờ Khấu Đồng mới cười lên. Hắn xoay người lục tìm cặp kính chống phóng xạ đeo vào, sửa soạn bộ dạng mặt người dạ thú chậm rãi bước đi.

Đi hết nhà dân, phía cuối ngõ có một cửa hiệu nhỏ, ngoài cửa dán môn thần, giữa cửa treo kiềng gỗ đào, trong tiệm dán đầy giấy bùa vẽ chu sa đồ chói. Khấu Đồng vạch tấm rèm bóng nhẫy bắn thủ đi vào trong như khách quen, đứng dựa cửa chờ, chỉ thấy bên trong đã có một người phụ nữ trung niên quay lưng với hắn, đang trò chuyện với một lão già mù đeo kính đen.

Lão già nói: “Nhìn bát tự của hai người.....ây dà, có một câu lão già này thật không muốn nói.”

“Ngài cứ nói đi ạ.”

“Ai dà, người ta bảo ‘thà hủy mười tòa miếu còn hơn là phá một cuộc hôn nhân’, cơ mà vợ chồng muốn sống với nhau lâu dài ấy mà, mệnh cách phải không tương khắc mới được. Người ngày xưa mà lấy vợ lấy chồng không những phải mời người tính toán bát tự đàng hoàng mà còn phải chọn lựa giờ lành ngày tốt mới định ngày thành hôn đấy, chứ người bây giờ ấy à, bao nhiêu truyền thống của tổ tông đầu ném bay hết ráo. Đấy cô xem, có phải từ lúc lấy chồng đến giờ sự nghiệp vẫn không thuận lợi không?”

“Đúng vậy! Từ lúc còn trẻ lão ấy đã thất bại, ban đầu còn biết tiến thủ chứ sau này càng ngày càng chẳng ra sao.....”

“Còn nát rượu.”

Người phụ nữ nói:“Chuẩn luôn! Sao cái gì ngài cũng biết thế!”

“Con trai hơn mười tuổi, là sắp lên.....”

“Sắp lên trung học rồi ạ.”

Lão già vuốt râu, nhếch miệng, lắc lư đầu tính toán một hồi lâu, cuối cùng thở dài:“Phu nhân, cô là mệnh hỏa, chồng cô lại mệnh mộc. Cô nghĩ xem, gỗ gặp lửa chẳng phải sẽ bị thiêu sống sao?”

Khấu Đồng trông thấy bà cô ngốc nhìn lão già chăm chú tha thiết như đang nhìn cọng rơm cứu mạng:“Vậy ngài nói...ngài nói phải làm sao bây giờ?”

“Cô và anh ta bất tự không hợp, từ nhỏ đã không nên ở cùng một chỗ. Chồng cô sau khi kết hôn thường gặp phải tiểu nhân, sự nghiệp luôn luôn gặp trở ngại. Cô ở bên anh ta cũng phải nếm đủ cay đắng đời người, ngày bức bối nóng nảy, thậm chí còn không khống chế nổi mình, có phải không?”

“Phải phải! Rất chuẩn! Đúng như ngài nói vậy!”

“Ăn oán của hai người là bắt đầu từ kiếp trước, kiếp này ở bên nhau chưa trả xong, chỉ sợ là...còn ứng lên người con cái nữa.” Lão già tiếp tục lừa bịp,“Con trai gần đây ở trường.....không có vấn đề gì chứ?”

Một câu này chọc thẳng vào tuyến lệ của người phụ nữ, mắt cô ta thoáng chốc đỏ lựng lên, nước mắt rơi như mưa trút, mãi sau mới nói được một câu đứt quãng:“Tôi hiểu rồi...ý của ngài...tôi hiểu rồi. Hai chúng tôi vốn dĩ đã không nên ở bên nhau.”

Lão già còn rất chu đáo rút khăn giấy ở bên cạnh đưa cho cô ta.

Người phụ nữ vỡ òa cảm xúc khóc rống lên, vừa khóc vừa mắng chửi ân i, đến hơn mười phút sau cô ta mới bình tĩnh trở lại, trên mặt mang thần sắc kiên quyết, tay rút phất một ch ống nhân dân tệ đổ chói để lên mặt bàn: “Lão thần tiên, rất cảm ơn ngài, ngài nói đúng! Tôi trở về nên làm gì sẽ làm nấy, ly hôn với lão, mang theo con mình, một mình tôi cũng có thể nuôi nó lớn lên thành người.”

“Được được, tốt lắm.....” Cái tốt đương nhiên là nhân dân tệ. Lão già hai mắt phát sáng như hai cái đèn pha ô tô, hai tay như cặp chân gà vồ lấy xấp tiền. Khấu Đ ông đang đứng dựa cửa thấy thế ho khan một tiếng, lão già vừa nhìn ra là hắn thì lập tức hành động như ăn trộm bị tóm. Lão vội rút tay về, ng ẩng lại nghiêm chỉnh, đ ẩy về kì thị ti ền tài như rác rưởi: “Khụ, lời này của cô khách khí quá. Phu nhân, ta không cần ti ền của cô. Thế nhân lắm đi đâu mê hoặc, những kẻ tu đạo bọn ta chỉ điểm bến mê cho người khác cũng chính là tu nhân quả cho chính mình mà kết lấy thiện duyên. Ti ền tài quyen mùi trần này có hay không cũng thế, cô cần lại đi. Nếu thấy ta nói có lý thì sau này thân nhân bằng hữu có khó xử gì, cứ bảo tới tìm lão già ta là được.”

Khấu Đ ông bu ồm cười lắm, cơ mà thấy cái bản mặt khổ đại thù thâm của khổ chủ thì nghĩ mình cười lên có hơi bất lịch sự, thế là chỉ có thể nén xuống không bật ra. Cảm thấy cơ mặt giật liên hồi, hắn len lén xoay đi âm thầm xoa xoa một tí.

Người phụ nữ cảm ơn rồi rít rời đi, Khấu Đ ông mới đi hắn vào trong, đặt mông ng ẩng xuống đối diện lão già: “Quý thần tiên, tính cho tôi một quẻ nhé?”

Quý thần tiên ghé mắt liếc hắn, hừ mũi một tiếng, c à r ề đứng lên dựng thẳng tấm biển “Đã hết ba quẻ, mai mời đến sớm” ở trước cửa r ề đóng cửa lại.

Sau đó lão quay lại bực mình lườm Khấu Đ ông: “Cậu mà còn phải tính? Cậu chính là một ngôi Tang Môn tinh chuyên tới chặn đường tài lộ của ta!”

Khấu Đ ông nói: “Lão đừng có đánh rắm, khích người ta ly hôn mà còn dám thu ti ền, không sợ sau này xuống địa ngục bị Diêm Vương rút lưỡi

à?”

Quý thầ n tiên lưu manh vỗ bốp một cái lên đầu hắ n: “Cậu mới đánh rắ m, đầ mề t ín phong kiến!”

Khấ u Đầ ng nhìn thấy mà không thể không ngợ i ca, con người mà có da mặt dày thế này đúng là đến xe bọc thép cũng phải tự biết xấu hổ!

Quý thầ n tiên chầ m thuốc, chầ m rắ i nói: “Cô ta tìm ta mắ y lầ n rắ i, lầ n nào trên người cũng có rất nhiề u vết thương, nhìn qua đã biết ngay là bạo lực gia đĩ nh. Cậu xem quầ n áo của cô ta mà xem, tuy không phải là hàng hiệu nhưng cũng khá sang trọng, hắ n là một người phụ nữ rất trọng mặt mũi, rất yêu sạch sẽ, thế mà lại xỏ dép lê chạy đến. Nếu không phải cô ta không còn cách nào khác thì vớ i vấ thế làm gì?”

Khấ u Đầ ng nghe vào cảm thấy rất có lý, lại hỏi: “Sao lầ o biết chầ ng cô ta gặp phải tiể u nhầ n nên thất bại, còn nát rượu?”

“Khự, cô ta nói cho ta biết chứ sao.” Lầ o già khoan khoái phầ ra một hơi khắ i thuốc, “Chĩ nh cô ta nói chầ ng mình mỗi tối kết thúc công việc đầ u không về nhầ mà ở bên ngoài lầ u lắ ng vớ i người ta mắ i tới tận nửa đêm. Đầ n ông như vậy ta gặp nhiề u rắ i, ở bên ngoài bị người khĩ nh bĩ ra về đáng thương, chĩ u tối lê la quắ n xá nốc mắ y ngum nước đắ i ngựa rắ i về nhầ ra oai vớ i vợ. Chắ ng cầ n biết vì sao anh ta thất bại, loại người này chắ chắ không chịu tìm nguyên nhầ từ trên người mình mà quá nửa sẽ đắ y lên đầ u người khác, lý do thoắ i thắ c của anh ta khắ ng đĩ nh sẽ là ‘Gặp phải tiể u nhầ n’. Lại nói đến người phụ nữ kia, ta thấy cô ta cũng chắ ng phải dạng biết nhắ n nhĩ n gì, ắ t hắ n hai người chặ i nhau không ít, sống vớ i một tên chầ ng như vậy có thể không cá u bắ n sao?”

Khấ u Đầ ng nở nụ cười: “Thế ông làm sao biết con nhầ người ta có thành tĩ ch không tốt? Chắ ng phải lữ trẻ rất hiể u chuyện hả? Người ta đầ u bảo con nhầ nghèo biết đảm đườ ng sớm còn gì?”

“Ta bảo thành tĩ ch của nó không tốt bao giờ?” Quý thầ n tiên bắt đầ u không đứng đắ n, “Ta chỉ hỏi cô ta ‘Gầ n đây con giai ở trường không có vấ n đầ e gì chứ?’ thôi mà, nếu có vấ n đầ e đườ ng nhiề n cô ta sẽ cho là ta đầ n

trúng, nếu không có, ta lại bảo ‘Vây là tốt rồi’ thì đã làm sao? Lần trước cô ta tới đây trong túi còn có bài thi mẫu mua về cho con, liếc thấy một góc là ta biết ngay nhà cô ta có con lớn bằng nào. Cứ cho là nó ở trường chẳng có vấn đề gì đi chẳng nữa, cô ta nghe vào cũng hiểu ta không nói lời vô dụng, ta đang nhắc nhở cô ta con cái đang phát triển đến thời kì quan trọng, phải đề phòng mọi họa từ lúc chưa kịp xảy ra.”

Khấu Đổng im lặng. Đột nhiên có cảm giác lão thầy bói này mới là chuyên gia chân chính.

Quý thần tiên đánh giá hẳn một chút, nói: “Sao lại rảnh rỗi đến tìm ta mà không ra ngoài lêu lổng vậy?”

“Chân không tiện.” Khấu Đổng mặt không đỏ lòng không động, bình thản nói, “Mấy hôm trước tôi ra ngoài gặp chút chuyện ngoài ý muốn, chân què, vừa mới bóc thạch cao, giờ còn chưa dùng sức được thì còn hứng thú gì nữa.”

Quý thần tiên nhìn cặp kính trên mắt hắn, khó chịu “Hừ” một tiếng, phun ra: “Giấu đầu hở đuôi.”

“Chỉ là tôi... đột nhiên muốn tìm ông trò chuyện một chút.” Một lát sau, Khấu Đổng mới thấp giọng nói.

“Tìm ta nói chuyện hả, bỏ kính xuống, nhìn đây này.” Quý thần tiên hoa tay múa chân trên mắt mình mấy cái, chẳng biết kính đen đã mất tầm từ bao giờ, hai mắt lão chẳng những không mù mà còn mang theo sự lợi hại sắc bén đặc hữu của người già cả.

Khấu Đổng chần chừ một chút.

Quý thần tiên bất ngờ vạch mở tay áo sơ mi của Khấu Đổng, trên cánh tay thường xuyên khuất dưới lớp tay áo dài của bác sĩ Khấu chẳng chịt những vết sẹo hỗn loạn, những vết thương đó phần lớn là do vật nhọn rạch, phần nhỏ là đầu thuốc nóng bỏng dí vào, lằn sẹo để lại đều sâu ngoài nông trong, nhưng dường như là... tự hắn tạo ra.

Quý thần tiên lạnh lùng nói: “Ta nhìn nhầm mắt r ấ, còn sợ ta thấy sao?”

Khấu Đ ồng cười khở một tiếng, buông tay áo xuống, đóng cúc cổ tay lại đàng hoàng, đoạn tháo kính mắt, l ẩng l ẩng nhìn Quý thần tiên.

“Lại nằm mơ hả?” Lão già hút thuốc sòng sọc.

“Ừm.” Khấu Đ ồng đan mười ngón tay vào nhau, khuỷu tay chống lên bàn, “L ần này tôi đập gương, nó vỡ, nhưng người bên trong vẫn không đi ra...tôi cảm thấy...có lẽ cả đời này sẽ không ra được.”

Quý thần tiên không nói không rằng.

“Lúc ngủ dậy, thấy cái gương trong phòng mình, tôi đã làm một việc theo phản xạ...tôi đối diện tấm gương mà cười, nhưng người trong gương lại không cười lên, khi đó tôi đột nhiên cảm thấy.....”

“Trong gương xuất hiện một người khác?” Lão Quý hỏi.

“Không..... là tôi bị nhốt trong gương, thiếu chút nữa lại đập cái gương luôn. Đến khi đ ồng sự gọi một tiếng tôi mới h ể thần lại được.” Khấu Đ ồng nhú mày, biểu cảm đột nhiên vương chút m ỉm m ỉm, “Đương nhiên cũng có thể là do sáng sớm tôi còn mơ màng, nhưng mà lão Quý à, chúng ta đều không thể lừa mình dối người, tôi sợ....cứ thế này sẽ tạo thành một ảo giác.”

Lão già nhú mày: “Sợ bị nhốt trong gương, cậu đang lo l ẩng cái gì thế? Đã tiến vào không gian ý thức của mình chưa?”

“Vào r ấ, rất không ổn định, tương đối dễ phá vỡ.”

“Ồ.....” Lão đầu suy nghĩ nửa ngày mới thận trọng mở miệng, “Khấu Đ ồng, có phải cậu có chút sợ.....”

Nhưng mà lão còn chưa nói xong, di động trong túi Khấu Đ ồng đã vang lên, hắn c ầm lấy liếc nhìn màn hình r ấ thuận miệng giải thích: “Là Tô Khinh...hôm qua tôi nhờ cậu ấy đi ầu tra hộ một người...Alo?”

Trong nháy mắt điện thoại được kết nối, thần sắc lo âu, sắc mặt tái nhợt và vẻ mệt mỏi trên người Khấu Đổng thoát cái biến mất như kì tích, như thể hắn đã trở lại thành người đàn ông vui vẻ mãi không chịu lớn, chỉ cần rót ánh mặt trời vào sẽ lấp lánh dương quang, nói chuyện chưa tới hai câu, hắn đã vội đứng dậy: “Tôi biết rồi, cảm ơn nhé..... Được, không thành vấn đề, lần sau mời cậu ăn cơm.”

Sau đó, Khấu Đổng chào Quý thần tiên một tiếng: “Hôm nay có việc rồi, không nói nữa, lần sau tìm lão nhé.”

Rồi xoay người chạy.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 11: Lão Diêu – 6

Khẩu Đồng bái bai lão thần tiên đang ghen một đồng lời trong cổ họng bằng nhiệt tình như gặp mặt tình già, sau đó vung tay áo lên đi mất, không mang theo một hạt bụi trần.

Lão già họ Quý giắt cặp kính to vật trên đỉnh đầu, đôi mắt tam giác nhắm lại đầy nguy hiểm. Lão thấy bác sĩ Khẩu đến đi như gió, đường xá xa xôi tìm tới trừ việc phá hoại việc làm ăn của mình ra thì chẳng cố gắng được cái quái gì, nhớ đến đồng nhân dân tệ vấy tay tạm biệt mà đi lại càng đứt từng khúc ruột... Thế là lão thần tiên phá giới hung tợn nguy hiểm rửa: “Hừ, thằng nhóc thôi! Kẻ dám phí hoài tình cảm của ông đây là không có kết cục tốt đâu, coi chừng cả đời bị người ta đè đấy!”

...Câu chuyện này nhắc nhở chúng ta, dù là thần tiên thật hay thần tiên giả đều không thể đắc tội tùy tiện, bằng không sẽ phải đeo lời nguy hiểm sống nửa đời thâm lương như cướp biển vùng Caribbean đấy, mẽ ngoài có đẹp nữa cũng chẳng ăn thua đâu... Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Khi Khẩu Đồng về đến căn cứ thì gặp vợ của lão Diêu – Đậu Liên Thanh.

Nghe nói bà đã gần bốn mươi tuổi thế nhưng vì chăm sóc tốt nên nhìn qua vẫn còn khá trẻ, ăn mặc khéo léo, vẻ ngoài xinh đẹp, đang có chút khép nép ngẩng trong phòng nói chuyện câu được câu không với Chung tướng quân.

Hoàng Căn Sâm nhàn đến phát ngấy ngẩng một bên, đôi mắt gian manh đánh giá chị dâu nhà người ta trên ba đường dưới ba lượt. Khẩu Đồng cảm thấy Đậu Liên Thanh sắp sửa bị gã nhìn cho muốn chui xuống đất luôn rồi. Thế là hắn quyết đoán đi qua cởi áo khoác ném lên đầu Hoàng Căn

Sâm, ngăn trở tia xạ Rơn-ghen tên kia đang không ngừng bắn ra tứ phía, sau đó lật tay cầm áo nghiên cứu viên của căn cứ mặc vào. Vì vấn đề phẫn cứng nên không thể bước đi như bay, bác sĩ Khấu chỉ có thể lắc lư quyền rũ đi bộ tới, chậm rãi ngẩng xuống, mở màn lưu manh giả danh trí thức: “Xin chào, bà Đậu.”

Giọng nói quyến rũ, dáng vẻ gợi cảm, cả người tỏa ra hơi thở thanh xuân xen lẫn trầm ổn mâu thuẫn mà hòa hợp cùng với nụ cười rạng rỡ thẳng quan phát tài khiến cho người ta yêu thích, quả thực đúng là xuân sắc khắp trời, nhân gian tươi sáng... Hoàng Cẩn Sâm vừa giải phóng được cái đầu của mình liền nghĩ bụng, Tây Môn Khánh năm đó câu được Phan Kim Liên chắc chắn cũng là nhờ thế này.

Chỉ thấy Khấu Môn Khánh... Khụ, bác sĩ Khấu nhẹ giọng thì thầm thì nói tào lao với Đậu Liên Thanh vài câu đã dời lực chú ý của bà từ chỗ Chung tướng quân về phía mình. Không biết là do kỹ xảo của hắn cao thâm hay thật sự vì mỹ ngoại của hắn trông hòa ái dễ gần hơn Chung tướng quân mà người phụ nữ ban nãy còn căng thẳng đã thả lỏng hẳn ra, ngón tay cũng không chà đạp cái túi của mình nữa.

Bấy giờ Khấu Đồng mới xoay người nói với Chung tướng quân: “Nơi này giao cho tôi, ông đi làm việc của mình đi thôi.”

Chung tướng quân gật đầu, muốn nói lại thôi nhìn Khấu Đồng một cái rồi đi ra ngoài. Hắn lại liếc Hoàng Cẩn Sâm, Hoàng Cẩn Sâm nhanh chóng ngẩng nghiêm chỉnh giả vờ như chăm chỉ học hỏi khát vọng tìm hiểu lắm, phải ở lại vậy xem. Khấu Đồng nhận lấy cái áo khoác vừa vứt xuống vắt lên cánh tay, bảo Hoàng Cẩn Sâm: “Ngẩng sang bên kia.”

Sau đó quay lại nói với Đậu Liên Thanh: “Không vấn đề gì, là trợ thủ của tôi đây.”

Việc mà Hoàng Cẩn Sâm am hiểu nhất chính là nấu mình trong góc chết không ai nhìn thấy, sau đó bắn lên mục tiêu. Gã có thể hạ thấp tần suất hô hấp suốt hơn mười giờ đồng hồ liên tục mà không hề nhúc nhích, tựa như không tồn tại, đặt trong thời cơ tuyệt đối chính là một nhân tài luyện thuật Quy Tức tì ẩn năng.

Quả nhiên, chẳng mấy thời gian sau, Đậu Liên Thanh đã quên bém một vật sống như gã.

Đợi bà chậm rãi bình tĩnh lại, Khấu Đổng mới thoáng liếc chiếc túi trong tay bà, sau đó cực kì tự nhiên mà làm một động tác mang tính ám chỉ rất mạnh, hẩn đặt chiếc áo khoác trong tay sang một bên. Đậu Liên Thanh theo bản năng làm động tác giống y hệt, buông cái túi ôm trong lòng xuống.

Sau đó bà hít sâu một hơi như vừa vứt bỏ lớp vỏ bọc ngoài để lộ vẻ uể oải, đoạn nâng tay xoa xoa khóe mắt: “Không giấu gì cậu, tôi và lão Diêu mấy hôm nay đúng là có chút vấn đề... Bây giờ tôi không biết phải làm cái gì nữa... Ông ấy lúc nào cũng phiền muộn, hỏi cái gì cũng không chịu nói...”

“Từ từ nói.” Khấu Đổng đưa hộp khăn giấy cho người phụ nữ hai mắt đỏ hừng, rồi vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai bà, “Không vội, chúng ta từ từ nói, lão Diêu thường xuyên nổi giận, còn càng ngày càng trầm mặc, đúng không?”

Đậu Liên Thanh gật đầu: “Phải, tôi biết người một nhà cần phải giao lưu với nhau, trong TV đâu nói thế, nhưng mà... Ông ấy không muốn nói gì với tôi cả, cũng không hỏi được, cứ hỏi là cáu ngay. Hôm đó tôi về nhà còn thấy ông ấy... Ông ấy đang đánh con, ông ấy cần cái chặn giấy to như vậy ném vào nó..., cậu nói xem, một thứ nặng như vậy mà ông ấy... Lúc đó tôi tưởng nó chết rồi, làm tôi sợ mất mật! Tôi liền bảo ông ấy, ông muốn đánh chết con thì đánh chết tôi trước đi...”

Đậu Liên Thanh càng nói càng kích động, cuối cùng cơ hồ khóc không thành tiếng.

Khấu Đổng thấp giọng nói chuyện với bà, Hoàng Căn Sâm ngồi một bên xem, ai ngờ xem xem một hồi gã bắt đầu thấy chán, bèn lấy súng ra nhẹ tay lau.

Đây là một người đàn bà gặp chuyện không biết làm việc gì khác ngoài trừ than khóc. Từ lúc Chung tướng quân đưa Đậu Liên Thanh vào đây,

Hoàng Cẩn Sâm đã phát hiện bà ta chẳng những là người nội trợ một trăm phần trăm mà còn là đàn bà đặc biệt yếu đuối đặc biệt nhu nhược, tính ỷ lại cao hơn bất cứ ai. Chẳng biết bình thường bà ta sống cuộc sống bó chân bó cẳng được bao bọc kĩ càng cỡ nào mà vừa ra khỏi cửa đã không phân biệt được nam bắc đông tây, ai nói với bà ta một câu, bà ta cũng phải lo lắng đề phòng cả nửa ngày.

Y như con thỏ, Hoàng Cẩn Sâm đánh giá như thế.

Làm công việc này với Khấu Đổng chưa đến hai hôm Hoàng Cẩn Sâm đã thấy nhàm chán. Gã cảm giác như mình vừa lùì khỏi ti ền tuyến một cái đã thuyên chuyển thẳng sang làm hội trưởng hội phụ nữ ở hậu phương, cả ngày nghe các nữ đ ồng chí khóc lóc như chim ri kể chuyện gia đình bi thảm, nghe nh ều nhức hết cả đầu.

Không vui, không thích, sao còn muốn trải qua cùng hắn =? Hoàng Cẩn Sâm không hiểu, theo cách nghĩ của gã thì cứ chọi một viên đạn qua là sáng khoái ngay thôi.

Nhưng mà gã vẫn cực kì chuyên nghiệp. Gã ng ồi chờ ở đó trông qua vô cùng kiên nhẫn, chẳng qua lực chú ý của gã không đặt trên người Đậu Liên Thanh, mà là ở chỗ Khấu Đổng.

Ấn tượng đầu tiên của Hoàng Cẩn Sâm với Khấu Đổng năm đó chính là giọng nói bình tĩnh khác thường của hắn.

Trong chiến tranh, người đàn ông này giống như một cỗ máy vạn năng đặt ở bất cứ đâu cũng không mất đi bình tĩnh, cho dù là ai ngã xuống, hắn đều có thể nâng lên. Gã nhướng mày nhìn chằm chằm phần lưng của Khấu Đổng vì nhòai về phía trước mà hơi hơi gập lại, trên người đối phương ngoại trừ chiếc áo khoác nghiêm cứu trắng như vỏ tỏi chỉ còn một chiếc sơ mi khiến cho cột sống hắn lên. Hoàng Cẩn Sâm nhìn đến xuất thần h ồi lâu, đưa ra kết luận: “Eo nhỏ quá.”

Một người đàn ông như vậy... Hoàng Cẩn Sâm khoanh tay trước ngực nhìn Khấu Đổng kinh nghiệm đây mình trấn an cảm xúc của người đàn bà,

dẫn đường cho bà ta nói ra tình huống của lão Diêu. Gã kinh ngạc nghĩ... Vì sao lại muốn làm công việc này nhỉ?

Gã lại khùng hoảng ghé mắt liếc sang người đàn bà kia, thàn nghĩ đây chính là cái gọi là ở trong xã hội văn minh tôm cá cũng có ‘nhân quyền’ đấy, chứ nếu là thời kì viễn cổ cá lớn nuốt cá bé để sinh tồn, loại hàng này có thể tồn tại được sao?

Bọn gã lăn lộn giữa mưa bom bão đạn, sờ soạng mười mấy năm trong bóng tối mới mở ra được một thế giới coi như là thái bình. Bọn gã trả giá không biết bao nhiêu người mất mạng, không biết bao nhiêu người bị thương, dốc hết gan ruột tâm sức ra mà giúp đỡ quốc gia và xã hội, bảo vệ mạng sống cho những người bình dân đó, bảo vệ bọn họ an ổn trong nhà, sống có tôn nghiêm như một con người.

Vì sao những người này còn chưa biết đủ? Cả ngày khóc lóc sụt sùi, tìm kiếm sự giúp đỡ khắp nơi chỉ vì mấy việc con con.

Con người yếu ớt thật đáng ghét... Đàn bà cũng vậy. Đây là kết luận thứ hai mà Hoàng Căn Sâm tính ra trong lúc này.

Một lát sau, cảm xúc của Đậu Liên Thanh về cơ bản đã được Khấu Đồng ổn định. Bà ta ngẩng đầu, trong tay siết chặt tờ giấy ăn đầy nước mắt, cúi đầu thật sâu ngượng ngùng cười xin lỗi hắn. Sau đó dưới sự trợ giúp của bác sĩ Khấu, bà ta chậm rãi nói về những chuyện vụn vặt trong cuộc sống ở nhà mình.

Bà ta dường như không đủ tự tin, nói xong một câu trần thuật chủ quan đầu phải nhìn sang Khấu Đồng như nai con đi lạc, hỏi một tiếng: “Đây chỉ là suy nghĩ của tôi, cậu thấy có đúng không?”

Hoàng Căn Sâm càng muốn cười nhạt, trong lòng lạnh lùng nghĩ, xem đi, đây chính là kết quả của văn minh đó... nuôi ra một đám chỉ biết lãng phí tài nguyên chứ chẳng có tác dụng gì.

Dưới cái nhìn của gã, việc này chẳng khác nào người ta nuôi gấu trúc để chúng chỉ biết ăn no qua ngày. Thực đơn của lũ gấu ấy chỉ có một món

duy nhất, trúc vừa ra hoa đã phải nhịn đói không có gì ăn, không biết đi săn cũng không biết chạy trốn, sinh dục cũng khó khăn, chẳng phải chúng đã sớm nên bị tự nhiên đào thải rồi sao? Chúng có tư cách gì mà tiếp tục sinh tồn?

Nhất quyết phải hao phí nguồn nhân lực vật lực khổng lồ để bảo tồn một thứ như vậy, có giá trị ư?

Hoàng Căn Sâm vẫn cảm thấy Khấu Đổng là người hiểm hoi lắm được mình để mắt đến, thế mà cố tình hấn lại làm cái công việc chẳng khác gì “nhân viên nuôi dưỡng gấu trúc” thế này, vậy là gã đưa ra kết luận thứ ba: bác sĩ Khấu thực sự có chút quái thai.

Đậu Liên Thanh liên miên lải nhải kể rất nhiều chuyện trong nhà về lão Diêu, mấy năm nay ông ta thực sự thay đổi quá nhiều, nhất là từ khi ông ta tự xin lui về tuyền hải được phê chuẩn, một người vô cùng thoải mái đột nhiên trở nên không hiểu tình người.

Để nổi giận, nhạy cảm, phi thường thích bề cong ý tứ của người khác, càng ngày càng ít trao đổi với người nhà, cũng không thân cận cùng con cái, như thế ông ta lùi về tuyền hải dưới rồi còn bận rộn hơn trước đây.

“Tôi không biết phải làm sao mới được đây, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?” Người đàn bà thì thào, “Tôi đau khổ lắm, cách đây mấy hôm cãi nhau tôi còn nói với ông ấy là muốn ly hôn... Nhưng mà... Nhưng mà...”

Khấu Đổng dịu dàng nói: “Chị không nghĩ tới việc rời khỏi ông ta à?”

Đậu Liên Thanh mờ mịt nhìn hấn: “Rời khỏi ông ấy? Rời khỏi ông ấy thì tôi phải sống ra sao? Tôi chưa từng... chưa từng nghĩ tới một ngày sống mà không có ông ấy sẽ như thế nào, tôi cảm thấy... Tôi, tôi không biết, cậu bảo cậu là bác sĩ tâm lý, cậu nói cho tôi biết phải làm thế nào đi?”

Trong lúc luống cuống bà ta còn túm chặt tay áo Khấu Đổng như một con vật nhỏ sắp chết đuối, hai mắt lóng lánh ánh nước nhìn hấn.

Xì... Hoàng Cẩn Sâm hờ hững cúi đầu, ẩn trong bóng tối chầm chậm lau khẩu súng của mình.

Khẩu Đồng không chán ghét người đàn bà đáng chán này mà ngẩng hẳn huyền với bà ta ước chừng ba tiếng đồng hồ, cuối cùng mới tiến bước được Đậu Liên Thanh lúc đến ủ ê lúc về mừng rỡ. Chắc hẳn là nhịn lâu quá hết chịu nổi, hẳn vừa vào phòng liền lấy ngay thuốc lá ra nhét vào miệng rồi mới mở cuốn sổ bìa da màu đen.

“Chán hả?” Khẩu Đồng lật lật mấy tờ, rồi đột nhiên không ngẩng đầu lên mà hỏi Hoàng Cẩn Sâm một câu như vậy.

Hoàng Cẩn Sâm sửng sốt, nhướn mày, sau đó chậm rãi đứng lên đặt mông ngẩng ở đúng vị trí Đậu Liên Thanh mới ngẩng ban nãy: “Ngày nào cậu cũng làm việc này à?”

Khẩu Đồng dừng động tác trong tay, ngẩng lên, dùng hai ngón tay kẹp điều thuốc, cười tủm tỉm nhìn gã: “Ừa?”

Hoàng Cẩn Sâm lần đầu tiên không nói đùa cũng không cợt nhả, gã hơi dừng một chút, rồi vô cùng vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi thấy thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Khẩu Đồng lại nhét thuốc vào miệng, tươi cười, cúi đầu lật bìa sổ, “Tôi lại cảm thấy rất tốt.”

Lần đó trong không gian ý thức của lão Diêu, hẳn đã giải thích với Hoàng Cẩn Sâm không gian ý thức là một không gian chân thực nhưng chưa kịp nói cho gã biết “Người” ở trong đó là tồn tại thế nào, có đi đâu chiếu theo cách hiểu bình thường của người này, có lẽ “người ở trong không gian thật” hẳn cũng là “người thật”.

Vậy mà gã lại có thể nổ súng bắn chết người trong quán cà phê, không hề có chương ngại gì, động tác vô cùng gọn ghẽ.

Khẩu Đồng vừa nghĩ vừa bấm điện thoại nội bộ: “Alo, giáo quan à... Ờ, bà ta đi rồi, ông tới đây, tôi với ông tán gẫu chuyện của lão Diêu thôi.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 12: Núi cao – 1

Sau đó Chung tướng quân phần nộ đập bàn, đối tượng là Khấu Đồng.

Khấu Đồng ngẩng dựa lưng vào ghế xoay y như đại gia, làm động tác ghêch chân bắt chéo có độ khó cao ngất trời so với tình hình thân thể hần, đoạn bình tĩnh tổng kết: “Giáo quan, từ góc độ khoa học mà nói, tôi cho rằng bây giờ ông nên thanh lọc hỏa khí, bĩ đắp nguyên khí.”

Hoàng Cẩn Sâm nói lời thắm thía: “Đồng chí lão Chung, tôi thấy bình thường ông làm việc vất vả quá đó, đã phải chạy khắp nơi dỡ tường đông xây tường tây mà còn bị giam chân ở đây không được về nhà nữa, nhất định là lâu quá không gặp chị dâu, nhớ r ồi.”

Chung tướng quân nói: “Họ Hoàng kia câm miệng, phòng bé bí bức, đừng có đánh rắm.”

Sau đó ông hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Khấu Đồng, vươn ra một ngón tay, run run rẩy rẩy đưa trong không khí: “Cậu rõ thật là... rõ thật là...”

Khấu Đồng ung dung rung đùi: “Dốc hết khả năng tìm hiểu tình huống chính là thành ý cơ bản của một người làm công tác hình chiếu.”

Chung tướng quân ng ẩng bệt xuống ghế, hai má hao gầy căng chặt: “Khấu Đồng ơi là Khấu Đồng, một phút không gặp rắc rối là cậu thấy khó ở phải không?!”

Khấu Đồng nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Phần tài liệu mà ‘đội Quy Linh’ đang đi ầu tra là thuộc phạm trù ‘Việc này không thể nói tỉ mỉ’ hả?”

Chung tướng quân nghiêng rằng: “Biết thế mà cậu còn gọi điện chọc vào Tô Khinh kia!”

Khấu Đổng nháy mắt ngây thơ vô (sở) tội: “Có thể nói tử mĩ hay không là vấn đề thuộc về chính trị, có can hệ gì tới tôi đâu?”

Chung tướng quân bị hấn chọc điên đến mức lỗ mũi phồng ra mấy vòng. Hoàng Cẩn Sâm nhanh mắt trông thấy liềm dịch chông văn kiện trước mặt ông ra xa, nghĩ bụng phải mau mau di dời đừng để cha này phun lửa đốt trời mới được.

Sau đó gã trở thành con cá cùng chậu chịu vạ lây, bị Chung tướng quân lườm cháy mắt.

Khấu Đổng ngoắc ngoắc ngón tay: “Cẩn Sâm, rót cho Chung tướng quân cốc nước.”

Hoàng Cẩn Sâm chỉ e thiên hạ bất loạn lập tức cuời ghế xoay trôi đi, dừng lại chuẩn xác trước máy lọc nước, tùy tiện cầm cái cốc duy nhất rót ngay một cốc nước lạnh đặt xuống trước mặt Chung tướng quân: “Đây đây, giận quá hại gan, tuy rằng với đàn ông thì quan trọng nhất là thận...”

Chung tướng quân quả thực chỉ hận trong cốc không phải là axit đặc đẳng tạt vào mặt thằng cha này cho bõ tức. Ông siết chặt cái chén nửa ngày, hít thật sâu, không nhìn bản mặt trời đánh của Hoàng Cẩn Sâm nữa mà chuyển qua Khấu Đổng: “Cậu biết rõ...Utopia trong cuộc chiến đó là một tổ chức khổng lồ.”

Khấu Đổng vui vẻ nói: “Năm đó Utopia suýt nữa thì chiếm lĩnh cả thế giới, đội Quy Linh bị nện thành tổ chức phi pháp. Tôi từng cùng bọn họ trốn đông trốn tây, còn từng bị anh bạn nằm vùng vĩ đại họ Hoàng này bắn lén, đầu đuôi sự việc thế nào tôi đều biết hết.”

Hoàng Cẩn Sâm vuốt đuôi biểu lộ cõi lòng: “Nếu biết trong nhóm người đó có cậu, tôi tuyệt đối không nổ súng.”

Chung tướng quân không để ý tới hắn, nói tiếp: “Một tổ chức khủng bố, đặc biệt còn là tổ chức bị giới truy ền thông ghép cho cái tên ‘Tổ chức khủng bố khoa học kĩ thuật kiểu mới’ liên quan đến ngu ền kinh phí nghiên cứu khổng lồ, các thiết bị võ trang và vô số ngu ền lợi phức tạp, cậu hiểu chứ? Utopia náo loạn thành động tĩnh lớn như vậy, quan hệ liên đới rắc rối khó gỡ, năm ấy có bao nhiêu người từ cấp thiếu tướng trở lên liên lụy vào nó cậu có biết không?”

Khấu Đ ồng thẳng thắn nói: “Biết.”

Chung tướng quân ghen một hơi trong cổ họng, h ồi lâu sau mới nuốt trôi: “Khấu Đ ồng, chung quy trên danh nghĩa cậu vẫn là người của căn cứ, cho dù ở thời điểm đặc biệt có tiếp xúc với người trong đội Quy Linh đi chăng nữa thì sau khi xong chuyện cũng là họ làm việc họ, ta làm việc ta, đừng có dây dưa với người bên đó mãi thế.”

“Quan hệ cá nhân thôi mà.” Khấu Đ ồng cười cười, “Cho nên... Tôi nghe bảo phần văn kiện bị mất là một danh sách đen hả?”

“Đúng, đây cũng xem như một manh mối. Năm đó có người lợi dụng Utopia để buôn thuốc cấm đầu cơ kéo theo một đường dây trục lợi... Những người tham dự trong đó khả năng có chút...” Chung tướng quân có vẻ khó chịu, “Chuyện này không thể đi ều tra một cách công khai được. Tôi nghe nói mấy người có liên quan có thể là nhân vật nắm thực quyền rất khó chọc nên phải làm mọi việc trong bí mật. Sự việc rất nghiêm trọng, những người có khả năng dây vào đầu được tách ra lần lượt đi ều tra riêng, ai ngờ hôm đó văn kiện quan trọng đó lại biến mất.”

“Không có bản dự bị à?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Chưa kịp làm.” Chung tướng quân nói, phát hiện trên mặt Hoàng Căn Sâm lộ ra biểu cảm ‘không dám khen tặng’ thì trừng mắt lườm gã, “Cậu có biết thế nào là ‘bí mật tiến hành’ không? Nhân viên tham dự được bảo mật nghiêm khắc, số lượng người không nhiều. Danh sách vừa tới tay đã mất, lúc đó người có thể tiếp xúc với kết an toàn chỉ có một mình Diêu Thạc.”

“À...” Khấu Đ ồng gật đầu.

“À cái rắm!” Chung tướng quân lại nghĩ tới chuyện chính, “Chỉ vì cậu, bây giờ đội Quy Linh cũng tham gia. Bọn họ có quy ền hạn tối cao với những chuyện liên quan đến Utopia, chuyện này phức tạp r ồi!”

Khấu Đ ồng bật cười: “Tô Khinh có ngu ần nhân mạch trải khắp, tôi chỉ gọi điện riêng cho cậu ấy hỏi một chút tin tức về Diêu Thạc mà thôi, không nói thêm gì khác. Đội Quy Linh tham gia vào vụ này, tôi thấy quá nửa khả năng là nhân viên làm công tác đi ều tra không cẩn thận để cho đội trưởng Hồ bên ngoài khờ khạo bên trong sắc bén nhà họ phát hiện ra phòng?”

“Mặc kệ nói thế nào...”

Chung tướng quân vừa nói đến đó đã bị Khấu Đ ồng ngắt ngang. Hắn phun ra một câu rất thiếu ăn đòn: “Cơ mà chả liên quan gì đến tôi nha~ Tôi không phụ trách đi ều tra thuốc cấm cũng chẳng quan tâm đến bắt khủng bố, tôi chỉ là một du y cả ngày du sơn ngoạn thủy, thi thoảng làm một vài đánh giá hình chiếu thôi mờ~.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn Chung tướng quân bằng ánh mắt bừng tỉnh tìm ra chân lý: “Bảo sao họ Diêu kia mặt như táo bón chẳng chịu hòa nhã với ai, lằng nhằng nửa ngày thì ra là vì bị oan.”

Khấu Đ ồng phối hợp: “Khẳng định là lúc trước ông ta không chịu phối hợp nên mới bị lừa đến chỗ tôi đây mà.”

“Ừa, hóa ra là hai t ầng chèn ép.” Hoàng Cẩn Sâm gật gật đầu.

“Mà vẫn chưa ép ra.” Khấu Đ ồng đón ngay.

“Lại xuất phát từ áp lực nào đó mà không cho người khác biết, đến cả bác sĩ làm đánh giá cũng lừa.” Hoàng Cẩn Sâm dừng một chút, bình luận, “Thiệt đáng sợ.”

“Phòng chừng còn muốn đưa người ta vào động Tra Chỉ, đóng cửa đánh r ần một cái, ghế hùm ghế chuột cho ng ồi hết một lượt luôn, ng ồi đâu là chết đấy.” Khấu Đ ồng ăn không nói có lắc đầu, “Lại cố kỵ ‘Pháp lệnh

nhân quyên' được ban hành năm kia, thật đúng là sinh Du mà còn sinh Lượng."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đầu dâng trào cảm xúc rượu ngon tri kỉ ngàn ly thiếu. Chung tướng quân không thể nhịn được nữa, đập bàn đánh rầm một tiếng khiến cho đồ đạc trên bàn chấn động lung lay: "Mẹ nó câm miệng hết cho tôi!"

Khấu Đổng cùng Hoàng Cẩn Sâm phi thường ăn ý, đồng thời làm động tác kéo khóa miệng đầu tằm tắp. Vì có vị trí công tác đặc thù nên thường ngày Chung tướng quân phải ứng phó với vô số quan hệ bí mật, đã thế giờ còn gặp phải hai tên quái thai trước mặt này nữa, thật sự là sầu đời bạc cả tóc, chẳng biết phải làm sao mới đúng.

Khấu Đổng nhìn ông, hạ giọng: "Tướng quân, người Trái đất đầu biết đánh giá tâm lý là không đáng tin cậy, rất hiếm khi có thể trở thành căn cứ tư pháp, không ai yêu cầu ông làm thế phải không? Tôi đoán nhé... Có người muốn lấy hồ sơ án từ chỗ ông đi... Hoặc là hai phe cùng giành giật, chính ông muốn biết lý do vì sao lại thế, đúng không nào?"

Chung tướng quân thở dài: "Người bị kéo vào chuyện thế này dù lúc vào có thanh bạch mấy thì lúc ra cũng nhiễm tanh hôi. Lão Diêu với tôi thực sự là bạn lâu năm, ông ấy hơn tôi mấy tuổi, lúc tôi mới nhập ngũ được ông ấy quan tâm không ít, khi đó ông ấy còn chưa mọc gai khắp người như hiện tại. Tôi đề nghị ông ấy đi tìm người cố vấn một chút cũng là sự thật, chẳng qua ông ấy không nghe."

"Ông cảm thấy là ông ta động tay động chân à?" Khấu Đổng hỏi.

Chung tướng quân chần chừ một chút: "Nếu là hai năm trước thì đánh chết tôi cũng không tin, nhưng mà hai năm nay... không hiểu vì sao ông ta đột nhiên rất coi trọng đồng nghiệp, thông qua vài con đường, tôi biết được thời gian này ông ta làm không ít việc không sạch sẽ."

Hoàng Cẩn Sâm cười buốt lạnh: "Thế thì còn hỏi cái gì nữa, ông cũng biết tay chân Diêu Thạc không sạch sẽ, cho dù lão với ông có quan hệ gì không thì lão cũng chẳng phải quả táo ngon. Tôi thấy lão không điên cũng

không ngốc, biết tính kế rút lui thì ngốc nổi nào, người như thế còn chữa chữa cái rắm.”

Khấu Đổng liếc nhìn tên Đảng viên không chuyên Đảng Nhảm Ruồi trước mặt một cái, phát hiện ra kì thực gã rất là đẹp trai, chỉ là môi quá mỏng, thành ra khi gã hơi cúi đầu hướng ánh mắt xuống dưới sẽ lộ vẻ lạnh bạc không nói nên lời. Hắn nghĩ ngợi một chút rồi hỏi Chung tướng quân: “VẬY... Ý ông là cách đây hai năm ông ta còn chưa trở thành như vậy?”

“Có lẽ bắt đầu từ khi ông ấy tự xin về tuyền hai.” Chung tướng quân cau mày, “Khi đó tôi vừa tiếp quản căn cứ không lâu, ông ấy đột nhiên nói với tôi ông ta mệt mỏi quá, không muốn làm tiếp nữa, đã đánh báo cáo xin rút lui để làm việc gì đó ít phải suy nghĩ hơn. Con trai ông ấy năm đó đang học cấp ba, bước vào thời kì quan trọng của đời người, xét tình hình của ông ấy nên cấp trên phê chuẩn.”

“A...” Khấu Đổng dường như nghĩ tới cái gì. Hắn dựa vào lưng ghế phía sau, dùng cán bút gõ vào cằm mình khe khẽ, “Bắt đầu từ khi đó à.”

“Tuy tôi không hiểu nhưng cũng biết chắc ông ấy đã gặp vấn đề gì đó rồi, dường như cả cuộc sống của ông ta đều đảo lộn. Nếu không có vấn đề, làm sao một người có thể biến thành như thế được?”

Khấu Đổng gật đầu, viết gì đó lên cuốn sổ tay, một lát sau, hắn ngừng lại: “Gọi vị Diêu tiên sinh này đến lần nữa đi, làm đánh giá lại.”

“Được, tôi sẽ nghĩ cách.”

Hiệu suất làm việc của Chung tướng quân rất cao, hai ngày sau, Diêu Thạc đã xuất hiện trước nãi đụn nước lớn một lần nữa. Hoàng Cẩn Sâm bị bắt bẻ cảm giác ông ta không còn giống một con bộ ngựa nữa mà giống sâu mọt hơn, một con mọt khoác làn da khô quắt như anh em châu Phi, làm toàn chuyện đục khoét mà còn ra vẻ.

Lần này nãi đụn nước không ném bọn họ vào đường cái nhộn nhịp như lần trước. Lúc Hoàng Cẩn Sâm thấy rõ cảnh vật trước mắt thì phát hiện cả

ba đang đứng dưới chân một ngọn núi cao... Ngọn núi bị giam trong tường
vây nhà Diêu Thạc.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 13: Núi cao – 2

Trong khoảnh khắc ba người rơi xuống đất, mặt đất dưới chân họ chấn động kịch liệt, mấy khối đá lớn nhỏ bất ngờ lăn ầm ầm xuống từ trên đỉnh núi cơ hồ khiến họ cảm giác được sự bài xích và cảnh giác của nơi này.

Hoàng Căn Sâm vừa chạm đất đã né tránh với độ nhạy bén vượt quá lẽ thường. Khẩu Đổng không hiểu sao lại ôm cả cái hộp đi đâu khiến không gian vào, trên mặt còn đeo cặp kính chống phóng xạ gọng đen to uyech ngăn hết tầm mắt, thế là vừa không lưu tâm một cái đã bị ngay một tảng đất đập cho, phải chật vật mặt xám mày tro mới trốn được ta khỏi khu vực bị tấn công dồn dập.

Hoàng Căn Sâm ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy đúng là người đi ở bờ sông chẳng tránh được ướt giày, cho dù bác sĩ Khẩu tự xưng đã học được cách giả ngầu không sợ sét đánh đi chẳng nữa, cũng khó mà đảm bảo được ngày nào đó không biến thành một cái hồ thiên thạch.

Chỉ có lão Diêu là tương đối an toàn. Tuy rằng ông ta vô cùng bình tĩnh đứng ở đó không hề nhúc nhích, nhưng cái đám đất đá cát vụn kia cứ như đồng loạt trốn tránh ông ta vậy, cho dù là vật rơi tự do rơi xuống đến chỗ ông ta là tự động công khai đi đường vòng.

Diêu Thạc khoanh tay trước ngực. Đây là động tác phòng ngự không hữu hảo điển hình, mà hiển nhiên là cái người làm động tác ấy cũng chẳng ngại đối phương phát hiện ý nghĩ thù địch của mình luôn. Ông ta đứng cách xa mấy bước lạnh lùng nhìn Khẩu Đổng rũ rũ chiếc blouse trắng toàn bụi.

Mà lúc này, kì dị làm sao không gian ý thức lại ổn định, dấu hiệu núi đổ đất nghiêng ban nãy cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Khấu Đồng tháo cặp kính chắn tầm mắt, lấy ngón tay lau lau mấy cái một cách cầu thả.

Hắn nhìn biểu cảm của lão Diêu thì biết người đàn ông trung niên khôn khéo này có lẽ đã phát hiện ra manh mối, lúc trước ông ta bị cái gì đó từ cảnh tượng này kích thích mới dẫn đến hình chiếu ý thức mất ổn định, bây giờ ắt hẳn đã tỉnh táo lại rồi.

Vì thế, Khấu Đồng nở nụ cười. Hoàng Cẩn Sâm vẫn luôn cảm thấy nụ cười của Khấu Đồng rất chuyên nghiệp, hàm lượng kỹ thuật đổ vào cực kỳ cao, căn cứ theo phán đoán từ đôi hỏa nhãn kim tinh của gã thì nó tuyệt đối không phải do trời sinh, mà phải thông qua rất nhiều lần lý luận kết hợp liên hệ thực tế và bịa chuyện lừa gạt trong thực tiễn để luyện dần ra từng tí từng tí một.

Con người Khấu Đồng nhìn qua đã khiến người khác thả lỏng dễ dàng rồi không kịp được mà có ấn tượng tốt với hắn. Hơn nữa với kỹ thuật đồng hóa cao siêu, chỉ trong vài phút đồng hồ trò chuyện ngắn ngủi, hắn luôn có thể làm cho đối phương coi mình là người đồng cảnh ngộ tri âm tri kỷ, trò này mà dùng để tán gái thì đánh đâu thắng đó cho mà coi.

Thế mà vẻ mặt của Diêu Thạc lại càng ngày càng dữ tợn. Ông ta dường như có sự phòng bị thâm căn cố đế với người khác, thời kỳ thanh niên phản nghịch chiếu rọi trên người ông ta như mùa xuân thứ hai trở lại, được mài giũa theo tháng năm lại càng khó giải quyết hơn; trong lòng ông tựa hồ có một tấm gương, mọi ý tốt của người khác soi vào nó đều bị phản xạ lại bằng phỏng đoán ác ý.

Nói dễ hiểu là vừa nhìn biểu cảm của Diêu Thạc thì biết ngay ông ta đang cảm thấy Khấu Đồng lòng dạ thâm hiểm, nụ cười có dao.

“Nghe nói cậu đã gặp vợ tôi?” Diêu Thạc hơi hất cằm nhìn Khấu Đồng, lời nói giấu đao kiếm.

“Có gặp.” Khấu Đồng đóng hộp điếu khiêu lại, “Là như thế này, xin lỗi ngài, là vì bạn bè và người thân của ngài đều rất lo lắng, cho nên che giấu...”

“Thôi đi, thăm tra chứ gì?” Diêu Thạc ngắt lời nhẹ tênh, “Đừng có giả vờ nữa, sau khi tôi về đã tra tư liệu, cũng biết đây là thứ quỷ gì rồi. Sân huấn luyện mô phỏng? Ngài đúng là giỏi bịa chuyện quá đấy.”

Ông ta tuôn ra một tràng cười nhạo sắc nhọn, ánh mắt nhìn Khấu Đổng cũng khinh bỉ dị thường, như thể lời nói xạo của hắn đang vũ nhục chỉ số thông minh của ông ta.

Khấu Đổng biết nghe lời phải lập tức câm miệng, quyết đoán thay đổi sách lược, thu lại nét cười, trưng ra bộ mặt giải quyết việc chung, đưa tay: “Nếu ngài đã biết thì tôi không nhiều lời nữa, hi vọng ngài phối hợp với công việc của chúng tôi. Bây giờ có thể mời ngài đưa chúng tôi lên núi xem không?”

Lão Diêu hơi khựng lại, hừ mũi một tiếng, rồi không thèm nhìn hai người còn lại mà đi thẳng lên núi.

Nói đến cũng kỳ quái, mặc dù ngọn núi này rất quái dị nhưng hình như từ sâu trong tâm khảm lão Diêu biết phải đi như thế nào. Ông ta đi nửa vòng quanh chân núi, sau đó cả ba đều thấy một con đường mòn lên núi có vẻ được người tạo ra.

Lão Diêu im như thóc thối đi trước dẫn đường. Khấu Đổng cũng không thử trao đổi với ông ta nữa mà rút từ hộp điếu khiên ra một bàn phím lơ lửng trong không khí chậm rãi di động theo bước chân mình, nhấn một cái nút, màn hình trong suốt sáng lên. Hoàng Căn Sâm để ý thấy ở góc màn hình có một máy quay nhỏ lấp ló lấp ló, hẳn là đang quay chụp, Khấu Đổng vừa đi vừa ghi chép.

Khi hai người đi cách Diêu Thạc khoảng trên dưới mười mét, Hoàng Căn Sâm đột nhiên áp sát tai Khấu Đổng mà hỏi: “Ông biết rồi, giờ sao?”

Khấu Đổng im lặng một hồi: “Trên thực tế dưới đại đa số tình huống, tôi đều có được sự đồng ý của đương sự rồi mới tiến vào hình chiếu ý thức của họ. Ờ, như chúng ta lúc trước cũng không phải là không được phép. Thời gian cực căng này được phát minh ra quá ngắn, cho dù đã bắt đầu ứng dụng ở một số quốc gia nhưng vẫn chưa có những quy tắc tương

quan. Độ phối hợp của bệnh nhân càng cao thì không gian càng ổn định, toàn bộ quá trình cũng càng thêm thuận lợi. Cơ mà nói chung thì con người luôn che giấu vấn đề thực sự của mình theo bản năng, đây chính là nguyên nhân logic trong hình chiếu đôi khi hỗn loạn, đôi khi lại tràn ngập nguy hiểm.”

Hoàng Cẩn Sâm suy nghĩ một hồi, đổi thành khái niệm mình dễ lý giải nhất: “Ý cậu là ông ta sẽ đưa chúng ta đi nhảy hố lòng vòng hả?”

Khấu Đồng chần chừ một chút: “Chuyện này không phải ông ta có thể không chế, tỉ như lần chúng ta ở trong không gian chằng chịt nhau, anh dùng phương pháp ám chỉ nào đó mạnh mẽ thuyết phục chính bản thân anh tin rằng chân tôi gãy, thế là nó bị ảnh hưởng, què luôn...”

Hoàng Cẩn Sâm sờ sờ mũi: “Vì lúc ấy chân cậu gãy thật mà.”

Khấu Đồng tươi cười tỏ vẻ không hề để chuyện ấy trong lòng: “Ngoài ra, phần lớn mọi người không trải qua huấn luyện liên quan thì rất khó làm được như anh, cho nên không gian này là thứ mà bọn họ không thể kháng cự, bản năng nói cho họ biết phải đi thế nào, mà ngay trong loại ‘bản năng’ này đã bao gồm kháng cự.”

“À.” Hoàng Cẩn Sâm tuy nói vậy nhưng thực ra vẫn mù mờ không hiểu.

Lúc này, toàn bộ không gian hình chiếu bắt đầu nổi gió, tiếng gió như tiếng loài thú nào gào rú truy đến tới những khe núi khuất. Hoàng Cẩn Sâm nhìn lại, phát hiện ra tường vây đang ‘lớn’ dần lên, bọn họ càng đi lên thì bức tường lại càng cao, thật giống như họ vĩnh viễn bị bao vây trong nó.

Khấu Đồng đột nhiên ấn lên nắp hộp điều khiển, hộp đen tiện lợi lập tức tàng hình. Hắn dựng thẳng ngón tay lên môi, thấp giọng nói: “Ý thức kháng cự cường liệt và bảo vệ bản thân này thì thoáng có tính công kích cao lắm.”

“Ý gì...”

Hoàng Cẩn Sâm còn chưa dứt lời thì nghe thấy tiếng nổ vang lên sau lưng. Ánh mắt gã ngưng lại, cơ hồ xuất phát từ bản năng nhào về phía trước lộn một vòng né tránh, đồng thời rút súng dưới ống quần, nâng tay muốn...

Nhưng gã vừa quay đầu, đã ngây dại cả người.

Thứ đang công kích gã không phải là người, cũng không phải là sinh vật... mà chính là bức tường vây không sao thoát nổi.

Gần đỉnh tường vây nhà Diêu Thạc có một loạt gạch màu như trang trí. Từ lỗ thủng của những viên gạch màu bị dây thừng xuyên, rêu mốc và thời gian ăn mòn loang lỗ cứ nhiên 'mọc' ra một đồng nòng súng khiến cho người nhìn run rẩy cả da đầu.

Đúng vậy, không thấy bóng súng, không thấy người bắn, thế nhưng chúng nó đang đồng loạt nhắm thẳng vào những kẻ bị vây khốn.

Lúc này Diêu Thạc nghe thấy động tĩnh, cau mày quay đầu lại, nhìn thấy tình cảnh ấy thì cũng hoảng cả người, chỉ vào tường vây mà chất vấn Khấu Đồng: "Chuyện gì thế này?"

Hoàng Cẩn Sâm giật giật cổ họng, quay đầu trưng cái cao kiêu của dân chuyên nghiệp: "Bác sĩ Khấu, cậu nói coi, gặp phải trường hợp này thì xử lý thế nào đây?"

Khấu Đồng biểu cảm trống rỗng nhìn đồng nòng súng nhắm chuẩn toàn thân một lát mới không xác định mà nói: "...Giờ tay ôm lấy đầu rồi ngã xồm xuống... Anh xem có dùng được không?"

Hoàng Cẩn Sâm im lặng một lát, không thể không thừa nhận "cao kiêu" này đúng là mới mẻ hết sảy.

Âm thanh lên đạn quen thuộc truyền vào tai, Hoàng Cẩn Sâm túm cổ áo Khấu Đồng dí đầu hẳn xuống. Khấu Đồng cảm thấy viên đạn sượt qua ngay sát da đầu, sau đó bị Hoàng Cẩn Sâm đẩy mạnh một cái: "Không được, chúng ta bị bắn là toi, chúng nó bị bắn không chết, chạy mau."

Lời này không cần phải nói, Khấu Đổng như thể tâm linh tương thông với Hoàng Cẩn Sâm đã nhanh nhẹn nhảy lên phóng đi. Ba người guồng chân chạy một mạch như điên giữa mưa bom bão đạn. May mà lão Diêu lớn tuổi nhất vẫn có thể coi là đang lúc tráng niên, cả ba lại đều thuộc loại thân thủ linh hoạt, dưới sự dẫn dắt của lão Diêu, bọn họ đâm đầu xông vào rừng, để cây rừng rậm rạp ngăn cản đạn bắn sau lưng.

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, những dây leo quỷ dị trong rừng như ăn phải phân hóa học cứ mãi mọc dài mọc dài lại mọc dài, quấn chặt lấy họ không buông.

“Đậu xanh, ông đây không phải trinh nam liệt hán cơ mà bị quẩn thế này cũng hải lắm!” Hoàng Cẩn Sâm nghển cổ rút gào, “Bác sĩ Khấu, phiền cậu đừng có chạy không thể, nghĩ cách đi!”

Khấu Đổng cưỡi xe đạp có thể ngã gãy chân lúc này bộc lộ điểm đặc sắc không nên thân của mình, thể lực xem ra không tệ lắm, thở vẫn còn ra hơi. Hắn ném lại một câu: “Chạy trước đã, không sao đâu, có bị bắn trúng cũng không chết được.”

“Không chết được cái rắm ấy! Theo cái lý luận tọa độ của cậu chẳng phải cảm giác chết trong không gian cũng giống như chết thật hay sao? Thế chả phải vừa mở mắt ra liền phát hiện mình đã thai chuyển thế ra bên ngoài à?!” Hoàng Cẩn Sâm nắm chặt một cành đại thụ quăng mình đu lên như con khỉ bự, lại lập tức nắm được một cành khác. Gã rất quen thuộc với bắn giết, vừa chạy một hồi đã phát hiện đường đạn bắn cơ bản đều ở độ cao của người bình thường, nếu bò lên cây sẽ dễ thở hơn nhiều.

Khấu Đổng thoáng liếc thấy thế bèn lập tức phản ứng, hô to với Diêu Thạc: “Lên cây!”

Diêu Thạc hiểu ý, mau chóng học theo Hoàng Cẩn Sâm trèo lên cây.

Khấu Đổng hưng phấn phân tích: “Thì ra đây chính là quy tắc của tường vây. Chúng nó chỉ biết mọc ra theo vị trí chân chúng ta đứng, nếu độ cao của chúng ta tương đương với cây cối, tường vây sẽ đoán là chúng ta chưa hề lên cao, vẫn giữ nguyên tâm bắn ban đầu.”

Hoàng Cẩn Sâm dựa vào nhánh cây, vừa thở vừa tủm tủm cười nhìn hần: “Hay, khẩu mã hậu pháo [*] của bác sĩ Khấu bắn thật là vang.”

[mã hậu pháo: thuật ngữ chơi cờ tướng, chỉ kiểu nói vuốt đuôi khi sự việc đã xong xuôi, không giúp ích được gì]

Diêu Thạc: “Hừ!”

Khấu Đồng khoát tay: “Ngại quá ngại quá, chúng ta nghỉ ngơi một lát đã, tôi nghĩ biện pháp ngay đây.”

Hoàng Cẩn Sâm thấy Khấu Đồng treo ở mình trên nhánh cây lại lấy hộp đen ra, bèn nhin không được thò sang: “Tôi bảo này cậu pháo thủ ời, cái cậu cằm trên tay chỉ có một thôi đấy, hổng là không mua lại cái mới được đâu, không ra ngoài được bây giờ.”

Khấu Đồng không ngẩng đầu lên: “Trong không gian còn có một cái dự bị, nhưng vì phòng tránh tình huống đặc thù nên không ở trong tay tôi. Có điếu không gian đã nhận định tôi là chủ thể không chế r ỡ, cho nên nếu có gì ngoài ý muốn thì nó sẽ dẫn đường cho tôi đi tìm cái còn lại đó.”

Hoàng Cẩn Sâm ngẫm nghĩ thấy cũng đúng. Lần trước họ ở trong không gian do ý thức của cả hai tạo thành, không có ai giữ hộp, Khấu Đồng hình như thực sự biết được thứ kia ở đâu.

Đúng lúc này, Khấu Đồng phát hiện tín hiệu tựa hồ bị nhiễu, màn hình xuất hiện sọc trắng trong nháy mắt, ngay sau đó lại khôi phục.

Hần cau mày, lòng mang sợ hãi nơm nớp trông sang phía Hoàng Cẩn Sâm, bụng nghĩ đừng bảo thằng cha miệng quạ kia m ồm thiêng, của nợ này có vấn đề thật r ỡ nhá?

“Tôi thấy hay là thế này đi, chúng ta ra ngoài trước, tôi cũng có vài vấn đề muốn trao đổi cùng thủ trưởng Diêu.” An toàn là trên hết, Khấu Đồng quyết định đi ra ngoài kiểm tra cái n ỡ đun nước bự của mình một chút, “Ta đem...”

Hắn còn chưa nói xong, góc màn hình đột nhiên bật lên một khung đối thoại, trên đó viết một số 2 Arabia đỏ tươi.

Khấu Đồng ngậy ngẩn cả người, hắn biết đi đâu này nói lên cái gì. Có người thứ hai bước vào không gian hình chiếu, nói cách khác, không hiểu vì lý do gì nó đã biến thành không gian hai ý thức giao nhau.

Nhưng hộp đi đâu khiến còn nằm trong tay hắn, chuyện này không thể xảy ra được!

Hắn chỉ sửng sốt có chớp mắt, vậy mà con số trên khung đối thoại đã từng bước tăng lên, thoát cái đã tăng đến 7, số cuối cùng hắn còn chưa nhìn rõ thì màn hình hộp đen lóe lên, cảnh báo nhảy ra:

Quyền hạn không đủ.

Sau đó trước mặt mặt ba người, hộp đen trong tay Khấu Đồng chợt như biến mất khỏi nhân gian, vụn thành bột phấn, tiêu tán!

Khấu Đồng chớp chớp mắt, lập tức đưa ra một kết luận chuẩn xác: “Lần này toi rồi.”

Mưa bom bão đạn đã ngừng lại tự lúc nào, núi cao bắt đầu vỡ vụn.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 14: Bảy người

“Từ 16h chiều ngày hôm nay, vỏ Mặt trời hoạt động dị thường, toàn Trái Đất chịu ảnh hưởng bất thường của bão từ, mạng thông tin gián đoạn, được biết sẽ sửa chữa trong vòng hai giờ...”

Chung tướng quân mặt không đổi sắc tất tin tức đi, năm sáu nhân viên kĩ thuật của căn cứ vây quanh cái nĩa đã an tĩnh lại, giờ trò... À không, phải là vô cùng nghiêm túc chăm chú kiểm tra sửa chữa mới đúng.

Chung tướng quân hỏi: “Thế nào, thiết bị thông tin đã liên lạc được với bác sĩ Khấu chưa?”

Kĩ thuật viên để râu dê lắc đầu: “Không được, đường truyền của dụng cụ liên lạc bị ngắt rồi, không xác định được vị trí của bọn họ giờ ở đâu cả.”

Chung tướng quân: “Thế nào mà lại ngắt?”

“Theo thiết kế ban đầu của bác sĩ Khấu, sau khi tiến vào không gian hình chiếu, thiết bị không chế sẽ do một người được che chắn nắm giữ. Hệ thống tự động mặc định cậu ta là ‘chủ thể’, cho dù thiết bị không chế có bị hư hại ngoài ý muốn, cậu ta cũng có thể dựa vào nhắc nhở của hệ thống mà tìm ra cái thứ hai. Nếu ý thức của tất cả mọi người tiến vào đầu không được che chắn thì trước khi tiến vào phải thiết lập chủ thể có quyền hạn với thiết bị không chế, hiện giờ chỉ sợ quyền hạn ấy đã bị hủy.”

Giọng điệu của người này kì lạ khác thường giống y người máy, từng chữ từng chữ lần lượt nhả ra khúc chiết gọn gàng, làm như không nói thế thì không thể hiện được sự chính xác của anh ta không bằng.

Chung tướng quân nhìn anh ta bằng biểu cảm như bị nhức răng.

Râu dê ngẩng đầu nhìn các đờng sự đang lật từng bảng mạch với tốc độ bò thang leo núi, bình tĩnh nói với Chung tướng quân: “Theo phỏng đoán cá nhân của tôi, bác sĩ Khấu hẳn là đã che chắn ý thức của mình rồi tiến vào với vai trò chủ thể. Song bởi chiều nay xảy ra hỗn loạn từ trường, dụng cụ trực trặc, theo ngu ồn tin ghi lại được có đến bảy thể ý thức bất kì bị cuốn vào không gian hình chiếu đơn ý thức ban đầu, bao gồm cả bản thân bác sĩ Khấu, cho nên hệ thống mới tự động tước quyền hạn chủ thể của cậu ta.”

Chung tướng quân gật đầu: “Rất tốt, ý cậu là bây giờ Khấu Đờng không ra được là vì không tìm thấy thiết bị đi đầu khiến ở trong đó phải không?”

Râu dê đẩy kính mắt như vừa nghe thấy một việc rất chẳng liên quan: “Căn cứ vào ghi chép về thiết kế mà nói, nếu chủ thể bị tước quyền hạn mà trước đó không thiết lập chủ thể thứ hai, thì hiện tại họ đang bị vây khốn trong tình trạng không có người khống chế.”

Chung tướng quân nghe xong vánh hết cả đầu, xoa xoa đầu mi, hít sâu một hơi: “Thôi thôi, thương người tí đi. Cậu nghĩ cách lôi họ ra đây, thứ này tôi chả hiểu gì cả, gọi Khấu Đờng ra cho cậu ta tự đi mà sửa.”

Râu dê vẫn nói rất đi ềm nhiên: “Chỉ sợ cũng không được.”

Chung tướng quân thực lòng cảm thấy lúc này mình chỉ cần trợn trắng mắt lên lăn vạt ra đấy là xong.

Râu dê nói tiếp: “Căn cứ vào nguyên lý không gian trùng điệp đa tầng số, không gian được tạo thành từ hai hoặc nhiều hơn hai ý thức vì có các loại xung đột nên sẽ vô cùng bất ổn. Trong thí nghiệm của chúng tôi, không gian ba tầng ý thức còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, không gian bốn ý thức chồng nhau sẽ bị phá vỡ trong ba mươi giây. Có đi ầu vì từ trường bất thường, cho nên sau khi hệ thống xảy ra hỗn loạn tức thời đã cuốn vào ý thức của những bảy người không phân biệt được, khiến cho tình hình trong không gian hình chiếu bây giờ...”

Mắt Chung tướng quân sáng ngời lên: “Đến khi không gian bị phá vỡ, họ có thể tự ra ngoài sao?”

Râu dê dừng một chút: “Không, tính đến thời điểm này họ đã ở trong đó suốt bốn tiếng đồng hồ rồi, không gian vẫn cực kì ổn định, có nghĩa là trong máy chiếu đã xuất hiện vòng tuần hoàn bất tử rồi. Nói dễ hiểu ra thì chúng ta không thể xác định được tọa độ không gian của bác sĩ Khấu, cũng không thể phá vỡ không gian của họ từ bên ngoài. Bọn họ có khả năng đã rơi vào một tọa độ không rõ nào đó chưa biết, khả năng quy luật hình chiếu không ứng dụng được lên đến 86.7%.”

Chung tướng quân ngây ngốc gật đầu: “À, hiểu rồi, ý cậu là thằng lỏi Khấu Đồng kia ăn ở thất đức quá, số dư trong thẻ nhân phẩm về âm rồi chứ gì?”

Râu dê nghĩ ngợi một lúc, nghiêm túc đứng đắn bảo: “Ngài có thể hiểu như vậy.”

“Giờ mà bọn họ muốn ra thì nhất định phải tìm được thiết bị không chế dự bị không biết ở phương nào...” Chung tướng quân lắc nhai tự nhủ.

Dường như Râu dê đã sớm lập chí quyết tâm đập tan mọi tia hi vọng của ông sếp mà bình thản đi đến nhiên phun ra: “Vị trí của thiết bị không chế dự bị rất là bá võ. Trong thế giới không gian hình chiếu dị dạng, nó có thể ở dưới đáy đại dương, trên đỉnh núi tuyết, trong miệng núi lửa phun trào, hoặc là trong bụng một con động vật ăn thịt kì tiền sử nào đó cũng không biết chừng...”

Chung tướng quân không thể nhịn được nữa: “Ngô Hương Hương, câm miệng!”

Hai phiến môi mấp máy liên tục của Râu dê như có trang bị công tắc âm thanh, nghe lệnh lập tức khép lại.

Chung tướng quân đi lòng vòng quanh cái nôi lớn như con lừa kéo cối xay: “Cậu nói, giờ phải làm thế nào?”

Chả ai để ý tới ông, Chung tướng quân phát điên: “Ngô Hương Hương!”

“Báo cáo, ngài bảo tôi cầm miệng.”

“Bây giờ tôi bảo cậu nói!”

“Phương án thứ nhất, mau chóng công phá toàn bộ ải khó trên đường truyền thông tin vào không gian, dùng máy liên lạc liên hệ với bác sĩ Khấu, báo cho cậu ta biết vị trí của thiết bị khống chế.”

Chung tướng quân gật đầu, cách này nghe có vẻ rất đáng tin.

Ngô Hương Hương nói tiếp: “Thời gian hoàn thành dự tính từ tám đến mười năm.”

Chung tướng quân: “...”

“Phương án hai, nhanh chóng sửa chữa Máy chiếu, tiến hành thăng cấp hệ thống bên trong nó, định vị tọa độ không gian hiện tại của họ, giải trừ hình chiếu, dịch chuyển người về đây. Dự tính...”

“Dự tính cái đầu cậu!” Chung tướng quân nâng tay nện một chưởng tài liệu dày cộp lên quả đầu Bồ Đầu Nhỏ của Ngô Hương Hương, “Cho cậu đúng ba mươi ngày, không được hơn một phút!”

[Bồ đầu nhỏ:]

Ngô Hương Hương ngậy đại nói nốt nửa câu dang dở tức tưởi: “...Dự tính hoàn thành trong vòng ba mươi ngày.”

Mấy người Khấu Đổng không bị quả núi sụp xuống chôn vùi. Ngọn núi bọn họ đang ở cùng với bức tường bắn đạn đuổi giết sát môn đột nhiên biến mất như tiêu tán giữa không trung. Sau đó cả ba người giống như ba cục bông chậm rãi bồng bềnh hạ xuống... chuyển động đầu.

Gia tốc trọng lực miễn cán ngàn năm không nghỉ cũng muốn bãi công.

Qua khoảng thời gian thích ứng ban đầu, Hoàng Căn Sâm khởi động bó dây thần kinh thô như ống nước tự chơi tự vui, vừa trôi nổi giữa không trung vừa làm đủ loại động tác nào thì lộn nhào nào thì luyện võ, vui vẻ quên lối về luôn.

Diêu Thạc cũng cùng người duy trì trạng thái đứng thẳng, khinh thường quay đầu sang hướng khác.

Khấu Đổng biết vụ này họa lớn rồi, bèn nhanh chóng kiểm tra trang bị toàn thân.

Bấy giờ Hoàng Căn Sâm mới phát hiện ra dưới vẻ ngoài nhân loại bình thường của bác sĩ Khấu tàng trữ không biết bao nhiêu sản phẩm điện tử, đây một dây điện kia một dây đồng, gã không nhận được chỉ phất vào hán, phát biểu: “Oa! Teletubbies!”

[Teletubbies:]

Khấu Đổng nhếch miệng cười, biểu cảm trên mặt có chút tê liệt.

“Làm sao thế?” Hoàng Căn Sâm bơi tự do về phía hán.

“Toàn bộ thiết bị vô hiệu, liên lạc với thế giới bên ngoài cũng gián đoạn.” Khấu Đổng nói, “Mặt khác, tôi bị hệ thống tước mất quyền hạn chủ thể rồi.”

“Nói cách khác...”

“Nói cách khác bây giờ mà không tìm thấy thiết bị khống chế thì đừng hòng tự ra ngoài được.” Khấu Đổng vò vò đầu làm cho mái tóc rối lộn cả lên, “Bình thường sẽ không phát sinh tình huống này, trừ khi máy chiếu bị quá nhiều vật lý từ bên ngoài...”

“Sao quyền hạn của cậu đột nhiên lại bị tước mất?” Diêu Thạc rất cuộc cũng mở miệng vàng.

“Vừa rồi khi ở trên cây, tôi để ý thấy thể ý thức trong không gian hình chiếu đột nhiên gia tăng. Nói cách khác, không gian giờ này chúng ta đang ở là một không gian chằng khóp vô cùng phức tạp, có khả năng là từ ý thức của bảy người kết hợp mà thành.” Khấu Đồng cau mày, tựa hồ cũng không hiểu vì sao nó lại không bị phá vỡ, “Đương nhiên có khả năng còn nhiều hơn, vì khi con số hiện đến bảy thì quyên hạn của tôi bị đoạt, theo lý giải của tôi có lẽ là do hệ thống che chắn ý thức bản thân tôi đã bị hủy bỏ.”

“Hai chúng ta cũng bị kéo vào đây?” Hoàng Căn Sâm nhú chặt mi, “Thế... Cái vị... quái vật cô nương bị hai ta ấy ấy hôm trước... sẽ không chạy đến báo thù chứ?”

Khấu Đồng cười ảm đạm: “Chỉ mong...”

Đúng lúc đó, bọn họ cuối cùng cũng chạm được chân xuống đất, đi đâu khiến người ta ngạc nhiên nhất là mặt đất không ngờ lại mềm mềm ánh lên sắc hồng, đứng trên đó giống như đứng trên một miếng thạch quả. Khấu Đồng chà chà chân xuống đất, phát hiện ra bề mặt rất đàn hồi. Bọn họ vừa vểnh tâng ngoài cùng trong không gian hình chiếu ý thức của lão Diêu – Con đường lớn ngựa xe như nước, xung quanh người đến người đi, mọi người đều bước đi không chút gian nan trên mặt đất mềm nhũn, thăng bằng coi như không tở, thậm chí đến xe cộ cũng vẫn chạy bon bon.

Mà quán cà phê quái quỷ họ từng nghĩ lại nằm ngay ven đường, một ngọn đèn đường cao vút đứng ngay trước cửa quán, phía trên đội chụp đèn hình sao năm cánh đậm màu cổ tích, thản nhiên tỏa ra ánh sáng trắng bạc dịu nhẹ.

Khấu Đồng vô thức đặt tay lên cột đèn, bỗng có cảm giác xúc cảm dưới tay không đúng. Hắn quét nhẹ một cái, trong móng tay dính mẫu vụn mỳ chocolate. Ma xui quỷ khiến ném một miếng, Khấu Đồng mở to hai mắt: “Cái cột này làm bằng chocolate!”

Hoàng Căn Sâm nói: “Cái gì?”

Hỏi xong, gã hào phóng bẻ một miếng cột đèn tống vào miệng nhai hai cái, sau đó phán: “Hà, chocolate sữa, rất ngon... Nè nè, tôi thấy cái đèn

trên kia trông giống giống miếng kẹo, không phải là...”

Chưa nói dứt lời đã bị Khấu Đổng tóm cổ áo kéo vào trong quán.

“Anh muốn làm gì? Gặm cột đèn trước bàn dân thiên hạ hửm?” Khấu Đổng hạ giọng, dùng ngữ khí quý dị hỏi vấn đề quý dị.

Diêu Thạc cười lạnh một tiếng, xem ra đã cam chịu sự thật cay đắng là hai tên đồng bạn đi cùng có chút não tàn.

Bài trí trong quán cà phê không có khác biệt gì lớn so với lần đầu bọn họ vào đây, chẳng qua không còn bóng tối thâm căn cố đế trước đó nữa. Lần này Khấu Đổng không để lão Diêu hành động một mình, hắn chiếm cái bàn nhỏ bên cửa sổ, ngồi xuống.

“Chuyện này hiện tại rất kỳ quái.” Khấu Đổng thoáng nhìn lên vách tường rồi hạ giọng nói với hai người còn lại, “Tôi không biết rốt cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng theo lý thuyết mà nói thì không gian ý thức của nhiều người giao nhau vô cùng yếu ớt, cho dù không vỡ nát cũng không có khả năng có con người tồn tại.”

Diêu Thạc ngẫm nghĩ: “Lần đầu tiên tôi tới đây, không hiểu vì sao lại có cảm giác như trong lòng hiểu rõ nhất định phải vào quán cà phê này, thế nhưng vừa nảy lúc vào cửa thì lại không thấy.”

“Bởi vì nơi này không phải địa bàn của một mình ông.” Hoàng Căn Sâm cười tủm tỉm nói, sau đó gã quay đầu hỏi Khấu Đổng, “Nơi này có rất nhiều người, nói lên cái gì?”

“Cái máy này có tôi tham gia phát minh.” Khấu Đổng thở dài, không yên lòng bưng cái cốc trước mặt lên uống một ngụm, hoàn toàn không phát giác ra thứ vừa đổ vào miệng chính là cà phê từng bị chính hắn đánh giá “toàn mùi bột thuốc bắc”, “Cho nên tôi hiểu nó. Trên lý thuyết tình huống này không thể xảy ra được, có nghĩa là máy chiếu đã phát sinh trục trặc nào đó tôi chưa từng gặp qua, nhân viên kỹ thuật ở bên ngoài muốn sửa nhanh khả năng sẽ tương đối khó khăn.”

“Không giống chuyện tốt.” Hoàng Căn Sâm không cười nữa.

Diêu Thạc nhíu mày. Trong khoảnh khắc đó, hai người còn lại cho rằng chắc chắn ông ta sẽ nói ra câu gì đó khó nghe, ai ngờ ông ta chỉ duỗi dài hai chân, thả lỏng người tựa lưng lên ghế, bưng cốc từ từ uống và quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn qua như thở phào nhẹ nhõm.

Khấu Đồng cũng im lặng nhìn ra theo ánh mắt của ông ta, đột nhiên, di động của hắn vang lên. Ba người đồng thời sửng sốt, Hoàng Căn Sâm hỏi: “Không phải vừa rồi kiểm tra thấy tất cả thiết bị liên lạc đều mất tín hiệu hả?”

Khấu Đồng sờ soạng nửa ngày mới mò được di động, lấy ra vừa nhìn thấy số gọi tới, cả người hắn trông như bị sét đánh.

“Sao trông như gặp ma thế kia?” Hoàng Căn Sâm hỏi, “Ai đấy?”

“Mẹ... Mẹ tôi?” Trong giọng nói của Khấu Đồng pha lẫn chút run run rất khế.

Hoàng Căn Sâm chớp mắt mấy cái: “Mẹ cậu thì làm sao?”

Khấu Đồng vụt ngẩng đầu lên: “Mẹ tôi... đã qua đời từ mười lăm năm trước rồi.”

...Đậu má! Thật đúng là gặp ma!

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 15: Bảy người – 2

Khấu Đờng tin rằng khi ngón tay ấn xuống bàn phím vốn dĩ hẳn định nghe máy, kết quả chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại ấn thành cúp máy.

Hắn cúi đầu xuống, vẻ mặt nghiêm túc khác thường, Hoàng Căn Sâm chưa bao giờ thấy hắn nghiêm túc đến thế, cứ như thứ hắn phải đối mặt không phải một cuộc điện thoại mà là tận thế đến nơi.

Ánh mắt của ba người đàn ông đều tập trung vào chiếc điện thoại nắp trượt vừa biến thành The Ring, nửa phút sau nó lại vang lên lần nữa, ba chữ “Mẹ đang gọi” nhấp nháy vui vẻ trên màn hình.

Lần này Khấu Đờng cẩn thận phân rõ trái phải rồi mới ấn xuống: “Alo.”

Từ trong điện thoại truyền đến giọng nói vô cùng mềm mại của một người phụ nữ. Có những giọng nữ chỉ có thể khiến người nghe biết được giới tính mà khó lòng gọi ra những liên tưởng đẹp đẽ, lại có những người phụ nữ vừa cất tiếng liền khiến người nghe ngơ ngẩn không thôi, người ở đầu dây bên kia chính là một trong số đó.

Khấu Đờng bật loa ngoài di động đặt lên bàn, người phụ nữ ở bên kia dịu dàng hỏi: “Sao lại cúp máy của mẹ thế?”

Khấu Đờng miệng mồm lưu loát chém gió thành bão lúc này ngây ra như phỗng, không biết phải trả lời thế nào, chẳng khác gì cậu học trò nhỏ trốn tiết bị thầy giáo xách lên bục giảng, nửa câu cũng không thể thốt ra.

Có lẽ là vì không đợi được hồi âm, lát sau, người phụ nữ nghi hoặc hỏi: “Alo, Đờng Đờng, con có nghe thấy không?”

Hoàng Cẩn Sâm bị hai tiếng Đờng Đờng làm giật mình, bèn đá cho Khấu Đờng một cước ở dưới gầm bàn.

Khấu Đờng nói: “Ai nha! Dạ? Dạ... Con đang lái xe, đợi tí nữa con gọi lại có được không ạ?”

Tên này nói dối mà mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, hạ bút thành văn điều luyện lành nghề, sau đó âm thầm ra sức đập trả Hoàng Cẩn Sâm một phát. Hoàng Cẩn Sâm vội vàng né tránh, mà mặt đất trong quán lại chẳng phải thạch trái cây, thế là Khấu Đờng lại một lần nữa nhe răng nhếch miệng.

Người phụ nữ có chút thất vọng: “Thế à... Thế con đi cẩn thận nhé. Mẹ chỉ muốn hỏi cuối tuần con có về ăn cơm không thôi.”

“Con không...” Khấu Đờng nói được hai chữ đột nhiên khựng lại, nhú mày, sau đó tiếp: “Dạ, tối nay con về...có thể đưa hai người bạn về được không?”

“Được chứ, quá tốt, càng đông càng vui mà. Để mẹ làm thêm vài món ăn nhé!”

Hoàng Cẩn Sâm để ý thấy hình như Khấu Đờng cố ý tránh những câu cần gọi “mẹ”, sau khi hẩn gác máy, Diêu Thạc cau mày nhìn sang: “Thế nào?”

Hoàng Cẩn Sâm chân thành bảo: “Đừng vội, đừng sợ, chờ tay cậu hết run rồi chúng ta từ từ nói cũng được.”

“Có lẽ tôi biết tình hình hiện tại là thế nào rồi.” Khấu Đờng quyết định theo lão Diêu đi con đường nghiêm túc, quyết đoán không nhìn Hoàng Cẩn Sâm, “Thời kì đầu khi thiết kế máy chiếu tôi từng có ý tưởng khai phá một chương trình có chức năng trị liệu. Ngài nói ngài đã tra một vài tài liệu hẳn cũng biết, mặc kệ ý thức của người vào trong có bị che chắn hay không thì khi ở trong không gian hình chiếu vẫn là nhân vật không tồn tại. Nói cách khác, trong không gian này có nhiều sinh vật nhưng không có ‘chúng ta’ xuất hiện đồng thời với bản thân mình vừa xâm nhập từ bên ngoài vào.

Trình tự mà tôi nghĩ tới có thể tự động sinh thành, sau đó thiết lập một nhân vật cho người xâm nhập thông qua hệ thống hình chiếu, để cho ý thức chủ thể có khả năng sinh sống ở trong này.”

“Thần kì như vậy?” Hoàng Căn Sâm tán thưởng, “Thế không phải là muốn bạn gay có bạn gay, muốn gái đẹp có gái đẹp à!”

Khấu Đồng lắc đầu: “Chỉ là ý nghĩ thôi. Tâm lý con người rất phức tạp, cho dù biết đối phương gặp vấn đề ở chỗ nào thì cũng phải căn cứ vào tình huống cụ thể để thành lập quy trình trị liệu mà, hướng h ồ nh ầ u khi còn phải có cả thuốc men liên quan nữa. Khả năng thực hiện ý tưởng này xem ra không cao. Bộ phận duy nhất tôi có thể giải quyết thông qua lập trình là hệ thống tùy nghi xếp ý thức chủ thể vào một nhân vật bất kì, không hiểu vì sao nó lại đột nhiên bị kích hoạt.”

“Cho nên cậu có thêm một người mẹ.” Hoàng Căn Sâm tổng kết.

Trong nháy mắt đó biểu cảm của Khấu Đồng dường như trống rỗng, qua một hồi lâu, hắn mới thấp giọng nói: “Lúc tôi thiết kế không nghĩ tới một ngày nó sẽ vận hành, cho nên vấn đề luân lý trong đó...”

Có đi đâu chẳng ai để ý tới hắn, mọi người đều không muốn thảo luận vấn đề luân lý xã hội làm gì. Hoàng Căn Sâm đã nóng lòng gọi phục vụ viên tính tiền, sốt ruột như thể đi gặp bà mẹ ma nhà Khấu Đồng là công việc mạo hiểm hoành tráng kích động lòng người lắm vậy.

Diêu Thạc lại lấy điện thoại của mình ra ngăn người nhìn h ồ i lâu, đến khi Khấu Đồng cùng Hoàng Căn Sâm đều đứng lên chuẩn bị đi, ông ta mới h ồ i thần, hoang mang lúng túng đi theo họ.

Hoàng Căn Sâm hỏi: “Lão đại Khấu, cậu có biết đường về nhà không đấy?”

“Cửa sau.” Khấu Đồng lời ít ý nhi ầ u, dường như cánh cửa sau của quán cà phê đã trở thành một cánh cửa thần kì, chỉ cần đẩy ra là có thể đi thông từ kỉ băng hà đến tinh vân M78.

Ngoài cửa sau lần này không phải là một ngọn núi lúc nào cũng có thể xảy ra tai họa động đất mà là một con đường không quá rộng. Nó to hơn ngõ nhưng chưa thể được gọi là ‘đường phố’, hai bên san sát những căn nhà tầng cũ nát loang lổ, trên cửa dính miếng sắt Tây viết những con chữ mờ mờ không rõ, chỉ miễn cưỡng đọc được một vài từ “Tầng x nhà của xx” mà thôi.

Nơi này còn không đáng thành tiểu khu chứ đừng nói gì đến khu đô thị. Trong ngõ có vài quây hàng... có lẽ là phi pháp, còn có rất nhiều người thuê tầng một của các ngôi nhà cao để bán hàng, xe đạp và đủ loại người đi bộ ra ra vào vào, tiếng chuông vang lên liên tiếp đượm mùi cuộc sống.

Đây là khung cảnh của mười mấy năm về trước... Trong đầu ba người đàn ông đi ra khỏi cửa sau quán cà phê khi đứng trước con đường này đầu bật ra ý nghĩ như thế. Từ sáu bảy năm trước sau khi quy hoạch thành phố thì đã không còn nhìn thấy mấy tụ điểm dân cư rời rạc tự do không thành tiểu khu thế này nữa rồi.

Hiển nhiên, nhìn vào cái vẻ mặt quan tài cùng với ánh mắt phức tạp của bác sĩ Khấu, Hoàng Căn Sâm đoán ra đây là đường về nhà của hắn... Hoặc, ít ra đã từng là đường về.

Con nhím già Diêu Thạc đột nhiên im lặng hẳn, chỉ không yên lòng đi theo cả hai.

Không biết vì thời gian đã qua quá lâu hay là trí nhớ của bác sĩ Khấu không tốt, ngõ nhỏ rắc rối phức tạp dường như tạo cho hắn chướng ngại tìm đường, hắn cứ đi tới đi lui, cảm thấy không đúng lại quanh về rẽ sang hướng khác.

Hoàng Căn Sâm mua một xôi thịt dê nướng ven đường, vừa đi vừa ăn. Gã thấy Diêu Thạc cứ lấy điện thoại ra rồi lại nhét vào, lặp đi lặp lại năm sáu lần, cuối cùng mới tích đủ dũng khí bấm số gọi đi, thế rồi hình như còn chưa đợi nổi máy đã vội cúp.

Thị lực của Hoàng Căn Sâm tốt phi thường, thoáng liếc thấy danh bạ gọi đi của ông ta là “Liên Thanh”.

Đậu Liên Thanh... Bà xã nhà Diêu Thạc.

Hoàng Cẩn Sâm nhòm nhoàm ăn mồm bóng nhờn những mỡ, lẳng lẽ đưa ra một kết luận, Diêu Thạc sợ bà xã thổ đế nhà mình không phải vừa đâu.

Rốt cuộc, sau khi Khấu Đổng dẫn đầu đưa họ đi lòng vòng vô số đường đất, cả ba dừng lại ở một tòa nhà cũ, theo cầu thang tối mò lên tầng ba, đến trước cánh cửa dán chữ ‘Phúc’ lớn xiêu đổ.

Cửa phòng trộm của căn nhà này vẫn là loại cực kì cổ lỗ sĩ ngày xưa, có thể nhìn thấy những song cửa kim loại bên trong nó, ngoài cửa dán đôi câu đối xuân không cân xứng và hoành phi treo nửa rớt.

Khấu Đổng tần ngần nửa ngày trời mới nhẹ nhàng vươn tay, ngón tay khẽ chạm vào câu đối rồi lập tức rút về.

Mé tường bên cạnh đôi câu đối có đĩa nhóc nghịch ngợm viết lên “nhà Khấu Đổng”, chữ “Khấu” [寇] còn viết sai, chữ “Nguyên [元]” một nét ngang, cong cong vẹo vẹo.

Khấu Đổng hơi hơi cúi đầu, trong nháy mắt ấy, Hoàng Cẩn Sâm đứng bên cầu thang cảm thấy trong đôi mắt hẹp dài của hắn long lanh ánh nước.

Nhưng chỉ chớp mắt qua, đã tan thành mây khói.

Ngọn đèn cảm ứng âm thanh mờ tối, sườn mặt của người đàn ông trước mắt dưới ánh sáng ấy mằm mại nhu hòa khác hẳn bình thường, thoát nhìn càng thêm trống đánh xuôi kèn thổi ngược với biết bao nhiêu chuyện trái luật phạm nội quy của hắn. Đối với một người đàn ông mà nói, lông mày của Khấu Đổng gọn gàng một cách kì lạ, cứ như đã được tỉa qua, đường mày rất dài bị tóc mai che khuất một phần đượm vị phong lưu khôn tả bằng lời, luyện lưu không dứt.

Khoảnh khắc ấy, Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên cảm thấy lòng mình rung động. Vì thế gã thuận theo lòng mình thả dòng suy nghĩ, tên này lớn lên tinh xảo quá đi, chỉ ngấm thôi mà ngứa ngáy.

Mãi sau Khấu Đồng mới hít sâu một hơi, vặn mở cánh cửa phòng trộm không khóa, còn chưa đợi gõ, cánh cửa đã mở ra từ bên trong. Một người phụ nữ cặm theo muôi canh vôi ra đón người, trên khuôn mặt ửng lên vẻ kinh hãi: “Đồng Đồng về ư ời! Vào đây, mau vào đây nào, mẹ đang xào rau thì nghe thấy tiếng cửa mở.”

Người phụ nữ này còn rất trẻ rất trẻ... Bởi vì trong không gian thực cô đã mất từ mười lăm năm trước, cho nên thời gian của cô dường như vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm đó, lúc này thoát trông chỉ như chị lớn của Khấu Đồng mà thôi. Về ngoài của Khấu Đồng phần nhiều giống cô ấy.

Khấu Đồng cúi đầu xuống làm bộ đang tìm dép lê, không dám nhìn cô, chỉ khẽ nói: “...Trước mặt người ta đừng gọi con như thế.”

Hắn vẫn không thể thốt ra một tiếng ‘Mẹ’.

Mẹ Khấu Đồng nhiệt tình mời Diêu Thạc và Hoàng Căn Sâm vào nhà. Nhìn Khấu Đồng bằng ánh mắt thấu hiểu, cô biết nghe lời phải mà nói: “Không thành vấn đề, mời chuyên gia Khấu ng ời xuống đây, chúng ta ăn cơm ngay thôi.”

Sau đó cô vung muôi, sức sống mười phần lướt vào nhà bếp, một lát lại thò đầu ra: “Chuyên gia Khấu, đưa bạn của con ra phòng khách ng ời, đừng có quên rửa tay trước khi ăn đấy!”

Hoàng Căn Sâm nói: “Phụt...”

Khấu Đồng đỏ trán, lộ vẻ xấu hổ hiếm hoi.

Ba người đi tới phòng khách, đột nhiên Khấu Đồng đứng lại, ngẩng cổ nhìn khung ảnh treo trên tường nhà. Trong ảnh chụp mẹ Khấu trẻ hơn một chút và một đứa nhóc chỉ t ầm hai ba tuổi, từ đặc thù khuôn mặt mà suy ra thì nhóc con chính là Khấu Đồng h ời nhỏ. Hai mẹ con trông hài hòa vô cùng... Chỉ có đi ầu kết cấu bức ảnh lại rất kì quái.

Khiến cho người ta nhìn vào cứ thấy thiếu thiếu cái gì.

Khấu Đồng neho mắt: “Kỳ quái.”

“Làm sao vậy?”

“Tấm ảnh này vốn dĩ là một bức ảnh gia đình.” Khấu Đồng đưa tay vẽ vẽ lên khoảng trắng thiếu tự nhiên trên góc trên bên phải đĩa bé, “Chỗ này vốn là... phụ thân tôi.”

Hoàng Căn Sâm nghĩ, gì ư? Hai cách xưng hô “Mẹ” và “Phụ thân” chẳng đùng bộ gì cả.

Diêu Thạc nãy giờ xuất thần chu du bốn phía đột nhiên quay đầu lại hỏi Khấu Đồng: “Trong không gian này, phụ thân cậu có thể không tồn tại hay không?”

“Có khả năng.” Khấu Đồng dừng một chút, “Chương trình tôi thiết kế chưa hoàn chỉnh, theo lý mà nói bộ phận này không có tiêu chuẩn thống nhất nào cả... Rốt cuộc nên cho ý thức chủ thể thân phận thế nào và xung quanh có ai xuất hiện hẳn là tùy nghi sinh ra, một người vốn có trong hiện thực khả năng không tồn tại, mà một người không nên tồn tại thì liệu khả năng lại xuất hiện.”

Diêu Thạc lại lấy điện thoại của mình ra, Hoàng Căn Sâm rốt cuộc nhìn không được, nói: “Ông muốn gọi điện cho bà xã thì gọi đi, có sợ mất mặt đâu, đi đi lại lại nhìn văng cả đầu, còn định thế nào nữa?”

Gã vừa dứt lời, mẹ Khấu đã bưng hai đĩa thức ăn từ trong bếp ra: “Gọi điện thoại à? Dùng điện thoại trong nhà chúng tôi mà gọi, dù sao cũng đóng phí thuê bao rồi mà, gọi thả ga đi.”

Hoàng Căn Sâm nhanh chóng chuồn lên đón đờ, nịnh nọt bảo: “Chị, để em giúp cho.”

Biểu cảm của Khấu Đồng vặn vẹo: “Anh gọi bậy cái gì đấy?”

Hoàng Căn Sâm dốc hết vốn gốc vượt mông ngựa: “Chứ còn sao nữa, trông chị ấy trẻ như vậy, đẹp như vậy, tôi làm sao mà gọi khác đi được, trái

lượng tâm!”

Mẹ Khấu sung sướng vui vẻ hỏi: “Tiểu Hoàng, thích ăn măng không?”

“Măng thái xào thịt khô.” Hoàng Căn Sâm vô liêm sỉ gọi đồ ăn.

Mẹ Khấu vỗ tay: “Vừa hay trong tủ lạnh còn một miếng thịt khô, chị xào cho cậu ăn, chờ!”

Hoàng Căn Sâm cười ha hả, từ góc nhìn của Khấu Đổng chỉ thấy gã đáng khinh đáng khinh đáng khinh.

Diêu Thạc nhìn bên này lại nhìn bên kia, rốt cuộc vẫn gọi điện cho Đậu Liên Thanh. Ông ta cơ hồ ngừng hô hấp, như thể đang thẩn thính trong lòng xem nên nói với bà những gì, thế mà bên trong ống nghe lại truyền tới giọng nói lạnh lùng máy móc: Số điện thoại quý khách vừa gọi không tồn tại...

Vẻ mặt của Diêu Thạc vụt trở nên vô cùng phức tạp, màu máu rút sạch cả đi, lại lộ ra thần sắc hơi hơi thả lỏng.

Rồi như nhớ tới cái gì, ông ta lại bấm một dãy số khác gọi đi, vẫn là số không tồn tại.

Diêu Thạc ngây người hồi lâu mới loạng choạng đi đến bên sofa, ngã xuống, như trút sạch hơi sức trong cơ thể. Sau đó ông ta dùng biểu cảm găng gượng bình tĩnh khách quan mà nhìn về phía Khấu Đổng: “Số máy của vợ và con trai tôi đều không tồn tại, có phải nghĩa là trong không gian này họ cũng không tồn tại hay không?”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 16: Bảy người – 3

Một chiếc xe việt dã lái vào trụ sở căn cứ ST, từ khoang đi đầu khiến thò ra một bàn tay cần chứng nhận đặc biệt phất nhoáng một cái, xe đã được cho vào. Sau khi chiếc xe đỗ lại, mấy người mặc đồng phục bước ra.

Lái xe là một người đàn ông ngũ quan sắc sảo, xuống từ vị trí phụ lái là một anh đẹp trai khiến cho người ngắm hai mắt sáng ngời. Cậu nhóc bốn mắt xuống sau cùng giống như bị dây điện cuốn lấy, luống cuống giải cứu chính mình từ đồng dây dẫn lằng nhằng mãi không xong, chàng trai trẻ cao gầy ngậm điều thuốc đứng một bên chờ cậu ta với vẻ mặt đầy bất nhẫn.

Đội trưởng đội Quy Linh Hồ Bất Quy, “quan ngoại giao ngự dụng” Tô Khinh, nhân viên kỹ thuật Thường Đậu và đội viên công tác bên ngoài Phương Tu... Đối với Chung tướng quân mà nói, đám người này tới đây chỉ để thêm phiền phức cho họ thôi, rất tốt, vô cùng tốt!

“Mẹ nó, chỗ nào cũng thấy đội Quy Linh, bọn họ chạy tới đây hóng hớt cái gì mới được chứ?” Chung tướng quân nghe tin nhóm người kia đến thì nổi cơn tam bành, biểu cảm y như vừa bị ai đá đít, thế mà sau đó ông vẫn chạy ra đón như thường, thậm chí trên mặt còn tươi roi rói nụ cười trung hậu thành thật thương hiệu theo thói quen: “Ngọn gió nào thổi các vị đến đây vậy?”

“Nghe nói Diêu Thạc được mời đến căn cứ phải không?” Tô Khinh quét mắt hết một vòng xung quanh, cười tủm tỉm nói, “Xin lỗi nhé, chúng tôi nhận lệnh đi đầu tra vụ danh sách, mọi người phải thấu hiểu phải phối hợp nhiều một chút mới xong, Chung tướng quân, ông thấy thế nào?”

Chung tướng quân phiền muộn âm thầm rửa xả thẳng cha nham hiểm đáng chết, cơ mà không thể mắng ra miệng, đành phải một bên giả hàm

hậu, một bên khổ sở thật mà nói: “Chuyện đó là đương nhiên. Có đi đâu Diêu Thạc đến căn cứ đến làm giám định, bây giờ dụng cụ xảy ra chút vấn đề, bọn họ... không ra ngay được.”

Biểu cảm trên mặt Tô Khinh thoáng chốc trống rỗng, hỏi: “Bọn họ là... Khấu Đổng?”

Chung tướng quân bị thống gật đầu, Tô Khinh và đội trưởng Hòeliếc nhau, đầu thấy được trong mắt đối phương có tiếng lòng mình... Vụ này... đích xác đúng là chuyện mà Khấu Đổng có thể làm ra thật.

Kỹ sư Thường đẩy kính mắt, chân thành nói: “Nếu... Nếu cần giúp đỡ gì về kỹ thuật... Tôi có thể góp một tay...”

“Cậu thì làm được cái gì?” Giọng nói lạnh ngắt phát ra từ sau lưng Chung tướng quân, Thường Đậu giật mình, theo bản năng rút cổ lại như một chú thỏ bị dội nước lạnh. Chỉ thấy Ngô Hương Hương râu dê dùng tư thế mới mẻ hết cái tên mùi mẫn của mình bước ra... Tay nào chân nấy, đầu gối thẳng tưng, dáng điệu cứng ngắc. Sau đó anh ta liếc nhìn Thường Đậu đầy kì thị, khoát tay, khẳng định, “Không cần cậu mó vào, tôi nhìn cũng biết cậu không thuộc tầng lớp người có chỉ số thông minh cao nhất.”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt ngược nhìn núi cao ngó anh chàng.

Ngô Hương Hương bình tĩnh đẩy kính mắt, phát biểu luận cứ: “Bởi vì cậu không có râu.”

“...” Trong ba giây đồng hồ, không một ai lên tiếng, không gian yên lặng đến quỷ dị, Chung tướng quân trầm mặc hồi lâu mới quay sang hỏi, “Chuyện gì?”

“Chúng tôi phát hiện ra vài việc.” Ngô Hương Hương lại đẩy gọng kính, chòm râu dê tượng trưng cho trí tuệ chí vao vô thượng bay bay trong gió, “Nhóm người bác sĩ Khấu hình như bị đưa vào một trình tự không xác định khi hệ thống lỗi, bản chỉ dẫn và thiết kế máy chiếu không hề đề cập đến trình tự này.”

“Cho nên...” Chung tướng quân hỏi.

“Cho nên ý anh nói đoạn trình tự kia là do bác sĩ Khấu ngẫu hứng tạo ra đúng không.” Thường Đậu cướp lời, đoạn xoa xoa cái cằm bóng loáng của mình, chẳng biết là định chứng minh cái gì nữa.

“Phải.” Ngô Hương Hương liếc Thường Đậu, gật đầu, “Chúng ta cần thời gian để phân tích trình tự đó xem nó là cái gì.”

Nói xong, Ngô Hương Hương không đợi người khác đáp lời đã bổ sung với Thường Đậu: “Không cần phải vội vàng thể hiện, cái này cũng chỉ có thể chứng minh cậu thông minh hơn mấy tên còn lại một tí thôi, chung quy bọn họ đều không để râu cả.”

Nói xong, anh ta gật đầu với Chung tướng quân, đằng sau quay, đi mất hút.

Thường Đậu do dự một chút, trên khuôn mặt luôn lơ đãng xuất hiện biểu cảm có thể coi là khó chịu. Cậu quay đầu lại, dùng ánh mắt đờ đờ nhìn sát khí xin chỉ thị của đội trưởng Hồ, Hồ Bất Quy ngấm ngấm chớp nhoáng, gật đầu: “Có thể. Tình huống đang khẩn cấp, chúng ta quả thực có rất nhiều vấn đề phải hỏi Diêu Thạc, có thể đi đầu động cậu sang. Chúng tướng quân, kỹ sư Thường qua đó hỗ trợ, không vấn đề gì chứ?”

Chung tướng quân cười kiêu sừng rặng.

Thường Đậu lại quay sang nhìn Phương Tu, ánh mắt thiếu đi vài phần sát khí, Phương Tu đành phải thở dài vỗ vỗ cái đầu tổ chim của cậu như đang an ủi cho cảnh sát. Điện ngu ồn của bé trai Thường Đậu lập tức được sặc sây, cậu chàng cosplay Angry Bird xông ra ngoài, hướng thẳng về phía con heo siêu nạc dám cười nhạo mình ban nãy.

Ba người bị vây khốn trong chương trình mã hóa không xác định trải qua một buổi tối rất bình an. Không gian này như con giun trong bụng người ta, muốn cái gì có cái đó, không muốn cái gì, nó tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tầm mắt bạn... Cho dù chỉ là một ý niệm chợt lóe qua trong tiềm thức nó cũng tóm được mà thực hiện triệt để.

Tên lẩm chuyện Khấu Đ ồng cả buổi tối im ỉm như uống nh ần thuốc, từ lúc ăn cơm đến khi giúp thu dọn bát đĩa không nói nửa lời giống y cái hũ nút. Diêu Thạc cũng tâm sự nặng nề, nhưng người này chìm nổi nhiều năm nên không đến nỗi vui giận hiện hết lên trên mặt, lúc ông ta chẳng nói chẳng rằng, nét mặt chỉ động đậy tí chút tỏ vẻ chột vui chột khổ, không biết lại trúng gió gì.

Chỉ có Hoàng Cẩn Sâm huyền thuyên đón chuyện với người mẹ h ồng nhan bạc phận của Khấu Đ ồng, hăng hái không biết mệt mỏi.

Tối muộn, Khấu Đ ồng mới đột nhiên hỏi: "...Mấy thứ đang làm dở trong phòng sách của con, không có ai động vào chứ?"

Mẹ Khấu đang gọt hoa quả, không ngẩng đầu lên mà trả lời luôn: "Yên tâm, cái phòng sách lộn xộn của con có gì hay ho đâu, lại còn đây một cái két kia một cái két nữa... Dì giúp việc tới nhà mẹ cũng không cho vào phòng con."

Khấu Đ ồng "Vâng" một tiếng, thấp giọng nói: "Con vào trong đó một tí."

Vừa rồi Khấu Đ ồng để ý thấy mẹ gọi đùa mình là "Chuyên gia Khấu". Đây rất có thể là sắp xếp của không gian cho thân phận này, hệ thống không nhắc nhở gì khác, nói lên rằng y theo thói quen trước nay của hắn, có lẽ khả năng hắn làm việc cố định ở một nơi nhiều năm là rất thấp, cho nên những tài liệu tương đối quan trọng hắn là sẽ để lại trong phòng sách, chính là ở nơi này.

Có nghĩa là đoạn mã chương trình đặc biệt trong máy chiếu rất có thể cũng ở đó.

Khấu Đ ồng đóng cửa phòng sách lại như làm kẻ trộm, đánh giá nơi này một vòng, hắn lập tức tính ra kết luận: Đây không phải bất cứ phòng nào trong nhà hắn trước đây, mà là phòng sách trong căn nhà hiện tại hắn đang ở trong hiện thực.

Mở ra ngăn dưới cùng trong tủ sách lớn, hắn lấy một chiếc két an toàn nhỏ nhỏ.

Lúc này, cánh cửa sau lưng được ai đó mở ra, Khấu Đổng dừng tay, quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Cẩn Sâm ngông nghênh đi đến.

Trong miệng gã gặm một quả táo, trong tay cầm một quả khác đã gọt sạch vỏ ném cho Khấu Đổng, sau đó kéo ghế dựa xoay tới gần đặt móng nails lên, ghếch chân bắt chéo, ngó nghiêng căn phòng từ trên xuống dưới.

“Mẹ cậu đưa lão già Diêu vào phòng cho khách rỗi, tôi ở với cậu.” Hoàng Cẩn Sâm chủ động nói, “Mẹ cậu nấu cơm ngon thật đấy.”

Khấu Đổng đang nghịch két an toàn chỉ thoáng cười chứ không nói gì. Hắn nhập một đoạn mật mã dài ngoằng, mở két ra, lấy được một chiếc “nails hơi” chỉ to xấp xỉ cái đèn bàn.

“Gì thế này?” Hoàng Cẩn Sâm rướn cổ hỏi.

“Mẫu máy chiếu đầu tiên tôi làm ra.” Khấu Đổng nói, “Có khi không dùng được.”

Hắn vừa nói vừa cắm điện nguồn rỗi ấn công tắc trên nails hơi, Hoàng Cẩn Sâm nhảy dựng lên: “Kìa kìa kìa, bốc hơi kìa!”

Khấu Đổng: “Rút phích cắm ra cho tôi, mau!”

Hoàng Cẩn Sâm nhanh nhẹn rút nguồn điện, nails hơi nhỏ nổ bóp một cái, bên trong truyền tới tiếng lụp bụp xúng xoảng, sau đó rú lên một tiếng, ngậm tăm.

Hoàng Cẩn Sâm: “...”

Khấu Đổng day trán: “Quả nhiên không dùng được.”

Hoàng Cẩn Sâm không nhận được xoa xoa đầu hắn, tâm tình vui vẻ nghĩ bụng, xúc cảm không tở đâu, mẫn quá.

Khấu Đồng ngẩng đầu xỏm trên mặt đất, không đánh giá gì động tác mang đậm tính sàm sỡ của tên kia, bởi vì hắn còn đang cẩn thận mở nắp hời ra định xem xem nó trực trặc ở chỗ nào. Kiểm tra xong, hắn phát hiện ở khe hở giữa những phần cứng và dây dẫn phức tạp mọc lên hai cây nấm nhỏ eo bé đầu to, mũ nấm bị thui đen một nửa, tạo hình khêu gợi vô cùng....

Hoàng Cẩn Sâm sửng sốt một lúc, sau đó gục lên gục xuống cười sằng sặc.

Khấu Đồng ngẩng đầu dưới đất, lắc đầu, cũng bật cười thành tiếng.

Hoàng Cẩn Sâm cười đủ mới chậm rãi lấy hộp thuốc, châm một điếu đưa lên miệng. Gã đánh giá Khấu Đồng qua làn sương khói lượn lờ hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi như anh Tâm Lý: “Giờ ổn rồi chứ? Nãy giờ cậu ồ đột như biến thành người khác ấy.”

Khấu Đồng không ngẩng đầu lên: “Có sao?”

Hoàng Cẩn Sâm thấp giọng cười: “Không thích mẹ Mỹ nhân? Hay là tự nhiên gặp một người mẹ chỉ lớn hơn mình một tí nên không được tự nhiên?”

Khấu Đồng trầm mặc một chút, nhổ nấm, kéo phần cứng và mạch điện ra xem xét một lát, phát hiện ra chúng nó cháy hỏng thật rồi, bấy giờ mới lắc đầu bảo: “Không có.”

Hoàng Cẩn Sâm ử trên ghế xoay chỉ để lộ nửa người, chống khuỷu tay, nghiêng đầu nhìn hắn: “Không có thật?”

Khấu Đồng liếc gã, không nói gì.

Hoàng Cẩn Sâm nhìn nhìn một tí, đột nhiên ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn giở trò... muốn hôn một cái lên mặt Khấu Đồng hoặc đùa giỡn linh tinh gì đó, phải làm sao để hắn giấy nảy lên, ba máu sáu cơn nổi trận lôi đình mắng người xối xả mới tốt...

Gã chậm rãi lại gần, nhưng chưa kịp hành động thì bỗng thấy Khấu Đổng đứng bật dậy như vừa nhớ ra gì đó. Hắn kiễng chân sờ soạng trên giá sách cao cao, chạm đến một nút ấn nho nhỏ liền ấn xuống. Chỉ thấy giá sách trước mặt tách đôi từ vị trí không hề nhìn ra mối ghép, để lộ hòm mật mã gắn tường.

Hoàng Cẩn Sâm chưa kịp tiếc nuối đã trợn mắt há mồm, tàn thuốc rơi xuống đất cũng không hề hay biết: “Bạn... Bạn học Khấu Đổng, xin hỏi... Hai ta rốt cuộc đưa nào mới là nằm vùng vậy hả?”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 17: Nhiều chuyện

Sau đó bạn học Khấu Đổng vô cùng phong cách nở nụ cười sát gái chuyên dụng với Hoàng Căn Sâm, rồi loay hoay giờ trò với hòm mật mã y như 007 bản cây sậy.

Sau tiếng keng vang lên, một cách cửa bé tí ước chừng hơn mười phân bật mở từ góc khuất, đặt cạnh bức tường mật mã hoành tráng đẳng cấp hoàng gia chẳng khác nào mở khóa nửa ngày trên tường thành rồi mở ra được cái lỗ chó.

Hoàng Căn Sâm ngẩng đầu nhìn trần nhà có chút biến dạng, cảm thấy tình cảm của mình bị lãng phí một cách nghiêm trọng.

Khấu Đổng lôi ra một túi tài liệu cũ kĩ, những thứ bên trong cũng tạp nham chẳng theo hàng lối nào. Hoàng Căn Sâm nhìn qua vai hắn thì thấy rơi ra đầu tiên là vãi tấm ảnh cũ ố vàng, chưa kịp trông rõ người trong ảnh là ai đã bị Khấu Đổng cất đi bằng vận tốc ánh sáng, sau đó là một tờ giấy báo trúng tuyển đại học, vài tờ giấy viết thư loang lổ, còn có thể lờ mờ thấy một hai vết máu....

Quái quỷ nhất là có cả một tờ áp phích xì trum bị bể gãy bốn góc!

Khấu Đổng phát hiện vẻ mặt của Hoàng Căn Sâm lúc vận bên này lúc vẹo bên kia rất giống một chiếc kim chỉ nam đặt tại từ trường không xác định, liền hơi xấu hổ mà giải thích: “Ai chẳng có một thời trẻ trâu điên cuồng, anh bảo có đúng không?”

Hoàng Căn Sâm hơi khựng lại một chút rồi im lặng gật đầu, cảm giác thời trẻ trâu điên cuồng của bác sĩ Khấu đúng là mang đậm dấu ấn cá nhân, cơ mà nghĩ tới cái tử bảo hiểm của hắn cũng có thể biến thành môi trường nuôi nấm thì...cái này thực ra cũng chẳng tính là gì.

Hoàng Căn Sâm nghiêng đầu ngó hắn, thẩn nghĩ, thực sự không tính là gì đâu, thật đấy.

Đối xử với trai đẹp thuận mắt luôn phải khoan dung một chút, nhất lại là cái loại trai đẹp cấp S như Khấu Đổng. Đừng nói hắn chỉ nhét áp phích xì trum vào tủ bảo hiểm, cho dù hắn có cosplay xì trum, khiêng cò “Phản đối Gargamel” khóa thân chạy ra ngoài cũng có thể miễn chấp nhận được.

..... Không thể không nói, chuyên gia Hoàng chẳng chịu đi con đường bình thường lúc này còn chưa ý thức được mình có một đặc tính mà fan cuồng nào tàn đâu có _____ khoan dung có lựa chọn.

Lật giở đến cuối cùng Khấu Đổng mới tìm được một xấp tài liệu, nói là tài liệu, chi bằng nói là một tập nháp giải tích của học sinh trung học thì đúng hơn. Cả tờ giấy chẳng chít chữ viết tay, muốn rồi nhằng bao nhiêu thì rồi nhằng thế đó, chữ ghi trên đó toàn biểu thức số học người thường xem không hiểu, bên cạnh còn đánh dấu thêm chú giải dành cho người ngoài hành tinh.

“Đây là cái gì?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Ghi chép về đoạn mã lập trình này khi tôi bất chợt nảy ra ý muốn làm nó trước kia.” Khấu Đổng ngẩng dưới đất lật từng tờ giấy một, đoạn rút cái bút trong ngăn kéo dưới bàn bắt đầu tô tô vẽ vẽ trông rõ là ra dáng.

“Cậu cũng là dân chuyên kỹ thuật á hả?” Hoàng Căn Sâm lân la hỏi.

“Nửa kỹ thuật, không chuyên lắm.” Bác sĩ Khấu đáp.

“À.” Đổng chí Hoàng Căn Sâm mười mấy tuổi đã bỏ học tập trung vào sự nghiệp giết người phóng hỏa âm thầm đánh giá bản thân một cách tương đối chuẩn xác _____ thì ra mình là nửa thất học.

Khấu Đổng nhìn nhìn một hồi rồi nhăn tít mày lại, tư liệu mà hắn có ở đây không đầy đủ mà chỉ là kết quả của một phút lửa bốc lên đầu thôi, vì chưa được sửa sang chỉnh lý cho nên nhiều chỗ thiếu sót lung tung, cho dù bây giờ có bổ sung cũng chẳng biết là chương trình lỗi ở đâu hay đoạn mã

nào ảm ương mà kéo bọn họ tới chỗ này. Về phần làm thế nào về được....thì Khấu Đồng càng mù tịt.

Hoàng Cẩn Sâm làm bộ làm tịch xán vào nhòm mãi chả hiểu gì, thế là không thèm làm người văn minh nữa mà lấy di động ra tự chơi tự vui.

Di động của gã rất đặc biệt, trong đó không có tên mà chỉ có những con số và chữ cái giản đơn, mở danh bạ ra thì thấy một loạt số hiệu giống như cái tên trước kia của gã – 11235 – thần bí và lạnh lẽo khiến cho người ta khó chịu.

Gã bu ãn chán nghịch nghịch một tí, chả hiểu làm thế nào lại mở loa ngoài phát âm bài hát “Mua bán tình yêu” cổ lỗ. Bài hát này đã ra đời đến bao nhiêu thập niên rồi mà nghe vẫn cứ thấy hoa cúc khó ở, đúng là chưa từng xuống khỏi thần đàn.

Khấu Đồng cũng giật nảy mình ngược lên ngó gã một cái trong lúc vô cùng bận rộn thì thấy gã đã lại mở đến danh bạ rồi. Bác sĩ Khấu liếc thấy có tên người thêm một dấu móc ở bên cạnh, vì thế hỏi: “Dấu móc đánh dấu cái gì?”

“Chết rồi.” Hoàng Cẩn Sâm trả lời mà không ngẩng đầu lên, “Trước kia còn có móc hỏi biểu thị sắp chết cơ, giờ thành móc kín hết rồi.”

Khấu Đồng trăn mặc một hồi, hỏi: “Tôi là số mấy?”

“10086.” Hoàng Cẩn Sâm nói.

Khấu Đồng: “.....”

Hoàng Cẩn Sâm li ãn giải thích: “Đánh không đánh trả, mắng không đốp lại, vừa công tác nghiệp vụ vừa tra được số dư tài khoản, đôi khi còn biết bán manh, lúc rảnh có thể đùa giỡn.”

“.....” Khấu Đồng nháy mắt mấy cái, “Anh đánh giá tôi cao quá nhẽ?”

Hoàng Cẩn Sâm ngẩng đầu lên, nhe răng cười: “Đương nhiên rồi.”

Khấu Đồng tiếp tục chui đầu vào đồng tư liệu phức tạp, trong lòng phiền muộn muốn bộc phát...tỷ như cần búa phang rụng mấy cái răng cửa phản quang của tên nào đó cũng không tãi.

Từ lúc tiến vào không gian này hắn bắt đầu thấy khó khăn trong việc khống chế cảm xúc của mình. Có người trời sinh có đồ thị cảm xúc phẳng lặng, tính tình ôn hòa, chẳng dễ gì điên vì vui và cuồng vì buồn thảm, lại có người muốn duy trì bình tĩnh chỉ có thể dựa vào ý thức khống chế và rèn luyện từ nghề nghiệp của mình.

Thật bất hạnh, Khấu Đồng thuộc loại thứ hai.

Đối với một bác sĩ tâm lý mà nói, đôi khi Khấu Đồng cực kì từng tởng. Người từng tởng hoạt bát bình thường không tài nào có nổi tính cách bình tĩnh lạnh nhạt, cho nên hắn phải tốn rất nhiều công sức mới có thể khống chế giới hạn cảm xúc của mình trong phạm vi nghề nghiệp yêu cầu, cơ mà cái giới hạn ấy ở không gian này sắp sửa không áp chế được nữa rồi.

Không gian hình chiếu là cái không gian rất dễ khiến cho người ta mất khống chế. Hắn bị tước đoạt tư cách chủ thể cũng chính là bị cưỡng chế lôi vào, hắn cũng là con người, cũng biết thờ, có vui có giận, có hạnh phúc có khổ đau, làm sao có thể thờ ơ bình thản như các tiên bối đã được treo trên tường hay an nghỉ trong lòng đất.

Bởi vậy, Khấu Đồng không nói không rằng, chỉ có chân mày nhăn càng ngày càng tít lại khiến cho khuôn mặt mang nụ cười thường trực như thể vừa bị đổi chủ nhân, rõ ràng mắt mũi vẫn thế, lại chỉ vì một chút khó chịu lo âu mà trở nên nặng nề khó tả.

Đột nhiên, có ngón tay ai đó gõ một cái lên trán Khấu Đồng. Hắn giật nảy mình ngả ra sau theo bản năng mới phát hiện ra Hoàng Căn Sâm đang ngó mình chằm chằm.

“Sơ mi trắng,” Hoàng Căn Sâm chỉ bộ đồ hắn đang mặc trên người, “Quần âu dài, lại còn chau mày, trông cấm dục tệt.”

Khấu Đồng ngu người nhìn lại gã.

“Tâm tình không tốt hả?” Hoàng Căn Sâm khéo hiểu ý người đưa ra một đề nghị cực kì nghiêm túc, “Đàn ông ấy mờ, ai chả có lúc bức bối, chơi một mẻ là ngon ngay.”

Khấu Đông nhìn gã ba giây, sau đó đứng phắt dậy nhặt nhanh hết tài liệu văn kiện cuốn gói lại ném vào tủ bảo hiểm trong tường, đóng giá sách lại, lấy áo khoác vắt trên lưng ghé r ưỡi phăm phăm đi ra ngoài.

Hoàng Căn Sâm hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”

Khấu Đông không quay đầu lại, nói: “Tôi thấy anh nói có lý phết.”

Hắn vừa mở cửa thì vừa lúc thấy mẹ mình bung sữa và hoa quả định gõ cửa vào phòng, mẹ Khấu cất giọng ngọt ngào gọi: “Đ ồng Đ ồng, uống sữa nào ~”

Hoàng Căn Sâm nói: “Phụt!”

Khấu Đông trầm mặc một lát: “Dù theo cách nói dân gian ‘Hai mươi ba tuổi vẫn cao lên’ thì con cũng đã sớm qua kì phát dục r ưỡi.”

Mẹ Khấu bảo: “Giúp ngủ ngon mà!”

Khấu Đông: “Mai con không phải đến trường học lớp bổ túc.”

Mẹ Khấu không nói gì mà chỉ ngược đôi mắt long lanh ánh nước bùng khay đứng đó cản đường, dùng ánh mắt lên án thẳng con bất hiếu.

Sau ba giây đấu mắt đầy gian khổ, Khấu Đông cuối cùng cũng phải c ần cái cốc lên tu sạch r ưỡi khoác áo vào: “Con có chút việc phải ra ngoài một chuyến, đêm con không về đâu.”

“Hừm.” Mẹ Khấu lắc đầu, “Con giai lớn chả có gì tốt cả.”

Sau đó luồng lửa đạn của cô nhắm ngay sang phía Hoàng Căn Sâm đang len lén mừng thầm, cô thân thiện bảo: “Tiểu Hoàng có uống sữa không? Thêm một thìa chocolate nhé? Hay là mật ong?”

Ban đêm là thời điểm của xa hoa trụy lạc, vào thời gian này đạo đức của con người dường như hạ xuống rất nhiều. Sau khi Khấu Đổng ra khỏi nhà bèn cực kì quen chân đi tới một quán rượu ở nơi khuất nẻo, nơi này có dấu hiệu ý thức giao nhau, hẳn biết bản thân hệ thống sẽ căn cứ theo tư tưởng của hắn để dẫn đường tới một vài vị trí.

Lúc này Khấu Đổng đang ở trong một góc hẻo lánh, trước mặt là một thiếu niên mặt hoa da phấn đã uống say đến không biết trời trăng mây gió đang lái nhải bài ca văn nghệ tám giờ:

“Em đau lắm, anh có hiểu cảm giác này không? Toàn thế gian...toàn thế gian con mẹ nó đều náo nhiệt, giống như chỉ có em cô độc một mình.”
Thiếu niên lảo nhảm tới đây thì hơi dừng một chút, chắc hẳn là chất cần làm cho đại não nó đoạn mạch quên sạch cái gì cần nói, đoạn, nó hỏi: “Anh hiểu không?”

Khấu Đổng lặng lẽ phủ tay mình lên mu bàn tay đối phương. Hắn đeo cặp kính chống phóng xạ thương hiệu, ánh đèn chiếu lên thấu kính ánh một tầng sáng nhàn nhạt khiến cho ánh mắt nửa khuất có vẻ vô cùng dịu dàng. Khi đôi mắt ấy nhìn người khác thâm tình khôn xiết, cứ như thể đang nhìn người yêu từ tận kiếp vậy.

Có đi đâu trong lòng bác sĩ Khấu “thâm tình” thì đang nghĩ...hiều hiểu cái rắm ấy, ông đây chỉ muốn mau chóng lôi mi lên giường thôi.

Thiếu niên đưa tay che mắt hắn, ngẩng đầu bốn lăm độ góc cái đèn tường, miệng nói: “Đừng nhìn em như thế, trúng độc nghiện anh, không cai được thì biết làm sao bây giờ.”

Khấu Đổng dờn tằm mắt, cúi đầu cười một tiếng, cướp mất chén rượu trước mặt thằng nhỏ, nhẹ nhàng nói: “Đừng uống nhiều quá, dạ dày sẽ đau.”

Câu này vừa thốt ra khỏi miệng thì chẳng khác nào đập nước bị phá, chỉ trong giây lát, thằng bé đáng thương sụp đổ rồi.

Khấu Đồng đứng lên, đỡ vai nó, ghé sát tai nó thì thầm thì: “Tâm trạng em không tốt, nên về nhà sớm đi... thật ngại quá, tiểu thư, cho cậu ấy một ly sữa nóng.”

Hôm nay kiên nhẫn của hắn có hạn, quyết định đổi người.

Đúng lúc này, thiếu niên lại ôm chặt eo hắn: “Anh đừng đi!”

Khấu Đồng nghĩ: Gì ư?

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn hắn vẻ tình thâm ý thiết, sau đó hàm hồ nói như tráng sĩ cắt cổ tay: “Anh đừng đi, đêm nay em cần hơi ấm của anh, anh.....”

Khấu Đồng không nói hai lời đưa tay nâng nó dậy đi ra ngoài, bụng nghĩ thế mà không chịu nói sớm, anh đây cũng đang cần chú để hạ hỏa này.

Đúng lúc này điện thoại đổ trong túi quần rung lên như phát rục, Khấu Đồng mở ra thấy là Hoàng Căn Sâm gọi thì cúp máy luôn. Một lát sau có tin nhắn tới, Hoàng Căn Sâm đề tiện nói: “Gọi 10086 phục vụ!”

Khấu Đồng tắt máy, tháo pin, ngênh ngang dắt con mồi đi thuê phòng.

Hoàng Căn Sâm một mình chiếm phòng ngủ của Khấu Đồng, nhìn điện thoại chờ mãi không thấy hồi âm lại gọi lại, giọng nói cứ nhắc đi nhắc lại vang lên: “Sở máy quý khách vừa gọi đã tắt....”

“Ông đêch.” Hoàng Căn Sâm phun ra một câu rồi ra sức vả mình một phát rõ đau, “Này thì lắm mồm!”

Gã vội vàng mặc quần áo bò dậy, mở cửa sổ phòng ngủ của Khấu Đồng nhìn thoáng ra ngoài một cái rồi nhảy vèo xuống, chẳng thèm quan tâm đây là tầng thứ mấy.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 18: Nguy cơ

Muốn tìm Khấu Đổng thực ra rất dễ. Hoàng Căn Sâm lột một tấm ảnh của Khấu Đổng trên tường phòng ngủ của hắn để trong ví tiêng, sau đó chạy đến nơi tập trung sẵn điểm có quán rượu nhà nghỉ tương đối nhộn nhịp gần đó hỏi thăm.

Tình hình của bọn họ hiện tại khá phức tạp, Hoàng Căn Sâm khẳng định chắc chắn cho dù Khấu Đổng ra ngoài giải sầu cũng không dám đi xa.

Vì thế quá trình tìm kiếm lại càng đơn giản hơn. Gã giờ màn hình điện thoại ra chỉnh biểu cảm một chút khiến cho bản thân vừa đau khổ vừa chật vật, gặp ai cũng vừa khóc vừa kể: “Nhà tôi hôm nay giận dữ với tôi, muốn ăn thua với tôi cho nên giận dữ chạy đi phố đèn mờ mất rồi, giờ tôi nóng ruột quá mất thôi..... Mọi người đừng nhìn mặt em ấy thông minh, thực ra đầu óc em ấy có chút vấn đề, bị người khác bán không khéo còn đếm tiêng cho người ta ấy! Vạn nhất bị người ta bắt nạt thì làm sao bây giờ? Aaaaa lo chết tôi rồi.”

Gã đi hết ba con phố, thành ra tất cả mọi người ở khu vực quanh đó đều biết có một bé “nhí đổng thiếu năng lớn tuổi” đi lạc, ông xã cậu ta chẳng những không ghét bỏ mà còn cuống đại đau khổ đi tìm người, đang cầm ảnh chụp hỏi thăm khắp nơi.

Có lẽ là trời không phụ người có công... cũng có lẽ người ti bỉ nhất định vô địch? Cuối cùng gã cũng có gặt hái.

Một cậu phục vụ quán rượu cực kì có ấn tượng với người trong ảnh, hơn nữa còn nghi hoặc liếc nhìn Hoàng Căn Sâm. Bởi vì trong ấn tượng của cậu chàng thì anh giai kia không những không thiếu năng mà còn cực kì có kinh nghiệm trong việc câu dẫn con nhà người ta là đằng khác, vừa liếc

mắt đã nhắm ngay được em nhỏ dễ nhìn nhất quán sau đó quyết đoán xuống tay rồi đắc thủ rồi đi, cả quá trình cứ phải gọi là nhanh chóng chính xác gọn gàng không chệch vào đâu được.

Hoàng Cẩn Sâm thở dài nãy giờ “Đầu là phim truyền hình hại người, người khác học thì cũng thôi đi, sao em ấy cũng học cơ chứ?”

Cậu phục vụ trưng ra vẻ mặt “bây giờ thì em đã hiểu”.

Hoàng Cẩn Sâm quẹt quẹt khóe mắt chả có giọt nước nào, cúi đầu buồn bã nói: “Biết làm thế nào bây giờ, đầu óc em ấy không tốt mà mặt mũi thì ai gặp cũng yêu, nhất định sẽ có người bắt nạt em ấy sàm sỡ em ấy cho mà xem!”

Cậu phục vụ đồng cảm sâu sắc.

Hoàng Cẩn Sâm ngẩng đầu lên, mếu máo: “Cậu có thể cho tôi biết quanh đây có chỗ nào thuê phòng được không?”

Mười phút sau, Hoàng Cẩn Sâm đắc ý ra khỏi quán rượu, trong tay cầm tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ và bản đồ chi tiết. Mười lăm phút sau, gã tìm được nơi cần tìm.

Khẩu Đồng độc thân, có tiền, ngoại hình cực dễ khiến người yêu thích, ở bên cạnh hẳn vui vẻ vô cùng. Nói ngắn gọn, hẳn thuộc loại đàn ông trưởng thành mị lực ngút ngàn, lại cộng thêm khí chất lãng tử biếng nhác, chỉ thế thôi cơ hồ đã đoán được tên này không giữ gìn chừng mực trong sinh hoạt cá nhân, hơn nữa qua thực tế bây giờ thì hình như còn không kị bẩn sạch, nam nữ ăn tuốt.

Hoàng Cẩn Sâm luôn cho rằng có một vài người đi trong đám đông sẽ khiến cho kẻ khác phải ngoái lại nhìn thêm lần nữa, nhưng mà phần lớn trong số họ nếu so ra thì chỉ giống một vài thứ trang sức giá đắt tiền như xích vàng trên ngón cái hay nhẫn kim cương to như quả trứng chim. Chỉ cần là người đầu thấy chúng nó đáng giá, cơ mà qua thời gian dài thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Chỉ có một số rất ít người kín đáo hơn tựa như chiếc đòng hồ nổi danh trên đeo trên cổ tay, bình thường có khi bị tay áo che đi hơn nửa, chỉ có ngẫu nhiên được người có lòng nhìn thấy mà người ấy lại biết hàng, mới hiểu được cái nét xa hoa không chút phô trương của nó.

Ở bên người như thế, chưa nói đến khía cạnh khác, đầu tiên sẽ mang lại cảm giác bản thân là một người cực kì có mắt thưởng thức.

Khẩu Đồng chính là loại người này.

Chuyên gia Hoàng tự kỉ trên mức bình thường đương nhiên mặc định rằng không phải ai cũng có mắt thưởng thức cao như mình để mà biết cách nâng niu trân trọng tác phẩm nghệ thuật cao nhã nhường ấy. Thế gian này nhiều người tầm thường như vậy, cho dù có gặp cực phẩm trên đời cũng chỉ như trâu nhá mẩu đụn, thật phí của giờ.

Căn cứ vào nhận thức này, nghệ nhân tàu điện ngầm, nhà nghệ thuật dân gian tự phong Hoàng Căn Sâm vừa nghĩ tới việc Khẩu Đồng đang bừa bãi chơi 419 với một kẻ chả biết chui đầu ra ở một nhà nghỉ nhỏ nào đó, liền cảm thấy cả người bứt rứt.

Gã chỉ hận không thể mọc ra hai cánh mà bay đi ngăn cản hết thấy hành vi gây trở ngại thẩm mỹ của mình thôi.

Khi Hoàng Căn Sâm tìm được Khẩu Đồng, trên người hắn ngoại trừ một cái áo sơ mi dài tay hở toang hoác ra thì không còn gì cả. Nhìn qua khe hở của tấm rèm, gã có thể thấy được cả cái eo nhỏ mà sung sức cùng với cặp chân nửa che nửa lộ thẳng tắp thon dài, bất luận là trêu chọc hay khiêu khích đều tuồn tự rõ ràng, phi thường gợi cảm.

Thiếu niên dưới thân hắn không rõ mặt mũi thế nào nhưng tiếng kêu thì sồn hết cả da gà, Hoàng Căn Sâm cau mày cảm thấy mình đến đây quả là lựa chọn chính xác. Tình cảnh này khiến người ta đau dạ dày quá đi mà. Muốn hình dung cảm giác của Hoàng chuyên gia lúc này ấy à, chẳng khác nào một người đam mê thư pháp trông thấy bút tích của Vương Hi Chi bị tên thiếu văn hóa nào đó để kê móng trên cái ghế băng bản.

..... Tuy rằng trông anh chàng bút tích kia rất chi là tự nguyện, cơ mà Hoàng Cẩn Sâm vẫn thấy....mù cmn mắt chó r ồi!

Vì thế gã lên sàn một cách đặc biệt màu mè... bấm cửa sổ phòng tầng ba nơi Khấu Đồng đang ở, một cước đạp tung cửa kính phóng vào như siêu nhân bay, sau đó vạch tung bức rèm đi vào, hiên ngang bá đạo, d ền khí đàn đi ền rống lên hoành tráng:“Bắt kẻ thông dâm!”

Phần sau của câu chuyện...thật không đành lòng kể tiếp, bởi vì chuyên gia Hoàng xử lý vụ này....quá là bỉ ổi.

Dù sao thì hai mươi phút sau thiếu niên số khổ kia đã không còn ở trong phòng nữa, Khấu Đồng cả người rùng rùng nước lạnh đi từ trong nhà tắm ra, chỉ khoác mỗi cái áo choàng tắm. Nụ cười thường trực người gặp người thích y hệt Nhân Dân tệ trên khuôn mặt hắc đã tan thành mây khói từ lâu, từ đầu đến chân tản mát hơi thở “Ông đây khó ở”, ánh mắt như nhìn kẻ thù giai cấp hung dữ lăng trì Hoàng Cẩn Sâm.

Hắn đặt mông lên ghế, bắt chéo hai chân, châm m ỏ điều thuốc không rõ là có từ trước hay sau khi hành sự, hỏi cộc lốc:“Có chuyện thì nói, có rắm đánh ra!”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn hắn từ trên xuống dưới, một lát sau, gã đồ người v ề phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, mười ngón giao nhau kê dưới cằm, nghiêm túc khác thường lên tiếng:“Khấu Đồng, có một câu tôi muốn nói với cậu. người sống trên đời, trong bất cứ tình huống nào cũng phải biết tự yêu quý bản thân, tự yêu lấy bản thân mình thì dù là trống vắng hay lo âu cũng không thể đánh gục cậu được. Chỉ cần đủ thời gian thì tất cả sẽ qua đi, tôi nghĩ cậu hiểu đạo lý này, phải không?”

Khấu Đồng ngu người nhìn gã quên cả việc nhét thuốc vào m ồm, như thể không dám tin mấy câu nói này vừa bay ra từ miệng Hoàng Cẩn Sâm.

Hoàng Cẩn Sâm nở nụ cười, đường nét khuôn mặt gã trong ánh đèn mờ tối có vẻ sâu sắc hơn hẳn thường khi:“Những ngày tháng chỉ có một mình dài lắm...cho tôi xin một điều....đôi khi áp lực rất nặng, ví như có lẽ không thể thấy bình minh ngày mai, mỗi tối đi ngủ nghe thấy cửa phòng hơi động

đầu cảm thấy căng thẳng, lập tức bừng tỉnh cần chặt khâu súng dưới gối, giống như không có nó thì không sống nổi.”

“Mỗi ngày đổi một chỗ khác nhau, bởi vì không thể để cho kẻ khác tìm ra mình.” Hoàng Căn Sâm phả một hơi khói, cả khuôn mặt ẩn khuất sau làn khói thuốc, ánh mắt lạnh lùng cũng dịu dàng đi không ít, gã nhẹ nhàng bảo, “Thật ra trong trò chơi không ai có khả năng vĩnh viễn là thợ săn, không ai có thể không quan tâm đến sự vật bên ngoài. Nắm chắc toàn cục, săn giết kẻ khác, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng bị kẻ khác săn giết, cuộc sống thực sự rất khổ.”

Khấu Đổng nhìn kĩ gã đàn ông đối diện qua khói thuốc mờ mịt, căn cứ kiến thức chuyên môn, hắn đoán được lời gã nói mười phần chỉ có một phần là thật, bèn im lặng nghe xem gã định diễn tuồng gì.

Hoàng Căn Sâm tiếp tục nói lời thăm thía: “Nhưng mà tôi nghĩ, một người nếu cứ sống cả đời như vậy không phải là quá thê lương sao?”

Khấu Đổng phối hợp gật đầu.

Hoàng Căn Sâm thuận thế nói tiếp: “Cho nên con người khi còn sống nhất định phải sống cho thật mỹ mãn, rất nhiều thứ có thể khắc ghi trong dòng thời gian đằng đẵng để cho người ta nhớ mãi không quên, ví như một đoạn nhạc hay, một phong cảnh thú vị, một bức họa đẹp, hoặc là....”

Gã đứng hẳn lên, thất đức dụi thuốc lên tường, hai tay chống xuống tay vịn ghế dựa Khấu Đổng đang ngồi, ánh nhìn xuyên thấu qua làn tóc mái hơi dài che khuất hơn nửa cái trán của hắn mà nhìn thẳng vào mắt hắn, buông lời thoại tình thánh: “..... một người.”

Khấu Đổng ngẩng đầu nhìn gã, bản thân bất động như núi, ý chí sắt đá nghĩ bụng: “Đậu xanh, ông đây vừa dùng thủ đoạn này xong, sao mà báo ứng tới nhanh thế?”

Hoàng Căn Sâm cứ nhìn thật sâu vào ánh mắt hắn như vậy, tim mắt dừng giữa không trung hai giây thấy hoa hết cả lên, giữ mãi không hạ

xuống thì mệt quá, thế là gã quyết đoán cúi đầu khiêu khích hôn lên đôi môi còn mang mùi thuốc lá của Khấu Đổng.

Khấu Đổng không trốn, cảm giác hương vị cũng không tệ lắm. Hoàng Cẩn Sâm phá tan hứng thú sống đêm của hắn, hắn đang nhanh chóng tính xem có nên lôi gã ta ra bắt đần không đây, tránh hung tìm cát nghĩ ngợi một hồi, khi đầu lưỡi mất nết của Hoàng Cẩn Sâm điều luyện đánh vòng trong miệng mình, Khấu Đổng mới hạ quyết định ____ thôi bỏ đi.

Hắn đè tay lên vòm ngực săn chắc của Hoàng Cẩn Sâm, dứt khoát đẩy gã ra.

“Thật ngại quá, tôi có nguyên tắc.” Bác sĩ Khấu có nguyên tắc giảng đạo như thật, “Thỏ không ăn cỏ gần hang.”

Hoàng Cẩn Sâm:“.....”

Khấu Đổng ngáp một cái, không hề có ý thức nguy cơ đứng lên chui vào chăn, sai bảo:“Hôm nay muộn quá rồi, tôi không về ngủ đâu. Trước khi đi nhớ để lại tiệp đần cửa sổ nhà.”

Hoàng Cẩn Sâm rút một xấp tiệp, không thèm đếm mà đặt ngay xuống dưới gạt tàn. Nhìn Khấu Đổng hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm nằm nghiêng muốn ngủ, gã đột nhiên nhớ tới sự kiện vừa phát sinh trên giường, sau đó phát hiện ra...không ngờ mình lại cứng!

Bóng dáng nửa thân trần tràn ngập tính công kích lại ưu nhã thông dong kia có thể kích thích dục vọng chinh phục của đàn ông ở mức tối cao, Hoàng Cẩn Sâm nhin không được tưởng tượng..... nếu đổi vị trí một chút, sẽ thế nào nhỉ?

“Tiệp để trên bàn.” Hoàng Cẩn Sâm thấy rõ giọng nói mình khô rang, gã liếm môi,“Cần ấm giường.”

Khấu Đổng mở mắt liếc một cái, ước lượng độ rộng của cái giường một chút, sau đó kiên quyết nói:“Không được, tôi ngủ hay đá người khác lắm.”

“Không sao, cho cậu đá!” Hoàng Cẩn Sâm không biết xấu hổ nhào tới, ôm cả chân cả Khấu Đồng mà cọ cọ không biết chán, “Chỉ một đêm thôi mà, ôm sát tí là được.”

Khấu Đồng giãy mãi mới giải thoát được một bàn tay ra khỏi chân để đẩy Hoàng Cẩn Sâm, ai dè tên còn lại mặt dày mày dạn không xi nhê gì, cầm luôn tay hấn đánh lấy không rời.

Đúng lúc này, ngón tay của Hoàng Cẩn Sâm vượt lên trên một cái, bỗng thấy trên cánh tay của Khấu Đồng có một nơi...lồi lõm bất thường. Gã thuận tay vạch tay áo của Khấu Đồng lên, không ngờ Khấu Đồng đang đẩy tới đẩy lui nửa đùa nửa thật chột ngẩng bật dậy đẩy văng gã ra.

Cánh tay Hoàng Cẩn Sâm bị quăng đập vào tủ đầu giường, gã lại ngã ra.

Tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng gã vẫn thấy trên cánh tay của Khấu Đồng chằng chịt vết sẹo...trách không được...cho dù hấn lên giường với người ta vẫn không cởi chiếc áo sơ mi tay dài.

“Cậu.....” Mới phun ra một chữ gã đã tự động câm miệng, bởi vì gã thấy sắc mặt Khấu Đồng tái nhợt đến đáng sợ.

Không khí giữa hai người rơi vào sự im lặng ngượng nghịu. Ngay lúc đó, cả chiếc giường chấn động dữ dội, Khấu Đồng không để ý thiếu chút nữa đã rơi xuống sàn. Hoàng Cẩn Sâm kéo hấn lại, kết quả là cả hai cùng lăn xuống đất. Bóng đèn nổ tung, cả phòng chìm trong bóng tối, sau đó cả căn nhà rung lắc bần bật, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

“Chuyện gì thế này?” Hoàng Cẩn Sâm lớn tiếng hỏi, “Không gian lại không ổn định sao?”

Kính thủy tinh trên đầu hai người vỡ nát, Hoàng Cẩn Sâm cúi người, rụt cổ lại, nửa người chấn phía trên Khấu Đồng như che chở hấn, hai tay ôm đầu.

Vô số tiếng nổ giòn giã vang lên, đò đặc phát nổ liên tiếp như thể trong không khí có luồng sóng vô hình đang phá tan chúng nó.

“Không phải không ổn định, tôi gặp tình huống này một lần rồi.” Khấu Đổng ấn vai Hoàng Cẩn Sâm, “Đứng lên, chúng ta nhảy cửa sổ ra ngoài.”

Hai người một trước một sau nhảy khỏi cửa sổ, cả khu phố đều bị tiếng nổ lan đến, không ít người chạy trốn chết trên đường.

“Là chủ thể hình chiếu định tự sát nên mắt xích bị phá vỡ.” Khấu Đổng nói nhanh, vừa nói vừa xông qua đám người đang chạy như ruồi không đầu, “Là người bị kéo vào cùng chúng ta.”

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó thấy một chùm sáng phóng vọt lên trời ở phía Tây Bắc, bèn kéo Hoàng Cẩn Sâm một cái: “Bên kia!”

“Đàn anh, chúng ta làm gì giờ?” Đàn em Hoàng chuyên gia khiêm tốn thỉnh giáo.

“Chuẩn bị can thiệp nguy cơ.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 19: Can thiệp

Hoàng Cẩn Sâm chạy hai bước trong gió đêm lành lạnh mới thấy có cái gì đó không đúng. Gã giữ Khấu Đờng lại, cởi chiếc áo khoác đang bị gió thổi phồng lên trên người mình khoác lên cho hắn rồi nói to giữa khung cảnh hỗn loạn ồn ào: “Lão đại ời, cậu có muốn giúp nhẹ xông pha thì cũng đừng ăn mặc thế này chứ!”

Khấu Đờng nói: “Miễn đi ông anh, sắp toi cả lũ rồi, anh có thể bớt chuyện đi không?”

Hoàng Cẩn Sâm: “Hả?”

Khấu Đờng nói: “Trước kia cũng có bệnh nhân không phân biệt được không gian ý thức và hiện thực mà tự sát trong này, sau khi ý thức chủ bị phá vỡ, không gian cũng vỡ tung luôn.....”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Thế chẳng phải tốt quá à? Ra ngoài được rồi.”

Khấu Đờng nói: “Ra ra cái rắm á! Đã nói với anh rồi, bây giờ chúng ta đang ở trong một vòng tuần hoàn chết không rõ trình tự thế nào, cái trình tự này lúc làm tôi có định dùng đâu, cho nên tôi không cài đặt giới hạn của hình chiếu!”

Hoàng Cẩn Sâm bấy giờ mới ngộ ra: “Vì thế ý cậu là nếu toi trong này thì thực sự sẽ được treo lên tường á hả?”

Khấu Đờng nghĩ ngợi một chút rồi phang một câu đầy tính học thuật: “Cái này tôi cũng chịu, khả năng là 50 – 50.”

Hoàng Cẩn Sâm trăn mặc một lát, đoạn rống ầm lên: “Má nó! Cậu còn dùng dằng gì nữa?! Chạy mau!”

Cả hai co căng chạy như điên trên con đường đang giật đùng đùng vì động đất cấp chín. Tuy rằng Hoàng Cẩn Sâm thường thức Khấu Đễng chẳng khác nào thường thức một chiếc bình sứ Thanh Hoa cổ, nhưng mà lúc này gã cũng ý thức được một cách sâu sắc rằng tên nửa thủ trưởng nửa đàn anh trong nghề này cũng không đáng tin y như một cái bình hoa. Nghĩ thế, gã chỉ thấy sau lưng lạnh ngắt, cái lạnh thấm từ tương lai mờ mịt thấm vào tận trong lòng, bốc lên se sắt.

Hai người vượt qua ngã tư đường vất vả như trèo đèo lội suối, tránh thoát vô số công kích cả ngấm ngấm cả công khai, phóng đến dưới một tòa nhà lớn. Tòa nhà này cực kì dễ tìm, bởi vì tất cả khu vực xung quanh nó đều đang sụp đổ, chỉ có mỗi chỗ nó đứng là bình yên một cách quái gở như mắt bão.

Vì nguyên nhân nghề nghiệp nên Hoàng Cẩn Sâm rất nhạy cảm với nhà cao tầng. Gã cơ hồ ngay lập tức nhìn thấy trên mái nhà có một thiếu niên đang ngõ trên lan can bảo hộ thò hai chân ra ngoài đung đưa đung đưa, hai cánh tay gậy chống hai bên nắm lấy con tiện bằng sắt, ánh mắt nhìn xuống dưới chẳng rõ biểu cảm thế nào.

“Trên đó kìa.” Hoàng Cẩn Sâm kéo theo Khấu Đễng, ánh mắt liếc qua khu vực lân cận, “Đi theo tôi.”

Hắn thuần thực dẫn Khấu Đễng lên cầu thang thoát hiểm của tòa nhà, cửa đầu khóa kín, song trong con mắt của Hoàng Cẩn Sâm mấy cái khóa ấy như không tồn tại. Trong đầu gã dường như có một bộ siêu xử lý có thể biến tất cả địa hình 3D khiến người khác hoa mắt chóng mặt không phân rõ đông tây nam bắc thành bản đồ mặt phẳng.

Năm phút sau, khi Khấu Đễng đứng sau một cánh cửa lâu ngày không tu sửa nhìn qua tấm kính thủy tinh, thấy bóng dáng thiếu niên quay lưng lại với bọn họ bị gió thổi cho xiêu vẹo, hắn bắt đầu hoài nghi tòa nhà này có khi là sân sau nhà Hoàng Cẩn Sâm cũng không biết chừng.

Hoàng Cẩn Sâm đắc ý xung khoa tay múa chân tranh công với hắn – thế nào? Tôi lợi hại chứ?

Khấu Đổng không hơi đâu mà để ý đến gã, chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng thiếu niên kia.

Đây đã không còn là vấn đề một người muốn tự sát nữa. Nó vừa nhảy xuống, rất có khả năng cả tòa nhà này sẽ đổ sụp, thậm chí cả khu vực xung quanh cũng sẽ chịu ảnh hưởng của chủ thể ý thức. Không một ai biết được giữa bảy người ngoài ý muốn bị kéo vào không gian này có mối liên hệ thần bí nào không.

Còn có...nhà của chính hắn có thể cũng nằm trong đó.

Không muốn để bà ấy chết đi một lần nữa.....cho dù mãi đến tận lúc này Khấu Đổng vẫn chưa thành công mở miệng gọi tiếng “mẹ” một lần nào.

Khấu Đổng ra dấu “đứng yên đây đừng nhúc nhích” với Hoàng Căn Sâm, sau đó đẩy bật cánh cửa cũ rích trước mặt, xông thẳng tới chỗ thiếu niên muốn nhảy lầu.....mà không, là tới đồng giấy loại phế liệu cách nó hơn năm mét.

Hoàng Căn Sâm:“.....”

Thiếu niên bị giật mình, từ từ quay đầu lại nhìn người đàn ông kì quái này.

Nó phát hiện ra đối phương chỉ mặc mỗi cái áo choàng tắm, khoác thêm một chiếc áo khoác rõ ràng không vừa người. Lúc hắn đẩy cửa xông ra, trên thái dương rờn rờn mồn hôi, tạo hình kì dị, bộ dạng bết bát.

Đúng là một quái nhân, nhưng mà có liên quan gì đến mình đâu? Thiếu niên hồ hững hờqua hôm nay, chờ tới khi mình đã nói lời cáo biệt cuối cùng với thế giới này, tất cả mọi người đều sẽ chẳng còn liên quan gì đến mình nữa.

Thiếu niên há miệng thở dốc, muốn cảnh cáo người đàn ông kia đừng có xen vào việc của người khác thì lại thấy hắn chẳng buồn liếc mắt nhìn mình mà ngẩng xồm xuống cạnh đồng phế liệu. Hắn khó chịu nhấc một xấp

giấy ở góc khuất lên dòm dòm như đang tìm kiếm gì đó, lật nửa ngày trời chẳng thấy cái gì, thế là gõ ầm ầm lên lan can bằng sắt, hành động quái dị khó tả.

Biểu cảm của người đàn ông thực sự rất khó chịu, cho nên ánh mắt thiếu niên bất giác bị hấp dẫn một quãng thời gian, chỉ qua đoạn thời gian ngắn ngủi ấy, người ta đã đi tới trước mặt nó rồi.

Khấu Đổng nghiêng tai, tay gõ lan can sắt như đang phán đoán gì đó qua tiếng vang, sau đó hắn rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên, nói với nó: “Làm phiền tí, cậu xuống trước tôi nhờ cái được không? Cậu nghe đây tôi nghe không rõ.”

Thiếu niên cau mày, không dám tin vào tai mình nữa. Nó sắp nhảy từ chỗ này xuống đấy, thế mà người này còn ngông nghênh chạy lên bảo mình xuống trước. Nó khó tin nhìn Khấu Đổng một hồi, đoạn lạnh lùng bảo: “Anh đợi thêm năm phút, tôi nhảy xuống dưới kia rồi anh muốn gõ gì thì gõ.”

Ai biết đâu gã này lại chẳng hiểu ý người khác gì cả, hắn gãi cái đầu rối như tổ quạ, bất nhẫn bảo: “Nhảy lâu thì có gì mà phải vội, từ từ tí nữa nhảy, giờ tôi đang có việc gấp đây!”

Thiếu niên cảm thấy mình bị vũ nhục. Cho dù nó đã hạ quyết tâm chấm dứt sinh mệnh, nhưng đó phải là hành động bị tráng mang theo nỗi hoang mang và tuyệt vọng khôn cùng. Qua miệng thằng cha vô liêm sỉ này, hành động “Tự sát” thần thánh chẳng khác nào xếp hàng chờ vào nhà vệ sinh công cộng cả!

“Tôi nhảy trước!”

“Tôi gõ trước!”

Quần chúng hóng hớt Hoàng Cẩn Sâm cuống quýt che miệng mình, chỉ sợ không cẩn thận cười phụt ra thì lộ quẻ.

Thiếu niên cảm giận mắng: “Tên điên ở đâu ra thế này?!”

Khấu Đồng mắng trả: “Cậu mới là thằng điên! Có điên mới nhảy lầ! Ô nhiễm cảnh quan đô thị!”

Thiếu niên: “Anh.....”

Khấu Đồng tóm cổ áo thiếu niên lôi phắt nó xuống khỏi lan can khiến cho Hoàng Căn Sâm nhìn thấy mà giật bản mình. Thiếu niên này cũng phải mười sáu mười bảy tuổi chứ ít gì, tuy nhìn thì gầy nhưng dù sao cũng là một người chứ có phải con gà không có lông đâu.

Trong đầu óc toàn sắc màu đèn mờ của Hoàng chuyên gia quay cuồng bao nhiêu ý tưởng kì dị, gã nghĩ: chàng đẹp trai này nhìn qua thấy còi còi thế mà sức lực không nhỏ, vượt vượt ôm ôm chắc là sướng lắm.

Hoàng Căn Sâm nhìn qua khe cửa thì phát hiện trận động đất đã ngừng lại từ khi nào, đồ đạc và kiến trúc cũng không tiếp tục sụp đổ nát vụn ra nữa, thiếu niên kia thì tức đến sùi bọt mép, hẳn là sự phẫn nộ vì bị chen ngang đã quét sạch cảm hứng nhảy lầ của cu cậu rồi.

Khấu Đồng không thèm nhìn nó lấy nửa cái mà tiếp tục tập trung chuyên môn gõ lan can bảo vệ, cái tai nghiêng nghiêng cơ hồ dán sát vào ống thép lạnh băng, sắc mặt nghiêm trọng cứ như đang bắt sóng radio từ ngoài vũ trụ.

Thiếu niên lãnh đạm nhìn hất gõ hết một vòng, sau đó chậm rãi xoay người ngã xuống đất, tựa lưng vào thành lan can.

Khấu Đồng châm điều thuốc thờ ơ liếc qua vẻ mặt của nó, đoạn, hất cằm: “Rồi đó, nhảy đi.”

Thiếu niên lộn cả ruột.

Tay áo hơi rộng của Khấu Đồng hơi tuột xuống, để lộ cánh tay đầy những vết thương.

Hoàng Căn Sâm không cười nữa. Gã dựa lưng vào bức tường khuất quan sát Khấu Đồng thật kĩ. Thị lực của gã vô cùng tốt, từ góc độ này có

thể thấy được những vết sẹo trên cánh tay kia, chúng nó hỗn độn, dày đặc, mà nhìn thế nào cũng giống như tự tay hấn rạch xuống.

Gã nhớ tới động tác như bị điện giật của Khấu Đổng khi bị mình tình cờ trông thấy cánh tay ban nãy, chẳng ngờ hiện tại hấn có thể coi nó là đạo cụ mà khoe ra.

Hoàng Căn Sâm sờ sờ cảm, gã luôn cảm thấy Khấu Đổng khi làm việc và lúc bình thường ở hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, nhìn bên ngoài thì không sao, nhưng mà từ một vài chi tiết lộ ra lại chẳng khác nào nhân cách phân liệt trong truyện thuyết.

Ánh mắt thiếu niên dừng lại trên cánh tay của hấn, Khấu Đổng phun sương nhả khói, bảo: “Nhìn cái gì thế? À, cái này hả? Không chết được, phải cắt đúng động mạch chủ mới chết cơ, hơn nữa cho dù có nhắm đúng động mạch chủ mà rạch thì thời gian chết cũng tương đối dài, xác suất thành công không cao đâu. Cậu muốn chết á, anh thấy cái cách nhảy lều này hay này, đáng tin hơn cắt cổ tay uống thuốc ngủ nhieu.”

Thiếu niên do dự một chút, ng ồi xuống bên cạnh hấn: “Làm thế nào mà ra thế này?”

Khấu Đổng liếc mắt nhìn nó: “Đi công viên hoang dã bị gấu cào đấy.”

Thiếu niên cười nhạt: “Điều.”

Khấu Đổng thờ ơ không để ý đến nó, lát sau lại là chính nó lên tiếng trước: “Kiểu sẹo này tôi cũng có.”

Nói xong, nó vén tay áo lên, trên làn da nhẵn nhụi thậm chí còn có những vết thương chưa lành còn loang lổ máu, hai người ng ồi cạnh nhau quả thực giống một đôi bạn tù đang trao đổi những chuyện tâm đắc sau khi bị tra khảo.

“Tên gì ấy?” Khấu Đổng hỏi.

“Hà Hiếu Trí.” Thiếu niên nói.

“À.” Khấu Đồng gật đầu, ngẩn người một tí rồi chậm rãi nói, “Người anh yêu quý nhất trên đời không cần anh.”

Hà Hiểu Trí quay sang hắn, tò mò: “Cái gì cơ?”

Hoàng Căn Sâm cũng rướn cổ ngó qua, nghĩ bụng: Cái gì á?

Gương mặt của Khấu Đồng dưới ánh sao có chút mơ hồ, có chút mệt mỏi, hắn lúc này không hề giống một thanh niên trẻ, bóng dáng toát ra mấy phần uể oải, mấy phần tang thương...

Cứ như hắn vừa mới nói một câu thật đến không thể thật hơn ấy.

Khấu Đồng tiếp lời: “Trước khi cô ấy đi có để lại cho anh vài thứ ở trên mái nhà này, thế mà anh tìm mãi không thấy.”

Hà Hiểu Trí hỏi: “Anh gõ lan can làm gì?”

Khấu Đồng nói: “Cô ấy gõ hết một lượt lan can bằng tiết tấu đó. Năm nào anh cũng chạy tới đây gõ một chút, nhưng mà trước sau vẫn chẳng tìm ra.”

“Thế à.” Hà Hiểu Trí không nói gì hồi lâu, nghĩ mãi không hiểu nổi hành vi của hắn, vẫn cho rằng hắn hơi điên điên. Thằng bé an ủi một câu không mặn không nhạt, “Đừng nghĩ nhiều, người ta không cần anh cũng không phải lỗi của anh.”

Khấu Đồng hỏi lại: “Chứ cậu thì làm sao?”

“Em cảm thấy....sống chẳng có ý nghĩa gì.” Ánh mắt của Hà Hiểu Trí thoáng trở nên mờ lung, sau đó nó thì cầm lên đầu gối, nhìn từng chữ, “Sống mà làm gì? Em nghĩ không ta, chẳng bằng chết cho rồi.”

“Sống..... khổ lắm.” Giọng nói của nó càng ngày càng thấp, càng ngày càng chậm, sự phẫn nộ vì bị Khấu Đồng cắt ngang giống như một thứ hàng hư hao nhanh chóng tan đi.

Khấu Đồng cau mày. Hắn biết hành động can thiệp nguy cơ của mình xem như đã thành công, thế nhưng vấn đề của thiếu niên tên Hà Hiểu Trí này có vẻ rất nghiêm trọng, không phải dựa vào một cuộc nói chuyện ngắn ngủi có thể giải quyết được. Hắn ngẫm nghĩ, sau đó hỏi một câu thăm dò: “Nhóc mới có tí tuổi đầu, có gì mà khó?”

Hà Hiểu Trí cong cong khóe miệng như muốn cười, nhưng nụ cười này chưa kịp thành hình đã biến mất. Nó dường như không muốn giải thích, mãi sau mới nói khẽ: “Nếu không có em, rất nhiều người sẽ sống sung sướng hơn. Anh không hiểu đâu.”

Bỏ xừ, câu hỏi này sai lầm rồi. Khấu Đồng giật giật lông mày, trong lòng lóe lên một vài ý nghĩ. Hắn không cố theo đuổi đề tài ‘Ý nghĩa cuộc sống’ nữa mà dụi tắt tàn thuốc thả từ trên cao xuống, cười mai mỉa: “Muốn chết? Anh bảo chứ cậu quá ngốc rồi, không để ý thấy à?”

Hà Hiểu Trí chậm nửa nhịp ngược lên nhìn hắn, vẻ mặt trống rỗng.

Khấu Đồng xách cổ áo nó nhấc bổng lên khỏi mặt đất, lôi đến bên cạnh lan can, chỉ xuống một đám hỗn loạn ở bên dưới: “Cậu qua đây nhìn xuống cho anh.”

Ánh mắt Hà Hiểu Trí vô hồn, vẻ mặt ngờ ngẩn như đang chìm trong thế giới riêng, tuy thế khi nhìn xuống hơn nửa ngày nó vẫn nhận ra có gì đó không ổn. Nó chỉ vào một điểm xa xa, hỏi: “Chỗ đó..... không phải có rạp chiếu phim sao? Sao lại biến thành một khu nhà tầng? Còn có cái chợ bên kia, siêu thị nữa...đâu hết rồi.....”

“Cho dù nhóc có nhảy xuống cũng không chết được.” Khấu Đồng buông nó ra, chỉ xung quanh, “Có biết anh nói mỗi năm đầu đến đây gõ lan can là ý gì không?”

Hà Hiểu Trí nhú chặt đôi mày.

Gió lồng lộng trên tầng thượng thổi tung mái tóc hơi dài trước trán Khấu Đồng, hắn nói, và cười châm chọc: “Bởi vì đây không phải thế giới thật, thời gian và không gian ở nơi này đầu không có thứ tự, không có

logic. Tuyến thời gian của anh và của cô ấy bị vắn thành hai nửa, chỉ có một điểm giao nhau ở đây, cho nên có khả năng anh có gặp được cô ấy ở thời gian đó, ngay lúc cô ấy giấu thứ kia..... Mà thôi được rồi, dù sao có nói nhóc cũng không hiểu, đã nghe qua cái máy chiếu bao giờ chưa?”

“Máy chiếu phim chiếu bóng á?”

Khấu Đông “phì” một tiếng: “Trẻ con không học hành tử tế, không có văn hóa thật đáng sợ. Máy chiếu là một dụng cụ phụ trợ đi đầu trị tâm lý kiểu mới, tên đầy đủ là Thiết bị chiếu hình biến đổi đa tần. Trong quá trình thí nghiệm xảy ra vài sự cố nên nó cuốn theo ý thức của rất nhiều người vào một không gian lạ, nói thế đã hiểu chưa?”

Hà Hiểu Trí ngẩn người, lắc đầu.

“Vẫn chưa hiểu? Thế thì ví dụ trực quan hơn tí vậy.” Khấu Đông giữ chặt cổ áo thiếu niên, ấn đầu nó xuống, “Có thấy mấy cái cửa sổ nổ vỡ với ngã tư loạn cào cào kia không? Vì nhóc mà ra cả đấy.”

Hà Hiểu Trí mở to hai mắt.

Khấu Đông từng bước ép sát: “Anh cũng vừa mới xác định, cậu là một trong số các ý thức chủ thể.”

“..... Em?”

“Nếu cậu tự sát thành công, không gian này chịu ảnh hưởng từ ý thức của cậu cũng sẽ vỡ vụn, những người kia đầu sẽ chết.”

Hà Hiểu Trí trợn to đôi mắt, Khấu Đông lại cười lạnh: “Người duy nhất còn sống chính là cậu. Ý thức của cậu sẽ tiến vào trong thiết bị bảo vệ rồi lại được thả về đây. Đây là giới hạn được thiết kế vì an toàn ngay từ khi bắt đầu ý tưởng làm cái máy này.”

Hoàng Căn Sâm im lặng nghĩ, chẳng phải ban nãy vừa bảo không gian hình chiếu không có giới hạn sao?

Rốt cuộc câu nào là chém gió?

Đang nghĩ dở, đã thấy Khấu Đổng dùng giọng điệu sắc như dao phán rằng: “Hành động của cậu không còn là mưu sát nữa, mà là tàn sát.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 20: Giám thị

Từ “tàn sát” thật sự dễ khiến người ta liên tưởng đến một vài sự kiện trong lịch sử. Nói chung ngoại trừ siêu cấp đại ma đầu trong phim điện ảnh hay phim truyền hình thì người thường muốn phạm tội này cũng chẳng dễ dàng gì. Cái mũ nặng nề từ trên trời giáng xuống chụp lên đầu lập tức đánh cho nhóc choai choai choáng váng đầu óc. Nó ngây ngốc nhìn Khấu Đổng nửa ngày mới phát ra một âm đơn như nhi đổng thiếu năng: “Hả?”

Khấu Đổng quyết định quạt to lửa, vì thế quay đầu lại hô: “Đại Hoàng!”

Thừa dịp thiếu niên chết hụt còn đang ngu ngơ, Đại Hoàng âm thầm xó tường hồi lâu lon ton chạy ra: “Tới nè!”

Khấu Đổng đuổi tay: “Ổng nhòm!”

Hoàng Căn Sâm tái mặt che vội tay lên ngực: “Cái gì? Tôi không có ống nhòm, tôi có phải biến thái cuồng rình trộm đâu!”

Đúng vậy, anh ngang nhiên leo cửa sổ vào phòng rình công khai ____ Khấu Đổng dùng ánh mắt khiển trách nhìn gã ____ lúc nào rồi, đừng lằng nhằng, mau phối hợp!

Hoàng Căn Sâm bĩu môi: “Rồi....” Gã sờ tới sờ lui trong túi quần, mò ra một chiếc ống nhòm nhỏ như ngón cái.

Khấu Đổng cầm ống nhòm nhìn một chút rồi đưa cho thiếu niên Hà Hiểu Trí, chỉ một chiếc taxi bị cây to đè bẹp trên đường: “Nhìn chỗ kia.”

Đôi môi thiếu niên trắng nhợt, bàn tay cầm ống nhòm run rẩy.

Xu cứu thương mau chóng đỗ ven đường, có rất nhiều người tị nạn tụ tập bên vệ đường sau cơn động đất kì lạ, có người đang gọi điện thoại cho người thân và bạn bè xác nhận an toàn, có người từ từ xúm lại tới hỗ trợ.

Cần cầu chưa tới được trong thời gian ngắn, một ông già hằn là có chút tiếng nói tự động đứng ra làm chỉ huy lâm thời, mấy người đàn ông còn mặc nguyên áo ngủ ãng lòng hợp sức nâng cái cây đổ ra. Hà Hiếu Trí thấy một người được nâng ra từ trong taxi, có vẻ là tài xế đang đậu xe chờ khách hoặc đơn giản là chỉ nghỉ ngơi một chút, kết quả đụng phải cái cây tai bay vạ gió.

Không nhìn rõ anh ta đã chết hay chưa, đến tận lúc cả người là máu được đưa lên xe cứu thương cũng không thấy nhúc nhích được chút nào. Xe cứu thương rú lên chạy về phía xa, ống nhòm trong tay Hà Hiếu Trí rơi xuống, được Hoàng Căn Sâm xông lên đón được, gã còn chưa hết kinh sợ, bảo: “Tôi chỉ mang theo mỗi nó vào đây thôi đấy, cẩn thận chút!”

Hà Hiếu Trí chỉ ra một nơi nào đó, hỏi Khấu Đồng: “Nơi đó... cũng là vì em?”

Khấu Đồng một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt và phản ứng của nó, một bên lãnh khốc nói: “Cậu nghĩ sao?”

Hà Hiếu Trí chần chừ một lát, ra sức lắc đầu: “Không thể nào? Làm sao có thể? Trên thế giới không thể xảy ra chuyện như vậy được, em không tin!”

Câu trả lời của Khấu Đồng là không chút khách khí đẩy thẳng thẳng nhóc Hà Hiếu Trí xuống khỏi lan can bảo hiểm. Cả người nó lơ lửng giữa không trung, cảm giác không trọng lực khiến trái tim đập loạn điên cuồng trong lồng ngực. Cho dù vừa rồi đã quyết tâm nhảy lầu nhưng tiên đề là đã chuẩn bị xong xuôi, biết mình muốn làm gì cơ, giờ đây bất ngờ bị đẩy xuống, nó vẫn muốn thét lên theo bản năng của mọi loài vật sống, giãy giụa kịch liệt đến rơi cả một chiếc giày.

Hoàng Căn Sâm đứng một bên nhìn mà thót hết cả tim, chỉ sợ bác sĩ Khấu trở thành tội phạm giết người. Nghĩ nghĩ, gã đành phải ra tay hỗ trợ

kéo Hà Hiếu Trí lên. Trong tiếng hét chói tai và nỗi sợ khôn cùng của thiếu niên, không gian vốn dĩ không ổn định lại mở màn một trận đồ võ mới, dòng xe phanh gấp trên đường cái bỗng loạt hù lên inh ỏi, quốc lộ lại rung lắc dữ dội.

Hà Hiếu Trí sắc mặt trắng bệch nhìn xuống, dưới chân lại đột nhiên chạm đất, nó vừa ngẩng đầu thì thấy tên bác sĩ cận bã Khấu Đổng đã lại kéo mình lên đến nơi rồi.

“Thấy rồi chứ?” Khấu Đổng nói.

Đối diện những chuyện phát sinh trước mắt, Hà Hiếu Trí cảm thấy não mình hơi bị đoản mạch.

Khấu Đổng vỗ vỗ đầu nó: “Đi theo anh, chúng ta cùng nhau nghĩ cách ra ngoài. Đợi đến lúc ra đến bên ngoài rồi nhóc muốn nhảy lầu thì nhảy lầu, thích cắt tay thì cắt tay, tùy ý.”

Hà Hiếu Trí do dự nửa phút, rốt cuộc xác định mình cũng chẳng còn cách nào khác, bèn im lặng đi theo bọn họ xuống lầu.

Bé nhi đồng cơ nhỡ cứ như thế bị bắt cóc gọn toách.

Khi bước xuống cầu thang nhỏ hẹp tối om, Hà Hiếu Trí tinh thần hoảng hốt đi trước, Hoàng Căn Sâm cùng Khấu Đổng theo sau. Đột nhiên Hoàng Căn Sâm quay phắt người lại, cơ bắp toàn thân căng thẳng, cả người toát ra khí thế của một loài động vật ăn thịt nào đó. Góc khuất mái nhà truyền tới một tiếng ‘bụp’, thì ra là có con chuột xấu số bị gã làm cho sợ quá đụng vào tường.

“Chuột à?” Hoàng Căn Sâm nhướn mày, sau đó cẩn thận nhìn quanh bốn phía, mãi sau mới thu lại địch ý, đi nhanh hai bước đuổi theo Khấu Đổng.

Do dự một lát, Hoàng Căn Sâm vỗ vỗ cánh tay Khấu Đổng, hỏi: “Chúng nó... là bị sao vậy?”

Trong hành lang tối om, Khấu Đổng quay đầu nhìn gã, ánh đèn xe từ cửa sổ nhoáng lên chiếu vào ánh lên đôi mắt hắn, không ngờ lại khiến Hoàng Cẩn Sâm sinh ra ảo giác đôi mắt ấy lấp lánh rực rỡ sắc màu.

Khấu Đổng nói: “Có vài bệnh nhân tính tình nóng nảy không dễ đối phó cho lắm.”

Hoàng Cẩn Sâm học theo giọng điệu của Hà Hiếu Trí, nói: “Điều.”

Khấu Đổng không nói gì nữa, xem như cam chịu chữ “Điều” này.

Hoàng Cẩn Sâm lại tiến lên hai bước, đi song song với hắn trong con đường hẹp. Gã nắm lấy tay Khấu Đổng, vén tay áo hắn lên, động tác nhẹ nhàng khác thường. Khấu Đổng không tránh cũng không gạt ra, hiển nhiên là đã chuẩn bị tâm lý.

Bàn tay và đầu ngón tay của Hoàng Cẩn Sâm đều thô ráp đầy những vết chai, chúng nó phủ lên cánh tay lộ ra bên ngoài của Khấu Đổng lại vô cùng cẩn thận như thể không phải đang cầm một cánh tay mà là một báu vật hiếm có trên đời.

Khấu Đổng thấy lòng mình thót lên một cái, cảm thấy cứ thế này sẽ cực kỳ nguy hiểm, vì thế hắn lập tức rút tay ra.

Giọng nói của Hoàng Cẩn Sâm rất thấp rất thấp. Gã thở dài. Không cần nhìn biểu cảm cũng có thể hình dung ra lúc này vẻ mặt gã có bao nhiêu tiếc nuối.

“Đáng tiếc.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Vết sẹo cũ phải không? Nhìn đã lâu lắm rồi, là trước đây làm hả?”

Khấu Đổng không trả lời, Hoàng Cẩn Sâm áp sát bên tai hắn, lại nói khẽ: “Đáng tiếc, khi đó tôi không biết em.”

Lúc này Hà Hiếu Trí đứng trên ngã tư đường tan hoang mờ mịt nhìn hết thấy những gì mình gây ra. Khấu Đổng gạt Hoàng Cẩn Sâm ra, tiến tới vỗ vai nó: “Lại đây, đi bên này.”

Hoàng Cẩn Sâm dứt một tay trong túi quần, không gần không xa theo sau họ.

Lúc đi qua góc đường Khẩu Đổng mới quay đầu nhìn Hoàng Cẩn Sâm, thấy gã đàn ông này hơi cúi đầu như thờ ơ nhìn chằm chằm xuống đất. Đặt bên cạnh ngã tư đồ nát, vẻ nhàn nhã của gã không phù hợp hoàn cảnh chút nào. Gã vẫn mặc chiếc quần ống rộng quen thuộc, ống quần xắn lên để lộ đôi giày thể thao hàng nhái sắc sỡ.

Vừa rồi Hoàng Cẩn Sâm nói câu nói kia khiến cho người nghe cảm thấy bản thân được gã coi như báu vật, chỉ cần người không phải đá thì khoảnh khắc ấy nhất định sẽ dao động thật sâu.

Thế nhưng Khẩu Đổng lại hiểu rõ, mỗi lần thấy Hoàng Cẩn Sâm đi ở bên đường như vậy hẳn đều có cảm giác trên người tên lính bắn tỉa xuất ngũ này sở hữu một loại lạnh lùng thâm căn cố đế. Từ ánh mắt gã, Khẩu Đổng có thể nhìn ra thói quen ‘vật hóa’ mọi thứ, trong mắt gã, con người và đồ vật là như nhau.

Có rác rưởi, có đá quý, cũng có những tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp.

Bất luận gã thích hay không thích, ‘đồ vật’ chung quy chỉ là ‘đồ vật’ chứ không phải là ‘mạng người’, hoặc giả chúng chỉ là những số hiệu lạnh băng, có cái đánh dấu móc hở, có cái đã biến thành móc tròn.

Thậm chí bản thân gã cũng không phải một con người.

Gã là một khẩu súng, khẩu súng đáng sợ nhất đất nước này.

Khẩu Đổng về tới nhà còn chưa kịp lên tầng thì đã gặp Diêu Thạc và mẹ Khẩu tạm thời lánh nạn động đất ở dưới lầu. Mẹ Khẩu cách rõ xa đã chạy tới ôm chầm lấy Khẩu Đổng, lực xô mạnh tới mức hẳn phải lùi về sau đến hai ba bước, sau đó ở trước mặt công chúng, cô nâng tay đánh mông hắn mấy cái không nhẹ không nặng nhưng rõ là kêu. Khẩu Đổng mở to hai mắt, trong giây lát quả thực không biết phải phản ứng lại như thế nào.

Mẹ Khấu nói, trong tiếng nói còn mang theo nước nở: “Con đi đâu thế? Có biết mẹ sốt ruột lắm không? Sao có thể không nghe lời như vậy? Muốn mẹ lo lắng mà chết à?”

Như thế con trai cô không phải một người đàn ông đã trưởng thành, mà vẫn chỉ là đứa nhỏ tan học ra ngoài mãi chơi mãi không về nhà vậy.

..... Cho dù khi cô rời khỏi thế gian, con trai cô quả thực vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Thời gian của cô đã dừng lại từ rất nhiều năm trước, Khấu Đông đột nhiên thấy xót xa.

Có những người luôn đau đầu muốn có một điếu gì đó, nhưng phải thật lâu thật lâu về sau, lâu đến mức không còn cần đến nữa mới có thể thực hiện được mơ ước đã trở nên xưa cũ ngày nào. Tỷ như Khấu Đông lên bốn tuổi từng rất thích một chiếc xe lửa đồ chơi, mỗi ngày đi học trường mầm non về đều phải ghé sát bên ngoài tủ kính nhìn ngắm thật lâu, tối về nhớ đến ngủ không ngon giấc. Cái xe lửa ấy đối với hắn từng vô cùng quý giá, nhưng mà hơn hai mươi năm về sau hắn đã có tiền, lại không còn dừng chân bên ngoài cửa hàng đồ chơi con trẻ nữa.

Tỷ như năm Khấu Đông mười tuổi từng khao khát một vòng ôm ấm áp mà ngát hương, cho dù bị mẹ răn dạy, bị mẹ mắng ven đường, hay mỗi tối bị ép một cốc sữa khó uống chừng nào cũng được....

Đó là những điếu hắn từng cảm thấy mình có thể trả giá hết thảy để mà đổi lấy, dù là sinh mệnh, dù là linh hồn cũng không tiếc mảy may. Thế mà mười mấy năm sau khi chúng nó bất thành linh hiển hiện trước mắt trong tình huống áp đặt này, hắn lại phát hiện ra, mình thế mà gượng gạo.

Có lẽ là do vật đổi sao dời, cũng có lẽ là một điếu gì đó khác.

Hắn chậm rãi nâng tay ôm lấy người phụ nữ chỉ cao hơn mình một chút.... mẹ thật ra chỉ cao có như vậy thôi ư? Sau đó hắn cúi đầu, vùi mặt mình trong mái tóc dài mềm mại ngan ngát mùi dầu quả, mơ hồ nói: “Con xin lỗi.”

Con xin lỗi, hấn nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ, nhưng mà.....mẹ đã chết rồi.

Ở nơi cách bọn họ không đến năm mươi mét, một con chuột mở to đôi mắt bé tí nhìn sang bên này. Có lẽ do bản năng động vật khiến cho nó e ngại Hoàng Cẩn Sâm nên nó không dám tiến lên phía trước. Nhìn một hồi lâu, nó làm một động tác cực kì giống người: vươn chân trước ra vạch xuống góc tường một dấu vết nhìn không rõ nghĩa, sau đó chuồn thẳng.

Nó chạy qua những nhà dân bình thường, chạy qua thùng rác trong hẻm nhỏ, đi tới một con đường khác. Con đường này giống y con đường trước quán cà phê ở thế giới nọ, có mặt đường mềm mại nhiều màu sắc như thạch trái cây, có đèn đường chocolate và bóng đèn kẹo quả phát ra ánh sáng.

Con chuột chui vào một cái hốc nhỏ nơi ngã tư đường, có một con chuột khác đã chờ sẵn ở đó từ lâu. Chúng nó ghé sát vào nhau như đang trao đổi, sau đó đồng thời chạy tới một hướng khác.

Cuối đường có một chiếc cầu nối thành phố ven biển với một hòn đảo nhỏ, trên đảo đèn đuốc sáng trưng như thần thoại, nhìn kĩ ra nơi đó còn có một tòa thành.

Hai con chuột qua cầu, đi thẳng tới tòa thành đó.

Đây là một thế giới mà bất cứ chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, bất cứ quy tắc nào cũng không thể áp dụng. Toàn bộ thành phố đã bị bao trọn trong một đôi mắt, mà người bị nhìn trộm không hề có một chút phòng bị.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 21: Ảo tưởng

Tối ngày hôm nay vô số người màn trời chiếu đất, loạn đến như thế mà điện đóm vẫn không bị cắt, chuyện này đương nhiên là không hợp lẽ thường, cơ mà đáng tiếc ‘lẽ thường’ đã toi còm từ lâu ~ Đầu đường đèn đuốc sáng trưng chẳng khác nào một cuộc cắm trại quy mô lớn, không ít người dắt díu cả nhà đi, còn có một cô bé mặc áo ngủ vải bông, tay ôm con thỏ mặt dê cục, miệng ngậm kẹo que, ngược đôi mắt to tròn ngập nước lên nhìn Khấu Đổng.

Ba người biết rõ sự tình...cộng thêm Thêm Diêu Thạc coi như bốn, đầu hiểu rằng động đất sẽ không xảy ra nữa, bởi vì nguyên nhân đang ổn định cảm xúc trong sự suy sụp của nó rồi.

Thế nhưng khuyên can mãi mẹ Khấu Đổng vẫn không chịu lên lầu mà nhất quyết muốn ngủ ngoài đường, thậm chí còn “mạo hiểm tính mạng” trèo lên nhà mở kho lấy túi ngủ đầy bụi, gối đầu, khăn mặt, chăn màn...đủ thứ hằm bà lằng mang hết xuống mới vừa lòng chiếm đất xây căn cứ. Sau đó cô còn kéo cổ Khấu Đổng xuống thơm má hằm, trét lên đầy nước miếng.

“Bảo bố ngủ ngon, nếu sợ quá thì xuống ngủ với mẹ nhé.”

Khấu Đổng ngu người lau nước miếng trên mặt.

Mẹ Khấu thở dài, thấy con lớn rồi, lòng mẹ trống vắng làm sao. Cuối cùng cô lấy trong túi ra một bộ bài Poker chạy ra ngoài tìm người mở sòng bạc.

Hoàng Căn Sâm đứng một bên dài giọng hô:“Tình mẹ bao la nha!”

Khấu Đ ông nghiêng đầu ngó gã, đột nhiên lớn tiếng gọi: “Mẹ! Đại Hoàng cũng muốn hôn chúc ngủ ngon nè!”

Mẹ Khấu bỗng quay đầu lại nhìn hấn đầy vẻ khó tin, sắc mặt cô trong bóng đêm có vẻ tái nhợt, mái tóc bình thường búi trên đỉnh đầu lúc này rũ xuống khiến cho khuôn mặt càng thêm nhỏ đi. Trông cô trẻ hơn nhiều, cơ hồ giống như đóc người mẹ xinh đẹp trong trí nhớ của hấn.

Bộ bài rơi xuống đất, cô run rẩy hỏi: “Đ ông Đ ông, con gọi mẹ là gì cơ?”

Khấu Đ ông nhú mày đáp như không xảy ra chuyện gì: “Sao ạ?”

Mẹ Khấu kích động đến mức nói năng lộn xộn: “Con vừa gọi cái gì, gọi lại cho mẹ nghe một tiếng đi.”

Trong đôi mắt cô lấp lánh ánh nước, ánh đèn thành phố loang loáng trong đó như điểm sao sa, rục rờ lạ thường. Cô vội vàng lấy tay lau đi nước mắt: “Không hiểu sao mẹ cứ thấy dường như con đã không gọi mẹ như vậy suốt cả một đời.”

Khấu Đ ông nhìn cô, cuối cùng vẫn qua loa nói: “Đó chỉ là ảo giác thôi, được rồi mẹ, không sao đâu, mẹ đi chơi đi.”

Sau đó hấn cúi đầu như trốn tránh, vừa hay thấy cô bé từ h ỏi nào đến giờ vẫn duy trì tư thế ngửa cổ đứng bên cạnh đường nhìn mình không chớp mắt: “Con cái nhà ai mà chạy tới đây thế này? Người lớn đâu?”

Cô bé không nói không rằng, chỉ cắn kẹo que răng rắc.

Khấu Đ ông: “Con cái nhà ai.....”

“Các chú đang bị theo dõi.” Cô bé đột nhiên nói.

Khấu Đ ông vỗ vỗ đầu nó: “Ngoan, mai lại xem phim hoạt hình nhé, giờ phải đi ngủ thôi....con cái nhà ai đấy? Sao giờ này còn không đưa về?”

“Chuột đang nhìn các chú.” Cô bé lại nói tiếp.

Khấu Đồng ng ỡ xồm xuống, kiên nhẫn hỏi nó: “Chuột là con chuột lái xe tăng hay con chuột lái máy bay?”

Cô bé mở to đôi mắt nhìn hấn, ánh mắt nó trong veo như một mặt gương, phản chiếu rõ ràng hình bóng Khấu Đồng.

Về mặt con bé rất bình thản, giống như người khác không tin nó, đối xử với nó thế nào cũng không vấn đề gì. Nó phun que kẹo nhựa đã ăn hết, mặt không chút thay đổi, sau đó mới nói: “Cháu nói thật đấy.”

Khấu Đồng lập tức ngây ngẩn cả người, cô nhóc này chỉ tám chín tuổi, thân mình gầy teo bị hấn che lại nên người khác không thấy rõ. Khi hấn ng ỡ xuống mới tinh ý phát hiện ra nó nói chuyện không hề mở miệng!

“Cháu tên gì?”

“Mạn Mạn.”

Khấu Đồng ngại một chút r ỡ cúi người bế cô bé lên, nói với người khác: “Tôi mang nó đi tìm người nhà.” R ỡ đưa nó ra xa, thấp giọng hỏi: “Nói cho chú biết, chuyện gì xảy ra?”

“..... Chú mua kẹo que cho cháu đã.”

Dường như nó trực tiếp phát xạ sóng điện não vào đầu người ta, Khấu Đồng thậm chí còn có ảo giác Mạn Mạn đang dùng ánh mắt để nói chuyện.

Khấu Đồng ý thức được Mạn Mạn này rất có thể là một trong bảy ý thức chủ thể, bèn ôm cô bé đi vào một siêu thị nhỏ vẫn còn mở cửa ở gần đó, đứng trước giá để kẹo que thì đặt nó xuống cho nó tự chọn.

Mạn Mạn cầm cái này buông cái kia, chọn mãi chọn mãi đến nhện, mới tí tuổi đầu đã cân đo đong đếm chẳng khác gì các cô các dì, Khấu Đồng nhìn mãi cũng chẳng phân biệt được cái nó nhặt lên với cái vừa bỏ xuống khác nhau ở đâu.

Cuối cùng hắn dứt khoát đẩy cả cái giá đến trước quỳ thu ngân: “Đếm cho tôi, có bao nhiêu lấy tất.”

Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, suy nghĩ hai giây, tính ra kết luận. Nó nói: “Chú ơi, chú là trọc phú hả?”

Khấu Đổng: “.....”

Cô thu ngân nghe xong cười phá lên.

Khấu Đổng dí một cái lên đầu con bé: “Nói hươu nói vượn.”

Lúc này cô thu ngân tính tiền xong đã đẩy cái giá cầm kéo que tới, Mạn Mạn lập tức nhận bằng cả hai tay, khuôn mặt trang nghiêm, biểu cảm thành kính. Sau đó nó nghiêm túc nói với người hầu ‘trọc phú’ của mình: “Đi thôi.”

Khấu Đổng chỉ có thể đuổi theo.

“Năm nay cháu tám tuổi.” Mạn Mạn ngồi bên vệ đường, bình tĩnh đặt gia tài nhỏ ở một bên. Nó bóc một cái kẹo cho vào miệng, tay vẫn ôm con thỏ của mình, “Một ngày nọ cháu đang đọc sách trong nhà, tự nhiên trời tối om, sau đó cháu rơi vào chỗ này. Trong túi cháu có tổng cộng năm cái kẹo que, vừa mới ăn hết.”

Khấu Đổng hỏi: “Cháu có biết trước khi rơi vào đây đã xảy ra chuyện gì không?”

Mạn Mạn nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Khấu Đổng ngồi xổm xuống cạnh nó, mày cau tít lại.

Mạn Mạn lại đột nhiên nói: “Đây là ‘Thiết bị chiếu hình biến đổi đa tần’, thật không?”

Khấu Đổng giật bản mình buột miệng hỏi: “Làm sao cháu biết?”

Mạn Mạn nói: “Cháu xem trên báo.”

“Bản nào?”

“[Thời đại tâm lý học] năm 2041 kì thứ mười sáu có một bài viết về nó.”

Khấu Đồng đương nhiên biết tạp chí đó, bài viết kia còn là hần tự tay viết nữa kìa. Hần kinh sợ nhìn con bé: “Cháu đọc hiểu sao? Không...cháu đi học rồi? Lớp mấy?”

“Lớp hai, xong lên lớp ba.” Mạn Mạn nói đoạn, nhún vai, bình tĩnh tiếp lời, “Trong đó nói Máy chiếu có phạm vi làm việc nhất định, bình thường chỉ bao quát từ năm đến mười mét xung quanh. Lúc đó cháu đang ở trong nhà, trong vòng bán kính năm đến mười mét không có bất cứ đồ đạc gì, cho nên nhất định là máy của các chú hồng.”

Khấu Đồng ghen hòng trần trối: “Xin lỗi, chú nhất định sẽ mau chóng đưa cháu ra ngoài.”

“Không sao đâu.” Mạn Mạn vỗ vỗ vai hần, “Máy móc rất không đáng tin. Kì thực ở trong này cũng hay, mọi người đều có thể nghe thấy cháu nói chuyện.”

Khấu Đồng hỏi: “Ở bên ngoài cháu không nói được à?”

“Cháu có chứ.” Mạn Mạn nói, “Cháu không nói bằng miệng mà nói như vậy nè. Nhưng chẳng ai nghe thấy cả, còn nói cháu bị thiếu năng. Thầy giáo bảo mẹ đưa cháu đến trường chuyên biệt, mẹ đánh cháu một trận như tử, sau đó ngày nào cũng nhốt cháu trong nhà không để ý tới nữa.”

Khấu Đồng tức ghen.

“Trước kia họ còn đưa cháu đi bác sĩ, ông già áo trắng bảo cháu bị ‘Tự bế’.” Mạn Mạn tiếp tục bình tĩnh nói, “Thế nhưng cháu không tự bế, cháu không nhạy cảm yếu đuối, tai có thể lọc tạp âm, lực chú ý cũng không dễ bị phân tán, ít nhất là không dễ bị phân tán bằng phần lớn bạn học cùng.”

Nó còn biết “Tự bê” là cái gì..... Khấu Đồng xác định mặc kệ con bé này có tự bế hay không, trí tuệ của nó vượt xa người thường là cái chắc: “Cháu đâu đọc trong sách hết à?”

“Vâng.” Mạn Mạn gật đầu cần kẻo que rôm rộp, “Trước đây cháu ở cạnh thư viện, lúc không ai trông cháu toàn vào đó đọc sách thôi.”

Khấu Đồng yên lặng xoa đầu nó: “Vào nhà chú ở trước đã nhé.”

“Vâng.” Mạn Mạn gật đầu.

“Đúng rồi, ban nãy cháu nói chuột gì cơ?”

Mạn Mạn quay đầu lại: “Các chú bị lũ chuột theo dõi, cháu nghe hiểu chúng nó nói chuyện, chúng nó bảo chủ nhân rất không hữu hảo.”

Lúc này Khấu Đồng không cười nữa, bởi vì đối với ý thức chủ thể mà nói thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nó có thể dùng phương pháp ngoài phát âm giao tiếp với người khác, có thể nghe hiểu ngôn ngữ của loài chuột cũng không phải là không có khả năng.

Xét từ một phương diện khác, trong không gian dị thường này mọi thứ đâu có thể là hình chiếu ý thức, đến trọng lực còn mất đi tác dụng thì nói gì đến thuộc tính sinh vật đây.

“Không biết lũ chuột có nghe hiểu các chú nói gì không, nhưng cháu nghe thấy chúng nó nói các chú là kẻ xâm nhập.” Mạn Mạn bình thản phán đoán, “Cháu cảm thấy nghe như kiểu chúng nó sắp xử lý các chú ấy.”

“Ai muốn xử lý bọn chú cơ?” Hoàng Căn Sâm không biết mọc ở đâu ra đứng phía sau hai người. Gã cau mày nhìn đồng hồ đeo tay của Mạn Mạn, nói, “Nhóc nè, ăn nhiều kẹo như thế là mọc sâu đấy. Sâu nhỏ sẽ gặm sạch răng nhóc cho mà xem.”

Mạn Mạn mặt không đổi sắc ngẩng đầu liếc gã, thản nhiên bảo: “Răng sâu không phải bởi vì trong răng có con sâu, mà là vì vi khuẩn và đường trong các loại vật chất kết hợp thành axit phá hoại men răng.”

Hoàng Cẩn Sâm:“.....”

Mạn Mạn nhai nuốt liên hồi, sau khi khinh bỉ chỉ số thông minh của chú to cao, nó bổ sung:“Sách viết thế.”

Hoàng Cẩn Sâm nói:“Đùa nhau à, con nhỏ này lớn lên khẳng định sẽ trở thành Diệt Tuyệt sư thái.”

Mạn Mạn trả lời:“Không đâu, cháu thấy Chu Chỉ Nhược ở bên Trương Vô Kỵ rất đẹp đôi.”

Hoàng Cẩn Sâm làm nũng:“Lão đại Đồng Đồng.....”

Khấu Đồng khoát tay, tiếp tục hỏi Mạn Mạn:“Lũ chuột mà cháu nói ở nơi nào?”

Lũ chuột? Hoàng Cẩn Sâm cau mày.

“Bên kia.” Mạn Mạn giơ tay chỉ.

Khấu Đồng nâng cằm như có chút đăm chiêu –“Kẻ xâm nhập”? Sao lại có từ này? Chẳng lẽ bản thân chương trình cũng có ý thức chủ thể ư?

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 22: Ôm

[Kiểm tra thất bại.....]

[Thử lại.]

[Đang sửa chữa chuẩn bị trung, xin chờ.....]

“Tôi đã bảo cậu làm thế là không được rồi mờ.” Bên ngoài n ồi đun nước của Khấu Đ ồng, cả đám nhân viên kĩ thuật căn cứ ST bận đến tối tăm mặt mũi, đến cả Thường Đậu bên đội Quy Linh cũng xông vào giúp một tay. Đang khi cậu chàng gặp cản trở trong việc kiểm tra tu sửa hệ thống thì Ngô Hương Hương ở đằng sau buông một câu như vậy.

Thường Đậu quay đầu nhìn mặt, nghĩ bụng sao trên đời lại có người đáng ghét thế nhờ? Thật muốn cạo trụi râu dê của gã quá đi mà.

Ngô Hương Hương vượt chòm râu dê bình thản nhìn lại cậu, giọng điệu rất muốn ăn đòn: “Cho dù cậu có ép cái mặt thành Bé Bọt Biển cũng không thay đổi được hiện thực là diện mạo cậu quyết định chỉ số IQ của cậu không cao.”

Sau đó gã lượn mất.

Thường Đậu quyết đoán đi theo, thấy Ngô Hương Hương rút bảng đi ầu khiến ở một bên kết nối với quản lý viên theo đường dây nội bộ. Gã nói với Thường Đậu: “Tôi nghĩ chắc là cậu không biết, dụng cụ cao cấp ở đây ầu có thể nối tiếp với quản lý viên theo hình thức khẩn cấp đấy.”

Thường Đậu nghĩ bụng, phương pháp giải quyết đơn giản như vậy khẳng định là không ăn thua.

Ngô Hương Hương nói như đang chỉ đạo nhi đồng thiếu não: “Trong trạng thái khẩn cấp, quản lý viên có thể thông qua một lệnh nhỏ để định vị ý thức chủ thể. Tôi sẽ nhập lệnh chậm một chút, nếu cậu muốn thì lấy bút mà ghi.”

Thường Đậu nghĩ, hừ!

Sau đó màn hình hiển thị: Đang tìm kiếm.....

Thường Đậu mặc niệm: Không tìm thấy không tìm thấy không tìm thấy.....

Một lát sau, màn hình hiện lên khung thoại với chữ X to đùng: Tìm kiếm thất bại!

Ngô Hương Hương: “.....”

Thường Đậu nghĩ: À há ~

Ngô Hương Hương đẩy kính mắt, râu dê rung lên ra chiều khó chịu lắm, Thường Đậu cố ý nói: “Có vẻ không xong rồi, tôi tiếp tục kiểm tra tu sửa dụng cụ vậy nhé?”

Ngô Hương Hương nhìn cậu một cái, xoay người đi, Thường Đậu đọc được chữ ‘hừ’ rõ to từ ánh mắt gã!

Cậu lắc đầu mỉm cười, nhảy chân sáo về vùng chiến sự của mình, còn quay đầu nhìn về phía Phương Tu cách đó xa xa mà vui vẻ vỗ tay.

Phương Tu thở dài, trừng mắt lườm cậu: Đậu xanh, tên mất mặt này lại hiện ra dọa người rồi!

Thường Đậu vỗ tay không ngừng như thể cậu là đại anh hùng vừa đánh thắng cả một chiến dịch, không có được cái gật đầu của “Mỹ nhân” thì nhất quyết không tha. Phương Tu rút cuộc phải bất đắc dĩ nhếch khóe miệng sang hai bên, nhe răng ra tạo một nụ cười ngoài tươi trong héo.

Bấy giờ Thường Đậu mới thỏa mãn lon ton chạy đi làm việc của mình.

Tô Khinh của đội Quy Linh đang nói chuyện phiếm với Chung tướng quân để hiểu rõ tình hình, nói đến Hoàng Cẩn Sâm, Tô Khinh có chút khó hiểu: “Hoàng Cẩn Sâm là ai?”

Chung tướng quân ho khan một tiếng: “Chính là người nằm vùng của chúng ta ở Utopia năm đó, tay súng bắn tỉa trứ danh số 11235, sau khi xuất ngũ thì cậu ta thuộc căn cứ của tôi... trên danh nghĩa.”

Biểu cảm trên mặt Tô Khinh hỗn độn giữa dạ dày đau và tức trứng, rồi rầm trầm màu.

Chung tướng quân giải thích: “Cậu cũng biết đấy, khi đó vị trí của Cẩn Sâm rất đặc biệt, thực ra cậu ta không cố ý nhắm vào cậu đâu, chỉ vì muốn có được lòng tin của phe kia nên mới xung đột với cậu mấy lần.....”

Tô Khinh miễn cưỡng nói: “Được rồi, tôi hiểu mà. Bây giờ tay súng bắn tỉa kia đang ở trong đó cùng bác sĩ Khẩu sao?”

Chung tướng quân gật đầu: “Tôi nghe nhân viên kĩ thuật nói ý thức của họ cùng bị kéo vào, bị cưỡng chế đặt thành ý thức chủ thể rồi.”

Tô Khinh xoa xoa vùng giữa lông mày: “Tên bắn tỉa biến thái kia cũng ở bên trong thì không gian đó có biết bao nhiêu là yêu ma quỷ quái cơ chứ? Bác sĩ Khẩu có thể giữ mạng mà ra ngoài được không?”

Chung tướng quân trầm mặc, hai người hai mặt nhìn nhau, đều nghẹn họng.

=====

Khẩu Đồng nhật về một thiếu niên sa ngã Hà Hiếu Trí, lại nhật thêm một thần đồng Mạn Mạn, vừa đi vừa thu gom chẳng khác nào nhật đồng nát sắt vụn.

Phòng dành cho khách nhanh chóng không còn chỗ mà chen chân. Sau khi sóng gió từ cơn động đất qua đi, Hà Hiếu Trí chỉ có thể ngủ trong

phòng khách, vềphần Mạn Mạn, con bé được đãi ngộ ở cùng với nữ chủ nhân của ngôi nhà.

Mẹ Khấu mau chóng phát hiện ra điểm đặc biệt khác người của Mạn Mạn, thế mà lại tiếp nhận được ngay, chẳng có chút chướng ngại nào.

Theo lời của cô thì càng đông càng vui, nhét đầy người vào tất cả các phòng trong nhà mới tốt. Khấu Đồng nhin không được lắm miệng hỏi một câu:“Có phải nhiều người quá không? Con dẫn họ ra ngoài ở nhé?”

Mẹ Khấu lại cười ha hả:“Vui mà vui mà, mẹ thích đông vui.”

Một lát sau, cô bổ sung thêm:“Có lẽ là vì lâu quá con không về, mẹ cứ có cảm tưởng như mình đã phải ở một mình cả đời ấy.”

Câu nói này đâm trúng hòng tâm trong lòng bác sĩ Khấu, thang máu tụt xuống dưới vạch âm, hoàn toàn bị đánh bại.

Đêm ấy rối loạn như mớ bòng bong, sáng hôm sau vất vả lắm mới về phòng ngủ được thì mọi thứ vẫn cứ rối tung như cũ.

Khấu Đồng mua thuốc chuột vềphun khắp các góc khuất, phun nhiều đến mức khiến cho mẹ Khấu chẳng hiểu ra làm sao:“Nhà chúng ta sao lại có chuột được?”

“Đề phòng vạn nhất.” Khấu Đồng nói. Hắn giống như chỉ qua một đêm đã biến thành một bệnh nhân cuồng sạch sẽ, không chỉ lật tung hết các góc ngách trong nhà mà còn quét tước sạch tinh từng góc hành lang.

Hoàng Căn Sâm xoa đầu Mạn Mạn, ti bỉ nói:“Nhóc con nhìn cho kĩ nhá, đó là thuốc chuột chứ không phải kẹo đầu, đừng có nhặt bừa, ăn vào là chết cứng đấy.”

Mạn Mạn ngẩng đầu nhìn gã, con thỏ dâm đang nó cần trong tay cũng ngẩng đầu lên nhìn gã. Cảnh này khiến Hoàng Căn Sâm sinh ra ảo giác bản thân y như thằng ngốc bị quần chúng vây xem.

Mạn Mạn nói: “Cháu biết đó là thuốc chuột, có thành phần chủ yếu là Tetramethylene Disulfotetramine, sau khi ăn vào sẽ trở thành thế này này.”

Nó vừa nói vừa lắc đầu đứng lên, lè lưỡi, làm mặt quỷ, giật giật không theo quy tắc.

Hoàng Căn Sâm: “.....”

Cái loại khó chịu ghen trong yết hầu này đúng là không biết phải ngó cùng ai, gã hỏi: “Cháu rảnh quá hả, đang không thì quan tâm đến thuốc chuột làm gì?”

Mạn Mạn nói: “Đề đề phòng có ai không biết ăn nh ăn, biến thành như vậy.....” Nói xong nó lại bắt đầu lè lưỡi ra.

Hoàng Căn Sâm hít sâu hai hơi, bụng nghĩ con nhỏ chết tiệt này, sao lại nhìn ông đây mà nói hả?

Khẩu Đồng tiến tới lặng lẽ hỏi Mạn Mạn: “Trừ lũ chuột ra còn có gì nữa không?”

Mạn Mạn nghĩ nghĩ, trả lời rất chắc chắn: “Tạm thời cháu chưa phát hiện ra.”

“Được rồi.” Khẩu Đồng suy nghĩ một lát, gật đầu. Đợi mẹ Khẩu vào bếp nấu cơm mới thấp giọng nói, “Mọi người này, bây giờ tôi chưa đủ căn cứ để phán đoán xem chúng ta đang ở trong trạng thái nào. Không gian do ý thức của nhiều người giao nhau tạo nên rất nguy hiểm, khả năng sẽ phát sinh nhiều chuyện không thể nào tưởng tượng được, hơn nữa theo lời Mạn Mạn thì chúng ta còn có một kẻ địch ẩn trong bóng tối..... Cho nên tôi yêu cầu mọi người không tự ý hành động một mình.”

“Cẩn thận lũ chuột.” Mạn Mạn bổ sung thêm một câu như đúng rồi.

Hoàng Căn Sâm vỗ vỗ đầu nó: “Được rồi, nhóc con, không có chuyện của nhóc, đi xem hoạt hình đi.”

Mạn Mạn nói:“Dạ.”

Sau đó nó ngoan ngoãn ngồi xuống trước tivi, nhìn chăm chăm vào màn hình một hồi mới ngẩng đầu hỏi Khấu Đồng:“Chú ơi, tivi nhà chú có bản hướng dẫn sử dụng không?”

Khấu Đồng thuận tay bật tivi lên, cầm điếu khiên từ xa đến:“Thiên tài nhỏ không biết mở tivi à?”

“Ở nhà cháu không được xem tivi.” Mạn Mạn ngồi trên sofa, sofa nhà Khấu Đồng hơi cao, nó muốn dựa lưng lên ghế cho nên hai cái chân ngắn cũn chỉ có thể lơ lửng không chạm đất. Cô bé bình thản nói,“Mẹ cháu bị suy nhược thần kinh, ở trong nhà không được tạo ra âm thanh, nếu không sẽ bị đánh.”

Động tác trên tay Khấu Đồng dừng lại một chút. Hắn im lặng xoa đầu con bé, dùng điếu khiên từ xa chỉnh đến một kênh hoạt hình rồi để điếu khiên bên cạnh nó:“Nhìn thấy chú bấm rồi chứ? Biết chưa?”

Không ngoài dự kiến, Mạn Mạn gật đầu, không hề nhìn ra sự ngây ngô khi tiếp xúc với một đồ vật mới lạ. Nó nhận điếu khiên xong liền thuần thục đổi kênh.

Diêu Thạc liếc nhìn bọn họ, gật đầu với Khấu Đồng rồi đi về phía phòng mình.

Sau khi tỉnh táo lại từ sự kinh ngạc ban đầu, ông ta đã không còn tham dự vào hoạt động tập thể, bình thường không trò chuyện với ai mà chỉ ru rú trong phòng dành cho khách nhà Khấu Đồng, không tới giờ cơm căn bản không thấy mặt. Nếu thi thoảng vô tình gặp người khác mà không thể không nói vài câu thì ông ta cũng không giữ cái khí thế bức người lúc đầu nữa.

Nếu nhất định muốn hình dung cụ thể ra thì Diêu Thạc giống như một đứa nhóc vừa mới thi xong đại học, gánh nặng trầm trọng nhất đè nén trên vai thời gian dài tự nhiên không còn nữa khiến cho ông ta thoải mái đến

mức không biết phải phản ứng thế nào cho phải, mỗi ngày sống như mộng du khiến cho ánh mắt cũng mờ lung.

Biểu hiện của Hà Hiếu Trí càng dứt khoát hơn. Thằng nhóc giống như u hồn, trạng thái lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì còn giống người bình thường một tí, chỉ phản ứng hơi chậm chút nhìn không có tinh thần thôi; lúc xấu thì hay r ối, tuy mẹ Khấu thăm hỏi nó thường xuyên nhưng vẫn bị mấy lần bùng nổ cảm xúc của nó dọa cho sợ hết hồn.

Có khi nó đang nói chuyện thì đột nhiên khó chịu sau đó cự tuyệt trao đổi cùng người khác, hoặc là dứt khoát nhốt mình trong phòng vệ sinh cứ như phải gánh vác nỗi đau toàn thiên hạ. Một h ể sau từ trong phòng vệ sinh truyền tới tiếng khóc đứt quãng, nó vừa khóc còn vừa cào tường.

Tiếng khóc kia y như cha chết mẹ chết không bằng, mẹ Khấu bị bao vây trong tiếng d ầu sôi xì xèo vẫn nghe thấy, bèn s ầu lo thò đầu ra khỏi bếp liếc về phía phòng vệ sinh, nhỏ giọng hỏi Khấu Đ ồng: “Đứa bé kia không sao chứ con?”

Lý do thoái thác của Khấu Đ ồng với mẹ hắn là... đây là bệnh nhân của hắn, tạm thời đưa về nhà ở hai ngày để hỗ trợ trị liệu. Hắn bỏ gói thuốc chuột xuống, rửa tay, dựng ngón trỏ với mẹ ra dấu nói nhỏ thôi r ối gõ cửa phòng vệ sinh nói khẽ: “Tiểu Trí, mở cửa, là anh.”

Tiếng gào khóc cu ồng loạn bật ra: “Cút đi!”

Khấu Đ ồng vặn cửa phòng thì thấy nó bị khóa trái, vì thế dứt khoát dựa cửa ng ẩ luôn xuống. Cửa kính thủy tinh không thể nhìn xuyên thấu, vì thế ở trong trông ra chỉ thấy một bóng người lơ mờ cứ ng ẩ đó chờ, mãi không chịu đứng lên.

Khấu Đ ồng không nói không rằng ng ẩ nghe tiếng khóc chất chứa đau khổ khôn cùng ở bên trong, châm một điếu thuốc, kiên nhẫn đợi.

Hoàng Căn Sâm ngẩng đầu nhìn chiếc đèn treo trên trần, bất đắc dĩ bảo: “Cái nhà này chẳng khác gì trại nhận nuôi bệnh nhân tâm thần.”

Mạn Mạn dời lực chú ý xuống khỏi cái tivi, trên tivi đang chiếu một bộ phim hoạt hình xưa cũ, chất lượng hình ảnh và động tác đều không lý tưởng. Chẳng hiểu vì sao, ánh mắt của con bé khiến Hoàng Căn Sâm không thoải mái chút nào, cái loại không thoải mái khi người ta nhìn vào một thứ quá mức sạch sẽ trong sáng có lẽ chính là như thế.

Mạn Mạn hỏi: “Chú này, chú cũng là bệnh nhân tâm thần hả?”

Hoàng Căn Sâm nghĩ nghĩ, nói: “Chú cảm thấy chú không phải.”

“À.” Mạn Mạn nói, “Cháu cũng cảm thấy cháu không phải.”

“Thế vì sao nhóc không mở miệng ra mà nói chuyện?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

Mạn Mạn nghĩ ngợi một hồi rồi trả lời gã một câu âm thầm: “Tồn tại tức là hợp lý” [*]

[* Quan điểm triết học của Hegel]

Hoàng Căn Sâm: “.....”

Gã có thể xác định, con quỷ nhỏ này đọc tất các thể loại sách thượng vàng hạ cám.

Chẳng biết qua bao lâu Hà Hiểu Trí mới tự khiến mình kiệt sức mà thò mặt ra khỏi nhà vệ sinh, lại phát hiện ra Khấu Đổng vẫn đang ngủ dưới đất quay lưng về phía mình, dưới chân vút vương vài đầu lọc thuốc lá. Nghe tiếng động, hắn ngẩng lên, nhẹ nhàng hỏi: “Bình tĩnh hơn chưa?”

Hà Hiểu Trí uể oải cơ hồ không nói được nên lời, chỉ gật đầu.

Khấu Đổng đứng lên, dang tay ôm lấy hai vai Hà Hiểu Trí. Đầu của thiếu niên chỉ cao đến mũi Khấu Đổng, hắn dùng một bàn tay nhẹ đặt trên đầu nó, để nó tựa lên vai mình, ôm lấy nó như ôm một đứa trẻ.

Lòng ngực hắn có mùi hương dễ ngửi phảng phất như mùi đàn hương, nhưng lại dịu dàng và thanh đạm hơn đàn hương nhiều lắm, hít sâu một hơi

mùi hương ấy còn thấy thoang thoảng ngọt ngào.

Hà Hiếu Trí nhắm mắt lại, nghe Khấu Đồng nói: “Rồi sẽ qua thôi.”

Đôi khi thứ có thể chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng người không phải một câu nói, mà là một độ ấm, một mùi hương, hoặc chỉ là một bóng dáng đợi chờ bản thân trong lúc đang mấp mé bên vách núi cùng đường mặt lộ.

Hà Hiếu Trí bất giác rơi lệ. Lần này nó không ồn ào, thậm chí đến cả tiếng ghen ngào cũng không thể nghe thấy, chỉ có nước mắt lặng lẽ lăn dài mang theo cái ấm áp của sinh mệnh.

Hoàng Căn Sâm thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn. Bỗng nhiên, góc áo gã bị ai đó nhẹ nhàng kéo một cái, Mạn Mạn dùng một tay ôm con thỏ của nó, yêu cầu: “Ôm một cái.”

Hoàng Căn Sâm trầm mặc.

“Cháu cũng muốn ôm một cái.” Mạn Mạn kiên trì.

Hoàng Căn Sâm từ trên cao nhìn xuống nó, nụ cười bất cần đời nhạt dần đi để lộ cái lạnh giá như đã khắc trong xương tủy, tận linh hồn.

“Nhóc có thể qua bên kia xếp hàng.” Gã đề nghị Mạn Mạn, “Bác sĩ Khấu cứu khổ cứu nạn sẽ ôm lấy tất cả mấy đứa.”

“Ta không thích những cái ôm không nhằm mục đích di chuyển, đặc biệt là đối với con người.” Hoàng Căn Sâm nói xong, xoa đầu Mạn Mạn, rồi xoay người đi về phòng ngủ.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 23: Hạt giống

Mạn Mạn tủi thân nhìn theo bóng gã, sau đó cái miệng nhỏ nhắn của nó mếu mếu, bộc phát tiếng khóc kinh thiên động địa.

Nó không dùng miệng để nói chuyện mà lại dùng miệng để khóc, nghe vào tai như là hai tầng tiếng khóc chồng lên nhau nhưc đầu nhưc óc. Mẹ Khấu vội vàng bỏ xềng xào thức ăn xuống chạy ra ôm lấy nó, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó an ủi.

Thế mà con bé cứ thò mặt qua vai cô nhìn chằm chằm vào Hoàng Căn Sâm đang khoanh tay đứng trước cửa phòng ngủ.

Trên mặt gã đàn ông đó không có biểu cảm. Nơi gã đứng dường như đã ngăn cách thế giới của gã với mọi người. Gã thờ ơ nhìn Mạn Mạn như thể con bé không phải một đứa trẻ bị mình chọc cho khóc lên mà chỉ là một con chim sẻ đang riu ra riu rít.

Mạn Mạn mắt thì nhìn gã mà cả người thì cuộn tròn trốn trong lòng mẹ Khấu. Nó như chiếc USB có thể lưu lại tất cả những gì từng nhìn thấy, duy chỉ nhạy cảm với sự lạnh lùng của người khác mà thôi.

Đến cả Diêu Thạc cũng bị kinh động mà mở cửa ra, nhìn Hoàng Căn Sâm, ông ta nhú mày: “Sao lại chấp nhậ với con nít thế?”

Hoàng Căn Sâm quét mắt nhìn ông, chẳng nói chẳng rằng quay người vào phòng đóng kín cửa lại. Mạn Mạn không nhìn thấy gã nữa thì tiếng khóc cũng nhỏ dần đi, cuối cùng chỉ còn thút tha thút thít.

Cả nhà toàn người lớn chỉ có mỗi mình nó là bé gái nên ai cũng cưng chiều, Hà Hiểu Trí cũng lân la đến gần, cố gắng nở một nụ cười rồi xoa đầu nó hồi lâu.

Hoàng Cẩn Sâm lấy khẩu súng tùy thân vẫn để dưới giường, tiện tay nhặt khăn lau kính trong hộp kính Khấu Đổng để trên bàn lên lau, có vẻ không yên lòng.

Tiếng huyên náo ngoài phòng khách truyền tới qua cánh cửa gỗ, rất nhiều người đang nói chuyện, náo nhiệt vô cùng. Có lẽ là Khấu Đổng vừa nói câu gì chọc cười, tiếng cười ở ngoài kia cực kì vui vẻ. Bác sĩ Khấu lúc nào cũng dễ dàng đi đầu khiến cảm xúc của người khác theo hướng mà hắn muốn.

Căn nhà vừa rồi còn giống như cái trại an dưỡng bệnh nhân tâm thần dường như đã trở nên ấm áp khoái hoạt chỉ sau một giây.

Lực chú ý của Hoàng Cẩn Sâm bị những âm thanh kia hấp dẫn, giống như cô gái nhỏ ghé vào cửa sổ nhà người ta ngắm nhìn lò sưởi ấm và ngổng quay trong đêm Giáng Sinh trắng trời mưa tuyết.

Chỉ tiếc gã không bán diêm, gã bán mạng.

Hoàng Cẩn Sâm nhớ tới rất lâu về trước trong một đêm trung thu, gã nhận lệnh đi giết một người.

Hôm ấy, gã ở trên nhà cao nhắm vào mục tiêu trong kính ngắm. Mùa thu năm ấy nắng to, trời tối mà vẫn nóng bức, nhà kia mở toang cửa sổ, sum vầy trong phòng khách xem tivi, trên bàn bày đầy bánh trung thu và hoa quả.

Trong nhà có một thằng nhóc cũng tầm tuổi Mạn Mạn bây giờ, chiếc bánh nào nó cũng nhất định phải bóc ra xem ở trong nhân gì mới chịu yên. Nó ngẩng trên đùi người cha sắp bị bắn vỡ đầu, bên cạnh còn có một con chó Dachshund lẳng xăng vừa chạy vừa vấp chân.

Hôm ấy không có trăng, trời đầy mây tối mờ, nhưng mà gia đình họ ở bên nhau lại vô cùng vui vẻ.

Hoàng Cẩn Sâm ở trên sân thượng hút hết ba điếu thuốc lá, mà vẫn chỉ ngắm bắn qua kính ngắm dính đầy máu tươi, như một kẻ rình coi không có

ý tốt.

Kỳ thực trong nháy mắt đó, gã rất muốn đẩy ra một cánh cửa, đi vào một ngôi nhà, bên trong là ai cũng được, chỉ cần dành cho gã một chỗ ngủ, một gian phòng, buổi tối cùng ăn cơm, cùng xỉ vả kênh thông tin nhảm chán, sau đó tranh giành tivi vì người thích phim tám giờ người mê bóng đá, cuối cùng đôi bên đều giận lấy ai về phòng nấy lên mạng xem.

Mùa hạ mát mẻ, mùa đông ấm áp, mỗi một ngày trôi qua sẽ ở bên nhau làm một vài việc nhỏ giản đơn mà thú vị, sẽ cau mày ăn những thứ mình không thích để hòa nhập với hoàn cảnh, như bánh trung thu, bánh chưng, kể cả bánh trôi vừa dính vừa không tốt cho tiêu hóa cũng chẳng hề gì.

Nhưng mà gã còn chưa kịp tỉnh khỏi giấc mơ đẹp ấy, bên tai đã truyền đến mệnh lệnh động thủ lạnh như băng.

Vì thế gã chỉ có thể nâng khẩu súng lạnh ngắt cùng mình sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, tính chuẩn thời điểm đưa nhỏ xuống khỏi đùi cha nó đuổi theo con chó chạy khắp nhà mà quay lưng lại phía mình, nổ súng. Sau đó không nhìn thành quả mà tháo kính ngắm rời đi.

“..... Thật kì diệu, con ngỗng quay còn cắm dao dĩa trên lưng nhảy xuống khỏi đĩa, lúc la lúc lắc bước trên sàn nhà, chạy tới chỗ cô bé cùng khô.”

“Đột nhiên, que diêm tắt ngóm, trước mặt cô bé chỉ còn lại bức tường dày xám xịt, lạnh căm căm.”

Từ nhỏ đến lớn, trong thế giới của hắn chỉ có những bức tường xám xịt, rất dày, và lạnh lẽo.

Bắt đầu từ lúc bị đưa đến căn cứ huấn luyện đặc biệt khi còn rất nhỏ, trong đất nước rộng lớn bao la này đã không còn cánh cửa nào cho gã đẩy ra nữa. Mỗi ngày đều bị huấn luyện nghiêm khắc với những vũ khí lạnh căm, gã trở nên ngày càng vĩ đại, cũng ngày càng không giống con người.

Về sau, gã nhận hết nhiệm vụ này đến nhiệm vụ khác, được tôi luyện trong kiếp sống giết chóc trở nên vô địch bất bại, gã sống đằng sau ống kính súng ngắm, thế giới trong mắt gã cực độ mênh mông, cũng nhỏ bé vô cùng.

Nơi mà gã có thể trở về vĩnh viễn chỉ là một gác xép cũ nát hay một căn phòng cũ trống không, gã và khẩu súng của mình sống tách biệt với người thường, cũng tách biệt với cuộc sống của người thường ngựa xe như nước.

Mà nay, khi gã rút cuộc cũng có được một cánh cửa cho mình, đẩy mở nó, nghe những tiếng nói cười, thấy những buồn vui mình từng khao khát đó, lại phát hiện ra chúng nó không còn khiến bản thân xúc động như xưa.

Bọn họ ở bên ngoài kia khóc khóc cười cười, trước mặt gã, vẫn là một bức tường xám xịt.

Khi con bé đang đôi tay nhỏ bé muốn xin một cái ôm, Hoàng Căn Sâm phần nộ.

Kẻ nhu nhược không có tư cách sống sót, cho dù nó chỉ là một đứa trẻ.

Các người có gì mà khổ sở? Các người có gì mà tủi thân? Gã nghĩ, trên thế giới này có vô vàn người bất hạnh, mỗi một giây phút qua đi đều có vô số người không biết có thể nghe thấy tiếng đồng hồ điểm giây tiếp theo hay không, các người ôm nỗi đau nhỏ bé không đáng kể, có lý do gì mà phát điên yêu cầu người khác ôm mình?

Hai mươi phút sau, Khấu Đồng mở cửa bước vào. Hắn im lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hoàng Căn Sâm.

Hai người không ai để ý ai. Khấu Đồng đánh giá Hoàng Căn Sâm, Hoàng Căn Sâm lau khẩu súng của mình. Không biết bao nhiêu lâu sau gã mới thấp giọng hỏi: “Bác sĩ Khấu đột nhiên thấy tôi đẹp trai quá, nổi hứng thú với tôi rồi à?”

Khấu Đồng khẽ cười một tiếng, lấy hộp thuốc trong túi châm một điều lên, điều khác đưa cho Hoàng Căn Sâm, cũng tiện tay châm luôn cho gã.

Thói quen sinh hoạt của hai tên này đều rất tĩ tẻ, nói nôm na ra là buông thả, hơn nữa còn nghiện thuốc nặng.

Mùi khói thuốc theo ngọn lửa tản ra, cái bóng của Khấu Đổng chổng lên khẩu súng của Hoàng Cẩn Sâm, không biết trùng hợp thế nào mà hòng súng lại chĩa ngay vào bụng hắn. Hắn không hề cố kị châm thuốc cho Hoàng Cẩn Sâm xong thì lại ng ồi về chỗ của mình.

Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt nheo lại đầy vẻ sắc bén: “Bác sĩ Khấu, vì sao trên người cậu lại có mùi thuốc súng?”

Khấu Đổng nói: “Hả?”

Hoàng Cẩn Sâm vẻ mặt nghiêm túc quan sát Khấu Đổng từ trên xuống dưới, dừng một lát, mới nói: “Sao cậu lại gọi Chung tướng quân là giáo quan?”

Khấu Đổng cười cười, “À” một tiếng, bắt chéo chân, dựa lưng vào ghế dựa với tư thế cực kì thoải mái: “Nếu như anh chú ý một chút sẽ thấy trong chiến dịch bao vây tiêu trừ Utopia, tại thời điểm Chung tướng quân mất khống chế với căn cứ thì quy ền hạn của tôi là tối cao.”

Hoàng Cẩn Sâm chờ hắn nói tiếp.

Khấu Đổng ngừng lời một lát như thể chính hắn cũng không biết phải nói thế nào. Hắn hạ mắt, suy nghĩ thật lâu mới đột ngột hỏi: “Thực ra anh muốn hỏi tôi về ‘Kế hoạch Hạt Giống’ phải không?”

Hoàng Cẩn Sâm đang lười biếng ng ồi dựa vào đầu giường thoát cái ng ồi thẳng dậy, cả người như một cây cung kéo căng đang cài tên nhọn, mu bàn tay c ần súng siết đến nổi lên gân xanh.

Gã hạ giọng hỏi d ần: “Cậu nói cái gì cơ?”

Khấu Đổng do dự một chút, dụi thuốc vào gạt tàn trên bàn, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng: “Hôm nay không phải cơ hội tốt, cảm xúc của chúng ta đều không ổn định. Vấn đề này để mai r ồi nói đi.”

“Cậu.....” Hoàng Căn Sâm như muốn nói thêm gì đó nhưng lại nhin xuống, gã thả lỏng người, dựa lại đầu giường, “Cũng phải, chúng ta phải tìm chút thời gian ra ngoài nói chuyện.”

Khấu Đồng tán thưởng nhìn gã. Thứ dư dả nhất đối với một tay súng bắn tỉa chính là tố chất tâm lý vững vàng và tính nhẫn nại cao. Nhìn xong, hấn cúi người ôm lấy cái gối đầu của mình, quay người ra khỏi phòng ngủ, chỉ bỏ lại một câu: “Anh nghỉ ngơi đi nhé, tôi đến phòng sách sắp xếp sửa sang sổ sách đây.”

Đêm ấy Khấu Đồng ở trong phòng sách, hấn nhường phòng ngủ cho Hoàng Căn Sâm, bản thân dứt khoát làm bạn với một đồng văn kiện ố vàng cũ rách.

Hắn kê hai cái ghế vào với nhau mà vẫn không đủ độ dài, đành phải ghép thêm cái bàn nữa, tuy là so le cao thấp không đều nhưng miễn cưỡng có thể nằm vào.

Ba giờ sáng, Khấu Đồng mới sửa sang đồng giấy viết bùa lúc trước được gọn gàng một tí, vừa nằm xuống thì cửa phòng sách bị ai đó gõ vang, hấn bất đắc dĩ đứng dậy trong tiếng lộc cộc của bàn ghế, bới bới tóc ra mở cửa thì mới thấy mẹ mình đã đứng đấy từ bao giờ.

“Sao mẹ vẫn chưa ngủ?” Khấu Đồng hạ giọng hỏi.

“Mẹ thấy trong phòng sách của con còn sáng đèn, đang làm việc gì quan trọng lắm à,” Mẹ Khấu thoáng nhìn vào trong rồi bưng lên một đĩa hoa quả, “Thức đêm phải bổ sung nước vào, chỗ đó con có ngủ được không, hay là sang bên mẹ?”

Khấu Đồng vừa nhét miếng táo vào mồm tí nữa thì phun hết ra. Hấn nhú mày khó tin nhìn người phụ nữ trước mặt, thốt ra một câu như đã từng nói khi cô muốn ôm mình đi ngủ rất lâu về “Sao mà được, mẹ là phụ nữ mà!”

Mẹ Khấu bất lực: “Trời ơi con giai, con gia trưởng quá đấy.”

Khấu Đồng liếc mắt nhìn cô, cô liền nở nụ cười, nhẹ tay nhẹ chân cầm một cái chăn trong tủ chứa đồ trải lên chiếc ‘giường’ giản dị của hắn. Dùng tay ướm ướm, vẫn thấy không đủ mềm: “Được chưa?”

“Được rồi được rồi, mẹ đừng quan trọng hóa quá, đánh thức cả nhà dậy bây giờ.” Dưới gối của Khấu Đồng là một đồng tài liệu không dành cho người thường, tuy hắn biết rõ mẹ không hiểu nhưng vẫn kích động như thường, vội vàng đẩy cô ra bên ngoài cho bằng được, “Mẹ mau đi ngủ đi, ngủ muộn là nhăn da đấy.”

Mẹ Khấu bị đẩy ra ngoài, còn xoay tay lại búng mũi hắn một cái: “Thật phụ lòng quá đi.”

Khấu Đồng xoay người tựa vào khung cửa, yên lặng ăn hết cả đĩa hoa quả, sau đó nằm xuống chiếc giường tạm thời của mình, cơn buồn ngủ bay đi đâu hết sạch. Chiếc chăn mềm mềm dưới lưng là thật, hoa quả vừa ăn là thật, tấm áp phích xì trum loang lỗ cũ dán trên vách tường cũng là sự thật.

Từ sau khi mở miệng gọi một tiếng “Mẹ”, Khấu Đồng bỗng có ảo giác hắn đã dung nhập vào không gian này, có thể ở trong này sinh sống cả đời cũng được.

Không biết tự lúc nào Khấu Đồng đã lấy túi tài liệu dưới gối lên, trong đó có bút ký hắn sửa sang cả nửa ngày. Bỗng chốc cơ thể như bị ai đi đầu khiển, ma xui quỷ khiến, hắn nghĩ, vì sao lại phải ra ngoài?

Không gian này giống như một nơi có thể biến ý nghĩ thành sự thật. Ở đây có những thứ hắn vô cùng khao khát mà không dám hi vọng xa vời. Con người sống trên đời, cố gắng hết mình chẳng phải là để cho bản thân sống tốt hơn hay sao? Nơi này có thể thực hiện mọi nguyện vọng cả thẩn kín lẫn công khai, có cái gì không tốt?

Nếu không ra ngoài, cứ ở đây già đi, sau đó chết đi, sau đó...

Đến khi Khấu Đồng hốt nhiên lại thì xấp giấy tờ trong tay cơ hồ đã bị hắn xé thành hai nửa, hắn ngẩng bật dậy, chân ghé nghiêng xuống đất phát ra

tiếng rít ghê răng. Hấn cuống quýt tìm keo dán dưới giá sách, khoác chắn trải giường ng ỡ xuống đất dán lại từng tờ cho tử tế.

Đêm tối luôn khiến con người mất đi cảnh giác. Khấu Đ ồng buông mắt, trong phòng sách chỉ có ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn bàn vừa được đặt xuống đất, ánh đèn rọi lên đôi mắt hấn như chiếu sáng một bức phù điêu khắc trên tường, sâu thẳm và lạnh giá, mang theo chút gì như suy sụp không dễ phát hiện ra.

Hấn vén tay áo lên để lộ những vết sẹo sâu hoắm hoắm, nhìn vào chúng nó h ỡ lâu sẽ khiến con người sinh ra huyền tưởng.....chúng nó không phải vết sẹo, chúng nó là những mặt người. Vĩnh viễn có một khuôn mặt người vịn vẹo nhìn chòng chọc vào hấn ở cách đó không xa, nó ở bên hấn như bóng với hình, không lúc nào không nhắc hấn nhớ đến những chuyện mà hấn muốn quên đi bằng trăm phương ngàn kế.

Khấu Đ ồng dán xong bút kí thì cuộn người lại, ôm lấy chân mình, một bàn tay nắm lấy cánh tay, siết chặt. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới thì ra cũng sẽ có một ngày mình yếu đuối đến thế, đến mức không phân biệt được hiện thực và hư ảo, đến mức bị vây khốn trong cảnh ngộ được tạo nên bởi cái máy do chính tay mình thiết kế, do chính mình tham dự làm ra.

Hấn ng ỡ trong bóng tối, không nhúc nhích, ng ỡ từ lúc ánh sao bên ngoài mờ d ần cho đến khi chân trời trắng bọt một màu bong bóng cá, sau đó bình minh vỡ òa những âm thanh đầu tiên, cả ngã tư đ ầy rẫy những con người vừa thức giấc, đêm dài đằng đẵng qua mất.

Cái gì mới là chân thật? Cái gì là hư ảo?

Khấu Đ ồng nghe ngoài cửa có người rón rén ra ngoài, đoán là người mẹ vẫn sống trong không gian này của mình đang đi mua bữa sáng cho 'cả nhà'.

Hấn nhắc cánh tay tê cứng lên lau mặt, trong lòng nghĩ, nếu lão Quý cũng ở đây thì tốt r ỡ.

Sau đó hắn với chiếc gương hơi mờ trên giá sách, đối diện với khuôn mặt mệt mỏi tái nhợt của mình hồi lâu, đoạn nhắm hai mắt lại. Đến lúc mở mắt ra, hắn đã treo trên mặt nụ cười tươi rạn rỡ thường ngày, chuẩn bị hoàn tất để bước lên một sân khấu mới.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 24: Tiểu loli PK chú biến thái

“Hôm nay chúng ta phải ra ngoài.” Sau khi ăn sáng xong, Khấu Đằng ôm Mạn Mạn, nhỏ giọng nói với nó, “Đi với chú được không? Chú mua chocolate cho nhóc.”

Mạn Mạn không do dự lấy nửa giây, gật đầu cái rụp.

Hoàng Căn Sâm nói: “Tôi cũng muốn đi.”

Mạn Mạn nói: “Ừ!”

Khấu Đằng nghĩ ngợi cân nhắc một hồi, hẳn là cảm thấy bé tiểu loli quan trọng hơn, thế là quyết đoán chối từ chú quái dị mà nó ghét bỏ, cười tủm tỉm nói: “Mạn Mạn không cho, anh có thể trông nhà bắt chuột.”

Hoàng Căn Sâm: “..... Tôi có phải thuốc chuột đâu chứ.”

Khấu Đằng ngoảnh mặt làm ngơ.

Hoàng Căn Sâm vẫn còn nhung nhớ ‘Kế hoạch Hạt Giống’ mà Khấu Đằng nói tối hôm qua, bốn chữ kia suýt nữa làm cho gã thao thức cả đêm không ngủ được, mãi đến sáng sớm vẫn còn quay vòng vòng trong đầu gã, sắp mãi hết kiên nhẫn của gã đến nơi rồi. Lần đầu tiên gã có cảm xúc bức thiết như thế, vừa bức thiết lại vừa hối hận, biết vậy đêm qua bắt Khấu Đằng nói cho xong đi có phải hơn không, giả vờ bình tĩnh cho ai xem mới được?

Thế là gã gãi đầu, cúi người, để tầm mắt mình song song với Mạn Mạn: “Tiểu mỹ nữ ơi.....”

Mạn Mạn nhìn Hoàng Cẩn Sâm bằng ánh mắt thù sâu như biển. Gã âm thầm rơi lệ trong lòng, nghĩ bụng chẳng phải chỉ là không ôm nó thôi sao, ở đâu ra con cái nhà nào bảy tám tuổi vẫn còn muốn người khác ôm, chưa tốt nghiệp trường mầm non hả?

Gã nở nụ cười đáng khinh chính hiệu sói già dụ dỗ Cô Bé Quàng Khăn đỏ, xoa xoa tay, nịnh nọt nói: “Con xem, con tám tuổi rồi nha, tám tuổi là lớn rồi đó, phải học cách sống độc lập, sao còn có thể bắt người ta ôm được chứ? Thế là không đúng đâu, chú chỉ muốn bồi dưỡng ý thức độc lập của con thôi, thế là muốn tốt cho con mà!”

Chiều này đem ra lừa bé loli nhà khác thì được, chứ muốn lừa bé loli thiên tài Mạn Mạn nhà này là tuyệt đối không ăn thua.

Nó bĩu môi, lườm gã, chẳng buồn nói năng gì.

Hoàng Cẩn Sâm nghĩ bụng, tiên sư, phiền thế, sao trên đời lại có người muốn sinh con không biết?

Sinh con thì sinh con! Lúc có bầu sao không chú ý một tí, phải mặc quần áo chống phóng xạ, lên mạng ít thôi, đừng có động tí là đến gần nguồn sóng nọ sóng kia nữa! Nếu không ai cũng sinh ra tiểu quái thai thế này thì sống thế nào?

Như thế đọc được gì đó trong ánh mắt gã, Mạn Mạn đột nhiên lại khóc òa lên, xoay người bấu chặt góc áo Khấu Đổng muốn chui vào lòng hắn. Hoàng Cẩn Sâm chết chìm trong ánh mắt lên án tố cáo của cả đám quần chúng vây xem, nhất thời cảm thấy áp lực như núi.

Mạn Mạn nói: “Cháu ghét chú ấy! Chú ấy là người xấu!”

Khấu Đổng lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Đúng!”

Hoàng Cẩn Sâm ưu thương ngẩng đầu bốn mươi lăm độ góc trần nhà, nãy nê thốt lên: “Con người tốt xấu gì cũng có tự tôn, hai vị đại gia có thể đừng nói xấu ngay trước mặt tại hạ thế không?”

Mạn Mạn nói:“Chúng ta không cho chú ấy đi theo!”

Khấu Đ ồng không chút do dự vứt bỏ cựa chiến hữu, kiên định gặt
đ ầu:“Được!”

Hoàng Cẩn Sâm đáng thương năn nỉ:“Khấu lão đại.....”

Khấu Đ ồng giả vờ không phát hiện. Mạn Mạn lại ló đ ầu ra khỏi lòng
hắn, he hé bàn tay che mắt, đằng sau bàn tay ấy là đôi mắt tinh ranh ráo
hoảnh.

Tía má ời, xem đi xem đi, mới có bao nhiêu thời gian? Vừa tìm được
ngọn núi có thể dựa vào làm nũng là con ranh chỉ biết cắn kẹo que răng rắc
như người máy kia đã biết giả vờ khóc r ồi này!

Đúng là học cái tốt ba năm, học thói hư ba ngày mà!

Hoàng Cẩn Sâm hít sâu một hơi, quyết đoán nói:“Chú biết sai r ồi, thế
này đi, hôm nay đi siêu thị con thích cái gì thì mua cái đó, chú trả ti ền,
được không nào?”

Mạn Mạn quay đ ầu sang nhìn gã bằng ánh mắt ngây thơ vô số tội, hai
giây sau nó gặt đ ầu, thâm trầm phán:“Được, mặc cả xong, coi chừng cóm.
Đến thời điểm chúng ta gặp nhau ở bến cảng, ti ền trao cháo múc!”

Hoàng Cẩn Sâm:“.....”

Khấu Đ ồng:“.....”

“Cháu học ở đâu thế?” Khấu Đ ồng hỏi.

“Trong tivi.” Mạn Mạn trả lời.

Chú biến thái PK bé loli, thảm bại.

Chỉ mấy phút sau ba người hai lớn một nhỏ đã xuống đến đường cái.
Trên đường người qua kẻ lại tấp nập vội vàng, những hàng ăn sáng vô
cùng đông khách, khói trắng cuồn cuộn theo mùi thức ăn tỏa ra khắp

nơi, nhìn qua chẳng khác gì so với ‘bên ngoài’, nhưng nói là giống thì lại không hoàn toàn giống. Hoàng Cẩn Sâm nhìn hai người đi bên cạnh, một chút cảm giác không hòa hợp khiến cho lòng gã dấy lên hoang mang.

Đưa nhóc ranh khó chơi đi siêu thị mua đồ ăn vặt cùng một người khác...ý tưởng này vừa nảy ra làm cho Hoàng Cẩn Sâm thoát cái biến thành nhi đồng thiếu năng vừa học đặt câu, nhai đi nhai lại cái câu ấy hồi lâu vẫn không hiểu ý nghĩa của nó là gì.

Mà khi gã nhớ ra mình với họ vừa ở cùng một chỗ, vừa mới bước ra khỏi cùng một cái bàn cơm thì lại càng khó có thể tin tưởng.

Gã như đưa trẻ lần đầu tiên nếm vị kẹo đường, vừa lạ lẫm lại vừa cần thận nhấm nháp hương vị ngọt ngào ấy, mãi đến khi đầu lưỡi tê cứng vẫn không chịu bỏ ra.

Khấu Đồng đang quan sát người đi đường, còn tiện tai mua một tấm bản đồ ở quầy bán báo nhét vào trong túi, xem ra đây mới là nhiệm vụ chính để hấn ra ngoài.

Bảy chủ thể ý thức, nếu tính cả hai người là hấn và Hoàng Cẩn Sâm, cộng thêm lão Diêu, Hà Hiểu Trí, Mạn Mạn nữa mới được năm người, còn hai người nữa giờ đang ở đâu?

Sau một đêm mất ngủ, Khấu Đồng đã hơi hiểu một chút về cái chương trình viết lỗi của mình, hấn từng thiết kế nơi này là một cơ sở tự động đi đầu trị. Nó sẽ tự động cung cấp thân phận và vai diễn cho mỗi người vào đây, thế nhưng thân phận thế nào và vai diễn ra sao thì năm đó hấn không làm.

Bây giờ xem ra vì chương trình có chỗ nào đó sai lầm nên nó tự thêm cho mình phần sau luôn, những ý thức chủ thể bị lôi vào có thể muốn gì được nấy.

Ví như hấn gặp được người mẹ đã mất nhiều năm, Mạn Mạn đột nhiên có thể trao đổi cùng người khác, mà người nhà của lão Diêu (cũng chính là nguyên nhân áp lực của ông ta) tự nhiên biến mất tiêu luôn.

Tình huống của Hà Hiếu Trí còn chưa rõ ràng, nhưng chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Dựa theo thời gian nhận thức của chủ thể khác nhau, tốc độ phân tích có nhiều khác biệt, thành ra thời gian để họ gặp được ‘tình cảnh’ mà mình cần cũng mỗi người mỗi kiểu. Mạn Mạn chỉ là một đứa bé, ý thức của hắn và lão Diêu đều từng tiến vào máy chiếu nên tốc độ phân tích sẽ nhanh hơn người khác một chút.

Cơ mà nếu thế... ý thức của Hoàng Cẩn Sâm cũng đã được hệ thống ghi lại, hiện tại gã đang ở trong tình huống nào nhỉ?

Khẩu Đồng dõi theo Hoàng Cẩn Sâm. Lúc này hai người đang hộ tống Mạn Mạn dạo quanh siêu thị. Mạn Mạn đẩy một chiếc xe không thấp hơn mình là mấy, quán triệt đến cùng phương châm ‘thích gì mua nấy’ của Hoàng Cẩn Sâm, vừa đi vừa vơ cookie, chocolate, các loại kẹo, kem thập cẩm, thạch trái cây, còn có một con gấu bông mắt híp cao hơn cả người lớn.

Vẻ mặt của Hoàng Cẩn Sâm thuyết minh đầy đủ hai chữ: đau trứng.

Đột nhiên, Mạn Mạn đang ném đồ vào xe vui quên trời đất dừng khựng lại, hướng đôi mắt trong vắt sang một bên. Bọn họ phát hiện ra một con chuột trong góc khuất.

Biểu cảm của con chuột nhân tính hóa một cách quái gở. Y hết một kẻ rình coi bị phát hiện, nó sợ tới mức cứng đờ người đảo mắt như rang lạc, móng vuốt run lên.

Sau đó nó vội vàng lủi vào kẽ dưới kệ hàng, Mạn Mạn nói: “Nó muốn chuồn.....”

Chữ “kia” còn chưa ra khỏi miệng, Mạn Mạn đã thấy một chiếc kẹo que trong xe đẩy của mình bay vèo đi như đạn bắn. Kẹo phi trúng con chuột phát ra âm thanh chát chúa, con bé nháy mắt mấy cái, quay sang Hoàng Cẩn Sâm làm động tác tán thưởng.

Hoàng Cẩn Sâm dời ánh mắt khỏi con chuột chết, liếc đến Mạn Mạn, bảo nó: “Cừ lắm, Chuột rada.”

Mạn Mạn nghĩ nghĩ một hồi, trả lại chú biến thái một câu: “Cừ lắm, Chuột sát thủ.”

Ba người vội vàng về nhà, cả đường đi luôn phải cẩn thận đề phòng lũ chuột theo dõi. Sau khi về đến nơi, Khấu Đồng đặt Mạn Mạn cùng với đồng đội nó càn quét ở siêu thị lên sofa, nó thuần thục ôm lấy tivi của nó.

Bác sĩ Khấu nói khẽ với Hoàng Căn Sâm: “Đi theo tôi.”

Hai người cùng nhau vào thư phòng.

Hoàng Căn Sâm nhìn hắc treo tờ bản đồ lên thì nhú mày. Đó không phải là bản đồ của bất cứ quốc gia hay vùng lãnh thổ nào gã từng thấy qua, chỉ có một mảnh đại lục nối với một hòn đảo nhỏ, còn lại không vẽ gì nữa, xét từ không gian hữu hạn thì đó hẳn là đại dương mênh mông.

Khấu Đồng mở bút kí của mình ra lật đến một tờ, trên đó là một trang bản đồ vẽ tay, bức vẽ đó giống tấm bản đồ trên tường đến mức khiến người ta sửng sốt.

“Đây là cái gì?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Bản đồ hoặc..... đối với chương trình tạo ra không gian mà nói.... thì là tọa độ.” Khấu Đồng nói, “Có một phương pháp tính toán rất phức tạp, tôi định dùng máy tính cá nhân trong phòng mình mô phỏng nó ra, như vậy thì chúng ta sẽ nắm chắc hoàn cảnh xung quanh hơn một chút.”

Hắc nhú mày: “Bây giờ tôi không xác định được ‘kẻ xâm nhập’ mà Mạn Mạn nói rốt cuộc có ý gì. Máy chiếu có độ dung hợp rất cao, mọi thứ trong không gian đều được tạo nên từ hình chiếu ý thức chủ thể. Bản thân thiết bị của tôi không sản sinh dịch ý với con người bên trong nó, nếu không phải do virus thì rất có khả năng là.....”

“Cái gì?”

“Đối tượng mà lũ chuột kia thề chết trung thành là một trong bảy người.”

Hoàng Cẩn Sâm không hiểu lắm mà trăn mặc nhìn Khấu Đổng cúi người viết viết vẽ vẽ trên tấm bản đồ. Lúc này gã vô cùng muốn thô bạo ngắt lời Khấu Đổng để hỏi cho rõ vấn đề mình vẫn canh cánh trong lòng, song lại không thể cho phép mình làm thế, thành ra đành phải khống chế tất suất hơi thở rồi đứng dựa tường im lặng như người vô hình—đây là một trong những hạng mục cơ bản được huấn luyện nghiêm khắc nhất.

Khấu Đổng cũng như thế đã quên bég có một người sống sờ sờ tồn tại bên mình, hẩn chăm chú phân tích bản đồ, thi thoảng lại dừng một chút để tính toán và ghi chép.

Hoàng Cẩn Sâm tập trung ánh nhìn vào bản đồ cùng hẩn, bất chợt, hai mắt gã mở to, hô hấp vững vàng bỗng trở nên dồn dập, tấm lưng nửa tựa trên tường phút chốc thẳng băng. Gã chỉ vào hình đại lục trên tấm bản đồ mà nói: “Đó là...”

Bản đồ rất chi tiết, một mặt biểu thị rõ ràng từng con đường nhựa và tuyến đường sắt, một mặt vẽ hình nổi của núi non sông ngòi màu sắc sặc sỡ làm tất nhìn của Hoàng Cẩn Sâm bị ảnh hưởng, cho nên từ nãy tới giờ gã mới không nhận ra được hình dạng quá mức quen thuộc của nó.

Nó mang hình dạng của một hạt giống, mà đảo nhỏ bên cạnh chính là chiếc lá.

Hình vẽ này cơ hồ bao trùm toàn bộ tuổi thơ của gã, đây là.....

“Đúng vậy, là Hạt Giống.” Khấu Đổng dừng lại, đứng lên, dùng ánh mắt còn phức tạp hơn cả ánh nhìn của Hoàng Cẩn Sâm để đánh giá tấm bản đồ nọ.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 25: Ta là ai?

“Khi còn nhỏ tôi đã thấy kí hiệu này ở nơi mình sống.” Hoàng Căn Sâm vươn tay ra từ đằng sau Khấu Đờng, đầu ngón tay vẽ theo hình dáng bản đồ, “Thầy hướng dẫn nói với tôi đó là một Hạt Giống.”

Hơi thở rất nhẹ của gã phả vào sau tai Khấu Đờng, hai người gần như áp sát vào nhau, vậy mà chẳng hiểu sao lại không hề ám muội.

“Thầy hướng dẫn giống như bảo mẫu vậy, phụ trách nuôi lớn đám nhỏ chúng tôi, dạy nói chuyện và kiến thức vỡ lòng.” Khi Hoàng Căn Sâm nói những chuyện này, vẻ mặt gã không phần nộ, không uể oải cũng không hoài niệm, chỉ mơ hồ có chút hoang mang, “Tôi nhớ rõ khi đó xung quanh mình có rất nhiều trẻ con, mỗi người có một gian phòng riêng. Bình thường chúng tôi bị quản chế rất chặt, cuộc sống sinh hoạt cũng quy định cực kì nghiêm khắc. Mọi người thường xuyên đổi chỗ ở, cơ bản chẳng có cơ hội mà tiếp xúc với nhau.”

“Sau này lớn lên một chút thì tôi không thấy thầy hướng dẫn đâu nữa. Tôi bị đưa tới một nơi xa lạ tiến hành huấn luyện khép kín, huấn luyện theo cơ chế đào thải, người xung quanh cứ đổi xoành xoạch y như cái đèn kéo quân vậy.” Hoàng Căn Sâm ngả về phía sau tựa vào bàn của Khấu Đờng, đung ngã chiếc ống bút trên đó. Trong ống bút rơi ra một đồng thứ tùm lum, trừ bút ra chẳng thiếu cái gì.

Hoàng Căn Sâm nhướn mày thần nhiên lục xem, phát hiện trong đó không chỉ có thẻ tích lũy trong gói mì ăn liền và quà vật mà không ngờ còn có cả một lá thư tình vừa nhìn đã biết là của một nàng học trò chưa lớn.

Hoàng Căn Sâm không nhịn được im lặng cười lên khiến cho đường nét ngang tàng trên khuôn mặt gã dịu dàng đi không ít. Khấu Đờng chẳng

chút để ý, bảo: “Đừng có mà cười, tình nhân trong mộng thừa ban đầu của tôi viết đấy.”

Hoàng Cẩn Sâm mở to hai mắt nhìn hắn: “Bác sĩ Khấu nè, một nhân viên chăm sóc cộng đồng thuần khiết như cậu có thể đừng có thiên tình sử phong phú như vậy không?”

Khấu Đồng nói: “Nhân viên chăm sóc cộng đồng cũng có một thuở thiếu thời xanh tươi như hành lá mờ.”

Hoàng Cẩn Sâm bóp cổ tay thở dài nẫu ruột: “Giời ạ, mẹ nó chứ đúng là chỉ hận gặp nhau quá muộn. Không kịp nhổ hành lá xanh non từ trong nôi, giờ nó biến thành củ cải già trắng hoa mất tiêu rồi.”

Khấu Đồng tiếp tục nói: “Giờ tôi vẫn nhớ tên của cô ấy đó. Cô ấy tên là X103, cười lên có hai cái lúm đồng tiền, tóc tết bím dài, mỗi lần nhìn thấy tôi đều không nhận được mà muốn giật cho một phát.”

Hoàng Cẩn Sâm sững sốt.

Khấu Đồng nói: “Chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Mẹ tôi qua đời từ mười lăm năm trước. Lúc đó tôi rõ ràng không có khả năng sống độc lập, không có người giám hộ, ngày một ngày hai cũng chưa liên hệ với thân nhân khác được, thế là bị đưa tới cô nhi viện trong vùng. Sau này chẳng hiểu thế nào mà bị chọn ra làm một chuỗi thí nghiệm không biết tên, cuối cùng được một nhóm người mang đi.”

Hoàng Cẩn Sâm nhẹ giọng hỏi: “Sau nữa thì sao?”

Khấu Đồng do dự một lát: “Tôi không thể nói rõ ràng xác thực cho anh được, bởi vì lúc đó tôi bé quá, cảm xúc lại không quá ổn định, rất nhiều ký ức hẳn là sau này tôi mới động tay vào dựng lại chứ không phải thật sự là tình hình năm ấy.”

Hoàng Cẩn Sâm gật đầu, khi Khấu Đồng dùng thái độ khách quan để nói chuyện toát ra cảm giác tin cậy và hấp dẫn đến kì dị, làm cho người khác bất giác tin tưởng y.

“Cũng là một thầy hướng dẫn, cũng là một đám bạn đồng lứa trong những ô vuông khác nhau.” Khấu Đồng quay đầu nhìn sâu vào ánh mắt của Hoàng Căn Sâm, trong khoảnh khắc đó, trong ánh mắt của hai người họ phẳng phất có gì đó giống nhau tới không ngờ, như thể trong hai cơ thể bất đồng chảy xuôi cùng một dòng máu lạnh căm và thần bí.

“Nhưng mà tôi không giống anh.” Khấu Đồng nói, “Lúc tôi tới đó tuổi đã không còn nhỏ, về lý mà nói không cần thầy hướng dẫn dạy tôi nên ăn cơm, mặc quần áo, nói chuyện, viết chữ... thế nào, tôi chỉ ở phòng nhỏ trong Hạt Giống có hơn một tháng mà thôi.”

Hoàng Căn Sâm rốt cuộc nhìn hết nổi, xen mồm hỏi: “Một tháng mà cậu đã có bạn gái rồi.”

Khấu Đồng nói: “Anh giai, chúng ta nói chuyện chính trước cái đã được không?”

Hoàng Căn Sâm vội gật đầu: “Được được, ngài nói, ngài nói tiếp.”

Khấu Đồng tiếp lời: “Đúng, đúng là tôi quen biết em dâu đầu tiên của anh trong một tháng này. Lũ trẻ xung quanh đều bị quản thúc nghiêm ngặt giống như anh, hàng xóm lại thường xuyên dõi người cho nên không thường chủ động trò chuyện cùng người khác. Cơ mà tất cả những chuyện đó đều không ngăn cản được tâm tính thiếu niên rộn ràng vì gái đẹp của tôi nha.”

Hoàng Căn Sâm nhất thời cảm thấy không còn muốn nói cái gì hết nữa... Từ sau khi quen biết thằng cha Khấu Đồng bên ngoài thơm tất chỉnh tề bên trong mất nét có trình độ này, gã phát hiện ba tác lười múa mép ra hoa của mình thường xuyên thất nghiệp, đúng là gặp phải kì phùng địch thủ.

Sau đó chỉ nghe thấy tên bỉ ổi họ Khấu nói tiếp: “Lần đầu tiên, tôi thừa dịp không ai chú ý cho đoản tiếp mạch điện trong phòng, kết quả vì rò điện mà cầu chì tự cháy, cầu dao tự ngắt, chả làm được cái gì nên hờn mà còn suýt nữa bị phát hiện. Vì thế tôi rút ra kinh nghiệm, lại thử lần thứ hai.”

Hoàng Cẩn Sâm cho rằng bác sĩ Khấu thời “trẻ trâu” nhất định là một phần tử khủng bố khiến người ta lạnh gáy sờn da gà hơn Mạn Mạn nhiều.

“Tôi lôi điện trở trong siêu đun nước ra, đốt, sau đó nhét vào chõng sách để trên bàn gỗ, chẳng mất bao lâu khói đã bốc lên.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn hẩn bằng ánh mắt ca ngạo không chút tiếc rẻ.

Khấu Đồng nở nụ cười: “Khói bốc mù mịt trong hành lang, chuông báo cháy rú inh ỏi, một đám nhân viên chữa cháy xông vào, tất cả đám trẻ trong các gian phòng vuông đều được sơ tán ra ngoài trong cảnh tối đèn tắt lửa, rốt cuộc tôi cũng có cơ hội móc nối với X103 rồi.”

Nét tươi cười trên mặt y chậm rãi thu hồi, biểu cảm trở nên nghiêm túc: “Chính từ chỗ cô ấy mà tôi biết về Hạt Giống rồi suy đoán ra không ít chuyện. Lúc chúng tôi mới tới đầu phải trải qua rất nhiều thí nghiệm, tôi phát hiện sau mỗi lần thí nghiệm sẽ có vài đứa chuyển đi.”

Hoàng Cẩn Sâm cẩn thận ngẫm nghĩ: “Đúng là có chuyện như vậy, sau đó?”

“Tôi đoán đó là một cách sàng lọc.” Khấu Đồng nói, “Vì thế tôi và X103 thương lượng ra một biện pháp. Chúng tôi ở gần nhau, cửa sổ đầu khóa chặt, nhưng may mà vì để đám trẻ trưởng thành khỏe mạnh nên không bị kín mà chỉ dùng thủy tinh trong suốt. Chúng tôi tính góc độ, lúc không gặp trực tiếp được thì dùng một chiếc gương nhỏ để truyền tin tức bằng ám hiệu.”

Hoàng Cẩn Sâm khoanh hai tay trước ngực nghiêm túc lắng nghe, trong lòng nghĩ đứa nhỏ Khấu Đồng này hơi bị yêu nghiệt đấy, mới bé tí mà đã có tài năng chất mật vụ đẳng ngăm Trùng Khánh rồi.

“Việc này kéo dài khá lâu. Chúng tôi liên tục thay đổi địa chỉ, không ngoài sở liệu là tôi và X103 vẫn ở cạnh nhau, có đi đâu chúng tôi không rời khỏi căn cứ Hạt Giống mà là càng không ngừng tiến hành các thí nghiệm.”

Hoàng Cẩn Sâm cau mày: “Vì sao tôi lại không chuyển nhà lần nào nhỉ?”

“Khả năng là vì đặc điểm cá nhân của anh quá nổi bật.” Khấu Đồng nói, “Theo như anh miêu tả, hẳn là từ rất nhỏ anh đã rời khỏi ‘Hạt Giống’ đi tham gia huấn luyện rồi. Tôi đoán ‘Hạt Giống’ hẳn là một căn cứ chuyên bồi dưỡng con người trên phương diện nào đó như một trụ sở bí mật vậy. Họ mang những đứa trẻ có tiềm chất mà không người giám hộ tới đó, tiến hành thí nghiệm, cuối cùng lựa chọn cho chúng một phương án phát triển để biến chúng thành một dạng người đặc biệt.”

Hoàng Cẩn Sâm trầm mặc, sau đó gã mở phong ‘thư tình’ mà X103 viết cho Khấu Đồng, nhìn mãi những nét chữ trẻ con xiên xẹo kì lạ nửa ngày mới hỏi: “Trên này viết cái gì đây?”

“Là ám hiệu.” Khấu Đồng nhận lấy tờ giấy viết thư, trên mặt gợn lên thần tình hoài niệm, “Dùng số lượng từ bất đồng ở mỗi câu mô phỏng mã Morgan truy vấn đạt thông tin.”

Hoàng Cẩn Sâm bấy giờ đã bình tĩnh lại, gã gật đầu: “À, Mật Vụ ver thiếu niên, cô ấy nói gì đó?”

“Chúng ta bị phát hiện.” Khấu Đồng nói, “Đây là tin tức cuối cùng cô ấy để lại cho tôi. Hôm sau hai người bọn tôi bị cách ly, ngủ một giấc tỉnh lại tôi đã bị trục xuất khỏi ‘Hạt Giống’ để nhận huấn luyện, Chung tướng quân chính là giáo luyện của tôi. Về phần X103, về sau tôi không còn gặp lại cô ấy nữa.”

Hoàng Cẩn Sâm suy nghĩ: “Với tư chất của cô bé đó thì có khi bây giờ đang ở nước nào đó làm mỹ nữ gián điệp rồi cũng không chừng.”

Khấu Đồng mãi sau mới thấp giọng nói: “Ai biết được? Có lẽ thế.”

Hai người đồng thời im lặng không nói, một lát sau, Khấu Đồng bỗng cời chiếc sơ mi đang mặc, trên xương bả vai của hắn, Hoàng Cẩn Sâm nhìn thấy hình vẽ Hạt Giống. Gã kim lòng không đậu ấn ấn sau lưng mình, ở

nơi đó cũng từng có một hình vẽ y hệt thế, có đi đầu về sau tiến vào Utopia nằm vùng, vì nhiệm vụ đặc thù nên mới bị giấu đi.

“Mãi đến rất lâu về sau tôi mới biết được chân tướng về Hạt Giống.” Khấu Đổng nói, “Khi đó tôi đã có quyền hạn tối cao ở căn cứ ST, có thể tìm đọc rất nhiều tài liệu trước kia không được thấy.”

“Là cái gì?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Cấy gen.”

Hoàng Căn Sâm nhú mày, vì thế Khấu Đổng giải thích cẩn thận: “Anh cũng biết ở thời kì đó là thời điểm bùng nổ các quan điểm về ‘Vô số khả năng tiến hóa của con người’ trong Nhân Chứng Học, qua đó đã sản sinh ra một vài kết quả điên cuồng tỉ như chủ nghĩa khủng bố khoa học kĩ thuật Utopia. Mà cấy gen là một quan điểm khác thời kì bấy giờ. Họ đưa ra giả thiết, nếu căn cứ vào một số đặc điểm nổi trội biểu hiện ra ở một đứa trẻ mà cấy vào mẫu gen thích hợp của một nhân vật phi thường trứ danh trong lịch sử, liệu có thể khai quật ra tiềm năng con người trong phạm vi lớn hơn, có thể khiến cho nó vượt xa người thường ở một mặt nào đó hàng vô số lần để trở thành ‘siêu nhân’ hay không?”

Hoàng Căn Sâm cảm thấy một luồng khí lạnh bốc lên trong dạ dày, đôi tay quý giá của cự tay súng bắn tỉa có tố chất tâm lý tốt đến mức không giống người thường, thế mà lại run lên nhè nhẹ.

Lời nói tiếp theo của Khấu Đổng chẳng khác nào một câu tuyên án lạnh ngắt đánh thẳng vào người gã, Khấu Đổng nói: “Phải, Hạt Giống chính khâu thực nghiệm cực kì quan trọng trong kế hoạch cấy Gen, có đi đầu tựa hồ cũng không thành công cho lắm. Sự tinh vi của cơ thể người là thứ mà họ không tài nào tưởng được, rất nhiều đứa trẻ xuất hiện phản ứng bài xích Gen. Khi cơ thể xuất hiện thể Gen không hài hòa, nó sẽ tự động thanh lý ra bên ngoài. Nhiều người sinh ra đủ loại vấn đề chứng ngại nhân cách, tổn thương não bộ... Trường hợp thành công chỉ có vồn vện mấy người mà thôi, cho dù trước khi cấy Gen, căn cứ đã làm đủ loại kiểm tra với những đứa trẻ bị mang ra làm vật thí nghiệm thì kết quả vẫn không đổi.”

“Tư liệu thí nghiệm trước nay vẫn là tuyệt mật, tôi cũng chỉ được tiếp xúc một phần nhỏ trong một cơ hội tình cờ, nghiên cứu và nghiệm chứng suốt nhiều năm mới chạm đến được viền ngoài của chân tướng.” Khấu Đồng liếc nhìn Hoàng Căn Sâm, “Song cũng không cần lo lắng, anh tự do rồi. Ngay ngày đầu tiên Máy chiếu được đưa vào sử dụng tôi đã tự do. Chuyện tôi làm được cho là xứng đáng với đoạn gen nằm trong cơ thể mình. Còn anh, sau sự kiện Utopia, bọn họ chịu để anh điểm danh vào ST ăn không ngủ nghỉ ắt hẳn cũng là chấp nhận đơn xin về hưu của anh rồi...”

“Tự do?” Hoàng Căn Sâm đột nhiên ngắt lời hắn, giọng nói của gã sắc lạnh để lộ ra hơi thở tội cùng nguy hiểm, sau đó gã cúi đầu cười lên, giống như một con chim báo đêm không lành lui tới trong đêm tối, “Cậu nói tôi...tự do?”

Sống nhiều năm như vậy, đến bản thân là ai cũng không biết rõ, làm sao có thể tự do?

Một con người làm thế nào để phân biệt mình tồn tại khác với những con người khác? Là thân thể sao? Là cơ quan trong cơ thể sao? Là ý thức sao? Hay là DNA? Đến cả Gen cũng biến đổi rồi, còn có cái gì...có thể chứng minh ta từng tồn tại?

Khấu Đồng im lặng không lên xoay người đi nhìn đắm đắm vào tấm bản đồ.

Đột nhiên, Hoàng Căn Sâm lao tới ôm chầm lấy hắn như đứa trẻ chết đuối nắm chặt tấm gỗ nổi cuối cùng. Ngón tay gã siết nếp áo hắn nhăn nhúm lại như muốn khảm sâu vào da thịt. Gã ôm chặt đến thế, cả người run bần bật lên, liều mạng hấp thu chút hơi ấm mỏng manh trên người Khấu Đồng, sống chết không để cho cái lạnh trong lòng bao phủ lý trí.

Toàn bộ thế giới dưới chân đầu đã cách gã trôi xa, chỉ có một người này, bọn họ có đồng dạng kí hiệu, đồng dạng trải nghiệm, đồng dạng kí ức và khổ đau, chỉ có người này, mới có thể cùng gã nương tựa lẫn nhau mà sống.

Ta là ai? Hoàng Cầm âm thầm hỏi chính mình____Ta rốt cuộc là thứ gì?

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 26: Ma thuật sư

Khấu Đồng chần chừ một lát, thở dài, đoạn nâng tay lên ôm lấy tấm lưng rộng của Hoàng Cẩn Sâm.

Ở cái nơi hỗn độn chân thật và giả dối này, ở cái nơi mỗi người đều lạc lối trong bản tâm này, Khấu Đồng hỏi chính mình, ai nguyện ý tỉnh lại từ trong mộng đẹp đây? Ai nguyện ý mở mắt ra, đối mặt với thế giới lạnh lẽo không can hệ gì với bản thân đây? Khi tất cả mọi người đều đang mộng du, vì sao một mình ta lại phải thanh tỉnh?

Thế nhưng...chẳng có cách nào.

Khấu Đồng thở dài thật sâu, trong lòng tự giễu nghĩ tuy nơi này có mỹ nam sát thủ chủ động yêu thương nhưng nhớ, có mỹ nữ bất lão tự hiến chiếu hoa, có nhóc con thiên sứ người máy hình người thường xuyên bày trò, nhưng mà...

Con người làm sao có thể biết rõ giả dối mà còn chìm đắm trong ảo cảnh hư vô không tồn tại?

Nếu một con người đến quá khứ chân thật từng xảy ra cũng không dám đối mặt, thì có khác gì tự phủ nhận bản thân đâu?

Nếu mẫu Gen đã bị pha tạp của người khác mà còn muốn phủ nhận ký ức, thậm chí phủ nhận linh hồn, phủ nhận toàn bộ thế giới mình từng trải qua, thế thì có khác gì con đà điểu vùi đầu trong cát, chỉ lộ cái mông bên ngoài đâu?

Nếu khi đôi mắt âm trầm và cái miệng đầy răng nanh lộ ra từ bóng tối, nhân vật chính hét lên một tiếng chôn mình trong chăn giả vờ không nhìn thấy, sau đó trốn mất ngất lịm đi, hôm sau trời lại sáng, mọi người nên ăn

thì ăn nên ngủ thì ngủ..., vậy thì cái đám biên kịch phim kinh dị vắt óc tìm hết cách hù dọa người ta ăn mắm mà sống à?

Ngón tay Khấu Đồng lần theo cột sống của Hoàng Cẩn Sâm chần chập trấn an như vuốt lông mao cho một con thú lớn thụ thương đau đớn___ Bọn họ chỉ có thể cho nhau hơi ấm, thay nhau liếm láp vết thương giống nhau đến kinh người, một chút là tốt thôi.

Đối mặt với thế giới khốn nạn phi thường, chỉ có thể khốn nạn hơn thế giới mới có thể bĩ ối vô địch mà sống sót, đạo lý này bọn họ đều thấu hiểu.

Đúng lúc này, đột nhiên đèn bàn trong phòng Khấu Đồng kêu lên xoẹt một tiếng, lấp lóe, rồi tắt phụt.

Tiếng tivi văng lại từ phòng khách cũng câm bật, cửa phòng sách bị gõ nhẹ, người gõ cửa dùng lực không lớn chỉ như chú mèo khế cào. Khấu Đồng đẩy nhẹ Hoàng Cẩn Sâm, mở cửa, thấy Mạn Mạn ôm tâm hoan gấu bông ngựa cổ lên nói nói: “Mất điện.”

Khấu Đồng đề đầu nhỏ của nó xuống: “Ờ, có lẽ là cháy cầu chì, để chú đi xem một chút.”

Mạn Mạn ngoan ngoãn gật đầu rồi dời ánh mắt sang Hoàng Cẩn Sâm đang đứng đằng sau hắn. Vẻ mơ hồ mờ mịt trên mặt Hoàng Cẩn Sâm còn chưa rút hết, đôi mắt hơi hơi đỏ lên. Mạn Mạn đánh giá gã một hồi rồi phán tỉnh như thánh: “Nè, làm người ấy mà, quan trọng nhất là phải vui vẻ.”

Khấu Đồng vấp phải cái ghế vút dưới đất, tí nữa ngã lộn cổ.

Thần sắc của Hoàng Cẩn Sâm ngày càng phức tạp đến mức vẩn vơ, nghẹn nửa ngày mới phun ra một câu: “Chú không vui, bộ mày đi úp mì cho chú ăn hả?”

Mạn Mạn vui vẻ chạy đến tủ chạn lấy hộp mì ăn liền dâng cao đến trước mặt Hoàng Cẩn Sâm.

Hoàng Căn Sâm: “...”

Khấu Đ ông nhìn mạch điện trong nhà phát hiện cầu chì vẫn ngon lành, cầu dao cũng không đứt. Hấn vốn định ra ngoài hỏi hàng xóm xem có phải tiểu khu cắt điện tập thể hay không thì chợt nhận ra cả bầu trời đã tối sụp xuống.

Khấu Đ ông nghiêng đầu nheo mắt cẩn thận nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện thứ đang bay đến không phải là mây đen bình thường mà giống như một tấm màn đen khổng lồ, nhìn kĩ ra...thứ khiến trời tối xuống chẳng ngờ lại là chi chít những con quạ đen.

Khấu Đ ông không lộ mặt mà lặng im tới bên cửa sổ, một tay đút vào túi áo, nhúu mày quan sát tình hình.

Hấn thấy những ngọn đèn trong thành phố sáng lên từng trảng, chỉ trong nháy mắt đèn đuốc nhân gian phủ kín cả đất rộng mênh mông như ngày đã trở về đêm, sau đó, những ánh đèn đó tắt phụt dần dần, từng đốm sáng như sao xa tựa hồ vân nhẹ ngón tay là có thể dập tắt.

Theo đó mà đến, là bóng đêm vô biên.

Đáng sợ hơn là đàn chim bay qua che kín cả bầu trời, vậy mà không hề phát ra một tiếng chim hót.

“Làm sao vậy?” Hoàng Căn Sâm dất Mạn Mạn từ phía sau đi tới.

“Suyt.” Khấu Đ ông giơ ngón tay ra dấu, ánh mắt vẫn ngó đăm đăm ngoài cửa sổ, “Đừng kinh động người khác... Anh nhìn kia.”

Hấn giơ tay chỉ một phương hướng, chỉ thấy trên con đường ngựa xe như nước, mọi người mỗi người một phách chẳng ai nghe ai, đèn xanh đèn đỏ không sáng, xe cộ ch ãng ãng đông tắc nghẽn. Người đi đường chửi mắng nhau, nôn nóng, gọi điện thoại hoặc ng ồi thẳng xuống ven đường mua đồ ăn, tất cả đều bình thường đến mức khác thường như thể không hề phát hiện chuyện lạ trên trời.

“Quạ đen?” Hoàng Căn Sâm nhướn mày.

“Chỉ có người đặc biệt mới thấy được quạ đen.” Khấu Đồng nhẹ nhàng mà nói.

Đúng lúc này, cửa phòng Diêu Thạc bật mở, người đàn ông trung niên biểu cảm trân trọng bước ra ngoài: “Chuyện gì thế này? Ngoài kia có cái gì vậy?”

Hà Hiệu Trí cũng theo ra, tuy rằng nó vẫn ỉu xiu như cũ, không nói nửa lời.

“Là ma thuật sư.” Mạn Mạn nói.

“Được rồi nhóc con, từ hôm nay trở đi không được xem hoạt hình rẻ tì nhũn nữa.” Hoàng Căn Sâm thở dài, “Mỗi ngày kiên trì xem tin tức và dự báo thời tiết cho chú, báo chí chỉ có thể đọc nhật báo Nhân Dân mà bảo đảm tâm hồn trong sáng thuần khiết để ô nhiễm của nhóc không bị tha hóa đi.”

“Ma thuật sư hắc ám có thể đi đâu khiến quạ đen và đàn chuột.” Mạn Mạn nói tiếp. Cả phòng đều là người lớn, nó nói chuyện luôn phải ngẩng đầu, có lẽ là vì hiệu ứng ánh sáng, ánh mắt nó như bị phủ lên một tầng trong suốt thoát nhìn có chút mờ lung, “Từ bên kia tới, bên kia là đảo Vô Danh.”

Nó vươn tay chỉ một phương hướng.

Khấu Đồng ngẩng đầu xồm xuống: “Sao cháu biết là đảo Vô Danh?”

“Trên bản đồ viết.” Mạn Mạn nói, “Lúc chú mua bản đồ cháu xem qua đấy.”

“Ma thuật sư là ai dạy cháu?” Khấu Đồng hỏi.

“Ta thấy được mà.” Mạn Mạn nhỏ giọng nói, “Một người đàn ông mặc áo choàng giống như đi ra từ trang giấy vậy đó, trên áo thêu hoa nguyệt

quý, trong tay còn cầm một bông hoa trắng thơm ời là thơm nữa.”

“Làm sao thấy được?”

“Cháu cũng không biết.” Mạn Mạn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau đó quay sang ngó Hoàng Cẩn Sâm, nói, “Cháu còn thấy hấn đang khóc, hấn biến thành một đứa trẻ con lớn khoảng bằng cháu này, cầm trong tay một hạt... hạt...”

“Được rồi, chú biết rồi.” Khấu Đồng sợ sau khi nó phun ra hai chữ “Hạt Giống” sẽ bị Hoàng chuyên gia giết người diệt khẩu.

Điều Thạc dùng ánh mắt quý dị nhìn Hoàng Cẩn Sâm. Hoàng Cẩn Sâm lấy ánh mắt sắc lẹm lườm Mạn Mạn, thoát nhìn thực sự giống như muốn lôi nó ra giết người diệt khẩu.

Sau đó gã không nói không rằng vòng qua Mạn Mạn đi vào phòng mình, lát sau khiêng một cái bọc ra. Căn cứ kích thích của thứ kia thì Khấu Đồng đoán rằng trong đó cất thứ hung khí có thể một phát bắn toác đầu người khác.

“Đi.” Hoàng Cẩn Sâm không quay đầu lại nói với Khấu Đồng, cả người tỏa n ừng nặc hơi thở thô phỉ, “Chúng ta ra ngoài bắn rơi thằng cha hoa hoét kia xuống, dạy cho nó biết làm hoa si cũng phải có nguyên tắc.”

Khấu Đồng nghĩ tới thói quen phi thường không tốt của loài chim_____ Chúng nó thích nhất là tùy tiện ị bậy. Hấn ngẩng đầu nhìn trời, thấy đại quân quạ đông nghìn nghịt kết bè kết đám như tranh suất về quê ngày tết thì cảm thấy da đầu tê rần lên. Hoàng Cẩn Sâm đứng phía trước không xa nhìn hấn bằng ánh mắt đàng đàng sát khí, ý là cậu còn không đuổi theo mau? Dừng dằng ở đó làm gì?

Khấu Đồng đành lấy chìa khóa xe trong phòng khách: “Mẹ, con lái xe ra ngoài một chuyến nhé.”

Mẹ Khấu điếc không sợ súng: “Ừa, mua ít thức ăn về, nhớ mua ba cân nhân thịt nữa, trưa ăn sủi cảo đó.”

Khấu Đồng: “...”

Mẹ Khấu như sực nhớ ra cái gì, lại bảo: “À đúng rồi, mẹ hết sữa rửa mặt, mua cho mẹ một tuýp luôn nha.”

Khấu Đồng nhìn khuôn mặt vĩnh viễn trẻ trung không lớn của mẹ, bất lực nói: “Mẹ có muốn con mua cho một gói băng vệ sinh luôn không?”

Mẹ Khấu không chút do dự: “Muốn!”

Khấu Đồng đen mặt lấy chìa khóa lái xe đi.

Hai người lái xe hướng thẳng tới đảo Vô Danh. Khấu Đồng vòng vèo trong ngõ nhỏ vô cùng có kỹ xảo, tránh khỏi đường lớn đang loạn như nãi cháo. Hoàng Căn Sâm ngồi trên ghế phó lái, trên đầu gối bày tấm bản đồ chẳng biết lấy khỏi phòng sách từ lúc nào. Đang ngồi yên, gã đột nhiên chỉ vào một điểm trên bản đồ “Đến tháp truyền hình đi.”

Khấu Đồng nghiêng đầu nhìn gã một cái.

Hoàng Căn Sâm nói: “Đây là điểm cao nhất bên cạnh đảo Vô Danh, tôi thích chỗ cao, cũng tiện xem xem thằng cha đang giả thần giả quỷ kia ở nơi nào.”

Khấu Đồng hỏi: “Nếu tên kia cũng thích chỗ cao thì sao?”

Hoàng Căn Sâm liếm liếm môi, nhẹ nhàng cười nói: “Một núi không dung hai hổ.”

Khấu Đồng gật đầu: “Tốt lắm, tôi phụ trách đưa anh đến tháp truyền hình, bao giờ anh xong việc thì gọi cho tôi, tôi tới đón.”

Hoàng Căn Sâm nghiêng đầu nhìn hắn: “Bạn gei, cho dù cậu không phải giống cái, nhưng tôi không ghét bỏ đỉnh núi của mình có cậu tồn tại đâu mờ.”

Khấu Đồng thản nhiên lên tiếng: “OK, cảm ơn ý tốt của anh, cơ mà giờ tôi phải đi mua băng vệ sinh cho mẹ đại nhân á.”

Hoàng Cẩn Sâm trềnh mặt một hồi: “Chàng đẹp trai, mẹ đại nhân của cậu rất nghịch thiên, cậu sẽ bị nuôi thành biến thái.”

“Chẳng sao.” Khấu Đổng mua vui trong cái khổ, “Của kia có thể làm lót giày, vừa mềm vừa thấm mồ hôi.”

Hoàng Cẩn Sâm: “...”

Đột nhiên, Khấu Đổng đánh mạnh tay lái, một con quạ đen đâm đầu lao vào kính chắn gió như đạn pháo, sức sinh sinh gào thét mà qua, Khấu Đổng phảng phất có thể nghe thấy tiếng gió lửa qua đôi cánh đập mạnh.

“Không xong, sao chúng ta lại bị phát hiện?” Khấu Đổng thốt lên, sau đó quả nhiên nói gì ứng nấy, ba quả mìn hình quạ liên tiếp lao vào tới như đánh bom tự sát, không kích bắt đầu!

Trên kính chắn gió thủy tinh tức thì xuất hiện một đồng xác chim, lông vũ và chất lỏng bầy nhầy không rõ, cần gạt bị bể gãy, chỉ trong chớp mắt thủy tinh đã có dấu vết nứt rạn như mạng nhện. Hoàng Cẩn Sâm rút súng ngắn trong túi ra.

Trong khoảnh khắc thủy tinh vỡ tan, Khấu Đổng cúi đầu trốn tránh, Hoàng Cẩn Sâm bóp cò, quạ đen trúng đạn rơi xuống đất biến thành một mảnh giấy đen thui.

“Thế nên tôi mới ghét nhất là tàn dư của xã hội phong kiến đấy.” Hoàng Cẩn Sâm vút súng lục sang một bên, lôi súng máy trong bọc ra, nghênh ngang kéo mở cửa sổ chỗ ghế ngồi, gác súng lên vai oanh tạc khoảng không bên ngoài.

“Đờ heo! Hoàng Nhị Béo! Đây là giữa thành phố đấy, người khác có nhìn thấy quạ đen đâu, anh giết chóc âm thầm thôi có được không!” Tiếng gằn nhẹ của Khấu Đổng truyền tới giữa tiếng súng hỗn loạn, “Tí nữa tôi biết giải thích với cảnh sát thế nào? Nói trong khí quản bị người ta nhét pháo kép à?!”

Hoàng Cẩn Sâm lớn tiếng cười rộ lên: “Khấu chuyên gia, chỗ mê người nhất của cậu chính là ở thời điểm khó khăn nhất vẫn có thể nghĩ ra sáng kiến đấy!”

Khấu Đồng trở tay bóp cổ một con quạ đen xông vào trong xe rồi chửi nhỏ một câu sau khi nó đã biến thành giấy, đoạn, hắn lấy bật lửa ra: “Bắn chết chúng nó thì ăn thua gì, tiếp chiêu!”

Hắn vừa giẫm mạnh chân ga vừa vặn tay lái hết cỡ phá tan trận hình đàn chim đông đúc, sau đó nâng tay vút chiếc bật lửa ra khỏi cửa kính thủy tinh đã vỡ thành từng mảnh.

Hoàng Cẩn Sâm lập tức hiểu ý, chuẩn xác bắn trúng nó. Khấu Đồng lái xe nhanh đến khiếp người, trước khi bật lửa nổ tung đã xuyên qua phía dưới nó thoát đi, vụ nổ nhỏ bốc lên lửa lớn, bởi vì đám chim giấy tre già măng mọc liên tục trở thành nhiên liệu cho nó.

Song không hiểu sao chúng nó vẫn cứ lao tới như thiêu thân, từ không trung lao xuống, đàn quạ nghìn nghịt tạo thành hình gió xoáy giữa một trảng khói lửa.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 27: Động lòng

Khụ khụ khụ khụ...” Bác sĩ Khấu cùng Hoàng chuyên gia mặt xám mày tro chui ra khỏi xe.

Bác sĩ Khấu nói: “Tôi cảm thấy mình như vừa chui ra từ đài hỏa táng vậy.”

Hoàng Căn Sâm mặt mũi đầy tro bụi mà không thềm lau, hiển nhiên không cần mặt mũi nữa. Gã tình thâm ý thiết hỏi thủ trưởng lâm thời: “Có cảm giác triền miên khi hai ta ở trong cùng một bình tro cốt không?”

Khấu Đồng nói: “Mịa anh...”

Hoàng Căn Sâm nghe hai cái răng nanh bắt chước khỉ YoYo cười bỉ ổi.

Khấu Đồng nói tiếp: “Lúc ông đây sống đã bị bọn kinh doanh bất động sản ức hiếp đến nỗi phải ở trong cái nhà đơn không khác cái ổ gà, đến lúc chết còn muốn ông đây nằm giường chung hả?!”

Lúc ở nhà Hoàng Căn Sâm sầm mặt cả nửa ngày trời, lúc này rốt cuộc cũng nở nụ cười mây tan trời sáng. Khấu Đồng quay đầu sang tiếc đứt ruột cái xe bị đâm đến không ra hình dạng, bụng nghĩ nhất định phải có bảo hiểm toàn phần đó nhá, không thì xe biến thành thế này làm sao hấn dám về nhà? Vác mặt về để mà ra đường ngủ à?

Đám quạ đen làm từ giấy cũng có biết dẫn cháy, cho dù hai người chúng nó vừa tập kích còn đứng cách đó không xa nhưng chúng nó không làm gì được. Đàn quạ rít gào lao đầu vào đám lửa bốc cao, sau đó biến thành từng mảnh tro tàn tung bay bốn phía như những con bướm đêm. Chuông báo cháy gần đó réo inh ỏi, Khấu Đồng cau mày kéo Hoàng Căn Sâm lên chiếc xe nát bướm: “Chuẩn.”

Xe nổ máy, Hoàng Cẩn Sâm lúc này mới nghĩ ra cái gì, chợt hỏi: “Đúng rồi, ban nãy cậu gọi tôi là gì?”

Khẩu Đồng thần nhiên trả lời: “Hoàng Nhị Béo.”

Hoàng Cẩn Sâm nhú mày nhéo nhéo cánh tay đẩy cơ bắp săn chắc, ngâm ngùi bảo: “Lần đầu tiên tôi có nickname như vậy đó... Sao lại là Hoàng Nhị Béo?”

Khẩu Đồng nghiêng đầu quét mắt liếc xuống bụng gã, đánh giá: “Eo của đồng chí rất thô, ước chừng phải gần tám chục phân là ít.”

“Đây là cơ bụng!” Hoàng Cẩn Sâm kháng nghị, “Cậu không thể yêu cầu một thằng đàn ông tám múi cơ bụng còn có eo nhỏ một vòng tay được! Trước đây cậu toàn chơi loại nào thế hả? Nhân yêu à?”

Khẩu Đồng nói: “Tôi thích mỹ thiếu niên thanh thoát với mỹ nữ ngực bự chân dài... Đồng Ồn ào, hình tượng của anh đã không hợp với phong cách thẩm mỹ đương đại nữa rồi, hâm mộ ghen tị hận thì tranh thủ thời gian mà giảm béo đi.”

“Đây không phải béo! Đây người ta gọi là quyến rũ!”

“Rồi rồi rồi rồi rồi, tôi biết anh không béo được chưa? Anh là khung xương lớn...”

Bọn họ mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, Hoàng Cẩn Sâm phán đoán: “Nếu nói chúng ta thấy quạ đen mà người khác thấy đám mây thì cảnh tượng vừa rồi giải thích thế nào? Cậu đoán coi cái tên giả thần giả quỷ mà con bé nói có thể ở gần đây hay không?”

Khẩu Đồng nghĩ nghĩ một hồi rồi lái xe vào một con hẻm nhỏ, đỗ lại ven đường, lấy hai chiếc khăn ẩm trong hộp CD đưa cho Hoàng Cẩn Sâm một cái: “Lau mặt đi, chúng ta nghĩ cách vờ xem thế nào.”

Hoàng Cẩn Sâm cau mày ngử ngử: “Sao lại còn có mùi? Đúng là xe của phụ nữ có khác.”

“Được rồi anh vừa phải thôi, lắm chuyện thế?” Khấu Đồng tùy tiện lau qua vài cái rồi tìm kính ra đeo lên, rõ một bộ dạng mặt người dạ thú, “Lúc nhỏ tôi chả được đãi ngộ thế này đâu.”

Hoàng Cẩn Sâm hiểu kì nhìn Khấu Đồng, hần khoa tay múa chân làm bộ phun phì phì với cái khăn giấy nhăn nhúm trên tay gã: “Sau đó bà ấy cứ thế mà tóm cái cổ nhỏ nhíu bé bỏng của tôi, dùng cái giấy thấm nước miếng quẹt quẹt quẹt, suốt mấy tuần sau đó tôi rửa mặt vẫn còn bóng ma tâm lý luôn.”

Hoàng Cẩn Sâm lúc này không phải là mây tan trời sáng nữa, gã cười ảm lên, ngửa tới ngửa lui.

Khấu Đồng lắc đầu, xuống xe, đi ra ngoài. Biểu cảm cay đắng đau khổ phút chốc tiêu tán, đôi mắt đằng sau cặp kính cong lên để lộ một nụ cười như có như không.

Thế này mới được nha, bác sĩ Khấu thầm nghĩ trong lòng, sầm mặt cho ai xem, dọa sợ các bạn nhỏ thì làm sao bây giờ?

Hai người đi xuyên qua ngõ nhỏ, vượt qua một loạt nhà dân. Khấu Đồng bám vào mặt trên một gara ô tô kiểu cũ lật người bật lên, Hoàng Cẩn Sâm lại do dự một chút rồi áp sát chân tường bám theo bước chân của hắn___ Khấu Đồng cố ý đứng ở một vị trí làm bại lộ chính mình để hấp dẫn ‘người’ kia ra, mà việc gã phải làm chính là đứng ở chỗ tối để yếm hộ.

Bọn họ không có một lời trao đổi dư dật, thế mà ăn ý đến không ngờ.

Hoàng Cẩn Sâm bình tĩnh trở lại, khéo mắt đảo qua hình bóng Khấu Đồng, bỗng nhiên gã nghĩ, vừa rồi là cậu ta vừa chọc cười mình sao?

Ý nghĩ này vụt qua rất nhanh, ánh mắt Hoàng Cẩn Sâm chợt lóe, sau đó mắt tự nhiên xoay đi hướng khác không nhìn Khấu Đồng nữa, gã đột nhiên hoang mang nghĩ... người này... sao lại như vậy nhỉ?

Người đàn ông kia là như thế đó, khi lặng yên thường thức sẽ thấy giống như một món đồ cổ niên đại xa xưa, thần nhiên thâm thúy, sang quý

khiêm nhường, lại không hề có cảm giác lạnh lùng của kẻ cao cao tại thượng. Cho dù thân ở nơi đen tối nhất vẫn có thể thông dong mà sống, vẫn tỏa ánh hào quang khiến cho người khác vui vẻ an nhiên.

Người đàn ông này, cho dù đối mặt với vực sâu thăm thẳm vẫn chẳng hề để ý mà chân trần vắt chéo, nói câu bông đùa.

Đau khổ không phải không đọng lại trên người hắn, chỉ là hắn luôn có biện pháp dùng cách nhẹ nhàng dễ dàng nhất mà phá tan nó đi.

Hoàng Căn Sâm nghĩ... hắn như vậy... không sợ người khác mê luyến mình sao?

Đoàn xe chữa cháy đã hỏa tốc chạy đến nhưng đàn quạ không nhìn thấy, chúng nó quay cuồn trong không trung, che kín rợp bầu trời, chốc chốc lại di động. Tro bụi từ đám cháy đã phủ đen một nửa bức tường kế bên, không còn gì để đốt nữa, thế lửa mau chóng được các đội viên cứu hỏa khống chế.

Khẩu Đồng đột ngột dừng bước, hắn ngẩng đầu thấy trên mái nhà cách đó không xa có một người đàn ông đang đứng.

Nhìn thấy người này, Khẩu Đồng cuối cùng cũng hiểu vì sao Mạn Mạn lại nói hắn ‘như từ trang giấy bước ra’. Người này giống hệt một nhân vật xuyên không từ thế giới 2D tới, cả người không chút phù hợp với quang cảnh xung quanh, cho dù hai chân hắn không lơ lửng trên mặt đất nhưng cũng đủ để ai nhìn qua cũng thấy được.

Trên người kẻ này mặc một chiếc áo choàng cực kì phức tạp, vạt áo thêu một đóa hoa lớn đúng như lời Mạn Mạn, có đi đâu đó không phải là nguyệt quý nhóc con nói mà là một đóa hoa hồng đỏ thắm. Hắn ta cần bông hoa bách hợp trong tay, cổ áo còn gài một thẻ bài.

Đặc biệt giống... vừa chạy từ trong bệnh viện tâm thần ra.

Tiếng nói của Hoàng Căn Sâm từ dưới chân Khẩu Đồng vọng lên, gã hỏi: “Nhóc con bảo thằng cha kia đang làm gì? Ảo thuật hả?”

Khấu Đồng nhìn đối phương không chớp mắt, chỉ đáp qua loa một tiếng. Hoàng Cẩn Sâm nghĩ nghĩ: “Sao tôi thấy thẳng chả cứ như thầy đồng ấy?”

Từ dưới chân gã thầy đồng cuộn lên một luồng khí đen. Quạ đen bay ra từ luồng khí chậm rãi quẩn quanh người hắn khiến cho toàn thân hắn trở thành một cụm khói biết đi. Quạ đen bay càng cao hơn, cuối cùng phủ kín cả cổ hắn, chỉ để lộ mỗi cái mặt.

Khóe miệng gã đàn ông nhếch lên một chút như bị động kinh xem như nặn thành một nụ cười, hắn đứng xa xa ra dấu với Khấu Đồng tựa hồ ý bảo hãy theo kịp.

Khấu Đồng chỉ do dự ba giây đồng hồ rồi quyết đoán đuổi theo.

Nhưng mà nơi chân tường bên dưới hắn, Hoàng Cẩn Sâm sớm đã không còn bóng dáng.

Khấu Đồng không nhanh không chậm đi theo gã đàn ông kì quái. Hắn phát hiện hình như đối phương cố ý muốn dẫn dụ mình, một khi bước chân của hắn dừng lại, kẻ kia cũng sẽ thả chậm tốc độ chờ hắn, phương hướng chính là đảo Vô Danh mà Mạn Mạn nói tới.

Chuyện này rốt cuộc thể hiện cái gì?

Là một người nào đó ảo tưởng bản thân biến thành bộ dạng như vậy, hay là bản thân tên đàn ông kia chính là kết quả do ảo tưởng tạo ra?

Người bình thường nhìn chung sẽ luôn có nhận thức tương đối chính xác về bản thân mình, nói dễ hiểu ra thì là khi soi gương, con người sẽ biết người trong gương là ai. Cho dù không thích diện mạo của mình đi chăng nữa thì trên tâm lý cũng xác định được mình là nam hay nữ, cao hay thấp, béo hay gầy, vân vân vũ vũ những chỉ tiêu khác.

Bởi vậy nên dù là một đứa trẻ như Mạn Mạn hay Hà Hiểu Trí mơ mơ màng màng chẳng biết thế giới mình đang ở đã biến đổi cũng vẫn duy trì bộ dạng nguyên bản của mình.

Mà theo thường thức căn bản, người bình thường sẽ không tin rằng chuột có thể nói chuyện, quạ đen làm từ giấy có thể biến thành vũ khí sinh hóa. Vì thế trừ Mạn Mạn ra, phần thức của mấy người trưởng thành đều không tiếp thu sự thực vớ vẩn đó, thành ra bọn họ đều không thể cảm giác được sự theo dõi của đàn chuột, cũng khó mà nghe hiểu chúng nó lút cha lút chít nói với nhau cái gì.

Chung quy lại, quan hệ của những người hoặc vật trong không gian này với chủ thể ý thức hẳn là: Chúng được thử nghiệm cài đặt cho trạng thái sinh hoạt lý tưởng nhất dựa theo phạm vi tiếp nhận của chủ thể ý thức.

Nếu trên đảo Vô Danh thực sự có một chủ thể ý thức khác tồn tại, thế thì ‘thường thức’ của vị kia phải đặc sắc đến mức độ nào mới có thể cho ra đời một sản phẩm 2.5D thế này chứ?

Hoặc giả... chủ thể ý thức có chứng ngại nào đó về nhận thức?

Khẩu Đồng thấy cõi lòng nặng trĩu.

Không biết đi mất bao lâu họ mới tới bến tàu, ‘ma thuật sư’ treo lưng lẳng trên không trung như một cái diều rối cuộc tìm thấy sân bay của mình để mà hạ xuống. Đón lấy hắn là một tên khác cũng 2.5D không kém, trên đầu đội chiếc mũ trang sức khoa trương không khác gì dân tộc thiểu số vùng sâu vùng xa ở đại lục nào đó xa xôi, trên vai còn khiêng một cây trượng, trong lòng ôm con chó lạc chả rõ là giống gì.

Con chó con nói: “Gâu!”

Khẩu Đồng dừng bước chân nhíu mày nhìn chiếc du thuyền phía sau bọn họ... Thứ kia đúng là sáng chói mù mắt chói của người khác luôn. Trên thuyền không buộc phao cấp cứu như du thuyền bình thường mà là một bánh xe chẳng rõ làm từ vật liệu kim loại nào, trên bề mặt vẽ vờn đủ thứ lằng nhằng, có động vật, có cây cối, còn có cả người và yêu tinh.

Người ôm chó và ‘ma thuật sư’ chia nhau đứng một trái một phải như em gái tiếp tân ra hiệu ‘mời’ với Khẩu Đồng. Nếu lúc này mà có lời thoại

thì phỏng chừng chính là ‘Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!’”.

Khấu Đổng thử thăm dò hỏi: “Chiếc thuyền này đi về hướng nào?”

Không ngờ người ôm chó lại trả lời thật. Khấu Đổng còn cho rằng họ không biết nói cơ đấy. Tên kia bảo: “Đi về vương quốc ước mơ của chúng ta.”

Khi y nói chuyện, trong giọng nói mang theo vận luật cổ quái như thể đang ca hát.

“Đưa vị khách đến từ thời không xa xôi đi yết kiến chủ nhân của chúng tôi.” “Ma thuật sư” nói, đóa bách hợp trong tay hắt tản mát mùi hương nồng nàn. Khấu Đổng cố ý quét mắt nhìn đóa hoa kia, phát hiện nó không cần tưới nước mà vẫn tươi mướt như cũ.

Con chó nhỏ tiếp lời: “Gâu!”

Hoàng Căn Sâm không biết đã tót đi đằng nào, trước mắt bọn họ cũng không có công cụ liên lạc dùng trong lúc làm nhiệm vụ. Khấu Đổng không lo cho gã lắm, nếu ngay cả 11235 cũng không đáng tin thì thế giới này còn ai đáng tin nữa?

Hắn quyết định đích thân đi giá một chuyến xem xem vị chủ thể ý thức kia rốt cuộc có vấn đề gì, vì thế thống khoái bước lên chiếc du thuyền không lồ thần bí.

Bánh xe trên mặt thuyền chuyển động một cách quái dị khiến Khấu Đổng nhớ tới bộ phim hoạt hình gặt người khó hiểu từng xem hồi còn rất nhỏ, trong đó có một thiếu nữ lúc nào cũng thích lắm bầm mấy câu kiểu ‘Bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay’... Từ đầu phim đến cuối phim chẳng biết đã niệm đi niệm lại bao nhiêu lần cứ như bánh xe vận mệnh là đu quay chọc trời bán vé 24/24 vậy, cho nên hắn cực kì có ấn tượng.

Khấu Đổng vụt ngẩng đầu lên, cảm thấy hình như mình đã từng gặp hai tên 2.5D này ở chỗ nào rồi.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 28: Chủ nhân của đảo Vô Danh

Con người có đôi khi chính là như vậy, đi thi đặng phải một cái đề cơ khổ, rõ ràng nhớ là mình đã đọc qua, còn nhớ kĩ cả đọc qua ở đâu lúc nào, dùng tư thế gì, ấy thế mà lại quên bống mất phải xem nội dung.

Khấu Đổng ngồi trên du thuyền. Hai người không rõ lai lịch ngồi ở một bên khác, chẳng ai nói với ai một câu. Ba người vây quanh một cái bàn tròn nho nhỏ, mỗi người ngồi một cái ghế dựa, bên cạnh còn góp mặt thêm một em chó con đậm tính hiếu kì giương đôi mắt sững nước nhìn chằm chằm Khấu Đổng không dứt, trong ánh nhìn thoáng chút cảnh giác mơ hồ.

Trên bàn tròn bày một bó hoa, trước mặt mỗi người đặt một tách trà. Khấu Đổng đột nhiên có cảm giác mình vừa xuyên vào thế giới Alice in Wonderland mà hai người bên cạnh là phiên bản lỗi của Mad Hatter và Thỏ Trắng.

Khấu Đổng đảo mắt nhìn sang, ‘ma thuật sư’ đã đổi bông bách hợp trong tay thành hoa hồng tự lúc nào, mà bông hồng trên ve áo lại chuyển từ hoa hồng sang bách hợp. Sự kiện thần kì này phát sinh vào lúc nào, Khấu Đổng cư nhiên hoàn toàn không lưu ý đến, như thể nguyên bản tên đó chính là như vậy, như thể những đóa hoa vốn là mọc trên người hắn, tự nhiên đến mức người ta xem nhẹ đi.

“Đó là cái gì?” Khấu Đổng đánh vỡ bầu im lặng.

Ma thuật sư giải thích: “Những đóa hoa này là một loại triết học. Hoa hồng màu đỏ tượng trưng cho sinh mệnh nóng bỏng, bách hợp màu trắng là biểu tượng của một thái cực khác như là tử vong, hoặc những thứ chuyển động mà lạnh lẽo. Sự sống và cái chết không lúc nào không luân chuyển, không nghỉ không ngừng, mỗi thời mỗi khắc thay đổi đầu tượng trưng cho

cái cũ chết đi và cái mới sinh sôi, chúng nó đâu chỉ phát sinh trong một khoảnh khắc mà thôi.”

Khấu Đồng cảm thấy triết học là một thứ rất ảo diệu, cơ mà lúc này hắn không cười cũng không gật đầu, bởi vì sau khi hắn nghe xong bèn nghĩ rằng tên này nói cũng có chút đạo lý.

Ma thuật sư tiếp tục nói: “Đây chính là tự nhiên. Sáng tạo song hành với hủy diệt, chúng nó tồn tại cùng nhau cho đến vô hạn vô cùng. Nhân loại dùng kí hiệu ‘∞’ để minh họa điều này. Sự chuyển biến không ngừng giữa hai sự vật cho tới vĩnh viễn, chính là vô cùng.”

Khấu Đồng cau mày, trong lòng càng không thể khẳng định được người đàn ông trước mặt rốt cuộc là chủ thể ý thức hay chỉ là một hình chiếu được chiếu ra từ vật thể nào đó trong tiềm thức của chủ thể.

Vì thế, hắn hỏi: “Ý của anh là, không có bất cứ thứ gì mà chúng ta có thể giữ lại được sao?”

Ma thuật sư nói: “Ngay cả chính bản thân chúng ta cũng là không ngừng tử vong không ngừng sinh sôi, đi trên một trục thời gian vĩnh viễn không dừng lại, làm sao có thể giữ lại được những thứ khác chứ?”

Trong lòng Khấu Đồng âm thầm xoay chuyển: “Bản thân đã biến hóa, còn là bản thân không?”

Ma thuật sư không đáp mà người đội mũ lại nở nụ cười, y hỏi: “Vì sao người nhất định phải biết đáp án?”

Chưa đợi Khấu Đồng nói chuyện, người đội mũ đã cúi đầu xuống để lộ ra khuôn mặt, biểu cảm trên đó thoáng chút u buồn.

“Người thừa nhận thì chính là người, không thừa nhận thì không còn là người nữa. Song mặc kệ người có thừa nhận hay không, đó vẫn là vận mệnh của người.” Giọng điệu của y có chút lạnh lùng, “Giống như chúng ta đây, mỗi người chúng ta đều nắm giữ một phần bí mật của thế giới này,

nhưng tất yếu vẫn phải chấp hành nghiêm mật mệnh lệnh của chủ nhân, đây chính là vận mệnh.”

Khấu Đổng chú ý tới cách dùng từ của y: “Các người?”

Người đội mũ vươn ra một ngón tay, dùng ánh mắt đờm buồm nhìn thẳng vào Khấu Đổng, y nói: “Suýt__”

Khấu Đổng không nói gì, chỉ cảm thấy cảnh này quen thuộc đến bất thường, y như bộ dáng lão già họ Quý giả thần giả quỷ lừa người ta vậy.

Không khí giữa ba người lại chìm vào sự im lặng quái quỷ. Khấu Đổng đang đánh giá hai người còn lại, hắn phát hiện bọn họ giống như đã được cài đặt trình tự, khi không bị xúc động thì sẽ cứ ngẩn đó không nhúc nhích, đến tận suất uống trà cũng là cố định.

Xem ra hắn là sản phẩm được tạo thành từ chủ thể ý thức nào đó rồi – Khấu Đổng nghĩ bụng, hơn nữa thoát trông không phải chiều hình từ một người có thật trong thế giới thực, ngược lại rất có khả năng là vật thể nào đó từ một không gian khác.

Phim hoạt hình?

Không... Khấu Đổng nhanh chóng phủ định ý tưởng đó, không phải.

Hắn thường xuyên có một vài bệnh nhân thanh thiếu niên cần phẫu thuật, vì để tiện trao đổi với chúng nên đã tìm hiểu qua không ít thần tượng thể thao, ngôi sao giải trí và nhân vật anime nổi tiếng của giới trẻ, có thấy ở đâu có loại nhân vật thể này bao giờ đâu.

Đây là cái gì mới được chứ...

Trên người bọn họ có khí chất thần bí không xua tan được, trang phục trên người phức tạp rườm rà, mang các dấu hiệu có chứa ý nghĩa tượng trưng vô cùng rõ rệt và cả ngấm ám chỉ, Khấu Đổng không nghiên cứu chuyên sâu về mặt đó nên cũng không quá rõ ràng.

Là nào đạo cụ của môn thần bí học nào đó, hay là vật dụng liên quan đến tôn giáo đây?

Tốc độ thuyền đột nhiên chậm lại, con chó con luôn theo dõi Khấu Đổng đột nhiên giơ móng trước, sủa: “Gâu!”

Người đội mũ buồng tay mặc cho nó nhảy ra khỏi lòng mình. Khấu Đổng quay đầu lại, chỉ thấy hòn đảo nhỏ đã gần ngay trước mắt, trên đảo mịt mờ sương trắng bao phủ cây cối và núi đồi như ẩn như hiện, chỉ có khi gió thổi qua mới để lộ một phần mặt đất.

Giữa mây mù bâng lảng hé lộ một khối đá trắng khổng lồ, nó nằm kế bên bờ biển như một kẻ thủ hộ kiên định, đằng sau đó là hai cây cột lớn một đen một trắng giống một cánh cổng vòm còn chưa xây xong.

Một người phụ nữ mặc áo choàng đội mũ cao đứng lặng nơi đó, hai tay mở rộng, trên mặt không có một chút biểu cảm nào. Nhìn từ xa Khấu Đổng còn tưởng cô là một bức tượng đá.

Mãi đến lúc tới gần hẳn mới nhận ra người ta là một người sống sờ sờ.

Không biết người phụ nữ này mang huyết thống nào mà màu mắt vô cùng nhạt, dưới tác dụng của thứ ánh sáng bị sương mù chiết xạ vạn vẻ quỷ dị, đôi con ngươi gần như trong suốt.

Ma thuật sư và người đội mũ đứng trên thuyền nhìn Khấu Đổng xuống khỏi con thuyền đi về phía hai cây cột đá, không hề có ý muốn dẫn đường.

Đến lúc Khấu Đổng đi thẳng tới bên cạnh, trong thân thể người phụ nữ dường như mới được bật một cái công tắc. Con mắt của cô chậm rãi chuyển sang một bên nhìn hẳn thật sâu, đoạn nói: “Xin mời đi theo tôi.”

Tiếng nói của người phụ nữ này rơi vào tai khiến cho bác sĩ Khấu có tinh thần thép dị thường mạnh mẽ bỗng thấy hết hoảng, nếu nhất định muốn hình dung, thì giọng nói đó quả thực như đến từ Thiên quốc, thần bí mà đẹp đến mức người thường không thể diễn tả bằng lời. Quanh thân người phụ nữ mặc áo choàng lượn lờ sương trắng, bất luận cách cô bao xa

cũng không thể nhìn thấy toàn thân hoàn chỉnh, màn sương dường như mang theo sự sống.

Bảy chủ thể ý thức đồng thời bị cuốn vào trong không gian dị dạng này, song không cần nói đến ba người nhóm Khấu Đồng rơi vào cùng nhau, ngay cả Mạn Mạn cùng Hà Hiểu Trí vào sau cũng không biểu hiện ra tầng ý thức khác. Bọn họ đều dùng phương pháp hài hòa đến mức quỷ dị để dung nhập vào cùng với hình chiếu ý thức của những người còn lại.

Người này thì không giống thế, hẳn, hoặc là cô ta đã chiếm lĩnh hoàn toàn cả đảo Vô Danh, từ đây nhìn về hướng đại lục ở phía xa xa thấy sự khác biệt cực kì rõ ràng.

Khấu Đồng nhìn không được nhớ tới những gì Mạn Mạn đã nói lúc trước, “kẻ xâm nhập”... Chỉ có người cho rằng mình là chủ nhân của một nơi nào đó mới có thể nói ra từ đó mà thôi.

Hắn quay đầu nhìn lại thì nhận ra đường lùi đã không còn, sương trắng như bông tràn lan bao trùm đảo nhỏ. Trong nháy mắt đó, trong lòng Khấu Đồng bỗng lóe lên một ý nghĩ... Hoàng Căn Sâm làm thế nào mà theo kịp được đây?

Đi theo người phụ nữ không biết bao xa, Khấu Đồng mới đến trước một tòa thành. Đó thực sự là một tòa thành, có đi đâu chẳng hiểu sao lại mang tới cảm giác kì quái. Nó chẳng hề hòa hợp với hòn đảo Vô Danh mang đầy nét thần bí mà đột ngột đứng sừng sững đó như đến từ thế giới trần tục, tựa một lá cờ chào giữa lĩnh vực của thần học.

Cổng thành mở ra trước mắt Khấu Đồng, người phụ nữ dừng bước, mắt thấy sắp sửa khôi phục thành trạng thái NPC đến nơi. Khấu Đồng vội tranh thủ thời gian hỏi một câu: “Tôi vẫn phải đi vào hả?”

Người phụ nữ đảo con mắt cứng đờ, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt hắn, cô im lặng gật đầu.

Khấu Đồng cau mày, ngẫu hứng thốt ra một câu: “Chị xinh đẹp ời, tôi thấy cái mũ đặc biệt của chị quen lắm, có phải chúng ta trước đây đã từng

gặp nhau rồi không?”

Mỹ nhân mỹ mạo là một NPC có trí thông minh, chắc cũng phải có nhận thức ngoài giới hạn lập trình chứ nhỉ?

Thế nhưng cô chỉ im lặng nhìn Khấu Đông một hồi chứ không hề tỏ ra tức giận với câu nói gần như cợt nhả của hắn. Cô đứng ở đó, mắt to trừng mắt nhỏ với Khấu Đông.

Khấu Đông thở dài nghĩ bụng người gì đâu mà nói không thêm nói, xem ra đồng chí NPC này còn không thông minh bằng hai đồng chí kia. Nghĩ xong, hắn xoay người bước vào trong thành.

Sau lưng Khấu Đông, cánh cửa cao rộng từ từ đóng kín. Đúng lúc đó, người phụ nữ đã sắp bị ngăn cách với hắn qua cửa thành lại đột nhiên lên tiếng. Cô dùng giọng nói trầm bổng như tiếng thần mà nói: “Bởi vì chúng tôi ở khắp mọi nơi.”

Khấu Đông quay phắt lại, thấy được nét u buồn quen thuộc trên gương mặt của người phụ nữ nọ. Giống như một vị thần bị bẻ cánh giam cầm, cô ấy xinh đẹp, thần bí, không những không hề khiến cho người ta bất an mà trên người còn tỏa ra hơi ấm tựa như một người mẹ. Mười ngón giao nhau đặt trước ngực, cô buông rã ánh mắt phảng phất trong suốt, như thể đang lặng lẽ tụng niệm lời chúc phúc không người nghe hiểu.

Giống như một thánh nữ tế ti...

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu thì Khấu Đông bỗng chốc như bị sét đánh. Ma thuật sư, nữ tế, người đàn ông đội mũ mang hơi hướm một nhà triết gia lưu lạc, bánh xe vận mệnh tượng trưng quái dị... Những kí hiệu đậm tính biểu tượng hàm xúc, sắc thái chủ nghĩa thần học đậm đặc, chúng là những lá bài Tarot!

[Bạn trẻ hoa hồng bách hợp là lá Ma Thuật Sư:

Bạn trẻ ôm cún là lá bài The Fool

Chị Thiến Nữ U Hồn ngoài cửa thành là lá bài Nữ Tế

Đây là một loại thẻ bài khởi nguồn từ văn hóa Phục Hưng nước Ý từ thế kỷ thứ mười lăm, nghiêm khắc mà nói, chúng là vật dẫn biểu thị chủ nghĩa triết học thần bí phương Tây, cũng là sản phẩm của trường phái triết học Tân Plato, chúng có nhiều phiên bản bất đồng, mỗi phiên bản có hình vẽ trên lá bài khác biệt, mà phân tích lá bài Tarot cũng có muôn ngàn kiểu.

Sau này những lá bài Tarot cũng được dùng như một loại công cụ gợi ý phụ đạo dẫn đường tâm lý... Sau nữa không hiểu tại sao lại trở thành đạo cụ bói mệnh được rất nhiều thanh thiếu niên hoan nghênh.

Trong đó bộ Major Arcana được tạo thành từ 21 lá bài đánh số và một lá The Fool.

[Các lá bài Tarot Major Arcana (cũng thường được gọi là trump card) tạo nên nền tảng cho bộ bài Tarot và gồm 21 lá bài được đánh số và một lá bài không có số (). Các lá bài này đại diện cho sự giác ngộ tinh thần và mô tả những trạng thái khác nhau mà chúng ta gặp phải khi tìm kiếm những ý nghĩa và sự hiểu biết lớn hơn trong cuộc sống. Theo cách này, các lá bài giữ vai trò là những bài học có ý nghĩa sâu sắc.]

Có ma thuật sư, nữ tế ti, có Giáo Hoàng... Bây giờ nghĩ lại, vị Mad Hatter ôm côn chó kia rất có thể chính là The Fool trong bộ Major Arcana.

Mỗi lá bài Tarot đều bị chiếu ra, mỗi một lá lại có ý nghĩa cố định riêng của nó, nghe nói có quan hệ sâu xa với Hội Tam Điểm và Hội Hoa Thập Tự Đoàn. Chúng thể hiện những quan điểm triết học dị giáo cổ xưa của một hệ thống văn hóa khác, những quan điểm này cũng không phải là ý tưởng của chủ thể ý thức, mà cô ta, hay là hắn, chỉ bị động tiếp thu chúng mà thôi.

[Thuật ngữ Hội Tam Điểm (:Freemasonry; nghĩa là “Nền tảng tự do”) dùng để chỉ một tập hợp những hiện tượng lịch sử và xã hội rất khác nhau tạo dựng từ một môi trường hội nhập mà việc tuyển chọn thành viên dựa theo nguyên tắc bổ sung và các nghi lễ gia nhập có liên hệ tới những ẩn dụ về người thợ xây đá. Hội Tam Điểm truyền bá một lối giáo dục có tính bí truyền, tiên phong sử dụng những biểu tượng và nghi lễ]

Khấu Đồng nhanh chóng đi xuyên qua tòa thành, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa.

Hắn còn chưa động tay thì cửa đã lại tự động mở ra, bên trong là một cổng vòm cao vợi, phía trên khắc chiếc bánh xe vận mệnh như được gắn mô tơ vĩnh hằng, bên dưới là một bóng người nhỏ gầy che mặt cơ hồ không thấy ánh sáng, bó mình trong chiếc áo choàng đen sẫm, ngồi trên chiếc ghế cao cao.

Khấu Đồng nhìn ra nó chỉ là một đứa bé gái.

Nó ngẩng đầu, dùng ánh mắt khiến Khấu Đồng sờn hết tóc gáy mà nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ Khấu, đã lâu không gặp, còn nhớ em không?”

Kiểu xưng hô này khiến Khấu Đồng nghĩ ngay ra đây có thể là bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân từng qua tay hắn, thế nhưng hắn nhất thời không nhớ ra được là ai, chỉ đành đánh giá cô bé một lát rồi ra hiệu: “Em...có thể bỏ cái che mặt ra được không?”

Nó nở nụ cười, vẫn nhìn hắn bằng ánh nhìn nóng bỏng, đoạn từ từ cuốn mạng che mặt lên rồi nhẹ nhàng giải thích: “Cái này chỉ để đảm bảo tính thuần khiết của quả bói thôi, bác sĩ đã gặp lũ người hầu của em chưa?”

Khấu Đồng đột nhiên mở to hai mắt, bật thốt lên: “Em là...Tần Cầm!”

Vừa nói khỏi miệng, Khấu Đồng đã lập tức hối hận. Hắn thấy biểu cảm trên mặt Tần Cầm sáng bừng lên vẻ kinh hãi.

Cô bé này không phải là một bệnh nhân từng qua tay Khấu Đồng. Khi hắn với nó gặp nhau, máy chiếu vẫn còn ở giai đoạn đi đầu chỉnh. Khấu Đồng đến chỗ một thầy giáo của hắn để thu thập số liệu thì gặp cô bệnh nhân đặc biệt này ở phòng làm việc của thầy.

Có lẽ là...khoảng năm sáu năm về trước thì phải. Người trước mắt này lúc đó chỉ là một cô bé mười bốn mười lăm, kích thích tố tuổi dậy thì khiến cho cô bé phát dục mau chóng, đáng người có chút mập mạp. Khi

hắn nhìn thấy nó, nó đang ng ồi một mình trên sofa, trên mặt cũng trùm khăn đen như vậy, tay nghịch một bộ bài Tarot.

Mẹ của con bé đứng bên ngoài nói chuyện với giáo sư, Khấu Đ ồng bận rộn tìm một phần tư liệu, thấy nó ng ồi lẻ loi ở đó như một đứa trẻ lớn mắc chứng tự kỉ, hắn rất tự nhiên mà hỏi thăm một câu r ồi rót cho nó chén nước.

Kết quả tìm được đ ờ xong, chuẩn bị đi, Khấu Đ ồng vừa quay đầu lại thì phát hiện ra ánh mắt của con bé đang nhìn chòng chọc vào mình.

“Mẹ em bảo em mắc bệnh.” Khấu Đ ồng nhớ rõ nó nói như thế.

Hắn dừng bước chân, cúi người xuống, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao vậy?”

Con bé lạnh lùng đáp: “Bởi vì bà ta mới có bệnh. Em nói, bà ta không chịu tin, bất kể em làm gì bà ta cũng thét chói tai kinh hãi.”

Người lớn trong nhà như thế cũng không phải là không có tiền lệ. Khấu Đ ồng tuy không tin lắm nhưng cũng gật đầu đ ầy thấu hiểu. Hắn thăm dò hỏi tiếp: “Có phải vì em cứ mang khăn che mặt không? Có những người lớn không thích cách trang điểm kiểu mới của các em đâu.”

Con bé bèn nhẹ nhàng giải thích: “Đây là vì đảm bảo tính thu ần khiết của quả bói thôi mà.”

Khấu Đ ồng không nói chuyện gì với nó nữa, giáo sư đã mau chóng bước vào. Đi ầu khiến cho hắn có ấn tượng sâu sắc khác thường là khi đi được vài bước vô ý quay đầu lại, mắt đối mắt với con bé qua cánh cửa thủy tinh, ánh mắt con bé nhìn hắn cứ như người đói bụng lâu ngày trông thấy beefsteak khiến cho hắn rùng cả mình.

Mãi thật lâu về sau ngẫu nhiên nhắc tới, giáo sư mới nói cho hắn biết cô bé kia tên là Tần C ầm, một bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng.

Mà hiện tại, trải qua thời gian lâu như thế, con bé vẫn chuẩn xác nhận ra hắn không sai, hơn nữa loại ánh mắt quỷ đói nhìn dê nường này của nó vẫn

chẳng hề thay đổi...

Trong lòng Khấu Đờng bỗng trời dậy dự cảm không lành.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 29: Nghĩ cách cứu viện

Trên mặt Tần Cầm hé nở nụ cười như mộng ảo, cảnh tượng đó khiến cho nó thực sự có chút giống với những cô gái Di – gan cổ xưa có khả năng giao tiếp với những vị thần chẳng lành, vĩnh viễn lưu lạc trên những con đường bất tận. Sau đó nó đột nhiên bắt lấy tay Khấu Đổng, bàn tay kia lạnh ngắt như một loài động vật máu lạnh nào đó, lạnh đến mức khiến cho Khấu Đổng phải rùng mình.

Không thể tiếp xúc thân thể với nó – đây là phản ứng đầu tiên của Khấu Đổng. Phản ứng này khiến cho hắn theo bản năng cong ngón tay lại một chút muốn né tránh ra, sau đó bác sĩ Khấu tuyệt vọng ý thức được...có vẻ đã muộn mất rồi.

Nói chung, bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng có cơ sở chứng ngại nhân cách loại cố chấp, đối với những gì đã nhận định thường túm chặt không buông. Nội dung hoang tưởng có rất nhiều loại, muôn hình vạn trạng chẳng thiếu cái gì, mỗi một chi tiết không được người bình thường chú ý đến trong cuộc sống hằng ngày đều có thể trở thành vật dẫn mang ý nghĩa ám chỉ mãnh liệt đối với họ.

Trong đó lại có hoang tưởng có hệ thống và hoang tưởng không có hệ thống. Loại sau thường tương đối hỗn loạn, kì hạn cũng tương đối ngắn.

Vô cùng bất hạnh, bệnh trạng hoang tưởng của vị cô nương tên Tần Cầm này thuộc loại có hệ thống điển hình, hơn nữa còn cực kì ăn sâu bén rễ.

Khấu Đổng một mặt trầm mặc để cho nó lôi đi như một đôi tình nhân thân mật, một mặt lục lại trí nhớ... Năm đó giáo sư chỉ đề cập đôi câu đến chứng hoang tưởng của cô bé chứ không nhiều lời. Ông nói tình huống của

đứa trẻ rất phức tạp, trên người nó khả năng tồn tại đến mấy loại bệnh trạng hoang tưởng, trừ “Hoang tưởng loại ám chi” còn có “Hoang tưởng loại tình ái” nữa kìa.

Thông qua toàn bộ hành trình đảo Vô Danh cho đến lúc này, Khấu Đồng đã sâu sắc cảm nhận được tình huống của cô nhỏ phức tạp đến đâu.

“Đây là tòa thành của em.” Đang lúc Khấu Đồng thất thần, Tần Cầm đã lên tiếng. Nó thấp hơn Khấu Đồng cả cái đầu, khi kéo tay hắn thì vừa hay có thể chôn cả người vào ngực hắn y như chim nhỏ yếu đuối mà hưng trí bừng bừng giới thiệu, “Em và người của em đều sống ở đây. Tất cả mọi thứ trên hòn đảo này đều thuộc quyền chi phối của em hết.”

Khấu Đồng giật mình, hỏi: “Đàn chuột và quạ đen cũng vậy à?”

“Quạ đen là đạo cụ của ma thuật sư.” Tần Cầm nói không chút do dự, “Còn đàn chuột là công cụ thông tin của vương quốc này. Chúng nó đều là những đứa trẻ ngoan, ban đầu chúng nói với em là phát hiện ra kẻ xâm nhập, em còn không biết đó là anh.”

Trên mặt nàng nở nụ cười ngọt ngào làm cho Khấu Đồng dựng hết tóc gáy.

“Anh xem, không tồi chút nào phải không?” Tần Cầm nói, “Phong cảnh ở đây đẹp lắm, đằng sau tòa thành này là một ngọn núi nhỏ, trên núi nở đầy hoa. Người hầu của em làm pháp thuật, chúng nó bốn mùa đều không tàn. Đằng sau núi chính là biển, đại dương vô bờ mênh mông...”

Khấu Đồng nhíu mày, tại sao độ khổng lồ của con bé tại không gian này lại cao như thế? Là vì chứng cố chấp sao?

“Anh có thích nơi này không?” Tần Cầm lắc lắc cánh tay Khấu Đồng, sau đó thấy vẻ trầm trọng trên mặt hắn, nụ cười của nó biến mất, “Anh không thích ư?”

“Tần Cầm, em có biết nơi này là đâu không?” Khấu Đồng rút tay ra khỏi tay con bé, kéo một chiếc ghế dựa ngã xuống, cực kì nghiêm túc

nhìn thẳng nó. Kỳ thực trong lòng hắn cũng không nắm chắc, hòn đảo này có quá nhiều thứ vượt qua tầm nhận thức của hắn, rốt cuộc chương trình đã mất không chế đến trình độ nào rồi?

Tần Cẩm ngăn người, biểu cảm có chút nghi hoặc, sau đó nó gật đầu: “Nơi này là đảo Vô Danh.”

Khấu Đồng nói: “Không, anh không nói nơi này, anh nói là chiều không gian của toàn bộ thế giới này cơ. Em không phát hiện chiều không gian mà chúng ta đang ở không phải là thế giới thật hay sao?”

Tần Cẩm nghiêng đầu, cho dù nó vẫn trầm tẩm mạng đen kịt thì lúc này cũng hiển hiện vài phần hoạt bát đáng yêu. Nó hỏi: “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Được rồi.” Khấu Đồng nhún vai đổi sang một cách giải thích dễ hiểu hơn, “Lúc ấy anh đang ở trong ‘Máy chiếu’ ghi lại tình hình của một bệnh nhân. Không phải cái máy chiếu dùng để chiếu phim mà chúng ta hay dùng đâu, nó là một dụng cụ phụ trợ trị liệu tâm lý lâm sàng đặc biệt có thể chiếu ý thức của con người sang một chiều không gian khác. Thế nhưng đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Xin lỗi, vì dụng cụ trục trặc, quyền chủ thể của anh bị tước mất nên không cách nào liên lạc được với người bên ngoài, cũng không biết rốt cuộc máy chiếu hỏng hóc ở đâu. Dù sao em, anh và năm người khác đã cùng bị cuốn vào một trình tự không xác định...”

Hắn còn chưa nói xong, Tần Cẩm đã vươn một bàn tay đặt lên trán hắn, ngôn ngữ cơ thể không cần nói bằng lời – Bác sĩ Khấu, anh phát sốt hả?

Khấu Đồng lập tức cầm miệng.

Tần Cẩm sắc sảo hỏi: “Bác sĩ Khấu, gần đây anh mệt lắm phải không? Ở đây với em là không phải làm việc nữa đâu.”

“Em không tin à?” Khấu Đồng hỏi.

Dường như sợ hãi không vui, Tần Cầm gật đầu như già tở: “Em tin em tin, anh nói cái gì em cũng tin. Cơ mà cái chiều không gian khác... Căn bản cũng chẳng khác gì mà, từ nhỏ em đã sống ở đây rồi mà.”

Khấu Đổng biết đây chính là kết quả xấu nhất – toàn bộ đảo Vô Danh đầu từng xuất hiện trong ảo giác của Tần Cầm, bây giờ ảo giác bị chiếu hết thành sự thực.

Máy chiếu là cái gì? Khấu Đổng lần đầu tiên nghi ngờ phát minh kiêu ngạo nhất của chính mình.

Hắn thấy đầu nhưng nhức, Tần Cầm bèn nhân cơ hội nhẹ nhàng dựa sát vào đưa tay ấn huyệt Thái Dương của hắn. Mùi hương nữ tính lan tỏa, Khấu Đổng tránh cũng không thể tránh, chỉ đành ngả ra phía sau tránh ngón tay cô nhỏ ra.

Nét cười trên mặt Tần Cầm cứng lại, biểu cảm nhạt dần đi, nó hỏi: “Anh làm sao vậy bác sĩ Khấu? Sao em cảm thấy anh đối xử với em lạnh nhạt đi nhiều thế?”

Khấu Đổng đứng lên, cố hết sức tự nhiên đáp: “Không phải đâu, em hiểu lầm rồi, gần đây anh gặp nhiều chuyện phiền lòng quá ấy mà.”

Tần Cầm nhìn hắn bằng ánh mắt cực độ hoài nghi: “Chuyện phiền lòng, ý là chuyện mà anh vừa nói phải không?”

“Đúng vậy, vì một đoạn trình tự anh tùy tay viết ra cuốn mọi người tiến vào, nghiêm khắc mà nói đây là lỗi của anh,” Khấu Đổng tận khả năng chân thành kiên nhẫn giải thích, “Cho nên anh phải nghĩ biện pháp sửa chữa đoạn lập trình đó để mọi người đều trở về thế giới ban đầu, em sẽ giúp anh chứ?”

Sắc mặt Tần Cầm hơi dịu đi một chút nhưng vẫn đậm vẻ nghi ngờ. Khấu Đổng biết hành động né tránh của mình vừa rồi trong mắt cô nhỏ này chỉ sợ đã biến thành một tín hiệu mà người ngoài không hiểu, vấn đề là hắn không biết động tác đơn giản đó đã bị nó suy ra thành thế nào.

Mỗi một lần đối phó với loại bệnh nhân có chương ngại nhận thức phải huy động vạn phần cẩn thận thế này, đầu là một lần khiêu chiến cả về tâm lý lẫn sinh lý với bác sĩ tâm lý.

Giữa bệnh nhân và bác sĩ phải tỉ mỉ thăm dò lẫn nhau, cực kì tốn công tốn sức. Đặc biệt là tính huống trước mắt còn phức tạp đến không ngờ khiến cho Khấu Đồng càng thêm căng thẳng. Cái thứ trước mặt hắn lúc này không phải một cô bé mà là một quả bom hẹn giờ, mà hắn chính là chiến sĩ gỡ mìn có khổ mà không thể nói đây.

Tần Cầm chần chừ một lát, một khi nụ cười tươi rói đáng yêu trên mặt nó mất đi sẽ để lộ sự giả hoạt và lạnh lùng đầy bệnh hoạn. Lòng bàn tay Khấu Đồng ướt đầm mồ hôi, Tần Cầm đột nhiên mở miệng: “Em thấy anh cứ ở chỗ em nghỉ ngơi vài ngày đi, hôm nay đi đường xa chắc anh mệt lắm rồi.”

“Anh...”

Tần Cầm nhẹ vỗ tay, một đoàn kị sĩ bọc trong giáp sắt kín cả mặt mũi rầm rập chạy tới, cả người tỏa ra hơi thở không hữu hảo thuyết minh sự thật “Người đã bị bắt” phủ phàng, sau đó mau chóng bao vây Khấu Đồng.

Tần Cầm không chừa đường thương lượng: “Đưa bác sĩ đi nghỉ ngơi.”

Khấu Đồng do dự ba giây rồi buông tay đầu hàng. Ai biết trong địa bàn của cô nhỏ này còn sức mạnh thần tiên cỡ quái gì nữa, vạn nhất chọc giận đại thần, người ta gọi xuống một đạo thiên lôi tiễn mình vào lòng đất, không cẩn thận chết bất đắc kì tử luôn thì bỏ xù.

Hắn quyết định làm đại trượng phu biết co biết giãn, ngoan ngoãn đi theo đám ‘kị sĩ’ che kín y như phụ nữ Ả Rập, đến lúc rời khỏi đại sảnh, bước chân của hắn hơi khựng lại, hắn biết Tần Cầm đang ở phía sau nhìn mình chăm chú.

Trước mắt Khấu Đồng không thể xác định được quy luật của chứng hoang tưởng có thành phần phức tạp của Tần Cầm xem cái chi liên kết với cái mô. Chỉ có một chuyện có thể khẳng định, chính là trong ấn tượng của

Tần Cầm, cái kẻ chỉ có duyên bèo nước với cô nhỏ qua đôi câu trò chuyện là hần đây đã trở thành người yêu mong nhớ thiết tha lâu ngày không gặp của cô nhỏ rồi.

Khấu Đổng cực kì không muốn lợi dụng điểm này, vì thế hần giằng co đấu tranh với đạo đức quan của mình ba giây. Sau ba giây, đạo đức quan bị đập bay đến phương trời xa lắm.

Khấu Đổng chống cột đá cổ xưa già cỗi làm động tác quay đầu cực kì tự nhiên, giống như chần chừ quay lại theo bản năng để xác nhận vị trí của người thân yêu, đang tìm kiếm cảm giác an toàn sau khi chia cách.

Tần Cầm đã phủ mạng che xuống khiến cho khuôn mặt chìm trong bóng tối, thế nhưng trong khoảnh khắc Khấu Đổng quay lại đối diện với tầm mắt của nó, hần rõ ràng thấy biểu cảm của nó thoáng buông lỏng.

Con người...đặc biệt là bệnh nhân hoang tưởng có sự nhạy cảm đặc biệt với ám chỉ, có trình độ đọc hiểu động tác ám thị không thua gì nghe hiểu ngôn ngữ, thậm chí tin tức được truyền tải qua ngôn ngữ cơ thể càng dễ được họ tiếp nhận hơn.

Mặc kệ thế nào, cứ gieo hạt giống xuống trước đã, còn cái khác...từ từ rồi nghĩ cách đi.

Khấu Đổng được dẫn đi không biết bao nhiêu vòng trong tòa thành như ma trận, sau đó bị ném vào một gian phòng, cửa phòng đóng sập sau lưng, hần còn nghe thấy tiếng ổ khóa lách cách.

Đặt mông xuống giường, Khấu Đổng mua vui trong cái khổ nói thầm: “Thì ra cảm giác Tam Tạng huynh bị quốc vương Nữ Nhi quốc bức hôn là như thế này, mùi vị đúng là khó tả bằng lời mờ.”

Sau đó Khấu Đổng dang tay dang chân nằm thẳng cẳng ra giường, nệm giường rất mềm làm cho cả người như vùi hần xuống, hần bèn nhân tiện không chút khách khí lăn lăn rồi che mặt tự nói: “Đậu má, bé coi trọng chỗ nào của ca, bảo ca để ca sửa có được không?”

Điểm ngộ...đúng là một loại gánh nặng ngọt ngào.

Khấu Đồng lật người sang bên trái: “Ngự đệ ca ca, tui sẽ không bao giờ nói huynh là kẻ địch của đàn ông nữa.”

Ngự đệ ca ca đang an vị ở một thời không nào đó xa xôi, vươn bàn tay xuyên không tới vuốt đầu chó của bác sĩ Khấu, cười mà không nói, ý vị sâu xa.

Vì thế Khấu Đồng lật mình sang phải như con cá chết mà kêu rên: “Ngộ Không, mau tới cứu vi sư...”

Ngộ Không người ta không phải là thú triệu hồi, hiển nhiên không bắt được sóng điện não của bác sĩ Khấu.

Cơ mà Ngộ Không không tới, một người khác lại tới. Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên động tĩnh, Khấu Đồng ngẩng bật dậy mở to hai mắt nhìn ra, chỉ thấy Hoàng Căn Sâm đang bám một tay lên bầu cửa nhếch môi với hắn, nở nụ cười sáng lạn rạng ngời không thua gì quảng cáo Colgate.

Khấu Đồng lập tức nổi phẫn lên khỏi cái giường bông bành, mở cửa sổ, lén lút kéo Hoàng Căn Sâm vào.

Hoàng chuyên gia mau lẹ chui tọt vào phòng, gã quay đầu lại xác nhận mình không bị phát hiện rồi hỏi: “Thế nào?”

“Đàm phán không thành.” Khấu Đồng nói, “Chủ thể ý thức này bị hoang tưởng, còn muốn giữ tôi lại làm áp trại tướng công đây này.”

Hoàng Căn Sâm nặn ra biểu cảm kinh sợ vờ vịt.

“Mau nghĩ biện pháp cứu ông đây ra, lưu lạc đến nước phải bán sắc rồi.” Khấu Đồng nói.

“Được rồi!” Hoàng Căn Sâm miệng thì nói thế mà tay lại kéo tay Khấu Đồng, thành thạo đặt lên một nụ hôn, tay kia đặt trước ngực làm bộ làm

tịch, “Công chúa điện hạ xinh đẹp, kị sĩ vĩ đại của người sẽ nghĩ cách cứu người ra ngoài!”

Khấu Đổng trợn trắng mắt: “Phiền ngài nhanh lên có được không? Tốt nhất là trước khi ta hét rách cổ ấy.”

Hoàng Cẩn Sâm chớp chớp mắt, còn chưa kịp tiếp lời thoại thì đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vọng tới, hai người đồng thời biến sắc. Ngay sau đó, cánh cửa khóa kín bị người đẩy mạnh ra, Tần Cầm che mạng đen nổi giận đùng đùng xuất hiện, đằng sau là một đám thiết kỵ phát sáng lờ lờ.

“Anh phản bội tôi!” Nó nghiêng rặng nghiêng lợi gần từng tiếng.

Khấu Đổng tuyệt vọng nghĩ bụng đúng là nhọ tận mạng. Hắn dùng cánh tay chọt ngực Hoàng Cẩn Sâm: “Nhị béo, anh làm ăn kiêu gì mà bị phát hiện nhanh thế?!”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Độc, khẳng định là vu bà này có quả cầu thủy tinh, định rình coi cậu tắm rửa đi ngủ nên mới vô tình phát hiện ra tôi đấy.”

Sau đó hai người liếc mắt trừng nhau một cái, đồng thời ăn ý cùng chuyển động.

Hoàng Cẩn Sâm dựng súng ngắm nhắm thẳng về phía trước, không chút do dự bóp cò bắn phá, Khấu Đổng lùi về phía sau đập vỡ cửa sổ, trăm bệ bận rộn còn rút thời gian hô một tiếng: “Đừng có bắn chết người thật đấy!”

“Người ta biết chừng mực!” Hoàng Cẩn Sâm nói.

Cửa sổ vỡ toang, Khấu Đổng nhanh nhẹn chui ra: “Nhảy!”

Hoàng Cẩn Sâm bắn rụng chiếc đèn trần thủy tinh, vừa lúc khiến nó rơi xuống trước mặt nhóm kị binh đầu tiên xông về phía gã, sau đó uốn mình như một con báo săn, lao ra ngoài.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 30: Trục thời gian thứ hai

Trên đảo nhỏ thoáng chốc huyền não tiếng người. Khẩu Đồng cùng Hoàng Căn Sâm đều có dấu vết của Hạt Giống trên người, rốt cuộc dốc hết tất cả năng lực tích góp qua những đợt huấn luyện nghiêm khắc ra dùng ở Hạt Giống đang vây khốn họ.

Lúc này đây Hoàng Căn Sâm đã hoàn toàn thấu hiểu chỗ đáng sợ của động vật, nào là cú mèo đứng ở đầu cành mắt long sòng sọc, nào là chuột bỏ luồn lách trong hốc cây, nào là quạ đen không biết mọc ở đâu tới, thậm chí đến cả hải âu trên bờ biển cũng có thể phát xạ sát khí đâm vào người như tia X quang.

Bác sĩ Khẩu cũng nhân cơ hội này mà được chiêm ngưỡng kỹ thuật điểm xạ của Hoàng chuyên gia, tuyệt đối là một phát một em, chim bay cá nhảy suốt dọc đường đi ngã như ngã rạ, đứng gần chỉ nghe thấy tiếng ma sát không khí của khẩu súng mang theo ống hãm thanh. Khẩu Đồng có thể nhìn ra Hoàng Căn Sâm đang ở trong trạng thái tinh thần vô cùng căng thẳng từ cơ lưng căng chặt và sườn eo của gã.

Chính là cây súng này, đã từng truy đuổi Tô Khinh có tốc độ nhanh nhất đội Quy Linh chạy trốn tán loạn khắp đường lớn phố con, hiện tại lại biến thành vũ khí sát thương phá hư hoàn cảnh sinh thái trên đảo nhỏ. Không ai biết những loài động vật bay trên trời chạy dưới đất xung quanh mình con nào là động vật bình thường vô tội trúng đạn, con nào do giấy tạo thành, con nào thuộc ‘liên minh đặc vụ họ đào bới’ đang châu đầu ghé tai thì thầm tin tức.

Bên tai vang lên tiếng bước chân dày đặc, Khẩu Đồng cùng Hoàng Căn Sâm lắc mình trốn vào một mảnh rừng, chỉ thấy một đội kỵ sĩ thân mặc giáp

nặng lũ lượt đi qua. Hoàng Cẩn Sâm lặng lẽ nâng súng lên, Khấu Đổng lại nhúu mày giờ tay đề họng súng của gã xuống.

“Làm sao vậy?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

“Tôi nghi bọn này không phải là người, bắn không chết.” Khấu Đổng hạ giọng, “Từ từ, cho bọn chúng qua, đừng đánh rắn động cỏ, đợi có tên nào xé lẻ chúng ta thử xem đã.”

Hoàng Cẩn Sâm không nói gì, chỉ ghì súng đứng đó không nhúc nhích. Trong một khoảnh khắc đó, Khấu Đổng cơ hồ không nghe thấy tiếng hít thở của gã, giống như gã đã hòa cùng một thể với cây cối núi sông xung quanh.

Nhưng mà tìm một kị sĩ lẻ đàn cực kì khó khăn. Vừa rồi Khấu Đổng chú ý thấy đám kị sĩ đi thành từng tổ mười người vô cùng đều nhịp, chẳng riêng gì bộ dạng giống nhau, ngay cả cánh tay vung lên bao nhiêu độ lúc đi đường cũng nhất trí.

Khấu Đổng cảm giác nếu đám người này là người thật mà đứng cùng nhau thì có khi đến mẹ ruột của chúng cũng chẳng phân biệt được.

Đợi đám kị sĩ đi qua hết, Hoàng Cẩn Sâm mới rặn ra một câu từ trong cổ họng: “Bọn này lúc đi WC có kết đoàn mà đi luôn không?”

Khấu Đổng ngẩng đầu nhìn một cảnh liều mềm mại rủ xuống bên cạnh.

Hoàng Cẩn Sâm nói tiếp: “Một tên phụ trách hô khẩu lệnh, một hai ba cùng nhau tụt quăn, một hai ba cùng nhau móc trym, chuẩn bị...tè!”

“Đại ca, thương người tí đề!” Khấu Đổng cẩn thận kéo xuống một cảnh liều, dùng dao nhỏ chặt đứt.

“Cậu làm cái gì thế?”

“Chẳng dây cản ngựa, chơi bao giờ chưa?” Khấu Đổng nhẹ giọng thì thầm, “Tôi quan sát thấy lúc bọn chúng đi đường đến độ cao nhắc bước

cũng giống hết nhau, cảm thấy có thể dùng chiêu này cho chúng ‘nghỉ’ một chút, cản ngã được cả đám là hay nhất, chúng ta có thể nhân cơ hội chuồn ra.”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn hẩn thuần thực cắt càn liểu, sau đó dùng thủ pháp cực kì xinh đẹp nối các càn lại với nhau, vừa nhìn đã biết là dân lành nghề, bèn nhin không được hỏi: “Cái này mà cậu cũng biết làm?”

Khấu Đồng nhe răng cười xấu xa.

Hoàng Cẩn Sâm nhìn một hồi, đánh giá: “Có thể thấy bác sĩ nhà cậu tuy làm bộ làm tịch khoác blouse trắng lên người thế thôi, chứ thực ra chính là một thằng nhóc nghịch ngợm trèo tường khoét vách, bạt nóc vạch gói không từ việc xấu nào cả.”

“...Còn không giúp tôi!”

“Ờ...”

Hai người mau chóng chế tạo một bộ “dây cản chân ngựa”, sau đó núp vào một xó ngỗ xồm ôm cây đợi thỏ.

Chỉ chốc lát sau, đội “kị sĩ” làm nhiệm vụ truy bắt đi về phía trước không tìm được mục tiêu đã quay trở lại. Khấu Đồng chờ tên đầu tiên tới gần bèn vỗ một cái lên lưng Hoàng Cẩn Sâm. Hoàng Cẩn Sâm tựa như một con chó ngốc bị con mèo xấu xa sai bảo, trên mặt đeo nụ cười ngu ngơ nhìn thấy muốn đá cho một cái, hưng phấn cần dây giật thật lực...

Kị sĩ đầu tiên đổ nhào xuống. Vì bọn chúng xếp hàng rất chỉnh tề nên tên thứ hai cũng nhanh chóng vấp té, tên thứ ba đập vào đùi người đứng đằng trước cũng nằm sấp xuống luôn...thế là cả hàng đổ nghiêng đổ ngửa. Đồng chí đứng cuối là thảm nhất, đầu cũng rơi mất luôn. Hoàng Cẩn Sâm cùng Khấu Đồng mở to hai mắt dõi sang bên đó, thấy dưới lớp áo giáp trống không, chỉ có một luồn không khí.

Quý dị nhất là cái đầu của bộ giáp rỗng thế mà lại đồng loạt quay sang lờm về phía hai người họ.

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Hê nô!”

Khấu Đồng vỗ vỗ lưng gã: “Nô cái đầu anh, chạy đã!”

Hoàng Cẩn Sâm khiêng súng của gã nhảy dựng lên, hai người chui tót vào rừng.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng mãnh thú gào rống vang vọng bộc phát từ một động núi sâu nào đó, khiến cho cả hòn đảo nhỏ dường như rung lên.

Khấu Đồng thốt nhiên ngẩng đầu, thấy trên tường thành có một đầu mãnh thú thân trắng như tuyết ẩn hiện dưới trăng... Không, là hai đầu, cái đầu khác tối quá bị chìm lẫn với khung cảnh.

Hoàng Cẩn Sâm thì thào nói: “Trông bộ dạng gì mà giống tượng nhân sư thế kia? Sao không ai nói với tôi tượng nhân sư cũng có song sinh hả? Hơn nữa cái mũi của nó chẳng phải là bị Napoleon oánh bẹp rồi à?”

“Không phải là tượng nhân sư, là thú nhân sư đấy chứ.” Khấu Đồng sửa đúng.

Tiếng ù ù hòa lẫn âm thanh thú gầm từ xa xa truyền tới, sau đó chỉ thấy một cỗ chiến xa khổng lồ lao về phía này. Một người đàn ông nửa trên là người, nửa dưới là đá cắm chặt trong chiến xa, đang bưng bưng khí thế gặp thân sát thân gặp Phật diệt Phật phi tới bất chấp cả luật lệ giao thông, chỗ nào chiến xa đi qua, chỗ đó cỏ cây đều bị nghiền nát.

“Chiến xa...” Khấu Đồng thấp giọng nói.

“Của này còn trâu hơn cả xe tăng!” Hoàng Cẩn Sâm cảm thán, tiếp đó gã rên lên, “Không công bằng nhá, vì cố gì họ có nhiều đạo cụ thế mà tôi chỉ có mỗi khẩu súng thôi hả?”

Khấu Đồng thuận miệng nói: “Sức tưởng tượng của anh không đủ phong phú chứ còn sao nữa.”

Hoàng Cẩn Sâm quay đầu nhìn sang Khấu Đổng: “Cậu còn chả có cái gì kia kìa.”

Bác sĩ Khấu nói: “Sức tưởng tượng của tôi bị chớ gặm r ối.”

Khi hắn nói lời này biểu cảm chua xót não nề, bước chân cũng dừng lại. Hoàng Cẩn Sâm nhìn theo ánh mắt hắn, lập tức thấy dạ dày tức anh ách.

Ngay trước mặt bọn họ, trăm ngàn con quạ đen đang nhất tề đón gió giương cánh như tụ họp dưới ánh trăng bàng bạc. Quạ đen bay lên đến tận trời, ma thuật sư đúng là thích đi con đường không tầm thường, bóng dáng thường niên lơ lửng lấp ló trong bóng tối.

Bên trái hai người, một chiếc cánh khổng lồ từ mặt đất chậm rãi giương lên. Một sinh vật hình thể giống khủng long từ từ nâng cái đầu như đầu dê của nó, phía sau kéo theo cái đuôi thật dài, phần dưới cơ thể lại cực không phối hợp mà mang đôi chân nhỏ gầy của chim chóc. Trong tay nó giờ cao ngọn đuốc làm động tác y như mèo chiêu tài, canh giữ ở đó chẳng khác nào một tòa núi nhỏ.

Chết người hơn là ở bên phải, thiếu nữ tân thời Tần Cẩn muốn giữ bác sĩ Khấu lại làm áp trại tướng công mang theo một đồng tay đấm rỗng xác của nó, đang hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang áp sát tới.

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Chiến hữu, chúng ta bị bao vây.”

Khấu Đổng nói: “Tôi thấy...làm sao bây giờ? Đầu hàng nhá?”

“Ông đùech!” Hoàng Cẩn Sâm khinh bỉ hắn, “Sao cậu có thể khinh địch, dễ dàng thỏa hiệp với chủ nghĩa đế quốc thế hả? Tôi thật sự đã nhìn lầm cậu r ối!”

Bác sĩ Khấu hỏi: “Liệt sĩ Hoàng, anh có ý kiến gì không?”

“Thương lượng trước.” Hoàng Cẩn Sâm nói.

Khấu Đổng gật gật đầu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó rồi tính xem có nên đầu hàng hay không chứ sao.”

Khấu Đổng: “...”

Tần Cầm dừng bước. Hoàng Cẩn Sâm và Khấu Đổng lưng tựa lưng đứng ở nơi đó, một người cầm súng, người còn lại nắm một con dao hoa quả trong tay, tổ hợp này đối lập với đội hình hoa lệ của đối phương... nghèo nàn đến mức bi tráng.

Khấu Đổng thở dài: “Tần Cầm, tôi đã nói rồi, tôi có việc gấp, em rất cuộc muốn thế nào?”

“Tôi muốn giam anh lại!” Tần Cầm lửa giận ngút trời, “Anh dám phản bội tôi!”

“Cậu ta chẳng phải tốt đẹp gì đâu, hoa đào quanh cậu ta nhiều đến mức có thể đào hầm ủ phân được đấy.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Em gái, nghe ca một câu, chân trời đâu thiếu cỏ thơm, đơn phương một nhánh đề mà làm chi?”

Khấu Đổng nghĩ bụng, tiên sư anh chứ!

Tần Cầm vươn ngón tay chỉ Hoàng Cẩn Sâm, lạnh lùng hạ lệnh: “Giết tên đó trước.”

Vừa dứt lời, dưới chân Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên trống rỗng, hai người đồng thời nhảy bật sang hai bên. Từ trong lòng đất không biết từ lúc nào vươn ra một sợi dây xích, nó cuốn quanh thân quái vật có cánh như vật sống, vặn vẹo muốn tóm cổ Hoàng Cẩn Sâm.

Hoàng Cẩn Sâm chau mày, đập một cước đá văng xiềng xích, sau đó bắn ra một phát hướng về đỉnh đầu quái vật.

Quái vật rú lên một tiếng xem ra bị thương không nhẹ, xiềng xích vặn vẹo càng thêm điên cuồng.

Hoàng Cẩn Sâm bắn tiếp một phát vào mắt nó, con mắt to tướng như cái bóng đèn nổ toác, xích sắt vung lên cao rồi đổ ập xuống, muốn nện chết gã mới thôi.

Hoàng Cẩn Sâm một súng trúng đích đang định dừng lại chiêu cũ, ai ngờ gã còn chưa kịp động súng thì đã bị vô số cánh quạ xung phong li ều chết tranh việc để làm phủ kín tầm mắt, bao vây chặt chẽ.

Khấu Đổng đã không còn cái bật lửa thứ hai. Hoàng Cẩn Sâm đi vội quá, quên bém mất!

Xiềng xích quật sát người gã nện xuống đất đập ra một cái rãnh lớn sâu hơn một mét, quái thú nổi giận.

Ngay tại lúc Hoàng Cẩn Sâm không ngừng kêu khổ, Khấu Đổng cùng Tần Cầm đàm phán không ra kết quả thì đột nhiên không gian giữa hai người bọn họ ngưng tụ thành một mặt gương. Mặt gương phóng xạ ánh sáng chói ngời, tất cả quạ đen chạm phải ánh sáng đó đều bị xua tan.

Hoàng Cẩn Sâm nhìn lại: “Hà Hiểu Trí?!”

Chỉ thấy Hà Hiểu Trí đang đứng đối diện với tấm gương. Cậu nhóc đầu tiên là sững sốt một giây, sau khi thấy rõ bối cảnh phong phú bên kia mặt gương, ánh mắt hoảng hốt vừa liếc đến con quái thú khổng lồ thì lập tức vươn một cánh tay về phía Hoàng Cẩn Sâm. Cánh tay thò ra khỏi gương, tiếng nói của thiếu niên mơ hồ kêu lên như bị ngăn cách bởi một tấm màn phủ: “Mau tới đây!”

Hoàng Cẩn Sâm vừa rồi còn oán hận mình thiếu đạo cụ lúc này vui vẻ hẳn lên: “Khấu Đổng! Cửa tiện lợi nè!”

Khấu Đổng kinh ngạc: “Làm sao...thằng nhỏ làm thế nào hay vậy? Thời gian gấp khúc? Đi ầu này không thể nào, cùng một chiều không gian, phương trình hẳn phải là...”

“Chúng ta về rồi tính, đừng nhiều lời nữa!” Hoàng Cẩn Sâm vừa tóm lấy Khấu Đổng, vừa nắm chặt tay Hà Hiểu Trí đang vươn ra. Ngay lúc hai

người tiến vào trong gương, một tiếng động giòn tan vang lên, Khấu Đổng miễn cưỡng quay đầu lại phát hiện mặt gương bị xiềng xích đánh trúng, toàn bộ vỡ vụn.

Hà Hiểu Trí kêu lên một tiếng sợ hãi ngăn ngủi, cả ba người đồng thời rơi vào một mảng bóng tối.

Bọn họ cứ rơi mãi, không biết qua bao lâu mới trông thấy một điểm sáng lơ mờ, sau đó chân chạm mặt đất. Hà Hiểu Trí mềm chân ngã sấp xuống, Khấu Đổng nâng cằm nhóc dậy nhìn ra xung quanh, chỉ thấy đây là một trang viên nho nhỏ, đổng ruộng menh mông bao ngôi nhà gỗ be bé, những đóa tường vi đâm sương sớm ló mình khỏi hàng rào gỗ, trong sân còn trổng một cái cây lớn có quả phát sáng long lanh.

“Lại xuyên, đùa nhau hả?” Hoàng Căn Sâm nói.

Khấu Đổng biết, không phải gã đang nói hươu nói vượn...Loại cảm giác “rơi xuống” này thực sự rất giống cảm giác khi thay đổi chiều không gian.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 31: Mảnh đất một đời

“Tình huống gì đây?” Hoàng Căn Sâm thay bằng đạn rồng, “Bác sĩ Khấu, báo cáo tình hình.”

Khấu Đổng đang nhìn bình nguyên mà gần người, hoàn toàn không nghe thấy gã nói chuyện. Cả người hắn lâm vào trạng thái nhà bác học điên. Hoàng Căn Sâm nhìn một hồi, cảm thấy nếu bây giờ nhấn tổ hợp phím Ctrl+Shift+Esc trên người bác sĩ Khấu thì có thể phát hiện CPU của hắn quá tải trên 100%, treo máy rồi.

Vì thế Hoàng chuyên gia chuyển mục tiêu, quay sang hỏi đứa nhỏ ngốc Hà Hiếu Trí: “Nhóc con, ban này chú mày làm thế nào?”

Hà Hiếu Trí mờ mịt lắc đầu.

“Nghĩ lại cho kĩ đi, giờ chú mày là máy gian lận cấp A của chúng ta đấy.”

“Lúc ấy em ở trong phòng khách... một mình, trong phòng khách nhà bác sĩ Khấu có một tấm gương lớn, em đứng trước cái gương...”

Tốc độ nói của Hà Hiếu Trí rất chậm. Nói chung thằng nhóc này có hai loại trạng thái, một loại là cảm xúc không cao, phản ứng tương đối chậm giống như bây giờ, song tâm tính tương đối vững vàng. Đáng tiếc loại cảm xúc bình tĩnh nhưng suy sụp này không duy trì được lâu, thường xuyên bị phá vỡ, lúc phá vỡ thì tính tình rất là kém. Tuy rằng nhìn ra được nó đang cực lực khắc chế, thế nhưng các hạng kích thích tố trong cơ thể bệnh nhân phân bố khác thường khiến cho cảm xúc không tài nào ổn định nổi, không phải chuyện khắc chế là có thể giải quyết được. Đôi khi nó sẽ dựa vào góc tường lặng lẽ khóc, đôi khi gào ầm ỹ, thậm chí tự mình hại mình. Nói

chung vụ này phải nhờ vào dân chuyên nghiệp là bác sĩ Khấu bên cạnh đây phối thuốc trị liệu.

“Vốn dĩ trong tấm gương kia phản chiếu hình ảnh của em, thế nhưng giữa chừng em thất thần vài phút, đến lúc hồi thần lại thì thấy trong gương có các anh, còn có cái...” Cậu nhóc nhú mày, có chút không biết hình dung cái con sơn dương mọc cánh biết dùng xích sắt kia ra làm sao, “...cái con giống khủng long kia đang gầm rú. Em cảm thấy các anh khả năng đang gặp nguy hiểm...cho nên bất giác vươn tay ra, không ngờ lại xuyên thấu cái gương luôn.”

Khấu Đồng bấy giờ mới quay đầu lại, hỏi: “Lúc thất thần cậu suy nghĩ cái gì?”

Hà Hiểu Trí sửng sốt.

Khấu Đồng đi tới trước mặt cậu nhóc, cúi người xuống để cho tầm mắt của mình ngang bằng với nó, đoạn, hấn dùng giọng nói mềm nhẹ khác thường mà nói: “Không sao cả, anh đã nói qua rồi, bất cứ chuyện gì cũng có thể cho anh biết, có nhớ không?”

Hà Hiểu Trí nhìn vào mắt hấn một hồi, tựa như đang tìm kiếm cội nguồn sức mạnh, sau đó nó gật đầu, nói: “Lúc ấy em nhìn chính mình trong gương, nghĩ...mình là một phế vật chỉ biết làm liên lụy người khác. Mẹ em nói như vậy đó, em không làm nên trò trống gì, đến chết cũng không chết được, chết rồi sẽ liên lụy đến rất nhiều người. Mỗi ngày nhìn thấy các anh bên ba, có nóng ruột cũng không giúp gì được...”

“Ai bảo thế?” Khấu Đồng ngắt lời nó. Lúc này hấn đại khái đã hiểu mặt gương kia có lẽ chính là không gian hình chiếu của Hà Hiểu Trí. Vì một vài nguyên nhân đặc thù nên phản ứng của cậu nhóc tương đối chậm chạp, hệ thống phân tích cũng mất thời gian khá dài, trải qua kích thích mới có thể phát hiện ra. Để khiến cho lời nói của mình tăng sức thuyết phục, Khấu Đồng chỉ vào Hoàng Căn Sâm nói, “Cậu đã cứu mạng bọn anh đấy, nếu không phải cậu thò tay từ trong gương ra thì người này đã sớm bị con sơn dương cánh dài kia đập bẹp dí rồi.”

Sự thật không phải như thế. Bởi vì quạ đen tuy rằng đáng ghét nhưng cũng không trí mạng, nếu cho gã một chút thời gian và không gian thì tay súng bắn tĩa th ần kì này có thể bắn xuyên mắt quái vật đến lúc giết chết nó cũng không chừng, huống h ồ bên cạnh còn có Khấu Đ ồng phối hợp.

Có đi ầu Hoàng Cẩn Sâm tuy tương đối lạnh lùng nhưng không phải nảo tàn, gã sẽ không bóc mẽ Khấu Đ ồng bởi ba cái chuyện cón con như thế, bèn nói: “Ông đây là vì ai mà bị vây ở đó hả công chúa điện hạ h ồng nhan họa thủy?”

Khấu Đ ồng nói: “Anh còn mặt mũi mà nói? Là ai bất cẩn vừa thò mặt ra đã bị phát hiện? Anh không đến tôi cũng có cách thoát thân nhá.”

Hoàng Cẩn Sâm hỏi: “Thoát thân? Tôi thấy cậu lột tuốt ra đi sắc dụ mưu vu bà kia còn có lý hơn.”

Thiếu niên thu ần khiết Hà Hiểu Trí cảm thấy áp lực sâu sắc. Nghe hai tên này anh một câu tôi một câu hắt nước bắn cho nhau, cậu nhóc chỉ biết cầm đ ầu đi theo như cô vợ nhỏ, từ con đường đất trong ruộng đi tới ngôi nhà gỗ ở trung tâm.

Hoàng Cẩn Sâm lại quay đ ầu nói lời thấ m thía với Hà Hiểu Trí nói: “Bài học này dạy cho các thiếu niên nhiệt huyết biết, trước khi làm kĩ sĩ phải tìm cho đúng mục tiêu, không phải công chúa nào cũng như công chúa nào đâu.”

Có lẽ là do trên cánh đ ồng t ầm nhìn trống trải, cũng có lẽ cây cỏ trên đ ồng mang theo mùi vị trấn an đặc hữu của thiên nhiên, tâm tình thường niên bất ổn của Hà Hiểu Trí chuyển biến tốt một cách khác thường. Cậu có chút nghi hoặc nhìn Hoàng Cẩn Sâm, hỏi: “Vì sao thế?”

“Công chúa cũng chia làm rất nhi ều loại.” Hoàng chuyên gia ngắt một nhánh cỏ ngậm vào miệng, ch ậm chậ m giảng, “Có công chúa mĩ lệ đáng yêu, có công chúa mĩ lệ động nhân, có công chúa mĩ lệ mê người, còn có ...”

Gã chỉ bóng dáng Khấu Đồng phía trước, biểu cảm bi thống: “Mĩ lệ gặt người.”

Khấu Đồng quay đầu, âm u nói: “Nhị Béo, hai ta không có thù oán gì chứ?”

Hoàng Căn Sâm hỏi: “Để chứng minh cậu không gặt người, nghĩ cách đưa chúng anh ra ngoài được không?”

Khấu Đồng nghĩ nghĩ, nói: “Đoạn chương trình này kì thực giống như một cái hộp đen. Thời điểm mỗi người tiến vào đều đối ứng với một phương trình cực kì phức tạp, trên lý luận là như vậy. Bởi vậy nên khi tôi nhìn thấy mặt gương kia mới cảm thấy không thể tin được, bởi vì khi thiết kế máy chiếu tôi chỉ dùng có một trục thời gian thôi, hơn nữa còn là đơn hướng. Nếu không gian là ổn định, chiều thời gian cũng là cố định, cho nên cơ hồ không có khả năng xuất hiện không gian gấp khúc hoặc thời gian giao thoa.”

Hà Hiếu Trí: “...”

Hoàng Căn Sâm: “...”

Hoàng Căn Sâm day day trán: “Chúng ta có thể dùng ngôn ngữ của con người không vậy?”

“Rất nhiều ứng dụng của các phương trình toán học và vật lý đều sẽ dẫn tới trục thời gian, khác 0, hơn nữa đại đa số tình huống đơn hướng là không thể đảo ngược. Đơn cử như một mình anh, trong cùng một không gian và thời gian thì không có khả năng xuất hiện ở hai điểm tọa độ không gian khác nhau được.” Khấu Đồng nói, “Không gian không thể gấp khúc ý chỉ khoảng cách từ đảo nhỏ đến nhà tôi là bao nhiêu xa thì chính là bấy nhiêu xa, trong cùng một chiều thời gian, tuyệt đối không thể xuất hiện đường tắt hay cánh cửa giúp chúng ta ăn gian khoảng cách đó, trực tiếp đi từ đảo về nhà.”

“Cơ mà vừa rồi nếu không phải gương bị đánh vỡ thì chúng ta thực sự có thể được nhóc con này kéo về nhà.” Hoàng Căn Sâm nghĩ nghĩ, “Hơn

nửa quả thực nó ng ồi ở nhà cậu, thò tay sờ tới chúng ta ở trên đảo nhỏ đấy.”

“Cho nên ta vừa r ồi tôi đoán, trong không gian này t ần tại hai trục thời gian.” Khấu Đ ồng nói, “Mà một trục khác...”

Khấu Đ ồng còn chưa nói xong, cánh cửa nhà gỗ đột nhiên bật mở, một con chó con nhảy nhót phóng ra, đằng sau nó là một ông già tóc trắng.

Chưa từng nghĩ đến việc nơi này có người, Khấu Đ ồng ngây ngẩn cả người. Hắn quên luôn nửa câu sau chưa nói, ông già cũng sững sốt một chút, dường như rất ngoài ý muốn.

Con chó con mở to đôi mắt hiếu kì chạy quanh họ mấy vòng, ngửi ngửi, sau đó theo bản năng né Hoàng Căn Sâm rất xa mà ng ồi xồm xuống dưới chân Khấu Đ ồng, vẫy đuôi lè lưỡi hữu hảo ngó hắn đắm đắm.

Khấu Đ ồng xoa xoa đầu chó con, chó con liếm liếm tay hắn.

Ông già bật cười vẫy tay với chú chó nhỏ: “Hoan Hoan, chúng ta có khách nha.”

Con chó con tên “Hoan Hoan” sủa gâu gâu tung tăng chạy về bên chủ. Ba người Khấu Đ ồng đi qua đó, ông lão niềm nở mời họ vào nhà.

Đây là một căn nhà nhỏ rất rất bình thường, thế nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Da tay của ông lão nhăn nheo, mu bàn tay dày đặc đ ỉ m ỉ nhìn qua khẳng khiu g ầy guộc, thân thể nhất định không còn tốt, tuy thế không hiểu sao từng động tác giờ tay nhấc chân ông làm đều toát ra cảm giác con người này sống thật ưu nhã.

Họ ng ồi xuống quanh chiếc bàn gỗ độc đáo, trên bàn đặt một lọ hoa tươi, cạnh đó là ấm trà đang nấu nước.

“Ta họ Diên.” Ông lão nói, “Không biết tại sao vừa mở mắt ra thì đã tới nơi này, còn có chú chó con lúc trẻ từng nuôi bầy bạn.”

Khấu Đổng vừa nghe thì biết ngay đây chính là chủ thể ý thức cuối cùng, trong lòng cảm khái cái máy chiếu này đúng là đủ tiện tay, nam nữ già trẻ đều lòi vào đủ. Khấu Đổng chỉ đành giải thích chuyện máy chiếu không chế lại một lần, chẳng ngờ ông lão tuyệt không giật mình, chỉ dùng nước pha trà bưng cho bọn họ rồi đi kèm đàm tán thán: “Thì ra có chuyện như vậy sao? Thế giới này thật đúng là thần kì, mỗi ngày mỗi biến hóa.”

Sau đó lão Diên bưng lên chén trà nho nhỏ, hít sâu mùi hương bay lên theo khói tỏa lượn lơ, bấy giờ mới nói tiếp: “Mới đầu ta tưởng rằng mình đã chết. Ta là bệnh nhân ung thư xương thời kì cuối, trước khi tới nơi này đã nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch. Mỗi ngày ta đều rất đau, đau quá thì hôn mê đi, tế bào ung thư khuếch tán, nhiều khí quan đã suy kiệt cả rồi.”

“Ở chỗ này của ta,” Lão Diên ánh chừng trên cổ, “bọn họ rạch ra, nhét một cái ống vào, ngày ngày ta sống nhờ vào cái ống ấy. Sau này có một hôm ta đột nhiên tỉnh lại, ta cảm thấy rất lâu rồi mình chưa tỉnh táo như thế bao giờ, hơn nữa cơ thể còn ngừng cử động được. Vì thế ta liền hiểu đây chính là hồi quang phản chiếu rồi. Con cái đều không ở bên cạnh, chúng nó đều bận cả, ta cảm thấy thật đáng tiếc vì không thể nói với chúng nó mấy câu cuối cùng. Vốn dĩ ta đã định gọi hộ lý vào nói vài lời di ngôn, ai ngờ tiếp đó lại tới cánh đồng này đây.”

Khấu Đổng khó xử, không biết phải nói cái gì mới tốt. Hắn có thể đứng trước mỗi một người bị kéo vào do máy móc trực trực mà nói mình sẽ cố gắng hết sức để mau chóng giải quyết vấn đề, đưa họ trở về...nhưng với người này, nên nói thế nào đây?

Chưa nói bắt một người mắc kẹt giữa hai bờ sống chết là một chuyện vô cùng tàn nhẫn, tương lai mọi người đều phải rời đi, ông ấy làm sao bây giờ? Phải biết ý thức của bảy người tồn tại trong một không gian hình chiếu đã cấu thành một loại cân bằng kì lạ như một tòa tháp dựng bằng lá bài, chỉ một chút lung lay cũng có thể trở nên mất khống chế, mọi người

cùng rời đi một lúc là đi đâu tất yếu, không thể lưu lại một mình ông ấy trong này.

Cứ cho là thực sự làm được đi chẳng nữa, không có sự cảm ứng tương quan lẫn nhau, phương trình hình chiếu của lão Diên hiển nhiên cũng sẽ thay đổi. Trục thời gian quái gở thừa ra biến mất, chẳng lẽ để một mình ông ấy chết ở đây sao? Để ông ấy lẻ loi ngăn cách với tất cả mọi người khác bởi một chiều không gian không thể vượt qua này hay sao?

Hà Hiếu Trí ngậy ngốc ôm chén trà, ngay cả Hoàng Căn Sâm cũng không nói lời nào.

“Xin lỗi bác...” Khẩu Đồng quanh co thật lâu, cuối cùng mới nói một câu như vậy, “Cháu không biết làm thế nào... Cháu xin lỗi bác.”

Lão Diên lại nở nụ cười: “Có cái gì mà phải xin lỗi ta cơ chứ, nếu không phải mấy đứa gặp sự cố lần này thì ta đã sớm bị lấp đất rồi. Có thể khỏe mạnh sống thêm mấy ngày, ai mà không muốn đâu?”

“Lại đây.” Lão Diên đứng lên gọi một tiếng, chú chó con Hoan Hoan cũng đi theo ông lão. Ông cụ mở cửa, trên hàng rào nho nhỏ, những bông hoa không biết tên nở tung kiêu diễm xinh đẹp như còn đọng ánh bình minh buổi sớm, “Ta quan sát thấy những bông hoa này mỗi ngày đều giống nhau, có đôi khi rụng một vài đóa, qua một hồi nhìn lại thì thấy lại giống y như cũ. Người trẻ tuổi này, cậu có giải thích được không?”

Khẩu Đồng chần chừ một lát, tiếng nói có chút khàn khàn: “Trục thời gian thừa ra này bị không gian dị hóa. Nó không phải một đường thẳng mà biến thành một vòng tuần hoàn, tuần hoàn mới là vĩnh hằng, giống như nếu một mặt phẳng là khép kín thì người sống trên nó vĩnh viễn không thể ‘đi’ ra ngoài được. Trục thời gian này chính là một vòng thời gian tuần hoàn, nó cứ lặp đi lặp lại một đoạn rất ngắn, cho nên bác mới có thể...”

Hồi quang phản chiếu mà sống.

“Ồ.” Lão Diên hiểu ra, tủm tủm cười bảo, “Người thiết kế ra nó đúng là một thiên tài.”

Khấu Đổng chỉ cảm thấy tâm trạng nặng nề chứ chẳng thấy mình thiên tài ở chỗ nào cả.

Lão Diên vỗ vai hắn: “Một trục thời gian của người khác chính là một đời của ta, chẳng phải rất thần kì sao? Ta định đặt tên cho mảnh vườn này đấy, gọi là Một Đời đi. Cơ mà cái máy này của cậu cũng phải sửa đi thôi, lúc nào sửa xong nhớ báo cho ta một tiếng, ta còn tìm cậu gửi mấy câu di ngôn nhé. Các cậu nói sớm một chút, đừng khiến già này vội vàng, để già từ từ nhẩn nhủ thì càng hay quá.”

Hoàng Căn Sâm đột nhiên chen vào một câu, gã nhìn ông lão như nhìn một cái gì lạ lắm mà hỏi: “Ông không sợ chết à?”

“Ta không muốn chết.” Lão Diên ngẫm nghĩ rồi nói, “Nhưng mà con người thì luôn phải chết, đây là chuyện chẳng ai có cách nào thay đổi được. Lúc sống thì sống cho tốt, lúc nên chết thì chết đi, từ cổ chí kim chẳng phải đâu là như vậy ư?”

Hoàng Căn Sâm ngẩn người, dường như cũng ngây dại.

Khi mùa xuân chớm tới, triền núi mặt đất mười mấy nọ hoa tươi, hương thơm lắng đọng trong tận cùng lòng đất lan tỏa khắp đất trời xa vợi, quyến rũ bướm ong bay về. Khi mùa hạ vừa sang, cây cỏ sẽ sinh trưởng vô cùng mạnh mẽ, cành lá sum sê che rợp cả bầu trời, xanh biêng biếc căng tràn nhựa sống; bầu trời trong vắt điểm sao lấp lánh, ngân hà bát ngát tựa như một tấm sa tanh. Mùa thu ủa về, cành lá thắm xanh biến thành màu vàng úa, trái cây trĩu trĩu, nước sông càng thêm trong vắt, muốn dốc hết sức lực trước khi đóng băng đổ về biển lớn khôn cùng.

Mà đến mùa đông, chỉ qua một trận tuyết lớn, tất cả sinh mệnh đều sẽ trở về im lặng, trời đất mênh mang được gột rửa sạch trơn, mai táng những gì đã chết đi, chờ đến sang năm đón chào những sinh mệnh mới.

Đây chính là quy luật của thế giới, giống như một người sinh ra và mất đi.

Ông lão sắp chết mắc kẹt trong vòng tuần hoàn thời gian bất tận nơi kẻ hở giữa sinh và tử, bùng một chén trà con, xoay lưng lại. Bóng dáng của ông đổ xuống thật dài, con chó nhỏ cạnh bên cắn nghịch vài thứ cây cỏ chỉ một lát sau sẽ phục hồi nguyên dạng.

Khấu Đổng đột nhiên có cảm giác muốn được giống như đứa trẻ Hà Hiếu Trí kia, cảm giác...muốn òa khóc.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 32: Đại bản doanh

Trong nhà lão Diên có một tấm gương đã hơi mờ ố, Khấu Đổng cầm khăn dùng tay áo lau sạch đi, sau đó đặt trước mặt Hà Hiểu Trí trước mặt: “Thử cái này đi.”

Lão Diên ôm Hoan Hoan ngồi trên ghế đầu hứng thú vây xem.

Hà Hiểu Trí ngần ngừ: “Em...phải làm thế nào?”

Khấu Đổng vươn ngón tay kẻ một đường trong không khí: “Giả sử đây là chiều không gian mà chúng ta đang ở đây, vì trục thời gian... Chắc, nếu không hiểu thì nhóc cứ tưởng tượng nó thành một sợi dây thép đi. Nó kéo dài ra thế này, sau đó trong cùng một hệ tọa độ, mỗi điểm đều có tọa độ cố định.”

Một tay Khấu Đổng còn đang nắm lại đặt dưới bàn tay: “Đây là thế giới vô hạn tuần hoàn mà nhà bác Diên đang ở, nó giống như một mặt gương. Tiểu Trí có thể thông qua tấm gương mà nối hai không gian lại một chỗ chính là nhờ mang điểm ‘cố định’ trong trục thời gian này chiếu xuống không gian của chúng ta. Gương bị đánh vỡ, nên chúng ta rơi xuống ‘ngang đường’, chính là xuống nơi đây.”

Ngoại trừ lão Diên nở mặt lộ vẻ sợ hãi tán thưởng, Hoan Hoan đã ngủ say từ lâu, Hà Hiểu Trí ngu ngơ như cũ, Hoàng Căn Sâm méo mặt bảo: “Cậu cứ nói thẳng bây giờ chúng ta làm thế nào về được là được rồi.”

“Cái này thì còn phải tính toán đã.” Khấu Đổng phẩy tay chạy ra ngoài nhặt về một cành cây nhỏ rồi ngồi xổm góc sân tô vẽ đây về cuối học. Khấu Đổng vừa ngồi xuống thì Hoan Hoan đã tỉnh, cứ tưởng hấn nhặt cành muốn đùa với mình, cậu chàng nhảy khỏi lòng lão Diên, sung sướng cắn cành cây cùng hấn chơi kéo co.

Hoàng Cẩn Sâm thở dài, rũ vai xuống xoa đầu Hà Hiếu Trí: “Nhóc thấy anh nói đúng không? Sắc đẹp chính là không đáng tin cậy. Chúng ta nghĩ cách tự túc là hạnh phúc thì hơn. Dựa theo cách nói của Khấu Đổng thì không gian sẽ căn cứ theo ý nguyện của nhóc mà đi đâu chinh...đi đâu chinh cái quái gì ấy nhỉ? Đại loại là kiểu muốn gì được nấy ấy. Vì thế nó cho cậu một loại siêu năng lực.”

“Hoan Hoan đại ca, phiền ngài nâng cái chân tôn quý lên cái! Ôi giờ ời vừa viết xong đừng có xóa, còn chưa tính xong mà!” Tiếng Khấu Đổng vang lên ngoài cửa, “Còn nữa, Nhị Béo, phiền anh đừng có dạy bậy bạ từ của người ta, đây không phải siêu năng lực, đơn giản chỉ là phép chiếu thời không thôi...”

Hà Hiếu Trí quay đầu ra ngoài, bị Hoàng Cẩn Sâm xoay lại: “Đừng nghe cậu ta, cậu ta đến một con chó cũng không xử lý được kia kìa. Chúng ta nghĩ tiếp theo ý tưởng vừa nảy nhá, giả thiết nhóc hi vọng nhóc trở nên hữu dụng với người khác, nhóc hi vọng tìm thấy cảm giác... Ừm...được c ần?”

Hoàng Cẩn Sâm có chút không xác định liếc nhìn Hà Hiếu Trí. ‘Bác sĩ’ Hoàng là chuyên gia bán thuốc rởm nằm vùng trong đội ngũ nhân viên y tế chuyên nghiệp, gã có hiểu vì cái lý do mô tê gì mà người ta lại muốn kẻ khác ‘c ần mình’ đâu, thế cho nên chỉ có thể học vẹt vài câu làm màu.

Hà Hiếu Trí do dự một h ồi, li ền gật gật đầu.

“Đấy, thế là đúng r ồi.” Hoàng Cẩn Sâm nghiêng người về phía trước, chỉ vào cái gương mà nói, “Bây giờ bọn anh đặc biệt c ần nhóc giúp đỡ đây, mau giúp tụi anh mở đường trở về Bọn anh bị một con bé dở người theo dõi, bây giờ phải về ngay, dùng dằng mãi ở đây anh sợ già trẻ trong nhà không được an toàn.”

Nói xong, Hoàng Cẩn Sâm nhớ lại động tác của Khấu Đổng. Gã đặt một tay lên vai Hà Hiếu Trí, giọng nói nghiêm trang, tận hết khả năng khiến cho biểu cảm trở nên thành khẩn: “Dựa vào nhóc cả đó.”

Không biết có phải lòng tin của đờng chí cách mạng dễ khiến cho người ta cảm động hay không, chỉ thấy Hà Hiếu Trí nhìn chằm chằm cái gương một hồi, sau đó những hình ảnh vốn dĩ phản chiếu trong gương đầu biến mất, mặt gương xuất hiện phòng khách nhà Khấu Đờng, đối diện với tấm gương còn có một người – Mạn Mạn ôm gấu bông.

Mạn Mạn giương đôi mắt to hơn nửa khuôn mặt nhìn chằm chằm vào mặt gương như không hề sợ trong gương đột nhiên có người. Nó chỉ vào Hoàng Căn Sâm ở bên kia, nói: “A, xuất hiện rồi.”

Khấu Đờng dừng động tác trong tay, trên mặt không giấu nổi nét buồn bực: “Làm sao có thể như thế? Chẳng lẽ chủ nghĩa duy tâm trội hơn chủ nghĩa duy vật, phán đoán không cơ sở vượt khỏi suy luận logic sao?!”

“Xem kìa, thấy chưa,” Hoàng Căn Sâm lắc lư cái đầu nói với Hà Hiếu Trí, “Có văn hóa thật đáng sợ.”

Khấu Đờng ngẩng đầu nhìn giờ, đáng tiếc đám hiên triết đã toi cơm từ lâu không thể cho hắn đáp án. Thế là hắn quăng cái gậy trong tay ra xa. Hoan Hoan rốt cuộc được như ý nguyện, biến thành một viên đạn pháo tròn vo, thi triển khinh công chó bay bốn chân cách đất phóng về phía xa.

Mạn Mạn vươn bàn tay mẫm mụp xuyên qua tấm gương thò ra, lão Diên đứng cạnh đó mở to mắt nhìn như một đứa trẻ thấy món đồ chơi mới, ông cụ kính ngạc nói: “Còn có một cô bé con à!”

Hoàng Căn Sâm đập ngón tay của Mạn Mạn, giáo huấn: “Không lẽ phép, phải nói ‘Cháu chào ông ạ’.”

Mạn Mạn liếc gã trắng mắt xong mới ngẩng đầu ngoan ngoãn nhìn lão Diên: “Cháu chào ông ạ.”

Lão Diên thử vươn tay nhưng không dám đưa qua tấm gương, chỉ dừng lại ở bên này mặt gương nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé đưa sang của Mạn Mạn. Ông cười bảo: “Ta có đứa cháu gái cũng xấp xỉ cô bé này đây, nào, để ông cho con một món quà nhé.”

Ông cụ xoay người rút một bông hoa vĩnh viễn không bao giờ héo từ lọ hoa trên bàn đặt vào tay con bé. Mạn Mạn nhận lấy, dùng động tác vô cùng đơn giản của nó đưa đóa hoa tới một trục thời gian khác. Sau đó chuyện kì lạ phát sinh, đóa hoa tươi thắm lấy tốc độ mắt thường thấy được khô đi, rồi héo rũ.

Nét cười trên mặt lão Diên ảm đạm hẳn đi, ông cụ thở dài: “Ngay cả hoa mà ta trồng cũng giống như lão già ta đây, đất vàng chôn đến cổ rồi.”

Hà Hiếu Trí đã bước nửa người vào gương, nghe thấy lời này thì chần chừ nhìn lại.

“Chúng cháu sẽ quay lại.” Khấu Đồng nói, “Bác không sang được, nhưng chúng cháu còn có thể quay lại thăm bác mà.”

Lão Diên vẫy tay: “Đi đi đi đi, loanh quanh ở đây với ta thì làm ăn gì được. Mau chóng sửa cái máy hỏng của mấy đứa mới là chính sự. Lần tới trước khi sử dụng nhớ kiểm tra đo đạc cho kĩ vào, đừng có làm ẩu thế nữa, coi chừng người tiêu dùng người ta kiện cho đấy.”

Hoan Hoan ngậm cái que Khấu Đồng ném đi ban nãy, thở hắt một hơi chạy về, đuôi vẫy như cánh quạt. Lão Diên nhặt cái que ném đi lần nữa, con vật nhỏ đơn giản chìm trong thế giới xoay quanh cái que của nó, lại hưng trí bừng bừng phóng ra xa.

Khấu Đồng trầm mặc đi theo Hà Hiếu Trí bước qua tấm gương. Hoàng Cẩn Sâm lại ngoái cổ nhìn lão Diên, sau đó gã cuối cùng cũng hiểu vì sao hai người đằng trước bước đi mà không chịu quay đầu lại... Ông cụ đứng trong ngôi nhà gỗ trống rỗng, trên bàn nhỏ còn đặt những tách trà mà bọn họ vừa dùng qua. Giữa làn sáng mờ mờ, nơi này chỉ còn lại một mình ông ấy cô độc lẻ loi nhìn theo đám khách hiếm hoi lui tới vội vàng, nhìn họ rời đi đến lúc mất hút.

Trên mặt ông lão chẳng chít những nếp nhăn, vì mang theo ý cười rất tươi mà đôi mày khóm mắt vẽ thành độ cong hiền lành. Ông lão dường như đã quen với việc đứng chân đứng đó trông theo người khác đi xa, bước

chân ông không theo kịp bọn họ, chỉ có thể dùng ánh mắt tiễn bọn họ lên đường.

Trong lòng Hoàng Cẩn Sâm trào lên cảm giác xa lạ như bị bàn tay ai ta ấn một cái không nặng không nhẹ. Cảm xúc ấy khiến cho gã tăng nhanh tốc độ, mặt không đổi sắc bước qua chiếc gương theo sau Khấu Đồng, chỉ trong chớp mắt đã về đến nhà họ Khấu.

Mẹ Khấu lao đến như biển gợn sóng cuộn. Đối mặt với hai tên đàn ông cao ngời tự nhiên mọc ra, còn đang duy trì tư thế đi về phía trước trong phòng khách nhà mình, cô chỉ còn biết mắt chữ O mồm chữ A ngẩn người đứng sững lại.

Khấu Đồng không có thời gian để ý tới cô. Cẩn thận khác thường, hắn đến gần cửa sổ, nghiêng người áp sát vào tường, nhìn thoáng ra ngoài.

“Thế nào?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

“Tạm thời không có động tĩnh gì, nhưng mà tôi có cảm giác...”

“Sao rồi?” Diêu Thạc đi từ trong phòng ra. Dù sao cũng là quân nhân lão làng, cho dù sa sút đến mức bị đám nhãi ranh ở đội Quy Linh đi điều tra thì trên người ông ta vẫn còn nguyên khí chất bình thản trấn định.

Khấu Đồng dùng hai ba câu tóm tắt tình huống của nhân tố xã hội bất ổn tên Tần Cầm: “Người này rất phiên toái. Bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng cố chấp còn cộng thêm chứng ngại nhân cách vốn đã là một quả bom hẹn giờ, bây giờ những ảo tưởng của con bé được ban cho sức mạnh thì lại càng trở thành một mối uy hiếp lớn.”

Lão Diêu cau mày lườm sang Hoàng Cẩn Sâm: “Cho dù quy tắc có khác thường đến mấy thì đây cũng không phải là trò chơi, kết quả sẽ tác động đến người thật. Chúng ta không thể tạo ra bất cứ tổn thương nào cho nó.”

“Thế nhưng ngược lại thì có thể đấy.” Hoàng Cẩn Sâm vuốt ve báng súng, giọng nói cực trầm, “Cho dù nó xử lý hết cả đám chúng ta, tương lai nhiều nhất cũng chỉ bị tổng vào viện tâm thần chứ không bị định tội.”

Mẹ Khấu hết nhìn người này lại nhìn người kia, kinh ngạc hỏi: “Mọi người...đang nói gì thế?”

“Mẹ.” Khấu Đồng kể khổ, “Một cô bé thần kinh không bình thường coi trọng con trai của mẹ đó.”

Mẹ Khấu tức giận trừng to hai mắt: “Cái gì?!”

Khấu Đồng tiếp tục kể lể: “Trong nhà con bé có người ở trên... Mẹ hiểu chứ? Dù sao thì kết quả đại loại là con bé thuê một đám yêu ma quỷ quái định cưỡng thường con giai nhà lành.”

Biểu cảm của mẹ Khấu hiên hòa hẳn đi: “Bố nó làm gì hả con?”

Khấu Đồng ghen lại: “...Chuyện này không nói tỉ mỉ ra được.”

Ánh mắt mẹ Khấu sáng ngời lên: “Thế nhà nó có nhà không? Có xe không? Gia đình có mấy người?”

Khấu Đồng đen sì mặt, Hoàng Căn Sâm vui tươi hơn hớn xen mồm vào: “Chẳng những có nhà mà còn có cả một hòn đảo nữa cơ.”

Mẹ Khấu hăng tiết vọt: “Cái gì? Có cả đảo? Mẹ thấy cô bé này đáng tin đấy chứ, được lắm! Ai nha Đồng Đồng à, con đừng có nghiêm khắc quá, con gái ấy mà, nhạy cảm một chút, thần kinh một chút, cá tính một chút đâu là bình thường.”

Khấu Đồng nói: “Được rồi mẹ, mẹ đang làm gì thì làm tiếp đi, đến giờ nấu cơm rồi á.”

Sau đó vội vàng đẩy cô ra ngoài, không dám nói thêm nữa.

Hoàng Căn Sâm chỉ e thiên hạ không loạn ở đằng sau đái bơi: “Công chúa điện hạ, ta cảm thấy thái hậu nương nương nhà cậu muốn thông đồng với địch.”

Khấu công chúa trợn trắng mắt lườm sang tóa khói, sau đó không thèm đếm xỉa đến thằng cha kị sĩ lưu manh của mình nữa mà bận rộn xông vào

phòng đọc sách. Hắn lật tung cả đồng bút kí, đọc qua hết lượt với tốc độ siêu nhân rồi tiện tay cầm một chiếc bút bi ghi đầy ra giấy: “Mặc kệ mẹ tôi, Nhị Béo, anh lập tức ra ngoài mua sắm một đồng gương về đây. Tôi đoán con bé điên kia lại đang đi đầu tra vị trí của chúng ta, cẩn thận đừng để nó phát hiện.”

“Phát hiện thì sao?”

“Anh hỏi tôi?” Khấu Đồng ngẩng đầu nhìn gã.

“À.” Hoàng Căn Sâm cười lộ lên, “Hiểu rồi, trừ con nhỏ kia, cho rút hết.”

“Cậu muốn làm gì?” Diêu Thạc hỏi.

“Chúng tôi phát hiện một trục thời gian khác. Tiểu Trí có năng lực kết nối với trục thời gian này. Thông qua đó có thể gấp khúc không gian trong phạm vi nhất định. Tôi cảm thấy có thể dựa vào nó để xây dựng một đại bản doanh tương đối an toàn.” Khấu Đồng vừa tính toán vừa nói, “Bây giờ có vẻ tôi đã hiểu ra một chút về kết cấu của chiều không gian này rồi.”

Hoàng Căn Sâm nhận việc ra ngoài, tất cả mọi người bị Khấu Đồng sai bảo bận rộn xoay quanh vừa đo lường vừa tính toán...

Bốn tiếng đồng hồ sau, cả căn phòng chất đầy gương. Từ cửa chính trở vào, Khấu Đồng dùng những tấm gương lớn nhỏ bất đồng phủ kín cả phòng, mỗi điểm đều bắt Hà Hiếu Trí dùng khả năng “Xuyên việt” đặc thù của mình xuyên qua hết một lượt rồi đánh một vài dấu hiệu lên mặt sau gương. Khấu Đồng nói cái này gọi là “Tập hợp”, một tập hợp tuần hoàn theo từng con số ghi xuống của hắn dần dần được mô phỏng ra.

Tất cả mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt hình nhanh muối.

Khấu Đồng nói: “Thí nghiệm một chút, Nhị Béo, anh đi.”

Hoàng Căn Sâm quăng cho hắn một ánh mắt: “Chỉ biết sai bảo người khác, lấy việc bắt nạt người khác làm vui hả? Cho dù là mỹ nhân thì ngạo

ki ầu cũng không phải là tốt đâu nhá.”

“Làm sao có thể chứ?” Khấu Đ ồng nói, “Bản lĩnh của anh là cao nhất mà, sản phẩm này mà vượt qua được kiểm tra của anh thì siêu nhân hay siêu năng lực, người dơi người chim gì tới cũng chẳng xi nhê.”

Hoàng Cẩn Sâm bị khen cho nở hoa trong bụng, lon ta lon ton chạy ra ngoài.

Vừa đi, gã lập tức cảm thấy không thích hợp...Rất khó nói đó là loại không thích hợp thế nào, đó là một loại trực giác, trực giác được rèn luyện ra qua vô số thời khắc sinh tử.

Sau đó Hoàng Cẩn Sâm quay đầu lại, mở cửa v ề tới trong phòng, lại phát hiện bên trong trống rỗng, không có người cũng không có đồ đạc, như thể chưa từng có người ở qua.

Gã ngây ngẩn cả người.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 33: Thổ lộ

Hoàng Căn Sâm chạm tay vào vách tường một chút rồi lại nhìn xuống sàn nhà, xác định không hề có dấu vết nguy trang nào cả. Gã biết Khấu Đổng có thể thông quảng đại hơn nữa cũng không có khả năng dọn sạch cả căn nhà trong chớp mắt thời gian.

Hoàng Căn Sâm loanh quanh trong căn phòng trống vài vòng, cảm thấy nhất định là Khấu Đổng đang quan sát mình qua một mặt gương nào đó, trên mặt chắc chắn còn mang theo nụ cười sung sướng khi người gặp họa đáng khinh. Nghĩ thế, gã bèn khoanh tay trước ngực rồi xỏm xuống góc tường, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trống hoác mà cảm cảnh, bản thân bị mỉa sặc làm lú lẫn đầu óc xù nó rồi, chỉ số thông minh càng ngày càng thấp xuống, cứ nhiên cứ hăng hái thế mà bị ném ra thế này đây.

Hoàng Căn Sâm ngồi yên tĩnh một lát, trong lòng không ngừng ảo tưởng không biết mình nên tóm lấy Khấu Đổng mà đánh mông hay lột hết quần áo của hắn ra trói vào đầu giường thì tốt?

Hoàng chuyên gia ngồi tưởng tượng râm rê cả nửa ngày, đoán chừng sắp phun máu mũi đến nơi mới thấy tâm lý cân bằng hơn một tí. Gã nói với bản thân mình, OK, bây giờ có thể tiến hành cân nhắc một cách khách quan rồi.

Nhìn qua, tình huống này có vẻ là Khấu Đổng vừa mới di động chỉ đầu không gian.

Trong trận chiến cuối cùng với chủ nghĩa khủng bố khoa học kỹ thuật Utopia, kẻ nằm vùng cuối cùng Hoàng Căn Sâm là một sự tồn tại vô cùng quan trọng. Gã đương nhiên biết ở thời điểm ấy tên thiên tài tà ác kia suy nghĩ tới biện pháp gì____ Lão muốn di dời toàn bộ không gian mà con

người đang sinh sống sang một chiều tọa độ khác để lập lại quy tắc một lần nữa.

Thế nhưng hiện tại Hoàng Căn Sâm có thể loại trừ trường hợp hoán đổi không gian, bởi vì người thiết kế ra máy chiếu là Khấu Đồng đã chính miệng khẳng định, tại một hình chiếu ổn định thì tần số không gian tất yếu chỉ có thể có một mà thôi, bằng không sẽ không ổn định và dễ dàng bị phá vỡ.

Như vậy, vấn đề khẳng định nằm ở đường trục thời gian thừa ra nó.

Khấu Đồng dùng phép tính phi thường phức tạp mang gương phủ đầy phòng. Gương, đương nhiên là không làm nên trò trống gì. Thứ làm nên trò trống là thằng nhóc Hà Hiếu Trí cả ngày không muốn sống kia. Nó có thể thông qua một phương pháp nào đó để gắn kết hai trục thời gian, rồi dựa vào cơ sở đó mà xe chỉ luân kim, gấp khúc không gian.

Hoàng Căn Sâm đan tay vào nhau, lặng yên nhắc lại cụm từ đó: “Xe chỉ luân kim...”

‘Tập hợp’ mà Khấu Đồng nhắc tới là một khái niệm toán học tương đối sơ cấp. Nôm na mà nói thì nó chỉ một thứ đặc thù do một tập các phần tử và một loại thuật toán tạo thành. Căn cứ theo thuật toán này, tất cả các phần tử trong tập hợp, bao gồm cả phần tử đơn vị đều bảo toàn quy tắc kết hợp. Đồng thời thông qua phần tử đơn vị, mỗi phần tử đều có thể tìm được một giá trị tương ứng, sau khi xác định được thuật toán và giải theo thuật toán, ta có thể tìm được phần tử đơn vị thần kì kia.

Nói đơn giản, nếu coi ‘tập hợp’ là một không gian đặc biệt thì mỗi một điểm trong nó đều có thể tìm được điểm tương ứng thông qua phép tính phần tử đơn vị, do ni đóng giày, không nhiều không ít.

Hoàng Căn Sâm không biết khái niệm đơn giản mà hào nhoáng này, gã chỉ dùng trực giác của chính mình để lý giải những gì Khấu Đồng làm mà thôi.

Gã cho rằng Khấu Đổng dùng sợi ‘chỉ’ tên Hà Hiếu Trí, gấp khúc không gian nhỏ nhỏ trong nhà qua hai trục thời gian, ‘khâu’ thành một vòng tuần hoàn khép kín, cho nên đối với người ngoài thì nhà của hắn đã bị giấu kín đi.

Dựa theo logic này tiếp tục suy luận, Hoàng Cẩn Sâm liên tính ra, dựa vào Hà Hiếu Trí, hai trục thời gian và vài ba cái gương, Khấu Đổng nhiều lắm cũng chỉ làm được một việc là ‘chấp vá’ chứ không thể tạo ra một không gian mở một chiều như van tĩnh mạch của con người được. Hơn nữa hắn cũng không có khả năng giam lỏng tất cả mọi người ở trong phòng.

Nói cách khác, nếu vừa rồi gã có thể ra ngoài thì nhất định cũng có thể ‘trở về’ từ một cánh cửa không nhìn thấy nào đó.

Hoàng Cẩn Sâm vỗ mông đứng lên. Đối với gã mà nói, trên thế giới này không có người nào là không thể giết được, do đó cũng không có nơi nào bị giấu kín đến không thể đi vào, huống hồ lại là một nơi do gã tự mình tham gia bố trí và tự mình bước ra. Chuyện này quả thực làm độ khó giảm đi không chỉ một chút.

Hoàng Cẩn Sâm bắt đầu thông dong thả bước trong phòng. Nếu Khấu Đổng có thể dùng cách nào đó mà nhìn thấy gã thì sẽ phát hiện ra mỗi bước gã đi đều ấn theo trình tự sắp đặt gương của hắn. Bọn họ ban nãy ba chân bốn cẳng chạy loạn cào cào sắp xếp mấy chục chiếc gương theo sự chỉ huy của Khấu Đổng, trong đó có hơn mười chiếc đã đặt rồi còn bị hắn thay đổi vị trí, thế mà Hoàng Cẩn Sâm nhớ kỹ như in chẳng sai một li.

Gã chậm rãi đi theo thứ tự đến chiếc gương cuối cùng. Trong phòng vệ sinh vốn có một cái gương trang điểm bị Khấu Đổng đi đầu chỉnh góc độ. Hoàng Cẩn Sâm nghiêng đầu đánh giá mặt tường vốn treo chiếc gương nọ, sau đó dựng thẳng bàn tay áp lên tường chậm rãi di chuyển một góc độ khác, ánh mắt nhìn về hướng đối diện với bàn tay.

Nơi đó vốn là một cái bồn rửa mặt. Hoàng Cẩn Sâm dừng ánh nhìn trên vòi nước, thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ: “May mà bảo bối còn chưa đáng

khinh đến mức tận cùng, không bắt mình lao đầu xuống bồn cầu mà trở lại.”

Gã vặn mở vòi nước trên bồn rửa, dòng nước tràn ra đọng lại trên sàn một vũng nước nhỏ. Hoàng Cẩn Sâm đưa tay đến dưới vòi nước rồi rút về, trong lòng bàn tay không ướt mấy may.

Vũng nước từ từ mở rộng phản chiếu hình bóng Hoàng Cẩn Sâm. Gã nghĩ ngợi một chút rồi nhấc chân bước vào, dưới chân trống rỗng, gã liền biết phán đoán của mình không sai.

Trước mắt tối om rồi sáng lên, trong khoảnh khắc đồng tử còn chưa điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, Hoàng Cẩn Sâm theo bản năng áp sát vào tường, phần lưng căng chặt như một con thú dữ bất cứ lúc nào cũng có thể nhe hàm răng nhọn hoắt, đôi bàn tay tựa như tay thần khi cầm súng quá nửa nhét sâu trong túi áo. Mãi đến lúc nghe thấy tiếng vỗ tay và cười nói của trẻ con, gã mới trấn tĩnh lại.

Khấu Đồng dựa vào cánh cửa nhà vệ sinh, nhìn công cụ tính giờ trên điện thoại, cười tủm tỉm nói: “Sáu phút ba mươi lăm giây, Hoàng chuyên gia, tôi quyết định từ nay về sau sẽ làm fan cuồng của anh!”

Hoàng Cẩn Sâm ngoài cười nhưng trong không cười nhe răng ra với hắn, nghĩ bụng cậu được lắm, dám mang ông đây ra làm vật thí nghiệm, bắt ông loanh quanh trong phòng rỗng không nói còn dám tính thời gian, còn đứng đấy mà cười nhe nhớn, được lắm!

Khấu Đồng không ý thức được chút nguy cơ nào, nói tiếp: “Tôi nghe nói Hoàng chuyên gia luôn xuất quỷ nhập thần, bất cứ nơi nào cũng có thể ra vào tùy tiện. Xem ra công tác ‘che giấu’ của tôi cũng không tồi ha ~ Anh thấy hết quá trình bố trí của nó mà còn bị bám đến hơn sáu phút cơ mà...”

“Bốn phút rưỡi.” Hoàng Cẩn Sâm ngắt lời hắn.

Khấu Đồng nháy mắt mấy cái.

Hoàng Cẩn Sâm đột ngột bước nhanh về phía trước, áp sát trước mặt hắn, hạ thấp giọng mà nói: “Tôi dùng t ần hai phút, để nghĩ...”

Giọng nói của gã càng ngày càng thấp, mấy chữ cuối cùng dứt khoát bị nuốt luôn vào cổ họng, bởi vì gã thấy mẹ Khấu đứng giữa căn phòng phủ gương mà ngạc nhiên hỏi: “Sao để l ắm gương lên tường thế này?”

Khấu Đ ồng còn chưa kịp bịa chuyện với mẹ thì đã bị Hoàng Cẩn Sâm ôm chặt lấy. Da đầu hắn tê r ần, theo bản năng ý thức được thằng cha đề tiện này bị đùa quá, giận lấy, muốn tung đại chiêu ra r ồi.

Quả nhiên, mẹ Khấu mở to đôi mắt hạch đào nhìn Hoàng Cẩn Sâm như đang nhìn gấu trúc nhảy disco.

Hoàng Cẩn Sâm tuy rằng không phải thật sự là “Nhị Béo”, thế nhưng bả vai thường niên khiêng súng cũng rộng hơn vai của học giả Khấu nhi ều. Tư thế này nhìn qua như thể gã đang ôm gọn bạn trẻ Khấu mặt người da thú vào lòng mình vậy. Xuyên qua đ ầu vai Khấu Đ ồng, Hoàng Cẩn Sâm dùng ánh mắt sâu thẳm đong đ ắm bi thương nhìn mẹ Khấu ở phía đối diện, vừa âm th ần trấn áp sự phản kháng của Khấu Đ ồng, vừa duy trì tạo hình ảnh đế siêu cấp hoàn mỹ.

“Dì ạ.” Hoàng Cẩn Sâm thâm tình nói, “Cháu xin lỗi, tuy dì vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, thế nhưng cháu không thể gọi ra một tiếng ‘chị’ được.”

Mẹ Khấu há to miệng thở dốc, phát hiện ra mình khó lòng dùng mắt để phản ánh chính xác sự kiện, thế là nhắm tịt mắt lại.

Khấu Đ ồng giãy dụa không có kết quả, bèn một cước động lên mu bàn chân Hoàng Cẩn Sâm: “Mẹ, anh ta lên cơn th ần kinh đấy, mẹ đừng để ý!”

“Tôi rất tỉnh táo!” Hoàng Cẩn Sâm hóa thân nam chính thích gào của phim ngôn tình tám giờ, dùng cách nói trong tiểu thuyết để nhận xét thì là khí chất nửa nạc nửa mỡ đập d ềnh giữa ‘vương bát’ với ‘lạc đà’, câu huyết không để đâu cho hết.

“Dì, cháu xin lỗi, cháu yêu cậu ấy. Cháu đã nhẫn nại rất lâu không nói ra, thế nhưng ban nãy trong sáu phút rưỡi rời xa nhau, cháu đã tưởng rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại cậu ấy nữa. Cảm giác sắp phát điên này nói cho cháu biết rằng cháu nhất định phải nói, cho dù không có được sự chúc phúc của dì cũng không sao!”

Mẹ Khấu phiêu du theo gió như một qu ân chúng vô tội đi nh ân phòng bị sét đánh. Cô nói: “...Hả?”

“Cháu không thể nhường cậu ấy cho bất kì ai, bởi vì mỗi ánh mắt cậu ấy nhìn cháu đều đã lấy đi một t ăng h ãn phách của cháu mất r ưỡi.” Hoàng chuyên gia không hổ là nhà nghệ thuật dân gian lẫn lộn làm xiếc trong ga tàu điện ngầm, mở m ồm ra là tuôn dào dạt. Khấu Đ ồng dùng gót chân nghi ền chân gã, thế là vết mặt đau thương của Hoàng chuyên gia lại càng chân thật hơn, “Cứ thế tích tụ qua ngày qua tháng, cháu cảm thấy linh h ãn càng ngày càng khó giữ lại trong cơ thể. Không nhìn thấy cậu ấy, cháu cũng chỉ còn lại một cái xác không h ãn.”

Lúc này Khấu Đ ồng rốt cuộc cũng đẩy được Hoàng Căn Sâm ra. Hấn nổi trận lôi đình: “Hoàng Căn Sâm! Anh đừng có...”

Câu tiếp theo của hấn là: Anh đừng có mà làm trò, chỉ đùa một chút mà cũng muốn mách người lớn nữa hả?!

Kết quả Hoàng Căn Sâm nhanh tay bịt miệng hấn, tay còn lại làm động tác Tây Thi ôm tim: “Không... Đ ồng Đ ồng, em đừng nói gì cả. Tôi biết bây giờ em còn chưa thể chấp nhận tôi. Tôi biết em... chỉ là thích tự do, thích chơi đùa, nhưng em có thể cho tôi thời gian được không? Để tôi chăm sóc em, để tôi ở bên em... Cho dù em thích người khác, tôi...tôi cũng sẽ không can thiệp vào tự do của em. Em ra ngoài với người khác tôi sẽ không âm thầm theo đuôi hay đột nhiên xuất hiện đá văng cửa phòng khách sạn...Em nghe tôi giải thích, l ần đó tôi chẳng qua là thực sự không kìm lòng được mà thôi...”

Mẹ Khấu phản ứng cực nhanh, thái độ cực dữ: “Từ từ, cậu nói đi ra ngoài với ai? Khách sạn là thế nào?”

Khấu Đổng hung dữ lườm Hoàng Căn Sâm, nghĩ bụng: Nhị Béo anh được lắm, thù này hai ta kết đậm rồi.

Hoàng Căn Sâm cúi đầu như đang thất hồn lạc phách buồn thảm thế lương, trên thực tế ở nơi không ai nhìn thấy, gã nhe nanh nở một nụ cười bỉ ổi, trong lòng đắc ý nghĩ: Khấu bảo bối, cậu mà cũng có ngày hôm nay cơ à?

Sau đó gã đi đầu chỉnh trạng thái thật tốt, lại ngẩng lên, lại thâm tình khổ sở lắc đầu bi thống nói: “Dì à, không có việc gì, không sao cả, cháu đợi được, cháu có thể nhẫn nại. Bất luận cậu ấy muốn đi bao xa cũng được, chỉ cần cậu ấy còn nhớ cháu, còn để lại cho cháu một vị trí trong lòng mình, thì tương lai...chơi một rồi còn có thể quay về”

Mạn Mạn chạy tới lắc cánh tay mẹ Khấu, cũng học theo xưng hô bấy lâu: “Dì ơi dì ơi, dì bảo đây có phải là câu chuyện chàng vô tình thiếp lại si tình không?”

Khấu Đổng dờ dẩn nói: “Mạn Mạn, từ hôm nay trở đi chỉ được xem chương trình tin tức và nhật báo Nhân Dân, cấm chỉ tất cả phim hoạt hình với phim tám giờ cho chú.”

Mẹ Khấu liếc nhìn Khấu Đổng rồi lại liếc nhìn Hoàng Căn Sâm, cảm thấy nếu mình không nói gì thì không đúng lắm, cơ mà trong đầu trống rỗng chẳng biết nói cái gì. Thế là cô cúi đầu mắt đối mắt với Mạn Mạn một hồi rồi quay đầu lại bảo: “Ừm, ờ thì... mẹ đi xem cháo nấu xong chưa đây.”

Đi hai bước, cô lại xoay người chỉ vào Khấu Đổng: “Anh, đi vào đây, nói cho mẹ biết khách sạn là thế nào, mau.”

Khấu Đổng biến thành một trái khố qua to tướng.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 34: Giấu diếm

Hôm ấy Khấu Đờng và Hoàng Cẩn Sâm cắn cẩu nhau cả ngày, cực có tư thế phải chiến đấu đến cùng mới xong.

Phương thức chiến đấu như sau: Khấu Đờng vô số lần hoàn thiện cách che giấu, vô số lần đá Hoàng Cẩn Sâm ra ngoài làm chuột bạch. Mà Hoàng Nhị Béo chẳng khác nào con chó lang thang đã đánh dấu được một cái nhà, hết lần này đến lần khác tìm về thành công, lần sau còn nhanh hơn lần trước.

Lần cuối cùng gã bò được về đến nơi, cả nhà đều bị bác sĩ Khấu theo khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ hành cho nằm úp sấp, chỉ có mỗi Hoàng chuyên gia vẫn cười hở tám cái răng như đóng quảng cáo, dang hai tay ra mà ồn ào: “Công chúa thân yêu, kị sĩ của cậu về rồi đây, ôm một cái nào!”

Khấu Đờng nâng kính mắt, nghiêm túc nói: “Ờ, đi ăn cơm.”

Tựa hồ...hắn đang chứng minh với mẹ đại nhân rằng mình không phải là người tùy tiện.

“Đây là chìa khóa.” Khấu Đờng chỉ vào mặt dây chuyền cổ quái trong tay Hoàng Cẩn Sâm. Vật này to khoảng bằng cái móng tay cái, là một hình đa diện được nặn bằng đất sét đồ chơi của Mạn Mạn, bên ngoài dính một mảnh gương con con, “Mỗi người ra ngoài mang theo một cái, chìa cái mũi nhọn này vào gương phản quang trên tường rồi vịn vôi nước, mới có thể mở ‘cửa’ ra. Nếu không thì thứ chảy ra sẽ chỉ là nước.”

Hoàng Cẩn Sâm xách ống quần, triển lãm cái gấu quần ướt sũng.

“Nếu có người biết cách này rồi ăn cắp chìa khóa thì sao?” Diêu Thạc hỏi.

“Con đường này chỉ dành cho một người đi qua.” Hoàng Căn Sâm nói đoạn, dùng ngón tay tạo hình khẩu súng, “Sao nào, lão tướng không tự tin mình có thể thu phục kẻ đó à?”

“Nếu chúng ta không ở nhà thì sao?” Diêu Thạc hỏi, “Nếu chỉ còn lại trẻ con hay người không có năng lực tự vệ thì làm thế nào?”

“Về phía tuyến thời gian đến nhà bác Diên, Tiểu Trí có thể tự do mở đường dẫn để đến đó trốn tạm một hồi. Về phần Mạn Mạn, chúng ta sẽ để ít nhất một người ở nhà với con bé.”

Mẹ Khấu cũng đứng bên cạnh nghe Khấu Đổng cẩn thận giảng giải về ngôi nhà bị che giấu và cách mở cửa. Không hiểu sao, Hoàng Căn Sâm cảm thấy có lẽ cô xuất hiện vì nguyện vọng của Khấu Đổng cho nên kho số liệu trong đầu cũng cộng hưởng với hắn luôn. Bất luận thấy cái gì kì lạ, cô cũng có thể duy trì sự bình tĩnh nên có...cho dù là việc con trai mình bị một người đàn ông thô lỗ rất thâm tình.

Khấu Đổng phân tích sự nguy hiểm của bệnh nhân hoang tưởng từ góc độ của dân chuyên nghiệp, cả nhóm vụng trộm mở một cuộc họp nhỏ trong phòng khách sau khi mẹ Khấu đã đi ngủ dưỡng nhan.

Khấu Đổng nói: “Nó coi nơi này là thế giới của chính mình, mà chúng ta là kẻ xâm nhập, cho nên khẳng định nó sẽ không tiếc hết thảy mà tiêu diệt chúng ta.”

Diêu Thạc xen vào: “Không có lý do gì sao?”

“Có.” Khấu Đổng nói, “Thế nhưng logic của nó không giống với chúng ta, lý do này chúng ta không tài nào hiểu nổi đâu.”

Người vật vờ nhất hôm nay là Hà Hiểu Trí, thế nhưng cậu nhóc không hề oán giận một câu nào, thậm chí tinh thần còn tốt hơn bình thường nhiều lắm. Khấu Đổng bưng nước và thuốc đến ý bảo cậu uống vào, Hà Hiểu Trí cư nhiên còn cười nói cảm ơn rồi bảo hắn: “Thuốc của bác sĩ Khấu kê tốt lắm, lâu lắm rồi em không thấy tốt như hôm nay.”

Khấu Đổng dường như thuận miệng đáp: “Kiên trì uống thuốc, dựa vào cậu cả đó.”

Những lời này đối với Hà Hiểu Trí rõ ràng là thuốc trợ tim, còn hữu dụng hơn bất cứ loại thuốc an thần nào khác, ánh mắt cậu nhỏ trong khoảnh khắc sáng ngời lên.

Khấu Đổng dùng bàn tay làm động tác tiếp xúc ngăn ngừa với cơ thể của Hà Hiểu Trí. Hắn dùng tay đặt lên vai cậu nhóc như cảm giác thân mật keo sơn giữa những chiến hữu kề vai chiến đấu bên nhau. Người khác có lẽ không chú ý đến hành động này của hắn, thế nhưng Hà Hiểu Trí lại dâng trào lòng trung thành.

Không biết đã bao lâu trong lòng Hà Hiểu Trí dường như luôn thiếu thốn thứ gì đó. Cậu bị cảm giác này ép đến sắp điên, bởi vì không biết thứ đó là gì. Thiếu nó, cậu chỉ cảm thấy cuộc sống càng ngày càng trống rỗng, đến nỗi cuối cùng bị nó bao phủ, nuốt chửng, suýt chút nữa đã lao đầu tự tử.

Hiện tại rốt cuộc cậu cũng hiểu rồi, đó là cảm giác được cần, được người khác bảo hộ, đồng thời cũng được người khác cần đến, được thuộc về một nhóm, một gia đình, một đám bạn bè, hoặc là một đội ngũ.

Trải qua mấy ngày lẫn lộn, Khấu Đổng có làm bằng sắt cuối cùng cũng mệt rũ người. Hắn không vào thư phòng qua đêm mà là về phòng ngủ của mình. Hoàng Căn Sâm ngẩng lên xem phim cổ Star War với Mạn Mạn xong, đi vào phòng ngủ thì phát hiện ra chủ nhân gian phòng bị gã chiếm cứ đã lăn ra ngủ từ bao giờ. Hắn không thèm cởi áo cởi giày, cứ thế mà nằm vật lên giường, đôi chân dài còn vắt vẻo nửa ở trên nửa ở dưới.

Hoàng Căn Sâm đi qua tháo cặp kính đeo lệch của Khấu Đổng, hắt liền tỉnh dậy, ra sức trừng mắt nhìn rồi cào tóc ngẩng lên, ngu ngơ một lát mới cất giọng khàn khàn: “Ồm... Tôi đi tắm.”

Hoàng Căn Sâm ngẩng một bên nhìn hắn lay lắt đứng lên, đột nhiên hỏi: “Cậu... có phải còn giấu diếm chuyện gì không?”

Khấu Đồng quay đầu lại. Có lẽ là do vừa mới tỉnh ngủ, khóe mắt hần hơi đỏ lên như là không mở ra được, khi nghiêng nghiêng nhìn người tạo ra cảm giác mắt mang hoa đào. Hoàng Căn Sâm thấy lòng ngửa ngửa, bụng nghĩ nếu con người cũng là một loại đồ sưu tầm, có thể sưu tầm được người này thì nở mày nở mặt biết bao nhiêu.

“Tôi giấu diếm cái gì?” Khấu Đồng hỏi.

“Vừa rồi ở bên ngoài cậu nói con bé kia sẽ coi tất cả chúng ta thành kẻ xâm nhập để công kích như nhau, tôi thấy không đúng lắm.” Hoàng Căn Sâm nói, “Chỉ có hai chúng ta từng gặp nó, cậu đừng có vòng vo.”

Khấu Đồng hơi tỉnh táo lại, hần trăn mặc một hồi rồi hỏi: “Vậy theo ý anh thì thế nào?”

“Diêu Thạc là lão trạch nam già, tôi phát hiện ra không biết vì nguyên nhân gì mà ông ta không thích trao đổi với người khác. Chắc cũng biết câu từ của mình không dễ nghe nên cả ngày chỉ ru rú trong phòng lên mạng đọc sách, không có việc gì.” Hoàng Căn Sâm nhìn hần không dè mắt, “Hà Hiểu Trí là thằng nhóc trạch nam nhỏ, tôi chả thấy nó nói với ai câu nào dư bao giờ, đặc biệt là lúc phát bệnh thì căn bản chẳng nhận ra ai luôn. Sau khi đến nhà cậu nó cũng không ra khỏi cửa. Lại càng đừng nói đến Mạn Mạn, con nhỏ chính là một củ khoai tây trung thành đặc biệt với TV, tuy có chút đáng ghét, cơ mà được cái bảo gì nghe nấy, không chạy rông bên ngoài.”

Khấu Đồng mặt không đổi sắc, hai mắt rũ xuống.

Hoàng Căn Sâm hưng trí bừng bừng quan sát hần, nói tiếp: “Tự chung lại, kì thật chúng ta chỉ cần tránh trong nhà là đủ rồi. Không ở trên hòn đảo ma quỷ kia nghĩa là không ở trong địa bàn của nhóc điên đó, nó không thể thực sự đi đi đâu tra từng nhà được. Cứ cho là đi từng nhà đi đâu tra, cậu cũng có bản lĩnh trốn tránh ngon ơ, không cần phải che giấu cả nhà như thế.”

Khấu Đồng không phủ nhận, chỉ gật đầu.

Hoàng Căn Sâm tiếp tục phân tích: “Trừ phi cậu muốn làm gì đó. Tôi đoán, cậu chuẩn bị tìm hộp điếu khiên.”

Khấu Đổng do dự một lát, lại gật đầu.

Hoàng Cẩn Sâm thả lỏng thân thể, tựa vào đầu giường Khấu Đổng. Phòng ngủ của Khấu Đổng không thể nói là rộng, hai người đàn ông trưởng thành tay dài chân dài chen chúc với nhau có vẻ hơi chật chội. Hoàng Cẩn Sâm nói: “Rồi, tôi hiểu rồi. Mâu thuẫn căn bản của cậu với nhỏ điên kia ngoài trừ ông nói gà bà nói vịt còn có chuyện nó cự tuyệt trở về thế giới bên ngoài nữa. Tuy nó coi thế giới ngoài kia là ảo giác nhưng trong tiềm thức lại hiểu rằng lời cậu nói không phải là vô căn cứ, vấn đề này hai người nói mãi không thông, thế là nó tự động cho rằng cậu đã phản bội nó.”

Khấu Đổng bật cười một tiếng, lấy thuốc lá ra châm lên. Đoạn, hắn ghếch chân bắt chéo, cúi người chống khuỷu tay lên đầu gối, ngón tay cầm thuốc lá vén nhẹ phần tóc rũ trước trán: “Chuyên gia, tôi thấy anh còn chuyên nghiệp hơn cả tôi đấy.”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Ngồi thẳng lên, đừng có dụ dỗ tôi.”

Khấu Đổng trợn trắng mắt: “Tĩnh lại đi, đừng có tự mình đa tình.”

Hoàng Cẩn Sâm cười lên, sau đó hạ giọng nói: “Sao nào, cậu sợ bọn họ...trở nên giống con nhỏ Tần Cầm kia hả?”

“Chung quy không phải ai cũng như lão Điên.” Khấu Đổng thở dài, mặt đầy mệt mỏi. Đối với người khác mà nói, động tác nhỏ trong lúc nói chuyện phiếm hay thả lỏng là vô ý làm, còn đối với Khấu Đổng, bất luận ngôn ngữ thân thể hay lời nói nhiều khi chính là một loại kỹ xảo.

Tựa như một người dùng tiếng mẹ đẻ nói chuyện phiếm, trò chuyện một buổi chiều có lẽ chỉ cảm thấy cổ họng khô, thế nhưng nếu đổi thành một loại ngôn ngữ khác mà nói trong cùng một khoảng thời gian sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

“Tần Cầm ở đây được thỏa mãn dục vọng khổng lồ, Hà Hiểu Trí ở đây có cảm giác được cần, lão Diêu không có áp lực từ gia đình và sự nghiệp, có thể hoàn toàn thả lỏng, Mạn Mạn có thể trao đổi với người

khác.” Khấu Đ ồng cúi đầu nói, “Anh nói xem... nếu họ hoàn toàn biết chân tướng, họ sẽ đứng về phía đảo Vô Danh bên kia, hay là ở phía tôi bên này?”

“Thế tôi với cậu thì sao?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi, “Nếu tôi cũng không muốn rời khỏi đây, cậu có cảm giác tôi sẽ trở thành một vật cản khổng lồ không?”

Khấu Đ ồng cười khở một tiếng: “Nếu vậy thì tôi thực sự chỉ có thể một mình chiến đấu r ồi.”

Hoàng Cẩn Sâm tr ần mặc một h ải, đột nhiên nghiêm trang nói: “Tôi sẽ không cự tuyệt rời đi đâu. Thứ mà chương trình này cho tôi không giống với bọn họ.”

“Nghĩa là sao?” Khấu Đ ồng hỏi.

Trên khuôn mặt nghiêm túc đứng đắn của Hoàng Cẩn Sâm nở một nụ cười dâm d ăng: “Bởi vì tôi có được một bảo bối mà mình yêu cực kì.”

Khấu Đ ồng nhất thời lại nghĩ tới chuyện ban ngày, h ắn bay tới bóp cổ Hoàng Cẩn Sâm, nghiêng r ăng nghiêng lợi rít lên: “Đ ồ ti ện nhân chỉ giỏi d ắm bị thóc chọc bị gạo!”

Hoàng Cẩn Sâm phối hợp l ẻ l ưỡi ra: “Muru sát ch ồng!”

Khấu Đ ồng cười hung h ãn: “Hoàng Nhị Béo, anh muốn bị bạo cú c hay là bị bạo cú c hay là bị bạo cú c hả?”

Hoàng Cẩn Sâm ôm chặt eo Khấu Đ ồng qu ăng người xuống giường, liếc mắt đưa tình: “Bảo bối, cậu phóng túng quá đi, người ta đâu có không biết xấu hổ như vậy chứ.”

Hoạt động trước khi đi ngủ của hai người th ụt lùi đến trình độ tr ẻ ranh mẩu gi áo, tui cấu cái mặt anh véo cái tay oánh loạn cào cào. Ai ngờ l ần được vài vòng, Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên cứng đ ơ, Khấu Đ ồng thò tay đẩy g ã, kết quả phát hiện đ ầu gối của mình vừa cọ qua một thứ... Ồ thì mà

là... tự nhiên biến cứng. Biểu cảm của hắn thoát cái trở nên quái dị, Hoàng Căn Sâm thì bật dậy khỏi giường, tuyệt không đỏ mặt biện giải một câu: “Đây là sự cố bất ngờ.”

Sau đó không quay đầu lại mà vọt thẳng vào buồng vệ sinh.

Khẩu Đồng giật giật vạt áo bị quần cho xộc xệch, lắc đầu bật cười.

Sáng sớm ngày hôm sau Khẩu Đồng đã ra ngoài. Báo chí đầu ngày hôm đó đăng ngay một thông báo tìm vật. Bảy chủ thể ý thức đã tìm đủ, có thể bắt đầu truy lùng hộp điếu khiến được rồi.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 35: Hoang mang

Rạng sáng bốn giờ, Mạn Mạn hóa thân mèo nhỏ ra sức cào cửa ngoài phòng Khấu Đổng.

Khấu Đổng đang ngủ say liền xoay người vùi đầu vào gối không nhúc nhích. Hoàng Cẩn Sâm lại mở to đôi mắt sáng ngời như thể cả đêm không hề ngủ mà chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gã nghiêng đầu liếc sang Khấu Đổng đang nằm quay lưng lại phía mình rồi rón rén tay chân đứng dậy đi mở cửa. Mạn Mạn ôm một con búp bê đạibury quét chân xuống sàn, mặc áo ngủ xù lông, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh sáng lò mờ chiếu đến trắng bệch cộng thêm vẻ mặt thiếu tình cảm khiến người khác nhìn vào thấy hơi rợn rợn.

Hoàng Cẩn Sâm xoay tay đóng cửa lại, ngẩng đầu xồm xuống hỏi nó: “Làm sao?”

Mạn Mạn day day mắt, trả lời: “Cháu cảm thấy có người đến đây.”

Hoàng Cẩn Sâm nhướn mày. Gã biết rõ nhóc con này là rada siêu nhạy, vì thế nhẹ nhàng hỏi: “Phương hướng nào?”

“Bên kia?” Mạn Mạn nâng tay chỉ.

Hoàng Cẩn Sâm ngẩng đầu nhìn lướt qua hướng nó chỉ, sau đó thô lỗ xoa rối tóc nó lên: “Chú biết rồi, ngoan, đi ngủ đi.”

Mạn Mạn nói: “Ồm...”

Cơ mà chân nó lại không thềm nhúc nhích, Hoàng Cẩn Sâm lại hỏi: “Lại làm sao nữa?”

Mạn Mạn chân thành hỏi: “Chú thổ lộ thành công rồi hả?”

Hoàng Cẩn Sâm giật giật mi tâm, đoán chừng con bé không phát ngôn gây sốc thì chưa chịu bỏ qua, quả nhiên, Mạn Mạn hỏi tiếp: “Thế hai người vừa mới ấy ấy xong à?”

Hoàng Cẩn Sâm: “...”

Mạn Mạn thoáng hạ tầm mắt cho nó dừng lâu một cách quỵ dật trên bụng Hoàng Cẩn Sâm: “Nhưng mà ấy ấy xong không phải sẽ có bé bi sao?”

Hoàng Cẩn Sâm cảm thấy người trăn mắt thật như mình đã run như cầy sấy trước sức tưởng tượng uy mãnh của đại thần Mạn Mạn. Gã vội vàng cấn tay nó nửa ôm nửa kéo ném sang phòng mẹ Khấu làm cho hai bím tóc đã rối sẵn của con bé càng giống cái ổ gà, đoạn nói như van vãn: “Được rồi tiểu bảo bối, vị kia muốn đàn ông có eo dương liễu nhỏ như cán bút thì thôi đi, đến chỗ nhóc dứt khoát biến thành nam nam sinh tử. Khẩu vị của nhóc còn nặng đô hơn cả đại bảo bối nhà chú luôn, mau đi ngủ đi chú van nhóc đấy.”

Mạn Mạn bám khung cửa, cuối cùng còn không buông tha mà an ủi gã: “Cơ mà trong sách nói bé bi phải nằm trong tử cung của mẹ, chú làm gì có nhê?”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn ánh mắt tò mò của nó, chỉ đành khổ sở nói: “Ờ, chú không có.”

“Thế à,” Mạn Mạn gật gật rồi lại nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Trong sách còn nói, nếu không thể sinh bé bi là bị ‘thất xuất’ đấy, thế về sau chú có thể bị ‘thất xuất’ không?”

[thất xuất: còn gọi là ‘thất khứ’, ‘thất dật’, là bày đi đâu kiện được bỏ vớ trong luật pháp phong kiến Trung Quốc, bao gồm không có con, dâm dục, không thờ cha mẹ chồng, lẳng đi đâu, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.]

Hoàng Cẩn Sâm tóm cổ nó nhét vào khe cửa phòng ngủ của mẹ Khấu, sau đó đóng cửa lại, lẩm bẩm: “Ranh con...”

Con nít ranh thật đáng sợ, thà rằng bị thất xuất chứ thềm vào mà nuôi của nợ này.

Sau đó Hoàng Cẩn Sâm rùng mình, nghĩ lại mà run.

Cơ mà vì có gì mình lại bị ‘thất xuất’ cơ chứ? Gã nghĩ bụng, đời phắc!

Gã lặng yên không một tiếng động công súng ra cửa, lấy tốc độ và góc độ những người đang say ngủ không thể nào tưởng nổi phóng xuyên qua toàn bộ thành phố, tựa như một u linh b ầ i h ầ i giữa nhân gian không chịu rời đi vào thời điểm đen tối nhất trước bình minh.

Gã tới một mái nhà tương đối cao, nhìn về phía Mạn Mạn vừa chỉ xa xa qua kính ngắm, chỗ đó vừa đúng là phương hướng đảo Vô Danh. Khoảng giữa có một cây cầu lớn bắc ngang mà không hiểu sao tự nhiên lại sập, rất nhiều xe cộ vây quanh áng chừng là nhân viên công tác đang kiểm tra sự cố, giữa phế tích của cây cầu đột bỗng chốc mọc ra một tòa tháp.

Trên đỉnh tháp có một chiếc vương miện khổng lồ treo lung lay muốn đổ, trên nó nữa là một đám mây chỉ che phủ đỉnh tháp như phục sức, không ngừng giáng sấm sét xuống, mỗi lần đầu bổ trúng chớp đỉnh biến nó thành một cột chống trời, giống y như một cây nhang khổng lồ.

Quý dị nhất là còn có hai người một nam một nữ ăn mặc sắc sỡ đứng trên ‘cây nhang’ nọ, mới nhìn còn tưởng là người giả, song khi đi đầu chinh góc ngắm thì Hoàng Cẩn Sâm mới nhận ra đó là hai người sống biết cử động hẳn hoi.

“Đờ mờ.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Đây là ‘Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên’ hả?”

[Nhật chiếu Hương Lô sinh tử yên: Câu đầu tiên trong bài thơ Xa Ngắm Thác Núi Lư của Lý Bạch, dịch nghĩa: Mặt trời rơi xuống Hương Lô sinh làn khói tía.]

Gã nhớ kĩ vị trí rồi định trở về Thế nhưng ngay khi gã chuẩn bị đứng lên, hai người đứng trên tháp cao đột ngột nhảy xuống khỏi đỉnh tháp sấm rền chớp giạt, mặt biển bên dưới đen kịt như một cạm bẫy khổng lồ.

Sáng sớm ngày hôm sau trong chương trình tin tức đưa tin về ngọn tháp mọc lên như kì tích kia. Nó biến mất khi trời sáng, cây cầu cũng hoàn hảo không tổn hao gì, chuyên gia trong TV công bố đó là ảo ảnh hiếm thấy xuất hiện trong thành phố ven biển.

Chuyên gia không hồ là chuyên gia... Nói tóm lại, không biết đám nhân viên sửa chữa ồn ào cả đêm ở bờ biển sẽ giải thích cái cầu gãy mà bọn họ trông thấy ra làm sao đây.

“Thứ cậu nhìn thấy hôm qua là The Tower.” Diêu Thạc tra tư liệu, nói, “Nghe nói lá bài này biểu thị một sự việc đột ngột phát sinh ngoài ý muốn, ý chỉ một loại biến động lớn có khả năng là chuyện xấu, khiến cho con người bất an.”

[Lá bài The Tower:]

Phòng cách vách truyền tới tiếng nói đề thấp qua máy biến thanh của Khấu Đồng. Sau khi quảng cáo tìm vật có thưởng được đăng lên, bắt đầu có người lục tục gọi cho hắn, có cuộc nghe ra chút đạo lý, có cuộc hoàn toàn là vô nghĩa, Khấu Đồng tựa hồ trở thành một nhân viên cảnh sát tạm thời, ngày nào cũng chia ra chạy quanh bên ngoài cùng Hoàng Căn Sâm để xác minh những tin tức thu được, song tới bây giờ vẫn chẳng thu hoạch được gì.

“Vậy... Đó là đại diện cho dạng biến chuyển nào?” Hà Hiểu Trí cẩn thận hỏi.

“Có khả năng là một tín hiệu.” Diêu Thạc phân tích, “Tỷ như con bé mà Khấu Đồng nói đang tính làm gì chẳng hạn. Căn cứ vào cách nói của hai người bọn họ thì chúng ta hiện tại có thể kết luận hai điếu. Thứ nhất, những lá bài được tưởng tượng ra đó mang theo tính cách của mình, thứ hai, chúng không thể vi phạm mệnh lệnh của chủ thể ý thức. Từ tính cách của các lá bài từng trò chuyện với Khấu Đồng mà xét thì chúng nó có thể

là bị động, nói cách khác, rất có khả năng chúng nó cùng chủ thể ý thức cũng không hẳn là đồng nhất một lòng. Sự kiện lần này có thể là những lá bài Tarot đang nhắc nhở chúng ta.”

“Ý ông là con nhỏ kia đang lên kế hoạch công kích chúng ta sao?”
Hoàng Cần Sâm hỏi.

Điền Thạc tháo cặp kính viễn thị trên mũi xuống, gật đầu: “Đúng vậy. Chút nữa tôi có thể làm một bản phân tích về thế cục đôi bên và các khả năng chiến lược của đối phương.”

“Được, vậy làm phiền lão thủ trưởng rồi.” Khấu Đồng treo điện thoại đi ra, tùy tay nhặt chiếc áo khoác treo một bên rồi nói, “Tôi phải ra ngoài một chuyến, ban nãy có người gọi điện thoại nói anh ta nhìn thấy thứ mà tôi muốn tìm.”

Về hộp đi đầu khiến, Khấu Đồng giải thích là hắn muốn tìm một thiết bị không chế hệ thống có thể phân tích ra số liệu ảnh hưởng của chủ thể ý thức đến không gian, hơn nữa còn có thể nghĩ biện pháp không chế năng lực đặc biệt của cô nhỏ khủng bố nọ.

Hà Hiểu Trí lắp bắp nói: “Bác sĩ... Bác sĩ Khấu, anh phải cẩn thận đó.”

Khấu Đồng cười cười với cậu rồi xoay người đi ra ngoài.

“Tôi cũng muốn ra ngoài một chuyến.” Một lát sau, Hoàng Cần Sâm đột nhiên nói với Hà Hiểu Trí, “Nhóc đưa anh sang bên ông già kia một lát đi.”

Tuy rằng già lúc nào cũng cười ha hả nhưng không hiểu vì sao Hà Hiểu Trí luôn thấy hơi sợ già. Cậu vội vã đáp lời rồi mở ra một tấm gương đóng trên tường bị rèm tường che khuất, sau đó nhẹ nhàng nắm vào viền của nó, nhắm mắt lại. Chỉ một lúc sau, mảnh sân nhỏ giữa cánh đồng của lão Điền đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

Từ khi biết mình có tác dụng thì Hà Hiểu Trí cơ hồ biến thành một thiếu niên hiệp khách vừa phát hiện ra bí tịch võ lâm. Người nghiêm túc là vô địch nhất, ngoại trừ lúc ăn uống và thi thoảng nổi cơn thần kinh thì toàn

bộ thời gian thẳng nhóc đầu đổ vào luyện tập với gương cả. Chẳng mất mấy ngày, những tấm gương trải qua sự dày công tôi luyện của cậu thực sự biến thành cửa tiện lợi, có thể mang mọi người đến khắp nơi cần cứ theo từng đơn đặt hàng.

Khấu Đồng nói có lẽ chính cậu cũng hiểu đây chính là con đường có thể cứu rỗi mình, chỉ cần một người còn chưa mất hết bản năng của sinh vật thì bản năng sẽ đi trước ý thức thôi thúc cậu ta bắt lấy cọng rơm cứu mạng đó thôi.

Hoàng Cẩn Sâm tiến vào trực thời gian tĩnh lặng của lão Diên, chó con Hoan Hoan đã vui vẻ chạy về phía gã, sau đó không phanh kịp mà cắm đầu vào cẳng chân gã rồi kêu lên thảm thiết, giờ chân trước lên lên ngẩng bệch mông xuống đất ăn vạ.

Hoàng Cẩn Sâm nhìn con chó nhỏ trắng như bông, sờ sờ cảm, cảm thấy nó tuy không thuần chủng lắm nhưng tuyệt đối có huyết thống Samoyed, không thì làm sao có thể ngốc thế cơ chứ.

[Giống chó Samoyed]

Lão Diên khiêng một cái kéo tỉa cây to dùng đi tới: “Đến đấy à? Vào nhà ngẩng đi.”

Hoàng Cẩn Sâm không biết ‘vài ngày’ của họ đối với lão Diên là bao nhiêu thời gian. Có lẽ chính lão cũng quên thời gian rồi, trong kẽ hở vĩnh hằng này, thời gian trở thành một thứ rất vô nghĩa.

Bèo nước gặp nhau, thế mà Hoàng Cẩn Sâm cảm thấy lão Diên như một người hàng xóm lâu năm quen thuộc, cả ngày mượn nhau muối dấm tương cà, lúc rảnh rồi ngẩng lại dăm ba câu chuyện, vừa thân thiết lại vừa tự nhiên.

Hắn là vì sự bình lặng... Hoàng Cẩn Sâm lặng yên đi theo lão Diên vào ngôi nhà gỗ nhỏ của ông, trong lòng nghĩ như vậy. Từng có một huấn luyện viên nói với gã, khi tâm lý của một con người đạt tới sự bình lặng chân chính thì hết thấy những gì xảy ra ở thế giới bên ngoài đâu không thể

khiến tinh thần của anh ta dao động, đâu không dễ dàng làm cho anh ta ngạc nhiên.

Nếu một tay súng bắn tỉa có thể luyện đến trình độ đó, anh ta sẽ trở thành thần.

11235 trong truyền thuyết chính là thần thánh như vậy, thế nhưng Hoàng Cẩn Sâm biết rõ bản thân không phải thế, là lão Điên mới đúng.

Khi gã cảm thấy mình bị biểu hiện của lão Điên đã động tâm tình rồi trầm tĩnh lại, thì liền biết bản thân đã bị ảnh hưởng bởi đối phương.

“Lại đây, ngồi bên này. Hoan Hoan, con đừng cắn gấu quần của khách nữa.” Lão Điên dùng mũi chân nhẹ nhàng chọc đuôi Hoan Hoan, nó bèn ngoan ngoãn đuôi theo đuôi mình chạy mấy vòng, quanh quẩn dưới chân ông, “Sao hôm nay lại nghĩ đến chuyện tới chỗ này của ta thế?”

“Ừm...” Hoàng Cẩn Sâm suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng ra vì sao mình lại đột nhiên động kinh mà bảo Hà Hiếu Trí đưa tới đây, mãi sau mới hỏi, “Thì là, cháu chỉ muốn hỏi một chút, tình cảm giữa bác với bà xã có tốt không?”

Lão Điên sừng sốt, nét cười nhạt đi, sau đó nói khẽ, “Bà ấy à, bà ấy đi sớm hơn ta, giờ đang ở bên kia chờ ta rồi đấy.”

“Bọn ta khi đó tuy không phải bị ép duyên, nhưng cũng không chọn lựa kĩ càng khắp trời nam đất bắc như đám trẻ các cậu bây giờ. Đại đa số đều là người lớn trong nhà hoặc người trong đơn vị giới thiệu cho thôi.” Lão Điên nói, “Không hẳn là đặc biệt có cảm tình, trước khi kết hôn cái gì cũng không hiểu. Trước kia trai gái có gần nhau thì cũng chẳng nói được mấy câu, đều tương đối thẹn thùng chứ có làm quen tìm hiểu được chi đâu, về sau về sống với nhau, ngày ngày va chạm, cãi nhau, thời gian dài giống như hai tảng đá bị nhét vào cùng một chỗ vậy đó, ghè mãi mãi mãi thành ra hình dạng cũng tương tự đối phương luôn.”

Hoàng Cẩn Sâm nghiêm túc ngồi nghe.

Lão Điên tươi cười: “Không giống các cậu bây giờ, thời đó bọn ta chú trọng ‘thành gia lập nghiệp’ mà. Đến tuổi thì lấy vợ, mọi người đều như nhau. Thanh niên thời này thì tự do hơn nhiều, thấy vừa ý thì kết hôn, không sống được nữa thì li dị, không muốn an ổn nhàm chán qua ngày cũng có thể không lấy ai, người khác đâu thấy mà không trách được.”

Hoàng Cẩn Sâm chen vào một câu: “Một đời bị trói buộc với người khác, phí tổn mãi giữa chẳng phải rất cao sao? Bây giờ người ta đều chú trọng hiệu suất cả.”

Lão Điên ngẫm nghĩ rồi gật đầu bảo: “Đạo lý đúng là như vậy, nhưng mà thực ra cũng có nhiều tiếc nuối.”

Hoàng Cẩn Sâm quay đầu nhìn sang, lão Điên nói tiếp: “Đúng là có chuyện như vậy, có đi đâu dù thích nhau đến mấy thì cũng phải cho nhau một đoạn thời gian thích ứng chứ. Lúc chưa ở với nhau thì nhìn nhau kiểu gì cũng thấy thuận mắt, phải cùng nhau chung sống với củ gạo dầu muối, phải vì tôi thích ăn mặn anh thích ăn nhạt mà cãi vã đôi câu, mới có thể từ từ tiếp tục được. Sinh hoạt ấy mà, nhiều người trẻ tuổi cho rằng đó là một sự trói buộc, nhưng thực sự rồi cuộc có phải thế không? Không sống qua làm sao mà biết, cho dù có từng sống qua, nhưng chưa tới ngày cuối cùng thì cũng vẫn không biết.”

Ông vươn ngón tay khô gầy lau đi vệt nước trên bàn gỗ, nói: “Kiểu gì hai người cũng phải ở bên nhau trải qua mưa gió, trải qua thăng trầm, thậm chí trải qua tan tan hợp hợp năm sáu mươi năm; đợi đến khi một người đã nằm trong quan tài rồi, anh nhớ lại quãng thời gian qua, phát hiện ra dường như cả đời này bất kể đến đâu, bất kể chuyện tốt chuyện xấu gì cũng đều có lão thái bà đó xen vào một chân. Bây giờ anh mới có thể biết được cùng bà ấy sống qua cả đời là đáng hay là không đáng.”

Một đời, bất kể thế nào cũng đều có cậu ấy... Hoàng Cẩn Sâm lặp lại lời ấy trong lòng một lần, xem nhẹ ba chữ ‘lão thái bà’ nọ, sau đó đột nhiên cất tiếng hỏi mang chút mông lung: “À đúng rồi, thực ra cháu chỉ muốn hỏi bác, có người nào mà... lúc bị người đó chạm nhẹ vào một cái thôi... là mình đã cảm thấy da đầu nổi ran lên không?”

Lão Điền chớp chớp mắt.

Hoàng Căn Sâm nói: “Không phải cái loại... tình nhân tạm hay giải quyết vấn đề sinh lý gì gì đâu... Được rồi, chắc bác không có tình nhân, nhưng là đàn ông thì chung quy cũng sẽ có thời điểm kích động một chút đúng không? Cơ mà nó lại khác với kích thích trên sinh lý, đương nhiên cháu biết cũng là do yếu tố adrenalin tăng cao... Nhưng loại tăng cao này có hai giai đoạn ấy, giai đoạn đầu là phản ứng sinh lý bình thường, giai đoạn hai là anh ý thức được người trước mắt này là ai, sau đó đột nhiên...”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 36: Bộ nhớ

Lão Điên dùng sắc mặt cổ quái khác thường nhìn Hoàng Cẩn Sâm. Hoan Hoan nhảy tót lên ghế gác chân lên bàn, lè lưỡi ra, cũng trừng to đôi mắt vô tri mà ngó gã.

Ánh mắt của một người một chó kéo Hoàng Cẩn Sâm từ trạng thái mộng lung về hiện thực, sau đó rồi cuộc gã cũng ý thức được rằng mình vừa làm một chuyện rất ngu ngốc.

Lão Điên nở nụ cười, Hoàng Cẩn Sâm vội vàng nói: “Bác, bác cứ coi như vừa nãy cháu bị mộng du nói hươu nói vượn đi nhé.”

Lão Điên xoa xoa cái đầu cún của Hoan Hoan, bảo gã: “Đứa con trai út nhà ta cũng từng hỏi ta vấn đề y hệt cậu, chỉ có đi đầu đó là lúc nó mới bắt đầu thời kì trưởng thành.”

Hoàng Cẩn Sâm co rút khóe miệng, định giải thích rằng thực ra mình không còn là thiếu niên mới lớn nữa rồi, sau lại cảm thấy nói thế khác quái gì giấu đầu hở đuôi bảo mình là trai tân mới ra ràng cơ chứ?! Thế là gã đành nhẫn nại không lên tiếng, cam chịu nghe vị cao nhân tiên bối trước mặt cho cao kiến.

Lão Điên nói: “Có một câu trong khúc cổ mà ta thấy rất có đạo lý, cậu có thể nghe thử xem.”

Hoàng Cẩn Sâm đơ mặt thở than: “Xong rồi, cái này cháu chả hiểu đâu, cháu chỉ biết ‘Trước giường trắng rồi mê say, Dưới đất ngang dọc có giày hai đôi’ thôi.”

[Hai câu thơ đầu trong Tĩnh Dạ Tư của Lý Bạch, Hoàng Nhị Béo nhớ láo thành ‘Sàng tiên minh nguyệt quang/ Địa thượng hài lưỡng song’ ạ]

“Bình sinh vốn không biết tương tư, mới biết tương tư lại khổ vì tương tư.” Lão Diên không để ý đến lời của gã mà chậm rãi đọc, chốc con mắt đi hứng thú với thanh niên mới lớn u mê Hoàng Căn Sâm, bắt đầu căn nhắc khấn trải bàn, “Đôi khi có người cả đời cũng không hiểu nổi ý nghĩa của những lời này. Dù là các cô bé cả ngày khát khao tình yêu lãng mạn hay mấy đứa tự cho mình đã lặn lội thành tay lão làng như các cậu cũng thế thôi. Người không tin lời trong kịch, kì thật thường bởi vì không hiểu rõ đó là cảm giác gì.”

Hoàng Căn Sâm nghĩ nghĩ, nói: “Cháu không phải dân lão làng, phải là Khấu Đồng ấy.”

“Ý ta là, mỗi một thời điểm con người lại có một cách nói khác nhau. Có người cả đời không tin cái gọi là ‘Tim đập như trống’, có người lại cảm thấy giữa con người với nhau sẽ tồn tại ‘nhất kiến chung tình’, thực ra đúng hay không đúng đâu chỉ là tương đối thôi. Nếu như cậu tin tưởng mà cả đời không gặp được một người như vậy thì chính là tin lầm, thế nhưng mà, nếu cậu không tin, có một ngày lại thực sự vì một người mà bán khoản muôn phiến, thì sẽ hiểu thế nào là ‘vừa biết tương tư lại khổ vì tương tư’.” Lão Diên tiếp lời, “Có một vài chuyện trên thế gian chính là vô cùng huyền diệu, các cậu không thể dùng mớ lý thuyết lý luận để giải thích được, nhất định phải tự mình nếm thử mới biết chua ngọt đắng cay, bây giờ chẳng phải là cậu đã nếm thấy rồi sao?”

Hoàng Căn Sâm cảm thấy câu nói gừng càng già càng cay rất là có đạo lý, ít nhất chính gã đã bị lão Diên thuyết phục rồi. Gã hỏi: “Vậy bác nghĩ chuyện này phát sinh như thế nào?”

“Ai mà biết được?” Lão Diên bị gã chọc cười, “Người trẻ tuổi, ta hỏi cậu, thời đại này người ta có nhiều thuốc men như thế, nhiều phương pháp dưỡng sinh như thế, có thể dự phòng đủ các loại bệnh tật, có bao nhiêu thứ đảm bảo an toàn, phòng ngừa đủ loại sự cố, vì sao cẩn thận bảo vệ nghiêm ngặt như thế mà mỗi người đâu vẫn có ngày phải chết đi?”

Hoàng Căn Sâm ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Động vật đâu có tuổi thọ, máy móc dùng tám mươi một trăm năm thì cũng phải hỏng mà.”

“Có thể đổi linh kiện.” Lão Điền nói, “Dù sao trước kia ta nghĩ như thế đấy. Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, ta nghe nói đến gen còn tùy tiện cấy được cơ mà, đổi khí quan trong cơ thể đã là cái gì chứ? Vốn là cơ quan phát triển trên cơ thể người sống mà còn nhân tạo được, vì sao không hỏng gì thay nấy, chẳng phải sẽ sống tốt à?”

“Đến Gen còn tùy tiện cấy được”...Câu nói này khiến cho nụ cười trên mặt Hoàng Căn Sâm đột nhiên biến mất, ánh mắt trầm hẳn xuống. Con chó nhỏ đang ngoạm khăn trải bàn như cảm nhận được gì đó mà hơi run một chút, giương đôi mắt e dè hiếu kì nhìn lên gã, sau đó kêu ư ử hai tiếng, nhào vào lòng lão Điền không chịu chơi nữa.

“Đúng vậy,” gã lặp lại bằng giọng điệu cứng nhắc, “Đến cả Gen cũng có thể tùy tiện cấy vào...”

“Nhưng mà không ăn thua, con người vẫn không thể trường sinh bất lão.” Lão Điền dường như không phát hiện gã có điểm khác thường, nói tiếp, “Cậu lại nghĩ tiếp xem, vì sao nguyên tố Cacbon sắp xếp thế này thì thành than đá, thế kia thì thành kim cương, còn có thể trở thành một phần da thịt? Giả thiết việc này có căn cứ khoa học, vậy thì vì sao lại vừa hay tổ chức thành loại động vật như con người đây? Trên cơ thể người có nhiều loại nguyên tố khác nhau như vậy, nguyên tố biến thành phân tử, thành tế bào, biết bao nhiêu chủng loại, không thể có mảy may sai lầm, một công trình lớn lao như vậy đến từ đâu? Cho dù cậu biết rõ những chuyện này, có cho cậu thêm nhiều tài liệu hơn nữa cậu cũng không thể tạo ra một con người được, nhiều nhất chỉ ra được một cái xác, cơ mà đó cũng không phải là người...”

“Bác sĩ Khấu nói tâm lý học kì thực là một loại của sinh lý học, bác có thể thảo luận vấn đề này với cậu ấy.” Hoàng Căn Sâm có chút thiếu kiên nhẫn, thuận miệng liền ngắt lời người ta.

Lão Điền không để ý đến sự vô lễ của Hoàng Căn Sâm mà chỉ lấy ánh mắt thấu hiểu nhìn gã chăm chú: “Nhà tâm lý học không phải là vạn năng, bất cứ chuyên gia nào cũng không phải vạn năng, bởi vì bản thân sự sống chính là một loại kì tích.”

“Không cần phải cố chấp tìm hiểu ‘Nó là từ đâu đến’, cũng như không phải cố chấp mãi với những vấn đề như ‘Con gì tiến hóa thành con người?’, ‘Vì sao ta lại là ta mà không phải là người khác?’, ‘Trứng có trước hay gà có trước?’ vậy.” Cuối cùng, lão Điên tổng kết lại, “Chúng nó không có ý nghĩa gì, vì cho dù có hai trục thời gian thì con người cũng không thể trở về quá khứ, anh chỉ là anh trong hiện tại mà thôi.”

Hoàng Cẩn Sâm dừng ánh mắt trên người lão Điên. Lông mày của gã dài mà thô như một nét bút đậm, ánh mắt như có sức nặng mang theo áp lực kì dị khiến cho người khác không dám ngẩng đầu. Hoan Hoan hơi ngẩng lên, căng thẳng đến mức chót đuôi run rẩy, nhỏ giọng gâu một tiếng. Lão Điên lại thần nhiên nhìn lại gã như thể đã tu đắc đạo, không nghi hoặc cũng không sợ hãi chút nào.

Một lát sau, Hoàng Cẩn Sâm mới chậm rãi gật đầu nói: “Nghe vào tai rất có đạo lý.”

Rồi gã lại nở nụ cười: “Nhưng sao cháu cứ có cảm giác bác dùng cả đồng đạo lý vòng vo để lừa cháu thế nhỉ?”

Hoan Hoan nghiêng cổ nhìn gã tươi cười, chậm rãi bình tĩnh lại, đuôi hết run, vẻ mặt chỉ còn chút nghi hoặc. Hoàng Cẩn Sâm thò tay sờ loạn một hồi trên đầu nó, nó cẩn thận sáp lại dùng chóp mũi ngửi ngửi như đang xác nhận đây là người quen.

Khi Hoàng Cẩn Sâm trở lại thì thấy Khấu Đồng đã về rồi. Gã cảm thấy mình ngỡ ở chỗ lão Điên chẳng bao lâu mà bên này trời đã tối, quả nhiên nhảy qua nhảy lại giữa hai trục thời gian để có cảm giác xuyên việt. Khấu Đồng đang ở trong phòng sách nghịch một cái hộp đen con con.

Thứ này người khác có thể không biết chứ Hoàng Cẩn Sâm liếc qua một cái là nhận ra ngay, nó với cái thứ mà Khấu Đồng rút ra từ hốc cây trong lần đầu tiên bọn họ vào nhà đun nước giống nhau như đúc, chính là hộp điếu khiến của nơi này.

Nhưng mà nhìn biểu cảm nặng nề của Khấu Đồng thì có thể hiểu là không dễ ăn như vậy.

“Sao r ấ?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Không biết nữa.” Khấu Đ ồng mở hộp đi ều khiển xem xét cẩn thận, “Tôi phát hiện ra nó ở tiệm bán đồ cũ của một ông già, không hiểu thế nào mà nó bị coi là đồ điện gia dụng vứt đi để bán cho ông ấy, mà hình như bên trong còn thiếu linh kiện... Căn Sâm, đưa tôi cái tua vít.”

Hoàng Căn Sâm đáp một tiếng, nhìn loại ốc vít r ấ mở hộp công cụ lấy chiếc tua vít đưa cho hắn. Khấu Đ ồng không ngần ngại đầu lên, cũng không cần phán đoán cự ly mà bắt trúng bàn tay của Hoàng Căn Sâm r ấ mới sờ thấy đồ. Hắn rút hai lần mà không lấy được tua vít ra, thế là nghi hoặc nhìn lên gã.

“À... Đây, của cậu đây.” Hoàng Căn Sâm h ỏi th ần, vội vàng buông tay ra. Nhân lúc Khấu Đ ồng không chú ý, gã dùng ánh mắt rất phức tạp nhìn mãi cái nơi vừa bị hắn nắm lấy.

Đúng là không giống thật, Hoàng Căn Sâm nghiêm túc nghĩ, sao cái chỗ bị hắn chạm vào cảm giác nó lại cứ khang khác thế nào ấy nhỉ?

Khấu Đ ồng vặn mở nắp hộp đi ều khiển, trong đó là cuộn dây nối đầu dây, đầu dây nối ổ cứng, hắn lật xem vài cái thì nhăn tít cả đầu mi: “Không thấy bộ nhớ trung tâm của nó đâu cả.”

“Hả, cái gì?” Hoàng Căn Sâm vẫn còn đang đắm chìm trong vấn đề thiếu muối ban nãy, bất cẩn khiến cho chỉ số IQ của mình giảm đến vô cùng, hoàn toàn không có nghe thấy Khấu Đ ồng nói cái gì hết.

May mà lúc này Khấu Đ ồng đang gặp vấn đề cam go nên không phát hiện ra tình hình chập mạch của Hoàng chuyên gia. Hắn cẩn thận lấy bản thiết kế trong tủ bảo hiểm có mật mã ra đối chiếu từng phần với linh kiện trong hộp đi ều khiển, sau khi kiểm tra thêm lần nữa, chiếc tua vít đánh một vòng quanh ngón tay hắn r ấ rơi đánh cạch lên bàn.

Hoàng Căn Sâm ng ồi xuống đối diện với Khấu Đ ồng, hắn gạt dây dẫn phía trên cùng ra: “Anh xem, tầng này là phần trung tâm thiết bị có sáu miếng ổ cứng, trong đó bộ nhớ trung tâm là quan trọng nhất. Nó lưu giữ

toàn bộ phương trình sinh ra không gian hình chiếu, không có nó, nghĩa là chúng ta không thể biết được mình đi qua đường dẫn nào mà đến nơi này, cũng không thể liên hệ với máy móc bên ngoài được... Vì sao cố tình lại mất nó cơ chứ, quái quỷ!”

Hoàng Căn Sâm miễn cưỡng dời lực chú ý đến cái hộp rất quan trọng nọ: “...Hắn là không bị ai đó cố ý lấy đi đâu. Giả sử có một người như vậy muốn ngăn cản cậu lấy hộp đi đâu khiến thì hắn phải mang cả cái hộp đi mới đúng, thứ này đâu có to lắm, không t ần tại vấn đề không khiêng đi được mà ha.”

Khấu Đ ồng khó chịu thở dài buông thõng người dựa vào lưng ghế. Hắn than thở, siết chặt nắm tay làm cho khớp xương răng rắc mấy tiếng giòn vang. Không có bộ nhớ trung tâm, cho dù hắn có là thần tiên cũng không có cách nào tính ra công thức phức tạp như thế, càng đừng nói đến việc liên hệ với bên ngoài, hộp đi đâu khiến có cũng như không.

Nếu bộ nhớ trung tâm thật sự bị người ta vô tình lấy đi như lời Hoàng Căn Sâm nói... Một thứ bé nhỏ yếu ớt như vậy có thể bị đánh mất, bị hư hỏng mất rồi không? Có lẽ người lấy nó chỉ là một thiếu niên nặng lòng hiếu kỳ, dùng nó tùy tiện trang bị lên một chiếc ô tô chạy điện, phát hiện không có phản ứng liền thuận tay quăng xuống, có lẽ...

“Có cái dự bị không?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

Khấu Đ ồng lắc đầu, mặt mũi nói: “Cái này chính là dự bị. Lúc tôi bị coi là chủ thể ý thức kéo vào đây, hộp đi đâu khiến chính đã vì bị cưỡng chế đoạt quyền hạn mà hỏng mất rồi.”

Hoàng Căn Sâm cũng không biết làm thế nào. Gã không phải nhân tài bên kĩ thuật, hơn nữa lực chú ý của gã bây giờ đang nằm ở ‘chỗ khác’ cơ, thực ra gã cũng chẳng quan tâm việc mình có ra ngoài được hay không cho lắm.

Khấu Đ ồng nghĩ đó xoắn xuýt nửa ngày cũng không nghĩ ra được chủ ý nào khả thi, vì thế hắn hít sâu một hơi, ngoi lên khỏi ghế, gạt phăng suy sụp, khí thế mười phần: “Không có sao, xe đến trước núi ắt có đường. Dù

sao Chung tướng quân bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra máy chiếu có vấn đề, nhân viên kĩ thuật trong căn cứ cũng không phải một đám ăn hại, chúng ta sẽ cân nhắc biện pháp khác...”

Hắn đẩy cửa phòng sách ra, gọi vọng vào trong nhà bếp: “Chết đói, mẹ, buổi tối ăn cái gì?”

Khấu Đổng vừa rồi đã cắn ngón tay của hắn, Hoàng Cẩn Sâm nhìn bóng lưng hắn, yên lặng nghĩ. Trải qua thời gian quan sát rất lâu, gã phát hiện ra Khấu Đổng chẳng có động tác nhỏ nào, có lẽ vì lý do nghề nghiệp mà lực khống chế của hắn với ngôn ngữ thân thể mạnh hơn người thường nhiều lắm, mãi cho đến vừa xong.

Cái lúc Khấu Đổng buông mình dựa vào lưng ghế ấy, Hoàng Cẩn Sâm đọc được từ trên vẻ mặt hắn sự lo âu không tài nào áp chế được, loại lo âu này khiến cho hắn cắn ngón tay mình đến chảy máu mà không nhận ra, thế mà chưa đến năm phút đồng hồ, hắn cư nhiên đã lại vui vẻ.

Vô tư vô lự, sức chịu đựng đặc biệt cao... Hoàng Cẩn Sâm nghĩ đó bất chước Khấu Đổng nhét ngón cái vào miệng gặm, vừa gặm vừa hoa si mà nghĩ: Không tồi, yếm thích ~

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 37: Dò quét

Đôi Quy Linh không thể cứ ăn dầm ở dề mãi trong căn cứ ST, bởi vì Chung tướng quân là một lão Grandet điển hình, đương nhiên không thể để cả lũ người ở lại đó ng ồi rồi ăn không được. Vì thế sau khi Thường Đậu cùng đám tinh anh cố gắng hai ngày mà vẫn không thể cứu được nhóm người số nhỏ kia ra ngoài, đội trưởng Hồ quyết định dẹp đường h ồi phủ, cả nhà ai nên làm cái gì thì làm cái đó.

[Lão Grandet là nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của danh hào Balzac – một nhà tư sản giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.]

Thường Đậu vừa nghe xong thì héo rũ xuống, cậu còn chưa phân thắng bại với thằng cha Ngô Hương Hương đáng ghét mà. Thế là kĩ sư Thường quyết định tăng ca làm việc cả đêm, quyết tâm phải tìm cách l ần ra bằng được manh mối về chương trình như u linh mà bác sĩ Khẩu tạo ra mới thôi.

Chung tướng quân nhìn Thường Đậu muốn nói lại thôi, đội trưởng Hồ cũng theo ánh mắt ông mà liếc cậu r ồi hào phóng nói: “G ần đây không có nhiệm vụ khẩn cấp nào cả, kĩ sư Thường có thể ở lại căn cứ hỗ trợ các ông đưa nhóm người Diêu Thạc ra ngoài.”

Hai con mắt của Ngô Hương Hương lóe lên như hai đốm lửa ma trời nhìn bóng dáng Thường Đậu mà đơng đ ầy oán niệm. Thường Đậu vừa định đắc ý thì lại nhận ra anh sếp nhà mình mới nói cái gì, cậu chàng càng héo hơn, tội nghiệp hỏi: “Anh... Đội trưởng Hồ, anh bảo em ở lại đây một mình à?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Thường Đậu nhào tới cọ cọ Phương Tu như cún con bị bỏ rơi, ánh mắt xuyên thấu qua cặp kính dày tỏa ra oán

niệm lấp lánh sáng chói. Cậu nói lại lần nữa, đặc biệt cường điệu hai chữ ‘một mình’: “Muốn bỏ em ở đây một mình thiệt đấy.”

Phương Tu đang vui đùa lướt một trang web Phishing yêu cầu lúc nào cũng phải dán mắt vào màn hình chú ý đường đi nước bước, căn bản chẳng nghe thấy Thường Đậu rên rầm chi mô, nghe xong, cậu ta gật đầu “Ờ.” một tiếng.

[Web Phishing: trang web ngụy trang lừa gạt để đánh cắp mật khẩu của người dùng hoặc thông tin...]

Thường Đậu đợi một hồi thấy cậu ta không còn phản ứng gì nữa thì thất vọng: “Hiu ~.” T^T

Thường Đậu bị đả kích rồi T^T Cậu phát hiện thì ra mình không quan trọng chút nào, vì thế bèn rụt vùi cuồn mình trong góc khuất của sofa như một cây cà bị sương tấp, tội nghiệp ôm máy tính, đại mặt nhìn chăm chăm đám số liệu đang tự động vận hành, ngọn lửa chiến đấu vừa ngùn ngụt bốc lên bỗng chốc tắt phụt. Thậm chí Ngô Hương Hương hết quăng ánh khiêu khích lại đến sờ râu mà cũng không hấp dẫn được sự chú ý của cậu nữa.

Tô Khinh một cước đạp lên lưng bạn trẻ Phương, đá cậu ta ra khỏi công cuộc thu thập thông tin phức tạp và rối rắm, sau đó mất hướng trên nhà, ho khan một tiếng. Phương Tu bấy giờ mới quay đầu lại, phát hiện ra bạn nhỏ Thường Đậu mây đen phủ đầu, sắp biến thành một cây nấm đến nơi.

Biểu cảm của Phương Tu xoắn xuýt một chút, Tô Khinh này giờ vẫn thân ái đặt cái gót chân lên chân cậu ta mà nhún nhảy rất nhiệt tình.

Vì thế Phương Tu đành phải thở dài vươn tay xoa mái tóc tổ cú của Thường Đậu: “Trước mắt chỉ có cậu có khả năng làm việc này, cứ ở đây một thời gian đi, hoàn thành nhiệm vụ rồi chúng tôi sẽ qua đây đón cậu về”

Ngô Hương Hương quăng ngay ánh mắt chứa chất cừu hận sang chỗ Phương Tu, đáng tiếc người ta là nhân viên công tác bên ngoài da dày thịt

béo, ánh nhìn như tia xạ Gamma của hắn làm sao mà xuyên thủng được.

Thường Đậu ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái: “Anh tới đón em sao?”

...Đội trưởng Hồ cùng Tô Kinh liếc mắt nhìn nhau, phát hiện bọn họ bị quy vào phạm trù ‘chúng’, bị coi như không khí.

Phương Tu lại xoắn, xoắn mãi mới cố gật đầu nói một tiếng ‘Ừ’.

Thường Đậu tức thì xốc lại tinh thần, hạnh phúc dạt dào ôm máy tính, đôi tay như chân gà tựa hồ trong chốc lát đã luyện xong Kim Cương Chỉ cao minh, gõ bàn phím kêu đến lách ca lách cách.

Ngô Hương Hương chưa chút thốt lên: “Hừ, bê dê.”

Thường Đậu không thèm ngẩng đầu lên, móc lại: “Hừ, râu dê.”

Ngô Hương Hương: “Năm bốn mắt.”

Thường Đậu: “Năm kim châm chân còi.”

Ngô Hương Hương: “Bàn phím có phải ma phương đâu, chú có mang nó ra gõ rưng gõ ròi cũng không tìm ra cách giải quyết viên mãn.”

Thường Đậu: “Với cái chỉ số thông minh của anh thì đương nhiên là thế... Khoan đã!”

Vừa nói xong, cậu nhóc nhảy dựng lên khỏi sofa, chỉ vào Ngô Hương Hương mà nói: “Tôi có cách rồi!”

Ngô Hương Hương sửng sốt, Thường Đậu đột nhiên bùng nổ nói: “Ma phương là một không gian, trong đó có một số loại biến hóa hữu hạn chính là quy tắc vận động của nó. Mỗi một không gian dù là 2D, 3D hay mấy D đều có quy tắc vận động này, giống như định nghĩa ma trận trong không gian tuyến tính của toán cao cấp vậy!”

Ngô Hương Hương cười nhạt: “Đương nhiên là tôi biết, chuyển động và quy tắc phương trình chuyển đổi tương ứng là một trong những nguyên

lý tồn tại của không gian hình chiếu mà.”

“Đoạn chương trình không tìm thấy mà chúng ta gọi là U Linh đó trên cơ bản cũng là một loại không gian, chẳng qua quy tắc của nó bị bác sĩ Khấu bóp méo, không biết là do vô tình hay cố ý nữa.” Thường Đậu dùng tốc độ cực nhanh nói một đồng từ ngữ người địa cầu nghe không hiểu, ánh mắt sáng ngời không khác nào một bóng đèn mười vạn volt, “Quét hình mặt phẳng, có thể dùng cách dò quét mặt phẳng!”

Ngô Hương Hương mở to hai mắt: “Cậu nói hạ hết các chiều không gian trong máy chiếu xuống rồi quét toàn diện á?”

Thường Đậu nói: “Không sai!”

Ngô Hương Hương ồn ào rú lên: “Cậu là cái đồ dã nhân, từ thời Archimedes người ta đã biết dùng đòn bẩy rồi, thế mà cậu muốn phải sạch sao!”

Thường Đậu cũng rú lên theo: “Xin hỏi giáo sư Ngô, điểm tựa của anh có ở trong cùng một vũ trụ với chúng ta không thể?”

Nói xong, cậu không thèm để ý đến Ngô Hương Hương nữa mà ôm máy tính lao ra ngoài.

Ngô Hương Hương đuổi sát theo sau: “Cậu có biết dò xong sẽ xảy ra tình huống gì không? Mỗi lần hạ chiều không gian đều sẽ xuất hiện hằng số bất định, cậu có biết phải xử lý thế nào không? Cậu có biết...”

Chung tướng quân với đội Trưởng Hồgiương mắt nhìn nhau, nghĩ bụng đám kỹ sư chỉ cần bốn tí nắng là bùng cháy này một khi đã lên cơn thì đúng là đáng sợ.

Phương Tu mỉm cười cúi đầu xuống tiếp tục lướt trang web của cậu ta, trong lòng cảm thấy Thường Đậu giống như một cái cây nhỏ nuôi rất dễ, bị bỏ bê thì héo, tưới cho chút nước lại bùng bùng sức sống, vĩnh viễn không cần phải quá để tâm phí sức. Tuy rằng cậu ta không có cảm giác tồn tại rất cao, thế nhưng nhìn bóng dáng tung tăng nhảy nhót đó luôn khiến

người ta cảm thấy được bổ sung điệp lục và đường phân, tâm tình sẽ trở nên thoải mái.

— — —

Khấu Đổng đang nghĩ cách dùng những thiết bị đơn sơ trong phòng sách của mình để đọc ra tất cả thông tin trong các linh kiện mang công năng lưu trữ của hộp điếu khiển. Lượng thông tin cực lớn, hẳn ng ấ đó chong đèn phân tích thủ công từng chút một như trở về những ngày chưa giải phóng, cảm thấy có lẽ sẽ lại phải tăng ca đến tận bình minh.

Sau đó, không biết từ lúc nào Khấu Đổng đã úp sấp trên bàn ngủ thiếp đi, trong lúc mơ màng dường như lại nằm mộng. Bình thường hẳn không nhớ rõ cảnh trong mơ của chính mình, chỉ có lúc mệt mỏi quá mức hay trên người không khỏe thì mới có loại hoạt động ý thức mạnh mẽ và sâu sắc ấy thôi. Những khi như thế, tỉnh lại rồi mãi đến hôm sau hẳn vẫn có thể thuật lại rõ ràng những gì mình đã mơ thấy.

Mà cảnh mộng này, thường chỉ có một.

Có lẽ là tư thế úp lên bàn đề tới nơi nào đó, Khấu Đổng cảm thấy mình như bị thứ gì cuốn lấy. Hẳn biết mình đang ngủ, cũng khó mà tỉnh lại, sau đó trước mặt xuất hiện một tấm gương không thể quen hơn. Trong tấm gương ấy có một ‘hắn’ khác chìm trong bóng tối, khuôn mặt lạnh lùng.

Khấu Đổng khoanh chân ng ấ xuống đất, người trong gương vẫn duy trì tư thế ng ấ ghế nghiêm chỉnh lạ thường, nề nếp y như người máy, hai khuôn mặt cực kì tương tự xuyên qua tấm gương, đối diện với nhau.

“Ta còn sống.” Hắn nói với người trong gương, “Ta tin tưởng kỳ tích, nơi này không giam hãm được ta.”

Khi Khấu Đổng nói lời này, dường như có một loại ý chí kiên định nào đó tác động khiến cho màn sương lạnh băng xung quanh đột nhiên trở nên ấm áp, khóa lấp toàn thân hắn, làm cho thần kinh căng thẳng của người ta từ từ buông lỏng đi. Khấu Đổng nở nụ cười, người trong gương thì không.

“Đến đũa nhỏ Hà Hiếu Trí kia còn đang gian nan tìm một con đường sống có thể bước lên, chẳng lẽ ta lại tìm không thấy hay sao?” Hấn đứng lên, nhắc chiếc ghế dựa không biết xuất hiện ở bên cạnh từ bao giờ, ước lượng trong tay một chút, sau đó đập mạnh về phía mặt gương như vô số lần trước đã từng làm qua, trông như thể đang nện ngay xuống đầu chính hấn.

“Đừng xuất hiện nữa.”

Gương vỡ, lại phát ra một tiếng ‘tích’ như vừa bắt được tín hiệu nào đó.

Tín hiệu từ đâu tới? Khấu Đổng cảm thấy ý thức dần trở nên mơ hồ.

Sau đó hấn đột nhiên tỉnh táo lại như bị ai rót cho một gáo nước lạnh.

Ngồi xuống rồi đứng lên, Khấu Đổng mới phát hiện trên người mình được ai đó đắp cho một chiếc áo khoác, bên cạnh ngoại trừ máy móc và bản vẽ còn mọc ra thêm một người... Hoàng Cẩn Sâm đang ngồi dưới bóng đèn bàn không sáng lắm, một tay chống cằm, chăm chăm nhìn hấn.

Khấu Đổng chợt nghĩ hình như mình còn chưa tỉnh mộng, mơ hồ hai giây mới nhìn thẳng vào Hoàng Cẩn Sâm: “Anh ngồi đây làm gì?”

“Nhìn cậu ngủ.” Hoàng Cẩn Sâm nói.

Khấu Đổng cau mày cảm giác được câu này không được bình thường cho lắm, cơ mà vì chưa tỉnh ngủ hẳn nên bèn phun ra một câu chẳng đầu chẳng cuối: “Nhìn ra cái gì không?”

“Thấy đẹp.” Nụ cười ngu ngơ đặc hữu của thằng dở người lộ rõ trên mặt Hoàng Cẩn Sâm, tựa hồ còn mang theo sắc thái mơ mộng.

Khấu Đổng lại tỉnh hơn một chút, im lặng hồi lâu mới cẩn thận hỏi dò: “Trong phòng...có thuốc chuột quét chưa sạch, anh không có ăn lộn đấy chứ?”

Lúc này Hoàng Cẩn Sâm không nói gì, chỉ dùng ánh mắt mờ màng nhìn Khấu Đổng đăm đuối, nhìn đến mức trên lưng hắn bốc lên một tầng ý lạnh.

Hộp đi đầu khiến trên bàn lại vang lên một tiếng ‘tích’ kéo lực chú ý của Khấu Đổng về phía nó. Hắn ghé sát vào quan sát thật kĩ, phát hiện trên màn hình nổi lên một đường tín hiệu phập phồng lên xuống như đồ thị hàm Sin.

Hộp đi đầu khiến không có con chip bộ nhớ trung tâm vẫn có thể tự khởi động, thế nhưng giống như một chiếc điện thoại di động không có thể sim thì không thể gọi được, lấy đâu ra tín hiệu mà bắt thế này?

Khấu Đổng ngẫm nghĩ rồi tự nhủ: “Chẳng lẽ là đám người Chung tướng quân tìm được chỗ này thật?”

Hai người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, nhận thấy hộp đi đầu khiến không còn phản ứng gì khác, chỉ gián đoạn tiếp nhận tín hiệu cổ quái đó theo chu kì một đoạn thời gian nhất định.

“Không... Họ khẳng định không thể định vị được chúng ta, có thể là đang dùng phương pháp dò quét nào đó thôi.” Khấu Đổng đứng lên, nói với Hoàng Cẩn Sâm, “Đi, chúng ta đi ra ngoài một chuyến, loại tín hiệu này xuất hiện theo chu kì có khả năng là vì không gian này bị tôi dùng trực thời gian nối thành một mạch khép kín. Chúng ta ra ngoài xem có nhận được gì đó khác không.”

Hoàng Cẩn Sâm tam tòng tứ đức đứng lên theo hắn, cun cút theo đuối.

Khấu Đổng rốt cuộc cũng cảm thấy cha này hôm nay là lạ. Hắn quay lại áp mu bàn tay lên trán gã thăm dò: “Không phải phát sốt thật đấy chứ?”

Hoàng Cẩn Sâm nắm tay hắn siết lại, bước chân cũng dừng theo.

Khấu Đổng nháy mắt mấy cái.

Hoàng Cẩn Sâm dùng ánh mắt khiến người khác nổi da gà nhìn hấn, tuyên bố rằng: “Tôi quyết định rồi.”

Khấu Đồng gật đầu tỏ vẻ tui rửa tai nghe quyết sách cao minh của chuyên gia nhà anh.

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Đời người, tâm động vĩnh viễn không sánh bằng hành động. Bất luận chuyện gì chỉ tưởng bỏ thì đều không ăn thua, phải thò tay vào làm mới biết được nước sâu nước nổi.”

Khấu Đồng do dự một chút, lại gật gật đầu, cảm giác lời này xét từ khía cạnh đạo lý hấn là không có vấn đề gì.

Hoàng Cẩn Sâm ừm một tiếng lấy giọng, nghiêm trang nói: “Cho nên từ bây giờ trở đi, tôi sẽ cưa em.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 38: Sau khi thổ lộ

Khấu Đồng ngu ngơ nhìn Hoàng Cẩn Sâm hồi lâu vẫn chưa hồi thần, Hoàng Cẩn Sâm chiếu ánh mắt sáng quắc về phía hắn như thể bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân Romeo nói mấy lời tươi mát.

“...Hả?” Khấu Đồng hỏi.

Hoàng Cẩn Sâm gật đầu chậm rãi mà kiên định.

“Không cần phải چرا.” Khấu Đồng ngẫm nghĩ, ôm theo hộp điếu khiên phát ra tín hiệu chu kì, thay dép lê đi ra ngoài, “Chuyện gì cũng có thể thương lượng, lăn giường thì phải chờ suy xét cái đã.”

Hoàng Cẩn Sâm: “...”

Gã cảm thấy tình cảm nồng nàn thấm thiết của mình bị lãng phí phũ phàng, vì thế cứ lui cui cúi đầu đi theo Khấu Đồng ra về thương tâm nấu ruột.

Khấu Đồng đã quen Hoàng chuyên gia động kinh không hẹn giờ nên hoàn toàn không để ý đến gã, toàn bộ tâm tư nặng nề của hắn đặt cả vào hộp điếu khiên trong tay. Hai người một trước một sau ra khỏi không gian đã bị che giấu, leo lên mái nhà. Ngay khi Khấu Đồng cảm thấy Hoàng Cẩn Sâm đã vơi cơn dở hơi thì chợt nghe gã âm u hỏi: “Lần trước trong khách sạn không phải cậu nói cậu rất có nguyên tắc, thò không ăn cỏ gần hang sao?”

Khấu Đồng nói: “À, linh hoạt thay đổi cũng là một trong những nguyên tắc của tôi đấy.”

Hoàng Cẩn Sâm gãi đầu như đang hoang mang ghê lắm: “Chẳng phải cậu nên khiếp sợ, sau đó hoặc là ngưng ngưng hoặc là không được tự nhiên đóng sầm cửa rồi đi sao? Chẳng phải rồi tôi sẽ ngày ngày dùng lời ngon tiếng ngọt dây dưa tròng cây si, ngày ngày âm thầm tặng quà, nhắn tin thăm hỏi sớm trưa chiều tối, thời thời khắc khắc chú ý cậu ăn gì uống gì, có đi tả tảo bón hay không, sau đó cậu chậm rãi cảm động, cuối cùng trước khi cưới vào cửa chúng ta vừa khéo sinh ly tử biệt một hồi, cuối nữa Happy ending hay sao?”

Chẳng hiểu vì sao lên đến mái nhà thì tín hiệu đột nhiên lại mỏng đi, vốn dĩ là tín hiệu lặp lại theo chu kì bỗng ngắt quãng như thể có rất nhiều loại tần sóng trộn vào một chỗ, chồng chéo lên nhau mà tạo thành. Khấu Đồng lập tức ý thức được hiện tượng này trùng khớp với suy đoán của mình, bèn nhanh chóng ghi lại những tín hiệu thu được.

Đương nhiên trong lúc bận rộn bù đầu hấn vấn cố rút ra được một tí thời gian để quảng cáo Hoàng Cẩn Sâm về mặt khó tin, rồi chân tâm thành ý trả lại gã phản ứng cho đoạn lời thoại ban nãy: “Đồng chí không thấy... thốn à?”

Hoàng Cẩn Sâm nghĩ một chút, thẳng thắn thành khẩn đáp: “Cũng hơi hơi.”

Khấu Đồng không biết nên khóc hay nên cười nữa: “Anh đọc ở chỗ nào thế hả?”

“Trong sách chứ đâu.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Mẹ cậu cho tôi xem đó.”

Khấu Đồng đang cài đặt cho hộp đi đầu khiến tự động ghi nhớ tín hiệu thu được, nghe thấy câu này thì run tay, tí nữa ném cả máy tính xuống đất.

Sau đó hấn quay sang nhìn Hoàng Cẩn Sâm, cân nhắc từ ngữ một chút rồi bảo: “Đừng nghe mẹ tôi, mẹ tôi là thần vật, nhân loại đã không thể ngăn cản được bà nữa rồi.”

Hoàng Cẩn Sâm cười ha hả ngớ ngẩn rồi sáp lại ngồi cạnh Khấu Đồng, dùng cẳng chân cọ cọ hấn: “Nè, ôm một cái được không?”

Khấu Đổng nhìn gã, dang tay ra hào sảng hô: “Qua đây.”

Hoàng Cẩn Sâm hóa thân đà điều lao vào vòng ôm của hắn, sung sướng hưởng thụ cảm giác hoocmon mất cân đối như bị dòng điện chạy qua người, sau đó gã rúc vào hõm cổ Khấu Đổng hít một hơi thật sâu, mãi sau mới trề giọng nói: “Ờ ~ tề rề.”

Ôm một hồi, Hoàng Cẩn Sâm vẫn chưa thỏa mãn mà ngẩng đầu lên được voi đòi tiên: “Thế... hôn một cái cũng được chứ?”

Lúc này Khấu Đổng do dự rồi đẩy gã ra: “Cái này đợi tí nữa cho tôi làm xong việc đã nào, sát ra lửa ở đây là không xong đâu đấy.”

Hoàng Cẩn Sâm hiểu rõ nặng nhẹ lập tức tỏ vẻ thấu hiểu, ngoan ngoãn không quấn lấy hắn nữa mà tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh. Gió đêm lành lạnh thổi, gã yên lặng nhìn Khấu Đổng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác vô cùng khó tả, không biết ‘tháng năm yên bình hạnh phúc’ trong truyền thuyết nói có phải chính là như thế này không?

Có lẽ khoảng thời gian ‘yên bình hạnh phúc’ quá dài cũng sẽ khiến cho người ta nhàm chán. Chỉ một lát sau, Hoàng Cẩn Sâm lại bắt đầu làm trò mèo. Gã nói: “Cơ mà tôi cảm thấy yêu đương không nên bắt đầu từ việc lên giường, chúng ta hẳn là nên tìm hiểu nhau một chút mới đúng.”

Khấu Đổng nói: “Tôi còn cái gì mà anh không biết nữa?”

Hoàng Cẩn Sâm dừng một chút, nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, vì thế gã bảo: “Thế để tôi cho cậu biết một chút về bản thân mình đi...”

Nói xong câu đó rồi, Hoàng Cẩn Sâm lại không biết phải nói tiếp như thế nào nữa. Bởi vì gã phát hiện bản lý lịch của mình thực sự không phải là một thứ phức tạp, đoạn đời trải qua ở Hạt Giống bọn họ đều đã biết rồi, về sau... cuộc sống của gã mười mấy năm về sau dường như chỉ dùng hai cụm từ “Phục tùng mệnh lệnh” và “Giết người” để tóm lại là xong, không còn cái gì để kể.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến tận lúc gần cạn lời gã mới nặn ra được một câu: “Tôi thích ăn cay, không thích đắng.”

“À.” Khấu Đồng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Mẹ tôi hay nấu nhạt, mai tôi bảo bà ấy cho thêm tí tương ớt vào.”

Hai người đồng thời dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó cùng mỉm cười đầy tự giễu.

Hoàng Căn Sâm rốt cuộc cũng thoát khỏi trạng thái nghi đồng thiếu năng, gã chỉ vào hộp điếu khiên đang nhận tín hiệu rồi hỏi: “Cậu định giải quyết nó thế nào đây?”

“Tìm lại bộ nhớ trung tâm thì không khả thi cho lắm.” Khấu Đồng nói, “Tín hiệu này xuyên qua các không gian chằng nhau với những tần số bất đồng để đến nơi này của chúng ta, biến thành một thứ vô cùng phức tạp. Tôi có thể tiếp nhận và phân tích chúng rồi thông qua đó suy ngược ra phương trình quỹ tích của bộ nhớ trung tâm, lắp ráp lại hộp điếu khiên một lần nữa.”

Hoàng Căn Sâm cau mày: “Nghe có vẻ rất phức tạp, cậu nắm chắc mấy phần?”

Khấu Đồng nhún vai: “Tôi đã làm việc này bao giờ đâu, định làm thử một cái mô hình, chắc khoảng 50:50 đi.”

“Nếu không được thì sao?”

“Thì thử cách khác.” Khấu Đồng nói nhẹ như không, “Yên tâm đi, có tôi ở đây, chúng ta sẽ không bị thứ đồ chơi này vây khốn.”

Trên người hắn luôn luôn có một sự tự tin cường đại, nó giúp cho hắn có thể nhanh chóng điểu chỉnh tâm tình trong bất cứ trường hợp nào. Cái dũng khí khó tin khi ở dưới ánh đèn tụ quang cho chúng nhân chú mục nhìn vào, mà vẫn dám ngẩng xuống đất móc mũi... Hắn là cũng chỉ như thế mà thôi.

Hoàng Cẩn Sâm dừng một chút: “Kỳ thật trừ con nhỏ kia ra thì tôi chẳng thấy ở lại đây có gì không tốt. Nếu chúng ta thực sự vĩnh viễn không tính đến chuyện ra ngoài, thì tôi xử lý nó là xong...”

“Đây là một không gian cân bằng do bảy chủ thể ý thức tạo thành, nếu một chủ thể tử vong, ngay cả tôi cũng không thể biết được chuyện gì sẽ tới.” Khấu Đổng lập tức ngắt ngang.

Hoàng Cẩn Sâm cười cười: “Đây cũng là khuyết điểm duy nhất của nơi này nhỉ... Vì sao cậu cứ nhất định phải vội vàng ra ngoài?”

Khấu Đổng im lặng. Trong thành phố không nhìn thấy sao trời, chỉ có một vệt sáng không biết bắt nguồn từ đâu ngẫu nhiên chiếu lên sườn mặt xương gầy của hắn, lướt qua ngũ quan làm cho người ta mẩn mê, qua không biết bao lâu, hắn mới nói: “Đại khái... Chắc bởi vì tôi cũng là một con người?”

Nếu có một nơi cho người ta muốn gì được nấy, có thể làm cho người chết sống lại, có thể mang tới những năng lực khó mà tin tưởng trong cuộc sống bình thường, chỉ cần anh tin tưởng thì trên trời dưới đất, thời gian không gian đều có thể thay đổi...

Mà bản thân nó không phải là chân thật.

Thế thì mỗi người đều sẽ trở nên yếu đuối, đều sẽ sa vào sự sung sướng an toàn, một ngày nào đó họ sẽ bị hạnh phúc khảm thẳng vào lồng ngực này ăn mòn mà nghĩ rằng ta chỉ hưởng thụ một chút, thỏa hiệp một chút mà thôi... Ngày qua rồi lại ngày qua, cứ thế tuồn tuồn hoàn cho đến khi bị chôn vùi, rồi bị nuốt sạch.

Nửa câu sau Khấu Đổng không nói, thế nhưng Hoàng Cẩn Sâm lại hiểu được giống như kì tích_____ Tranh thủ lúc tôi vẫn còn tỉnh táo, mỗi ngày dùng cái cách ngu ngốc tựa như đâm một dao vào thân thể này để mà vùng vẫy không thôi, trước khi chìm xuống hoàn toàn, nhất định phải tìm cho ra lối thoát.

Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên nhớ tới ngôi nhà tuy nhỏ mà ấm áp mình đang ở. Sau khi Khấu Đổng dùng biện pháp đặc thù của Hà Hiếu Trí để ‘khâu’ không gian lại, ‘ngôi nhà’ ấy lại càng khơi dậy cảm giác an toàn trong tâm lý người ta, giống như một tấm vỏ bọc khép kín.

Một con nhỏ ranh ma đáng ghét nhưng cũng rất đáng yêu, một lão già bảo thủ không dễ nói chuyện nhưng trầm tĩnh ổn trọng, một thiếu niên thảnh thơi, một người mẹ biết nấu cơm, mỗi ngày lại còn có thể chen chúc cùng Khấu Đổng trên một chiếc giường, mỗi ngày cãi cọ ầm ĩ...

Đi ra ngoài... Có lẽ ‘nhà’ sẽ không còn.

Đi ra ngoài, ‘ngọn lửa diêm’ sẽ lập tức lui tắt.

Gã bất giác cho tay vào túi quần nơi đặt khẩu súng ngắn mini, chỉ một phát súng thôi là có thể bắn thủng cái hộp yếu ớt kia rồi. Hoàng Cẩn Sâm có chút không hiểu Khấu Đổng còn muốn vùng vẫy để làm gì vậy? Trong con mắt của tên thanh niên văn nghệ giả mạo gã đây, phù sinh như mộng, nằm mộng ở đâu mà chẳng là mơ? Vì sao cứ phải cuồn cuộn điên kiêu tìm chân thật? Chính mình vui vẻ không phải là được rồi à?

Sống... Thực ra chỉ là ăn, uống, thải ra, thế thôi.

Thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Khấu Đổng, Hoàng Cẩn Sâm rốt cuộc vẫn buông ngón tay ra khỏi cò súng. Gã tiếc nuối nghĩ, thôi, đừng nên khiến cậu ấy khó chịu thì hơn.

Cơ hồ là ngay lúc đó, Hoàng Cẩn Sâm cảm nhận được một cảm giác rất kì diệu. Gã sống qua nhiều năm như vậy, muốn xử ai thì xử, phóng túng biết bao nhiêu, chẳng ai dám xen vào... Bọn họ khả năng sẽ âm thầm cho rằng gã có chút náo loạn, cơ mà kệ chứ.

Gã tùy hứng vô cùng, dù sao chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì chẳng còn ai quan tâm đến việc gã sống như thế nào cả, đói thì ăn khát thì uống, muốn làm gì thì làm thôi.

Mà nay, gã đột nhiên nhận ra mình cứ nhiên cũng sẽ vì một người khác mà... cam nguyện không làm theo ý muốn.

Dẫu rằng cái lúc buông tay kia gã biết chắc trong lòng sẽ tràn ngập khó chịu và tiếc nuối, song vẫn cảm thấy rằng làm như vậy là đúng chứ không sai.

Hoàng Cẩn Sâm phát hiện thì ra ‘nuờng nhịn’ không phải là đức tính trời sinh, mà cần phải có một người đáng giá xuất hiện mới dạy cho người ta học được. Những người có cha thương có mẹ yêu học được tương đối sớm, nhưng loại người như gã thế này chỉ có thể trông vào may mắn mà thôi.

Giờ đây, may mắn đã mỉm cười để cho gã gặp được người ấy rồi.

Đúng lúc này, trong bóng đêm đột nhiên truyền tới tiếng rít chói tai. Hoàng Cẩn Sâm nhắm mắt nhìn về căn nguyên phát ra âm thanh, thấy một mảnh bóng đen mờ dâng lên từ phía đó, sau đó đứng ở nơi cao phóng mắt ra xa thì trông thấy ánh đèn trong thành phố đang tối đi.

“Hình như là quạ đen.” Khấu Đồng đứng lên, hạ giọng nói, “Lại là tên ma thuật sư kia à?”

“Còn có thứ khác.” Hoàng Cẩn Sâm tỉnh mắt hơn hẳn một chút, gã chỉ vào bóng đen mà nói, “Còn có con quái vật bị tôi bắn mù một mắt nữa... Quạ đen bên kia đang kéo đứt dây điện kia.”

Khấu Đồng nhíu mày: “Rốt cuộc Tần Cẩn muốn làm cái gì?”

“Trùng quan nhất lộ vì lam nhan? Mỹ nhân họa thủy...” Hoàng Cẩn Sâm thuận miệng bẻ lái, sau đó quay lại liếc nhìn Khấu Đồng, cuối cùng mới ngộ ra chân lý, “Khoan đã, không đúng! Con bé đó muốn cướp người của ông đây?! Ông phắc! Đúng là đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa, tôi đang bối rối đến mức không biết phải bắt bỏ đứa nào trước mới tốt đây!”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 39: Tập kích

“Chúng nó đang làm cái gì thế? Phá hư hệ thống cấp điện của thành phố à?” Khẩu Đồng cầm trong tay chiếc ống nhòm nhỏ thò được từ túi của Hoàng Căn Sâm, neho mắt nhìn thoáng ra xa, “Hình như con nhỏ kia... còn cười Godzilla? Nó định đóng phim quái vật khổng lồ xâm chiếm thành phố chắc?”

Hoàng Căn Sâm không nói gì, chỉ chậm rãi di chuyển hòng súng.

Khẩu Đồng nhìn sang gã, đột nhiên cảm thấy sau lưng rét lạnh. Hắn cảm giác khi người này cầm súng lên bỗng chốc biến thành một thanh hung khí hình người.

Một... “con người” có năng lực đáng sợ như vậy mà lại thiếu đi thứ có thể ước thúc gã. Hạt Giống bẫy dưỡng ra một thứ vũ khí hình người thế này thực sự là tốt hay sao? Nếu cứ mặc kệ mãi, gã có thể biến thành một phần tử phản xã hội không chứ?

Đúng lúc ấy, Hoàng Căn Sâm lại quay đầu về phía sau nhếch môi cười tươi rói với Khẩu Đồng đang đắm chiêu, nụ cười tiêu chuẩn thấy rằng không thấy mắt nở òa trên nhạc nền ‘ha ha’.

Khẩu Đồng: “...”

Hắn phát hiện ra “dở hơi” cũng là một đức tính tốt có quan hệ rất tới việc ngăn chặn khuynh hướng bạo lực phạm tội của con người. Đây đúng là một lĩnh vực chuyên nghiệp mới mẻ cần khai thác.

Còi cảnh sát đã bắt đầu rú lên trên các con đường. Rất nhiều cảnh sát súng vác vai đạn lên nòng ào ra sơ tán đám người thích ngủ muộn còn kẹt lại trên đường và đang chạy tán loạn.

Rất nhiều người bị kinh động mà mở toang cửa sổ, đèn điện bật sáng choang, dân tình chen chúc thò đầu ra cửa sổ ban công xem kính chiếu ảnh.

[Kính chiếu ảnh: trò chơi dân gian, đặt ảnh phong cảnh dưới thấu kính, cho xem ảnh qua kính]

“Rõ là ồn ào náo động.” Hoàng Cẩn Sâm vừa dứt lời thì lập tức bóp cò súng, nhanh đến mức Khấu Đổng cơ hồ chưa kịp nói lấy một câu. Nháy mắt đó trong lòng hắn trỗi dậy nỗi lo lắng, e rằng Hoàng chuyên gia sẽ một súng tiến cô nương Tần Cầm lên Tây Trúc. Ngay sau đó, hắn nghe thấy một tiếng gầm, gầm đến thấu tim rách phổi.

Khấu Đổng vội vàng giơ ống nhòm nhìn sang bên kia, chỉ thấy quái vật khổng lồ đã bị bắn mù một mắt lại trúng thêm một viên đạn nữa. Lần này không hiểu vì sao viên đạn mang tới cho nó thương tổn cực lớn, nó giãy giụa kịch liệt, quét đổ một vòng cây cối và cột điện xung quanh rồi đâm vào một tòa nhà cao.

Tần Cầm ngã thẳng từ trên người nó xuống, sau đó được một đám quần đen đỡ được, treo lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt của ma thuật sư phóng về phía này.

Hoàng Cẩn Sâm không nhanh không chậm dùng một tay khiêng súng, tay kia nhắc máy tính và hộp điếu khiến Khấu Đổng đỡ dưới đất, hạ giọng nói: “Đi, bắn một phát phải đổi một chỗ.”

Khấu Đổng kỳ quái hỏi: “Sao lần này trâu thế?”

“Nhìn này.” Hoàng Cẩn Sâm lấy một viên đạn từ trong túi ra. Nó phát sáng lấp lánh dưới đủ các loại ánh đèn, cơ nhiên là đạn bạc trong truyền thuyết, “Xem nhiều phim truyền hình và hoạt hình cũng không phải là hoàn toàn không có lợi, tiểu quái vật nhà chúng ta giới thiệu cho đấy.”

Khấu Đổng khó tin hỏi lại: “Đạn bạc? Mạn Mạn? Nó mọc nổi đường dây buôn vũ khí cho anh á?”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn hẩn một cái, suy nghĩ một hồi: “Tôi không muốn đả kích cậu, cơ mà bảo bối à, theo lý luận của cậu thì cái này phải có sức tưởng tượng tương đối mới được nha. Đương nhiên không phải mua ở chợ đen rồi, cái này tôi mua ở trong siêu thị đấy.”

Khấu Đồng nhìn người: “Siêu thị chỗ nào?”

Hoàng Cẩn Sâm nhún nhún vai: “Nó vẽ cho tôi một cái bản đồ, thực ra chính là cái ngã tư dính nhằng nhằng mà chúng ta đến lúc đầu ấy. Nghe nói siêu thị trên con đường đó không bán những thứ mà người Trái Đất sử dụng, có đi đâu nếu có yêu cầu đặc biệt thì có thể đi dạo qua. Đạn bạc là được làm ra ở đó, bên cạnh còn có đạn vàng, đạn trộn ốt, đạn đổ nước đường nữa cơ... loại cuối cùng tôi nghĩ chắc là Mạn Mạn sẽ tàng trữ để dùng làm đạn tự sát.”

Khấu Đồng vừa lẩn trốn vừa liếc lại nhìn quái thú, phát hiện không ngờ nó đã biến mất. Hẩn nhin không được vỗ vỗ bờ vai rộng của Hoàng Cẩn Sâm: “Đáng tin lắm. Dựa theo logic bình thường, nếu thứ này mọc từ lá bài ra mà bị đánh chết thì chắc cũng biến được về thành lá bài đúng không? Vừa rồi thứ kia lẩn đằng ra đấy, một đồng hồ không thể đột nhiên biến mất được, rất có khả năng đã biến thành thẻ bài rồi.”

Hoàng Cẩn Sâm vẫy đuôi: “Tôi lợi hại không?”

Khấu Đồng không chút nào keo kiệt lời khen: “Lợi hại đến mức tôi sùng cmn bá anh luôn!”

Hoàng Cẩn Sâm nhất thời cảm thấy cả người lâng lâng: “Hôn cái khen ngợi được không nào?”

Đàn quạ khổng lồ lao thẳng về phía hai người. Khấu Đồng nắm chặt cánh tay Hoàng Cẩn Sâm kéo mạnh sang một bên, hai người một trước một sau chui tọt vào lối xuống trên mái rồi xoay tay đóng chặt cửa lại. Trên cửa sắt vang lên âm thanh va đập ầm ầm. Lối đi nhỏ hẹp vừa hay ép hai người chen chúc cùng một chỗ, Khấu Đồng thuận thế ôm cổ Hoàng Cẩn kéo xuống hôn một cái, còn tặng kèm thêm lời thoai kinh điển: “Bảo bối, anh tuyệt lắm!”

Sau đó Khấu Đồng lấy laptop về, chui vào trong. Cả tòa cao ốc đã bị làn sóng cúp điện lan đến, hắn muốn để hai thứ đồ vật quan trọng này vào chỗ an toàn trước đã.

Hoàng Cẩn Sâm dựa lưng vào tường tự vui ba giây, thường thức một lúc mới phát hiện hình như có cái gì đó không đúng lắm... Sao cái câu Khấu Đồng vừa nói nghe quen tai thế nhỉ?

Khấu Đồng về đến nhà, mọi người trong nhà cứ nhiên đầu đã thức hết, Mạn Mạn đứng ở lối vào nghiêm trang hỏi: “Có định tập kích phải không?”

Khấu Đồng đáp lời giữa trăm việc ngổn ngang, sau đó xoa xoa đầu nó rồi cẩn thận sao lưu tín hiệu nhận được làm mấy phần, cuối cùng tắt máy tính và hộp điếu khiêu đi, ném hết vào tủ bảo hiểm để tiết kiệm điện.

Mạn Mạn ở trong phòng khách dùng giọng nói non nớt hô lên với những người còn lại: “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, đây không phải là diễn tập, tôi xin nhắc lại, đây không phải là diễn tập...”

Hoàng Cẩn Sâm đi từ cửa vào ngắt ngang phần lời thoại như người máy của Mạn Mạn: “Được rồi tiểu quái thú, chú biết tương lai nhóc sẽ đạt giải Oscar rồi, không cần phải diễn nữa đâu.”

Mạn Mạn hỏi: “Cháu có thể diễn thật á? Diễn gì?”

Hoàng Cẩn Sâm cúi đầu nhìn nó: “Diễn mấy vai kiểu như siêu máy tính được nhân cách hóa trong ba cái phim khoa học viễn tưởng nào tàn ấy.”

Mạn Mạn đứng tại chỗ tự hỏi một lát rồi xỏ dép lông xù lon ton chạy tới phòng sách của Khấu Đồng, ôm búp bê của nó, tội nghiệp đáng thương nói với hắn: “Chú ơi chú đừng cười lão kia, đã không hiên lành còn không biết sinh em bé!”

Hoàng Cẩn Sâm xù lông tại trận, mẹ Khấu nhanh chóng hiện thân ứng cứu. Cô ôm ngay lấy con nhóc chỉ e thiên hạ không loạn rồi quay sang Hoàng Cẩn Sâm, ngật nổi kiếng mũi chân cũng không với tới đỉnh đầu gã

nên chỉ có thể chuyển sang lựa chọn tốt thứ nhì – vỗ gáy gã để tỏ vẻ trấn an: “Ngoan nào.”

Mẹ vợ ra mặt... Hoàng Cầm Sâm rồi rầm ba giây, quyết định nể mặt cô, ngoan luôn.

“Nhìn bên đó!” Hà Hiếu Trí đột nhiên lên tiếng, mọi người chuyển mắt ra ngoài cửa sổ, phát hiện quạ đen đầy trời đã vây quanh tòa nhà, đến ngã tư đường và bầu trời cũng đều bị che khuất.

“Mục đích của cô bé đó là gì?” Diêu Thạc nhẹ giọng hỏi Khấu Đồng.

Khấu Đồng khoanh tay trước ngực, lắc đầu đáp: “Đối với nó mà nói, phá hoại có khả năng chỉ là một loại phát tiết cảm xúc. Nó có thể rất lý trí, có thể không lý trí, thế nhưng ông không thể biết được lúc nó có lý trí là lúc nào.”

Diêu Thạc cau mày.

Khấu Đồng nói: “Từng có một bệnh nhân hoang tưởng, sau khi bị ‘tình nhân’ trong ý thức của mình phản bội thì ngay hôm đó đã lẻn vào nhà người ta giết người rồi ôm đầu về làm vật kỉ niệm.”

Diêu Thạc gật đầu, cân nhắc một lát rồi bảo: “Vậy cậu nói xem chúng ta có thể xuống tay từ những thẻ bài đó hay không? Tôi cảm thấy bản thân những lá bài đó cũng chứa thuộc tính của riêng mình chứ không nhất định tất cả đều là do con bé kia ảo tưởng ra đâu.”

Khấu Đồng quay đầu nhìn ông. Vì mất điện nên không thể bật đèn, ánh sáng mỏng manh lọt qua khe hở giữa vòng vây đàn quạ chiếu vào cửa sổ, rọi lên khuôn mặt trung niên của lão Diêu với những đường nét kiên nghị mà sắc bén, ánh lên như một thanh đao đã có phần rỉ sét nhưng vẫn kiêu hùng loang loáng như xưa.

“Bản thân bài Tarot có hệ thống logic nội tại của nó, mà logic của con bé lại là logic của một kẻ hoang tưởng. Nếu hai phe tự mâu thuẫn với nhau thì sẽ thế nào?” Diêu Thạc thông thả nói.

Khấu Đổng tựa người bên cửa sổ. Trên người vị binh sĩ trung niên này, hắt mớ hồn nhận ra ông ta hẳn là có hoặc đã từng có những hăng hái sôi nổi và trấn định thông dong, vì thế hẳn hỏi hùa theo lời ông nói: “Tỷ như?”

“Tỷ như tôi nghiên cứu mấy ngày, phát hiện ra tại rất nhiều thời điểm đám bài Tarot kia đều có sự cân bằng. Ví dụ như trong lá bài Ma thuật sư, hoa hồng và bách hợp là một loại cân bằng đại diện cho hai cực đối lập. Cá nhân tôi cảm thấy nó có chút giống với tư tưởng về Thái Cực.” Diêu Thạc nói tiếp, “Mà con bé kia bản thân là một kẻ điên, theo như lời cậu nói thì nó rất cố chấp, sự cố chấp ấy cực kì khó đi đầu hòa với ‘sự cân bằng’. Tôi cho rằng những lá bài đó sẽ có một ngày thoát ly khỏi con bé... nếu loại logic này có tồn tại ở đây.”

Khấu Đổng gật đầu, nhớ tới nữ tỳ ti ngày đó thờ dài như muốn nói lại thôi.

“Chuyện khác thì tôi không giúp được gì, nhưng mà chuyện này thì có thể nghiên cứu đôi chút xem có ý gì hay.” Diêu Thạc quay đầu nói với hắn.

Khấu Đổng trầm mặc một hồi, đột nhiên bảo: “Thực ra phần văn kiện kia chẳng liên quan gì với ông đúng không?”

Diêu Thạc chấn động, sau đó cơ hồ lập tức phủ lên mặt một tầng lạnh lùng đầy phòng bị: “Sao, đến lúc này rồi mà vẫn không quên đi đầu tra tôi à?”

Khấu Đổng bình tĩnh dựa cửa sổ mà đứng, vẻ mặt thản nhiên, cho dù qua đen bên cạnh không ngừng lao mình vào cánh cửa tạo nên những âm thanh ầm ĩ. Bọn họ đều biết gian phòng này đã được che giấu, cho dù qua đen thực sự đâm vỡ cửa sổ cũng không thể bay vào, thế nhưng hiệu ứng hình ảnh rành rành ra kia, dẫu chỉ là vài con chim bằng giấy gấp thành cũng vẫn mang lại áp lực rất lớn.

“Tôi không có ác ý.” Giọng nói của hắn không chút thay đổi.

Diêu Thạc lặng im nhìn hắn như một con trâu đực bị chọc cho nổi điên, không biết qua bao lâu, ông ta mới chậm rãi bình tĩnh lại, chẳng nói chẳng

ràng mà quay người vào phòng, đóng sầm cửa lại ngăn cách tằm mắt của tất cả.

Khấu Đổng bật cười lắc đầu, nghĩ bụng ông già này có lòng tự trọng cao y như một con nhím vậy. Giá có một ngày bắt ông lựa chọn giữa sống sót và tôn nghiêm, nhất định ông sẽ không chút do dự mà chọn về thứ hai cho xem.

Chính nghĩa, ý thức trách nhiệm, quan niệm đạo đức, tôn nghiêm và lực khống chế, tất cả chúng đều là gông xiềng mang nặng trên lưng ông ta. Chúng nó tồn tại hết thứ này đến thứ khác, vây khốn ông ta, khóa chặt ông ta, khiến cho người đàn ông đáng kính ngày nào biến thành một quái vật chỉ biết tổn thương mình lại tổn thương người, chẳng hề hiểu một chút tình lý.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 40: Khởi nguồn

“Cậu chọc vào ông hả?” Hoàng Căn Sâm nghe thấy tiếng cửa phòng mở bèn đi tới cạnh cửa sổ rồi hỏi Khấu Đổng.

“Chỉ là đột nhiên nhớ tới một vài chuyện.” Khấu Đổng nhún vai, hướng ánh mắt ra bên ngoài, giọng nói cực nhỏ như thể không muốn kinh động tới những người khác. Hắn lấy bao thuốc lá, tự mình ngậm một điếu rồi đưa một điếu khác cho Hoàng Căn Sâm, nghe ngoài phòng khách truyền tới tiếng nói chuyện khe khẽ của mẹ Khấu và Hà Hiểu Trí hồi lâu mới nói tiếp, “Đôi khi con người sống mệt mỏi là bởi vì tự trói buộc chính mình quá chặt.”

“Gì?”

“Như Diêu Thạc ấy, anh bảo ông ta không yêu bà xã với con cái của mình sao? Chuyện đó là không có khả năng. Cứ nhìn cái cách ông ta vừa đến nơi này đã gọi điện thoại cho người nhà thì biết, những dây số đó đâu không cần tìm trong danh bạ, hoàn toàn được nhớ rõ ở trong đầu... Vậy mà ông ta lại không tránh được từ trong tiềm thức hi vọng bọn họ không tồn tại.”

Hoàng Căn Sâm chưa lập gia đình nên hoàn toàn không hiểu nổi loại gánh nặng ngọt ngào gọi là vợ con đầu dúi, gã nghĩ mãi mà không phát biểu được một lời, vì thế chỉ có thể lắng nghe.

“Vợ của lão Diêu là một người phụ nữ thuần nội trợ. Có những người phụ nữ thời trẻ không được học cao cũng không có nghề nghiệp, đến khi tuổi lớn, trong xã hội không còn vị trí việc làm cho họ nữa... Nếu bản thân họ có tính cách ỷ lại mạnh và khá nhu nhược thì tự nhiên sẽ trở thành người nội trợ trong nhà.” Giữa làn khói thuốc lượn lờ, Khấu Đổng dùng

ngữ khí thả lỏng nhẹ nhàng như chuyện phiếm, quả thực như gãi khế lỗ tai người ta.

Hoàng Căn Sâm không nhịn được gãi gãi tai mình, cảm thấy nghe giọng nói của hắn mà lòng ngứa ngứa.

“Lúc đó, toàn bộ áp lực gia đình sẽ rơi xuống trên đầu người chồng. Mà theo thời gian trôi qua, trong mắt ông ta, bà ấy trở thành đối tượng cần chiếu cố và bảo vệ. Nếu ông chồng lại vừa hay là loại đàn ông có lòng tự trọng đặc biệt cao và luôn ở địa vị chỉ đạo ra lệnh cho người khác như Diêu Thạc, thì ở thời điểm gặp khó khăn hoặc chuyện không vừa ý, ông ta tuyệt đối sẽ không trao đổi với vợ mình.”

Hoàng Căn Sâm gật gật đầu: “Tôi mà có bà xã như vậy thì tôi cũng không trao đổi.”

Sau đó gã len lén ngó Khấu Đổng một chút, nghĩ bụng thế nếu có một bà xã như hắn thì sao nhỉ? Sau hai giây, Hoàng Căn Sâm kết luận, có một bà xã như này thì gã khẳng định không có áp lực như Diêu Thạc, cơ mà sẽ có áp lực vì lúc nào cũng phải lo mình bị cấm sừng.

“Con người qua tuổi trung niên, trạng thái sinh lý bắt đầu xuống dốc, mà không gian thăng tiến của sự nghiệp không còn rộng lớn như những người trẻ tuổi. Theo đạo lý mà nói, độ tuổi này là thời điểm khi sự nghiệp của người ta lên đến đỉnh cao, thế nhưng xã hội vốn có kết cấu kim tự tháp, càng lên cao càng gian khó, đại đa số người trung niên thời kỳ này đều gặp đả kích về sự nghiệp. Thế nhưng bất luận là vợ ông ta hay là con cái vẫn đang ở tuổi thanh thiếu niên đều khó mà lý giải được loại áp lực này.” Khấu Đổng nói, “Đây chính là cái gọi là thời kỳ mãn kinh của đàn ông, mất mát, mơ hồ, hoang mang, khép kín, không cam lòng... Nếu ông ta trước sau vẫn không thừa nhận sự bất lực của mình, trước sau không tìm được phương pháp phóng thích áp lực... thì sẽ biến thành giống như Diêu Thạc.”

“Phụ thân... cũng không phải là toàn năng.” Khấu Đổng nói đến đây thì đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, tiếng cười kia ngán ngủ đến nỗi Hoàng Căn Sâm không thể phân tích ra bất cứ đi đâu gì, nhưng mà gã nghe một chữ

đặc biệt kia thì bất chợt nhớ tới tấm ảnh gia đình có kết cấu kì lạ trong phòng khách.

Vì sao trên đó không có cha của Khấu Đổng?

Vì sao hắn xưng hô với cha mẹ, một người thì dùng từ ‘mẹ’ tùy ý thân cận, người kia lại dùng ‘phụ thân’ lãnh đạm lạnh lùng?

Hoàng Cẩn Sâm nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng vẫn không nhìn được: “Đúng rồi, thực ra tôi vẫn muốn hỏi, sao không thấy ba cậu đâu?”

Hoàng Cẩn Sâm cực kì nhạy cảm với động tác của con người. Ngay trong khoảnh khắc ấy, gã phát hiện toàn bộ động tác của Khấu Đổng đều đình chỉ – bao gồm cả hô hấp. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt chìm sâu không thấy đáy khiến người ta ở ngay cạnh bên cũng khó lòng thấy được vẻ mặt, không biết qua bao lâu, hắn mới tùy ý gậy tàn thuốc vào gạt tàn, băng quơ đáp: “Chết rồi.”

Sau đó không đợi Hoàng Cẩn Sâm hỏi ra câu thứ hai, Khấu Đổng đã chỉ ra đám quạ ngoài cửa sổ mà nói: “Phải nghĩ cách giải quyết đám này, chúng nó sẽ tấn công người vô tội ạ, xem ra hừng đông cũng sẽ không tản đi. Tần Cầm định dây dưa với chúng ta, cứ thế này hệ thống điện trong thành phố không thể sửa chữa được, pin laptop có hạn, tôi sẽ không có cách nào phân tích được những tín hiệu đó nữa.”

Nói xong, hắn xoay người vào phòng khách, Hoàng Cẩn Sâm đi theo sau, hỏi hắn: “Quạ đen là ma thuật sư tạo ra, xử lý tên đó không phải là được rồi sao?”

Gã móc viên đạn bạc ra tung lên rồi cầm lấy: “Như bắn con quái thú kia ấy.”

“Nó không phải quái thú, nó là lá bài Ác Ma.” Mạn Mạn ngẩng mẹ Khấu lên tiếng sửa lưng.

[Lá bài Ác Ma]

Hoàng Cẩn Sâm nào dám trêu vào vị tiểu tử tông này đâu, nghe thấy vậy chỉ còn cách nghe lời sửa miệng: “Ừ thì lá bài Ác Ma, được rồi chứ?”

“Đạn bạc có thể giết chết Ác Ma, nhưng giết Ma thuật sư thì không chết đâu.” Mạn Mạn bình tĩnh nói.

“Vì sao?” Đồng chí Hoàng Cẩn Sâm khuyết thiếu trí tưởng tượng và kiến thức 2D thành khẩn hỏi.

“Chẳng vì sao cả.” Mạn Mạn nói.

Hoàng Cẩn Sâm lại hỏi: “Thế làm sao nhóc biết?”

Mạn Mạn nhăn mũi: “Cháu tự nhiên biết.”

“Đồng Đồng, cậu xem con bé kia nó đáng ghét chưa kìa!” Hoàng Cẩn Sâm nín góc áo Khấu Đồng với âm mưu bán manh tranh thủ chút đồng tình.

Kết quả Khấu Đồng chịu hết nổi, rùng mình một cái, vuốt rưng da gà, run rẩy nói: “Hoàng công công, đủ lắm rồi...”

Hoàng Cẩn Sâm: “Vừa nãy ở trong lối đi em còn ôm tôi hôn tôi gọi tôi là bảo bối, sao ngoảnh đi ngoảnh lại đã biến từ ái phi thành công công rồi? Em bội tình bạc nghĩa quá đi!”

Nói xong câu đó, gã còn cố ý liếc mắt ngó mẹ Khấu bị gian tình chói lòa chiếu cho hoa mắt đờng kia.

Mẹ Khấu quả nhiên vội ho một tiếng, trên mặt lộ vẻ xoắn xuýt.

Ở nơi bị cái bàn che đi, Khấu Đồng dùng khuỷu tay thúc mạnh vào xương sườn của Hoàng Cẩn Sâm một phát.

Hoàng Cẩn Sâm ôm tim như Tây Thi yếu đuối gục đầu tạo dáng cô vợ nhỏ, trông y như thánh mẫu si tình gặp phải Sở Khanh.

Dưới sự lên án của đạo đức, mẹ Khấu không còn cách nào khác chỉ đành hung dữ lườm thẳng con đẻ của mình. Khấu Đồng cúi đầu coi như không nhìn thấy: “Thôi, nói tiếp về Ma thuật sư kia đi. Mạn Mạn, cháu có biết Ma thuật sư có đặc điểm gì không? Đạn bạc không được thì cái gì mới ăn thua?”

Mạn Mạn lắc đầu.

Hoàng Căn Sâm nhân cơ hội: “Hứ ~”

Lúc này, một giọng nói vang lên chen vào: “Từ nãy tảng tạo ra bài Tarot mà nói, ban sơ Ma thuật sư đại diện cho tên lừa đảo, thợ thủ công hoặc người làm xiếc ven đường... Những kẻ xung đột với Giáo hội.”

Khấu Đồng lập tức nở một nụ cười rực rỡ phi thường. Hắn quay đầu lại, thấy Diêu Thạc ôm một chiếc laptop chạy pin tựa cửa phòng khách nói chuyện.

Ông quét mắt nhìn Khấu Đồng, không hề phản ứng với nét cười khiến Hoàng Căn Sâm nhìn đến mê muội mà bình thản tiếp tục nói: “Đồng thời, hắn là người đầu tiên mà người lữ hành Gã Khò gặp được, bởi vì Ma thuật sư xung đột với Giáo hội cho nên lá bài này thể hiện những điểu giả dối và tàn ác. Song, nó lại có một mặt ý nghĩa khác ____ Tỷ như khởi nguồn của hết thảy, quy tắc tự nhiên và sức sáng tạo; cũng có thể tượng trưng cho nghệ thuật gia và nhà giả kim trong truyền thuyết. Bọn họ khác với người thường, có sức mạnh mà người thường không thể lý giải.”

“Chiếc chìa khóa đầu tiên mở ra toàn bộ thế giới, đại diện cho sức sáng tạo vô hạn và hi vọng.” Khấu Đồng nghĩ một chút rồi nói với Hoàng Căn Sâm, “Mạn Mạn nói đúng, anh có thể dùng đạn bạc bắn chết một thứ không sạch sẽ, nhưng không thể dùng nó để bắn chết hi vọng.”

Hoàng Căn Sâm vẫn nghĩ chuyện này chỉ là nói hươu nói vượn. Gã cảm thấy logic của mình kẹt giữa thế giới 2D với 3D thành ra hỗn loạn hết cả, lên không được mà xuống cũng không xong. Vì thế, gã cam chịu hỏi Khấu Đồng: “Vậy thưa công chúa điện hạ, người có thể nói cho kỹ sĩ vừa béo vừa

ngốc của mình biết phải dùng đạn gì mới có thể xử lý được cái thứ trừu tượng như hi vọng kia không?”

Công chúa điện hạ nhún nhún vai, tỏ vẻ hần chỉ biết lừa người thôi, ngoài ra hần bất lực.

Hoàng Cẩn Sâm xoa xoa mặt hần mấy cái, u bu Ồn mà thâm tình bày tỏ: “Ừa thế thì ngoan đi, đừng triết học cũng đừng lịch sử, tí nữa mình nói chuyện văn hóa sau nha, giờ giải quyết vấn đề thực tế trước ha.”

“Tôi lại nghĩ thế này.” Diêu Thạc dừng một lát, đột nhiên nói, “Sức mạnh của Ma thuật sư đến từ Sự Sống và Sáng Tạo, là ‘Khởi nguồn’ và sự vô tận của các khả năng, chỉ có một nơi có thể áp chế thứ đó...”

“Kẽ hở thời gian của lão Di Ồn?” Khấu Đ Ồng lập tức hỏi.

Diêu Thạc gật đầu, thế là ngay trong giây tiếp theo cả nhà đổ d Ồn ánh mắt về phía Hà Hiếu Trí. Hà Hiếu Trí run run một chút, bối rối nhìn quanh: “Em... Em làm sao được? Em không làm nổi.”

“Cái này thì dễ thôi, ban nãy chắc Ma thuật sư đã thấy chúng ta r Ồi, tí nữa tôi có thể ra ngoài làm m Ồi nữa.” Hoàng Cẩn Sâm tuyệt không để ý tới cậu nhóc mà thản nhiên nói, “Sau đó chúng ta cần một mặt gương.”

“Còn cần có biện pháp đẩy hần vào gương.” Diêu Thạc nói tiếp.

Phát hiện không ai để ý tới kháng nghị của mình, Hà Hiếu Trí quả thực đứng ng Ồi không yên. Cậu nhóc giơ cánh tay yếu ớt khua khua, còn muốn nói: “Em...”

Khấu Đ Ồng lại nắm lấy cánh tay cậu đang lơ lửng trong không khí, tách mở những ngón tay vì hoảng hốt mà co lại. Bàn tay của bác sĩ Khấu thon dài mà ấm áp, có sức mạnh kì lạ khiến người ta an tâm.

Hà Hiếu Trí ngây người nhìn hần, cảm thấy trong ánh mắt của người đàn ông kia dường như có biển lớn vô cùng. Biển khơi vô hạn ấy lại không

làm người ta sợ hãi, ngược lại khiến cậu đắm chìm trong nó phảng phất như tìm về nơi sinh mệnh bắt đầu.

“Tôi cảm thấy là em có thể.” Khấu Đổng nói.

Hà Hiểu Trí bình tĩnh trở lại như một kì tích, Khấu Đổng lại nói: “Tôi tin rằng em có thể làm được, có thể giúp chúng tôi.”

Hoàng Căn Sâm nhìn bàn tay Khấu Đổng đang nắm tay Hà Hiểu Trí, chẳng nói chẳng rằng, dùng ánh mắt chất chứa cừu hận không đáy lờm lờm chăm chăm nơi đó y như một con mèo bị xâm phạm lãnh địa.

Thằng ranh này ngứa mắt thật, Hoàng Căn Sâm nheo mắt, lặng lẽ nghiền răng.

Đó là của ta! Là của ta tất ____ Kị sĩ Nhị Béo bất mãn nghĩ.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 41: Cái chết của Hi Vọng – 1

Một khắc kia, người đứng trong vòng ba mét đầu có thể nghe thấy tiếng nghiến răng ken két của Hoàng chuyên gia. Cơ mà thần kinh của bác sĩ Khấu thô có trình độ, cho dù có mài răng từ sắt thành kim khâu hoa hắc cũng chẳng quay đầu liếc đến nửa lần.

Ngược lại là Hà Hiểu Trí không hiểu vì lý do gì mà run lên một cái, thanh máu vừa được bác sĩ Khấu buff đầy tí nữa thì rớt xuống 0. Nó lúng túng lùi ra khỏi tay Khấu Đổng, hừ một tiếng khẽ như tiếng muỗi: “Em... Em sẽ cố hết sức thử xem.”

Diêu Thạc liếc nhìn Khấu Đổng, không chút khách khí: “Vậy thì mục tiêu hiện tại của cậu là dùng một phương pháp nào đó nhét cái gọi là ‘Ma thuật sư’ vào một mặt gương. Thế nhưng nếu chính mắt nhìn thấy các cậu xuyên qua gương biến mất thì dù có đầu óc bằng giấy nó cũng chẳng chịu ngoan ngoãn tới gần gương đâu.”

Khấu Đổng ôn hoà giải thích: “Cũng không nhất định phải là gương, bất cứ vật gì có tác dụng phản xạ như vũng nước dưới đất cũng được...”

Hắn nói còn chưa nói xong, Diêu Thạc đã ngắt lời không chút nề hà: “Vậy cậu làm sao cam đoan có thể để nó mắc kẹt trong trục thời gian thứ hai? Lần trước các cậu đi vào là vì cái gương bị đánh vỡ giữa đường, vũng nước thì làm sao mà ‘vỡ’ được?”

Giọng điệu của ông ta khí thế bức người, dùng để dạy con trai thì thế nào cũng dạy ra được một thằng nhóc luôn ở kì phản nghịch.

Hoàng Căn Sâm nghe thấy liền khó chịu, không thêm nghĩ ngợi gì đã nhảy vào mồm ông ta: “Không vỡ chẳng lẽ không thể dùng bùn đắp lên à? Người già đừng có tư duy cứng nhắc thế.”

Khấu Đồng vốn định cười cho qua, kết quả đang thực hiện dở lại có người nhảy ra ‘bảo vệ’, thành ra hắn phải duy trì biểu cảm muốn cười mà không thể cười, hít sâu một hơi vờ như không nghe thấy rồi chuyển sang đề tài kế tiếp: “Mẹ, mẹ đưa Mạn Mạn đi ngủ một giấc đi, trẻ con thức đêm thì đâu không tốt.”

Thiện lương quá đi ~ ____ Hoàng Căn Sâm cảm động nghĩ.

Mạn Mạn đã mệt lắm rồi, mẹ Khấu ôm nó, nhìn Khấu Đồng, muốn nói lại thôi. Dường như cô ấy mơ hồ có thể cảm nhận được điều gì. Đôi khi Hoàng Căn Sâm cảm thấy cô không giống một con người mà giống một bộ phận trên người Khấu Đồng hơn, chẳng qua bộ phận ấy được đặt trong thân xác người phụ nữ mà hắn luôn hoài niệm.

Con người đã chết đi thì không thể sống lại, đây là thường thức mà ai cũng hiểu thấu.

Khấu Đồng nửa đỡ nửa kéo cô vào phòng ngủ, nhỏ giọng nói: “Ở đây thì đâu ông như vậy không cần mẹ lo lắng đâu, đi nghỉ sớm đi không là mặt có nếp nhăn đấy. Đừng nói mấy con quạ đen không làm sập trời được, giả như có sập thật thì còn có con chống đỡ cơ mà.”

Mẹ Khấu đột nhiên dừng bước ở cửa phòng, thoáng nhìn Khấu Đồng một cái, đôi mắt giống hệt như mắt hắn lóe lên ánh nước long lanh. Khấu Đồng sửng sốt, trên cánh tay bỗng truyền tới đau đớn sắc ngọt, hắn ngơ ngàng ôm lấy cánh tay theo bản năng mà nhìn mẹ mình buông Mạn Mạn ra, cánh cửa trước mắt nhẹ nhàng khép lại.

“Không có ai hiểu rõ chân tướng hơn chính bản thân mình, cho nên sau khi chủ thể ý thức ở trong Máy chiếu được một thời gian, nhất định thì sẽ rõ ràng mấy sự kiện thoát nhìn kì quái kia có hàm nghĩa gì hơn bất kì ai.”

Đây là câu nói chính hắn tự tay đề lên bìa bản thiết kế Nãi Đun năm đó.

Những chuyện anh cho rằng mình không biết, kì thực bản thân anh biết rõ.

Bả vai Khấu Đ ồng bỗng bị vỗ một cái. Hấn giật mình h ồi th ần, thấy Hoàng Cẩn Sâm nhe răng trắng đứng bên cạnh cọt nhả nói: “Bảo...”

Nói được một chữ, gã đột nhiên biến sắc xoay vai Khấu Đ ồng lại, ánh mắt mau chóng quét qua một lượt, sau đó cứng rần kéo hấn vào trong phòng sách: “Cậu vào đây một tí.”

Nói đoạn bèn không chút chân chừ đập cửa đóng lại ngay trước con mắt trông theo của Diêu Thạc và Hà Hiều Trí.

Vẻ mặt của Hoàng Cẩn Sâm nghiêm túc đến đáng sợ nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng. Gã đẩy bàn tay đang ôm cánh tay của Khấu Đ ồng ra.

“Buông ra.” Gã nói với giọng điệu g ần như ra lệnh, Khấu Đ ồng hít sâu một hơi, từ từ buông tay để lộ cả cánh tay mình, vết máu đã loang ra khỏi khe hở giữa các ngón tay, ướt đầm tay áo hấn.

Hoàng Cẩn Sâm cúi người cẩn thận xắn tay áo hấn lên, sau đó cau mày thật sâu.

Những vết sẹo cũ trên tay Khấu Đ ồng không hiểu sao đầu toạc ra như có người dùng dao rạch thêm một l ần nữa... Không, phải nói là thời gian quay ngược lại cái lúc làn da của hấn vừa bị rạch thương, chỉ trong nháy mắt những vết sẹo cũ đầu biến thành vết thương nhuộm mùi máu tươi hấn lên làn da trắng tái, đáng sợ vô cùng.

“Đừng nhúc nhích.” Hoàng Cẩn Sâm dường như đang xử lý một công việc vô cùng trọng đại. Gã không kịp hỏi những vết thương khó hiểu này vì sao lại xuất hiện mà mau chóng ấn Khấu Đ ồng lên ghế, “Ng ồi yên để tôi xem xem thế nào___ Có hộp cấp cứu để xử lý vết thương không?”

“Ở trong ngăn kéo dưới bàn ấy.” Khấu Đ ồng nói.

Hoàng Cẩn Sâm nhanh nhẹn lấy hộp cấp cứu, c ần máu cho hấn, thu ần thực và lưu loét dị thường. Lúc này gã không cố ý làm nhẹ tay, bởi vì chút đau đớn này Khấu Đ ồng chịu được, nhưng mà nếu cứ để máu chảy mãi như thế thì hấn nhất định sẽ không trụ nổi.

Đợi máu ngừng chảy, băng lại đàng hoàng bằng băng vải cho Khấu Đổng xong, Hoàng Cẩn Sâm mới hỏi: “Có đau không?”

Khấu Đổng nhún nhún vai: “Vẫn còn trong phạm vi chịu đựng được.”

Hoàng Cẩn Sâm hồi tưởng hình dạng của những vết thương kia, bất giác thấy mình rất đau, vì thế gã dời lực chú ý của mình đi mà hỏi Khấu: “Chuyện gì xảy ra? Bị thương lúc nào?”

“Vừa xong.” Khấu Đổng trầm mặc một hồi lâu, mới thấp giọng nói, “Trên lý thuyết, không gian sẽ không chủ động làm tổn thương chủ thể ý thức, trừ phi...”

“Sao?”

“Trừ phi, vì một nguyên nhân nào đó mà chủ thể ý thức đang cận kề bờ vực phá vỡ.”

Khi Khấu Đổng nói lời này, hắn cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến mức Hoàng Cẩn Sâm sửng sốt một lát mới bừng tỉnh hiểu ra hắn đang ám chỉ cái gì. Gã ngẩng xồm xuống bên chân Khấu Đổng, áp tay lên trán hắn, nhẹ nhàng vén những sợi tóc rối ra sau tai: “Cậu làm sao vậy? Nói cho tôi nghe được không nào?”

Khấu Đổng lại im lặng thêm một lát như đang phân vân giữa hai lựa chọn gian nan, hồi lâu sau hắn mới lắc đầu, nhẹ nhàng mà kiên quyết: “Không được, tôi không muốn nói.”

Hoàng Cẩn Sâm thở dài, biểu cảm trên mặt không khoa trương như bình thường vẫn thấy. Gã thoáng rũ mắt xuống như vô thức nhìn đắm đắm vào cánh tay Khấu Đổng rất lâu mới chần chừ đứng lên, lại thở dài.

Khấu Đổng ngẩng đầu nhìn Hoàng Cẩn Sâm, gã liền rút một tờ giấy bên cạnh, cực kì tự nhiên kéo cánh tay còn lại của Khấu Đổng qua, tỉ mỉ lau đi vết máu giữa các kẽ ngón tay cho hắn.

“Tôi đau lòng.” Gã nói.

Khấu Đổng nhẹ nhàng nở nụ cười, bờ môi hằn tái nhợt làm cho nụ cười phớt chút suy yếu. Thế nhưng Hoàng Cẩn Sâm không nhìn hấn, gã chỉ rũ mắt nói: “Thật đấy, tôi đau lòng. Tựa như tôi rất rất yêu em, hờ hờ lao tới bên em, thế mà em lại hỏi thằng cha này ở đâu ra đây? Mau lượn đi! Rồi đá tôi văng ra mất.”

Khấu Đổng nói: “Đâu có, tôi tiếp nhận anh mà.”

Hoàng Cẩn Sâm uể oải nâng mí mắt nhìn Khấu Đổng, lập tức chặn lại toàn bộ những lời hấn muốn nói tiếp theo.

Sau đó gã xoay người đi ra ngoài. Giây phút đó, Khấu Đổng không ngờ lại nhìn ra trong bóng dáng gã pha chút cô đơn. Gã giống như một con chó lớn cường tráng dữ tợn, bị chủ nhân đập cho một cước lại chỉ có thể tội nghiệp cúp đuôi lui vào một góc. Bất giác không hiểu sao hấn thấy đau lòng.

Khấu Đổng ngẩng đầu lên, nói khẽ: “Tôi không thể nói.”

Hoàng Cẩn Sâm dừng khựng lại.

“Nếu một người ý thức được tâm lý của mình mất cân bằng, biết tích cực đối mặt và tìm phương án giải quyết thì chúng ta thường nói là người đó khỏe mạnh.” Khấu Đổng có chút cố sức lắc lắc cánh tay được Hoàng Cẩn Sâm băng kín mít, “Cho nên trừ một vài bệnh biến về sinh lý, rất nhiều vấn đề tâm lý đều bắt nguồn từ một sự thực mà chúng ta không muốn đối mặt.”

“Không muốn đối mặt là một loại bản năng bảo vệ bản thân, bởi vì trong tiềm thức cho rằng mình không thể xử lý được vấn đề này, sẽ gánh chịu thương tổn rất lớn. Đây cũng là lý do vì sao có vài người khi bị buộc phải chạm tới chân tướng mà mình lảng tránh lại sụp đổ.”

Giọng điệu của hấn bình thản đến mức cơ hồ như không phải đang nói chuyện của chính mình: “Cho nên bình thường ở thời điểm này chúng tôi sẽ cho dừng vận hành máy chiếu. Nó chỉ phụ trách ‘Tìm kiếm vấn đề’, giải quyết vấn đề phải tiến hành trong thế giới thực. Nhưng mà bây giờ tôi

không ra được, cũng không thể sụp đổ. Hình chiếu ý thức của bảy người cực kì cân bằng nhưng cũng vô cùng yếu ớt, một khi đánh vỡ sự cân bằng này, tôi lo lắng sẽ xuất hiện những chuyện mà mình không thể khống chế nổi.”

Hoàng Cẩn Sâm im lặng hồi lâu mới gật đầu: “Được rồi.”

Sau đó gã chỉ ra bên ngoài: “Tôi có vài chủ ý, có thể thảo luận với họ xem phải đối phó tên Ma thuật sư kia thế nào một chút.”

____ Xem như đã tiếp nhận lời giải thích của hắn, đồng ý làm hòa.

“Hắn là khởi nguồn của hết thảy, là sức sáng tạo không gì sánh kịp, từ một mức độ nào đó, hắn sẽ có một chút tính công kích. Đây có lẽ cũng chính là lý do con bé kia để cho hắn xung phong đi đầu.”

Hoàng Cẩn Sâm đổi vào nòng súng một viên đạn khác, theo lời tuyên bố của gã thì thứ này gọi là ‘đạn ma trời’, mỗi viên đạn một khi xé gió mà đi sẽ phát nổ ngay khi chạm phải mục tiêu đầu tiên của nó, nổ ra một cơn lốc lửa, đám quạ đen liều mạng làm từ chất dẫn cháy sẽ trở thành nhiên liệu để hỏa thiêu.

Ngọn lửa tỏa khói ngùn ngụt giữa trời đêm, mà kẻ bắn súng tuyệt đối không chờ ở chỗ cũ nửa giây, chỉ chớp mắt sau gã đã biến mất.

“Quạ đen dẫn lửa giống như một loại cực hạn tối tăm và cực hạn ánh sáng. Chúng nó hấp dẫn lẫn nhau, dung hợp lẫn nhau, nhưng mà một khi thể lửa mạnh như quạ đen, nó sẽ không bị đám giấy kia dập tắt, ngược lại càng cháy càng kịch liệt. Giờ đây chúng nó trở thành một vòng tuần hoàn chết, phe này chiến thắng phe kia là đi đầu mà Ma thuật sư không muốn thấy, song hắn lại không thể ngăn lại. Nếu cân bằng bị đánh vỡ, tương sinh không thành, đương nhiên sẽ trở thành tương khắc.”

Bóng dáng Ma thuật sư bỗng xuất hiện trên bầu trời tằng tằng, tiếng hét của con gái vang lên chói tai: “Giết hắn! Giết hắn!”

Cơ mà Hoàng Cẩn Sâm lại biến mất rồi. Không ai biết gã xuất hiện từ nơi nào, rồi lại dùng cách gì để ẩn nấp.

Thân thể của Ma thuật sư trôi nổi một lát, đột nhiên ‘bay’ về qua một phương hướng, vô số quạ đen lao đầu theo sau hắn.

“Nguyên hình của hắn là thợ thủ công, tên lừa đảo và nghệ nhân, cho nên hắn công kích cũng không phải là mặt đối mặt. Hắn giỏi về lừa gạt, thích cố làm ra vẻ huyền bí bí người.”

Không biết bao nhiêu cánh quạ đen lao mình vào một cây đại thụ, mạnh mẽ chẻ đôi tán cây, một người đàn ông lộ ra từ tán tía. Hoàng Cẩn Sâm vừa bại lộ thì lập tức nhảy xuống khỏi cành cây, lăn mạnh sang bên cạnh, nã thẳng một phát súng hướng về Ma thuật sư.

Trúng!

Dạn ma trời chạm tới mục tiêu, bắt đầu thiêu đốt. Ma thuật sư vẫn không nhúc nhích đứng ở vị trí cách gã không đến mười mét xa, mặc cho ngọn lửa liếm trọn thân mình.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 42: Cái chết của Hi Vọng – 2

“Hắn mở ra một con đường luân hồi từ sinh thành đến tử vong, không dơ bẩn và cũng không sạch sẽ. Hắn đại diện cho sự bắt đầu của một vòng tuần hoàn, tất cả sức mạnh đến từ khôn cùng, cho nên bất luận là lửa nóng hay là nước giá đều không thể giết chết hắn. Hắn thích những thứ mới mẻ, đồng thời, Ma thuật sư là đại diện của loại người giỏi về biểu diễn, thế nên từ trong xương tủy hắn nung nấu khát khao thể hiện bản thân, cũng có thể nói là khát khao lấy lòng người khác. Trong giây phút vén lên bức màn sân khấu, hắn bắt đầu khát vọng ánh mắt chúng nhân, nhất cử nhất động đều mang theo ám chỉ hi vọng được người người vỗ tay tán thưởng.”

Hoàng Căn Sâm bắn trúng một súng vẫn tiếp tục di chuyển, gã cũng không chui vào tán cây nữa mà nhanh chóng rút khỏi.

Gã chưa bao giờ cần xác định xem mình bắn có trúng mục tiêu hay không, mỗi một đường đạn đều vẽ ra rõ ràng trong đầu gã, không cần phải nhìn lại, tựa như con người không cần phải bật đèn soi gương cũng không bôn cớm vào lỗ mũi của chính mình, đây đã trở thành một bộ phận trên thân thể gã.

Không có ngoại lệ, bách phát bách trúng.

Ngọn lửa trên người Ma thuật sư bùng nổ như một đóa hoa, giống như hắn cố tình để bị bắn trúng, mà Hoàng Căn Sâm vừa bắn súng chỉ là một trợ thủ bất ngờ.

Thế nhưng dù màn biểu diễn của hắn có đẹp hơn nữa cũng chẳng có ai xem. Khán giả duy nhất có lòng hiếu kỳ bé tẹo thậm chí còn không thèm thưởng cho hắn lấy một ánh mắt. Ma thuật sư giống như một tên hề đã hóa trang xong, chuẩn bị tốt, nhưng khi vén bức màn che lại chẳng có một

người tán thưởng, chỉ có thể lẻ loi một mình trơ khấc giữa hoa lửa ngập trời.

Quạ đen dẫn lửa bay quanh người hắc, trong khoảnh khắc lao xuống bỗng chốc biến thành những vụn giấy không còn sức sống rơi xuống khỏi thân mình hắc, biến thành tro tàn, theo gió cuốn đi.

Ma thuật sư theo bản năng đuổi theo.

“Bất luận nhìn qua cường đại đến mức nào thì Ma thuật sư chẳng qua cũng chỉ là một thẻ bài. Tất cả hình chiếu đều bắt nguồn từ sự lý giải của bản thân con bé kia với những thẻ bài và sự phục tùng vô điều kiện của chúng với chủ thể ý thức đặc thù là nó. Hắc không có hỉ nộ ái ố phức tạp như nhân loại, trong đầu hắc chỉ có những logic đơn giản chứ không biết phần nộ hay sợ hãi, nếu hắc có cảm tình, đại khái cũng chỉ nằm trong hiếu kì và dục vọng phô diễn mà thôi.”

Hoàng Căn Sâm là một người rất thần kì, bất luận là xét từ phương diện nào cũng vậy.

Kế hoạch Hạt Giống đã bị chôn sâu vào lòng đất, không một ai biết mẫu Gen trên người đám trẻ từng trải qua các cuộc thí nghiệm tàn khốc mà vẫn sống sót như người bình thường kia là lấy từ nơi nào, hoặc là nói... không biết có phải đến từ con người hay không.

Ở rất nhiều thời điểm, Hoàng Căn Sâm là một sự tồn tại có tâm lý và sinh lý siêu việt người bình thường. Cho dù Ma thuật sư có thể lơ lửng trên không, có thể bay, có thể di động với vận tốc cực lớn, thậm chí còn có một đồng giấy gấp dò đường cho hắc, thế nhưng hắc vẫn không bắt được Hoàng Căn Sâm. Chỉ khi nào hắc cho rằng đã mất dấu đối phương mà dừng chân, bóng dáng gã sẽ vụt lóe lên ở một góc đường nào đó, bắn lên một phát, bắn trúng bản thân hắc hoặc đại quân đoàn quạ giấy xung quanh.

“Xuất phát từ bản năng, hắc sẽ căm ghét những nơi chật hẹp, sẽ không chịu vào ngõ cụt. Song lúc này chúng ta lại cần một không gian khép kín, cho nên phải dẫn dụ từng chút một.”

Hoàng Cẩn Sâm đứng lại ở đầu một con đường nhỏ, xoay người lại. Ma thuật sư cũng dừng lại, cách gã chỉ có ba mét.

Hai người yên lặng giằng co hồi lâu, mệnh lệnh của Tần Cầm đã bắt đầu vượt qua bản năng của Ma thuật sư: Giết kẻ trước mắt!

Tất cả hoa hồng trên người hắn bắt đầu tàn úa, biến thành bách hợp...

“Những đóa hoa trắng kia thể hiện sự kết thúc, thế nhưng Ma thuật sư luôn luôn chỉ là người biểu diễn, mở màn và dẫn đường. Hắn không giết người, mệnh lệnh này khiến cho hắn đau khổ – đây chính là mâu thuẫn giữa vị chủ nhân cố chấp và bản thân lá bài.”

Cự li ba mét đủ để Hoàng Cẩn Sâm thấy rõ ràng, đôi đồng tử của người đàn ông trang điểm quái dị trước mắt đang đổi màu với tốc độ chóng mặt như mắc bệnh lạ, lúc thì đỏ lúc thì lam. Sau đó Ma thuật sư đột nhiên vươn tay ra, dây leo hoa hồng héo rũ quấn lên bàn tay hắn, nở những đóa hoa đen sẫm. Dây hoa đầy gai nhỏ sắc bén như dây gai lao về phía Hoàng Cẩn Sâm như mãnh thú. Hoàng Cẩn Sâm không chút do dự tiến vào ngõ nhỏ, áp sát vách tường né tránh dây leo khiến cho nó quăng vào không khí. Đến khi dây hoa vung lên rồi nện xuống lần nữa, Hoàng Cẩn Sâm mới gợn gàng nã một phát súng, ngọn lửa bùng lên giữa không trung nhanh chóng cắn nuốt toàn bộ dây gai.

Sau đó gã như một chiếc máy tính tinh vi bắt lấy đầu tường, cánh tay mạnh mẽ kéo cả người lên, vai lưng uốn cong vừa vặn chui qua bên dưới con rồng lửa rực cháy, động tác nhanh nhẹn chuẩn xác đến mức lửa không bén nổi đến một sợi tóc. Một tiếng còi vang lên phía xa xa.

Bị đám quạ đen điên cuồng lao vào lửa che khuất tầm mắt, Ma thuật sư phân tán tinh thần, Hoàng Cẩn Sâm lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt hắn.

Đúng lúc này, từ nơi sâu trong ngõ nhỏ truyền tới tiếng vỗ tay. Khấu Đồng đi ra từ trong đó với những bước chân tuyệt đối không vội vàng như thể chỉ tùy ý đi ngang qua. Hắn hơi cúi đầu, lấy một đôi găng trắng không nhanh không chậm đeo lên tay mình. Vạt áo khoác rất dài bị gió thổi tung

bay bên người hấn, tóc mái rũ xuống cánh mũi cao, hấn hơi hơi nghiêng đầu, một lọn tóc đậu lại nơi khóe mắt, sắc màu hệt như đôi đồng tử sâu thẳm... và đen thẫm như bóng tối.

Hấn bước đi trên ranh giới giữa đêm tối và bình minh, trên người phảng phất như được phủ bởi một tầng sương mù.

Ma thuật sư nhìn thấy người đi tới liền tự động chấp hành mệnh lệnh thứ hai của Tần Cầm: Bắt lấy Khấu Đồng. Thế là hấn không thèm đuổi theo Hoàng Cẩn Sâm nữa, mà giống như lần đầu tiên xuất hiện, hấn duy trì tư thế phi nhân loại lơ lửng giữa không trung, nhanh nhẹn cúi mình vái chào, làm động tác ‘mời’ rồi quay người đi trở lại.

“Lá bài này cũng không am hiểu bạo lực, nếu nói hấn cũng có tính công kích thì thật ra hấn am hiểu lừa gạt và dụ dỗ hơn. Bất cứ công cụ nào cũng có hai mặt ưu điểm và nhược điểm, người sử dụng có thể không làm ra đồ dùng, nhưng ít nhất cũng phải biết tận dụng mọi nguồn lực của công cụ, biết phối hợp công cụ với nhau, biết phát huy sở trường, bổ sung sở đoản. Cơ mà hiển nhiên, đối với một cô bé chìm đắm trong ảo tưởng không được học hành nhiều thì chuyện này hơi bị khó.”

Ma thuật sư đi được một lúc lại phát hiện ra Khấu Đồng không theo kịp. Hấn quay đầu thì thấy người đàn ông nọ vẫn lẳng lặng đứng tít trong tận cùng ngõ nhỏ, khóe miệng dường như còn mang theo ý cười, không chút để ý nhìn theo bóng mình.

Ma thuật sư nghi hoặc, do dự quay lại đi một bước, song có lẽ do bản năng không thích con ngõ tối om không nhìn thấy tận cùng đằng sau Khấu Đồng, hấn chỉ bước một bước nhỏ đó rồi nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân của chúng tôi mời ngài trở về”

Khấu Đồng không nói lời nào mà vẫn duy trì nụ cười thần bí khó lường, nhìn đắm đắm vào Ma thuật sư.

Dưới ảnh hưởng ý chí của chủ nhân, đàn quạ đen nhao nhao đậu xuống trên tường, mở to đôi mắt đỏ quạch nhìn Khấu Đồng chòng chọc, trông qua có chút đáng sợ. Khấu Đồng lại không hề để ý, thậm chí khi một con

quạ đậu trên vai hắn, hắn cứ nhiên còn thò tay ra xoa đầu nó. Đáng tiếc ngay khi ngón tay chạm vào con quạ thì nó đã biến thành một tờ giấy.

Khấu Đồng đón được mảnh giấy cắt thành con quạ đen, tiện tay gấp vài cái rồi uốn mép giấy lên biến nó thành một bông hoa. Ma thuật sư rút cuộc không thể khắc chế được lòng hiếu kì, lại bước lên một bước nữa, cẩn thận ngắm nhìn mười ngón tay thon dài linh hoạt của hắn.

Mu bàn tay của Khấu Đồng đột nhiên vung lên chặn lại tầm mắt của Ma thuật sư, sau đó nhanh chóng bỏ ra. Bông hoa bằng giấy trong tay hắn đã không thấy tăm hơi, mà biến thành một bông hoa thật dường như còn vương sương mai.

Ma thuật sư ngẩn người. Tuy rằng đây chỉ là một chút ảo thuật nhỏ nhưng hắn vẫn cảm thấy mình bị khiêu chiến.

Lúc này, hoa hồng và bách hợp trên người Ma thuật sư như đang tranh đoạt lãnh địa của nhau, từng tràng hoa lớn nở tung, héo tàn, chuyển hoá, càng lúc càng nhanh.

Hắn bắt chước động tác của Khấu Đồng, bắt một con quạ đen biến nó thành tờ giấy, sau đó gấp thành một đóa hoa, lại tay vung nhoáng lên một cái, hoa giả biến thành hoa thật. Ma thuật sư giờ bông hoa ra ngược mắt nhìn Khấu Đồng, Khấu Đồng lại cười lắc đầu rồi xoay người đi vào trong hẻm.

Bị khán giả phủ định!

Ma thuật sư không chút do dự đuổi theo. Khấu Đồng đột nhiên ngoặt vào một lối rẽ, ánh sáng chói mắt từ một góc chiếu tới, Ma thuật sư trông thấy có cái gì đó loáng lên trước mặt... là gương!

Hắn nhất thời cả kinh lui vội về phía sau, mà đúng lúc này, một chậu nước bất ngờ đổ ập xuống. Ma thuật sư giật mình, có người gọi to: “Hà Hiều Trí!”

Còn chưa tới kịp xét xem ba chữ này có ý gì, dưới chân Ma thuật sư đã trống không, hất rơi thẳng xuống.

Hoàng Cẩn Sâm lập tức bê chậu cát đã chuẩn bị sẵn rút xuống biển nước thành bùn, ‘tấm gương’ xuất hiện trong khoảnh khắc ngăn ngủi cứ thế bị phá vỡ, thời gian chuẩn xác đến hoàn mỹ.

Khấu Đồng nhô đầu ra, giờ ngón cái với thiếu niên đang chĩnh gương ở góc đường: “Làm tốt lắm thiếu niên!”

Hà Hiếu Trí lúc này mới rút rè đi ra: “Em... Em không rõ lắm, hắt biển mất rồi sao?”

“Em xem kìa.” Khấu Đồng chỉ lên trời.

Đàn quạ đen bay đầy bầu trời thành phố che khuất cả không gian đã biến hết thành giấy gấp rồi chậm rãi rụng xuống. Nhìn từ mặt đất trông chúng nó hết như những bông tuyết lông ngỗng màu đen, thế nhưng chưa kịp rơi xuống đất đã biến thành tro tàn, bị gió thổi tan đi mất.

“Gương còn ở kia mà, chúng ta có thể qua xem một chút.” Khấu Đồng nói đoạn, sờ sờ đầu Hà Hiếu Trí, đưa cậu nhóc đi về phía chiếc gương đặt gần đó.

“Khoan đã!” Hoàng Cẩn Sâm bị coi nhẹ đột nhiên gọi Khấu Đồng lại rồi nhìn hắt một cách rõ ràng là tội nghiệp. Gã chỉ vào mũi mình, “Tôi thì sao? Em còn chưa có khen tôi!”

“Làm tốt lắm Đại Hoàng!” Khấu Đồng vươn tay, vốn định làm động tác giờ ngón cái như lúc trước, cơ mà nhìn thấy biểu cảm trên mặt Hoàng Cẩn Sâm thì lại cảm thấy mình thuận theo ý gã làm quái gì cho khó chịu ra? Thế là hắt đổi ngón tay, giờ lên một ngón giữa.

“Xưa nay công việc của tôi chưa từng thất bại bao giờ.” Hoàng Cẩn Sâm ngẩng trên đầu tường lắc lư hai chân, từ trên cao nhìn xuống Khấu Đồng, “Tuy tôi biết em muốn tự hiến thân, nhưng mà lần sau đừng có ám chỉ trắng trợn như vậy nha bảo bối.”

Sau đó gã nhảy tót xuống khỏi đầu tường, vui vẻ đi theo Khấu Đổng, ôm chặt lấy hắn ngay trước khi tiến vào tấm gương, dính cả người lên người hắn đi tới cánh cửa của lão Diên.

Ma thuật sư đã biến thành một thẻ bài lẳng lẳng nằm dưới đất ruộng, nơi đặt một tấm gương khác.

Khấu Đổng nhặt thẻ bài lên xé thành mảnh vụn, sau đó nói với hai người còn lại: “Chúng ta trở về đi, đừng quấy rầy lão Diên.”

Không có quạ đen, đến hừng đông là có thể tu sửa mạch điện, vừa hay còn có thời gian tranh thủ ngủ một giấc. Chờ bọn họ sửa điện xong là có thể bắt đầu phân tích tín hiệu mà hộp đi đầu khiến thu được rồi.

Cảm giác xuyên việt quen thuộc truyền đến, ba người thận trọng vào trong nhà.

Hà Hiểu Trí đột nhiên hỏi: “Em... Thực ra em không hiểu lắm, vì sao sang đến bên kia hắn lại biến thành một lá bài?”

“Bởi vì theo phân tích của lão Diên thì sức mạnh của Ma Thuật Sư đến từ Sự sống. Mà trực thời gian thứ hai vừa hay lại là nơi giết chết ‘sự sống’. Nơi đó không có sinh mệnh, tất cả ở đó đều là vĩnh hằng.” Khấu Đổng nói.

“Nhưng lão Diên và Hoan Hoan, còn có những bông hoa kia nữa... Chẳng lẽ chúng không phải là sinh mệnh ư?”

“Sinh mệnh là một thứ luôn luôn đổi thay,” Khấu Đổng vỗ vai cậu bé, “Những thứ tồn tại vĩnh hằng, vĩnh viễn cũng không thể được coi là sinh mệnh.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 43: Tình yêu

Khẩu Đồng bị ngọn đèn vụt sáng sau khi có điện chiếu đến tỉnh.

Không có điện, hắn không có việc gì làm, vì thế bèn cầm đầu lên giường tạo dáng phơi thây ngủ say như chết.

Xuất phát từ bản năng, Hoàng Cẩn Sâm cực kì để ý đến độ an toàn của những nơi ẩn thân kiểu ‘đại bản doanh’ của mình. Chỉ trong một đêm bọn họ đã phá hủy hai lá bài của Tần Cầm, không biết cô nương có đường sống nào khác hẳn người thường kia có thẹn quá hóa giận hay không nữa. (Đương nhiên trong mắt Hoàng Cẩn Sâm thì con nhỏ đó lúc nào cũng ở trong trạng thái thẹn quá hóa giận). Gã tỉ mỉ cẩn thận tuần tra một vòng quanh khu vực nhà Khẩu Đồng, không phát hiện thấy lũ chuột quái dị hay mấy thứ còn kì quái hơn cả chúng, hết thấy trông đầu thật bình thường... Bây giờ mới lặng yên lợi ngược dòng người trong giờ cao điểm, về nhà bằng một con đường đặc biệt khác.

Về đến nhà thì phát hiện Khẩu Đồng đã ngủ như chết từ đời nào, Hoàng Cẩn Sâm ngồi bên cạnh giường ngắm nửa ngày vẫn không thể khiến bác sĩ Khẩu tỉnh khỏi mộng đẹp.

Hoàng Cẩn Sâm càng ngắm càng hứng thú. Trong con mắt của tay súng bắn tỉa thì người có thể ngủ say không biết gì khi bị người khác nhìn bằng ánh mắt như thế quả là thần nhân. Hắn không cảm nhận được hơi thở của người khác sao? Không cảm thấy địa bàn của mình bị xâm nhập sao?

Hoàng Cẩn Sâm thử trợn mắt lên, thay đổi tần suất hô hấp sao cho cảm giác tần tại về mặt khí thế của mình tăng lên tương đối... Cuối cùng, đến khi gã trợn đến lé mắt đến nơi Khẩu Đồng mới trở mình một cái. Đại khái

là bất cần đề lên cánh tay bị đau, hẳn không thoải mái cau mày cọ cọ draped giường một chút, dịch tay ra, ngủ tiếp.

Chảy máu ra rồi kia kìa... Hoàng Cẩn Sâm nhếch miệng như thể người đau là chính gã, sau đó cầm khăn vải, nâng tay Khấu Đổng lên, tháo băng ra lau từng chút vết máu cho đến sạch rồi lại bôi thuốc và băng vào một lần nữa.

Bác sĩ Khấu lúc tỉnh thì khôn khéo hết phần người khác, lúc ngủ thì ngủ y như con heo lười, kiên trì không tỉnh. Rất lâu trước kia Hoàng Cẩn Sâm nghe nói đối với người lao động trí óc thì giấc ngủ còn quan trọng hơn cả thức ăn, bây giờ rốt cuộc gã đã cảm nhận được rồi.

Gã nửa quỳ bên giường cẩn thận làm sạch từng vết thương nhìn thấy mà ghê trên cánh tay Khấu Đổng, vừa làm vừa ngẩng đầu ngó chừng về mặt của hắn, thấy hắn ngủ coi như an ổn mới thoáng yên tâm. Lúc làm xong một nửa, Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên dừng khựng lại, không hiểu vì sao trong đầu gã hiện lên hình ảnh phụ nữ cổ đại rửa chân cho chồng, sau đó bị chính tướng tượng của mình dọa sợ. Thế nhưng sau hết thấy, trong lòng lại cảm giác được một sự mềm mại kì lạ khác thường.

Gã tựa như một người máy vừa học xong giận vui yêu ghét, vừa hiểu kì lại vừa cẩn thận thấm thía cái loại cảm giác xa lạ này. Nó không giống cái cảm giác kịch liệt như điện giật trước đây, mà là giống như bản thân uống phải một thứ thuốc lạ kì, trong lòng thẩn ngẫm chờ mong khó mà miêu tả. Loại chờ mong ấy khiến thái độ của gã dịu dàng một cách thẩn kì, tính kiên nhẫn cũng đặc biệt cao.

Dịu dàng, kiên nhẫn, chỉ vì một người.

Trong lòng Hoàng Cẩn Sâm hiện lên một từ ngữ xa lạ – là yêu.

Vì một cơ hội kì diệu, sinh ra khát vọng nằm ngoài dục vọng thân thể đối với một người khác. Người này không phải một đồ vật, không thể bóc ra, không thể thay thế, nhất định phải là một ‘người’ hoàn chỉnh. Mà khát vọng ấy đi đâu tiết kích thích tố trên cơ thể con người ở một mức độ nào đó, khiến người ta chìm đắm trong một trạng thái khoái hoạt phi thường.

“Yêu một người, là một chuyện còn tốt đẹp hơn được một người khác yêu.” Rất lâu về trước Hoàng Cầm Sâm đọc thấy câu này trên một quyển báo nhét trong WC và coi nó là mây bay. Bởi vì từ trên logic mà nói thì trong tình yêu, bên chủ động đi yêu sẽ phải vì đối phương mà trả giá nhiều hơn rất nhiều, cho nên gã dứt khoát cho rằng đó chỉ là một câu nói xằng không có đạo lý.

Song trong nháy mắt này, Hoàng Cầm Sâm lại đột nhiên hiểu rõ.

Cho dù người đàn ông này có chút lưu manh, cực kì buông thả, đặc biệt không đáng tin, thường xuyên làm những việc khiến cho người ta tức đến sùi bọt mép; cho dù người đàn ông này mỗi lần tuôn lời phong hoa tuyết nguyệt đều chỉ dùng làm nhạc dạo cho những âm mưu xấu xa; dù hắn nghiện thuốc lá nặng, sinh hoạt chẳng có quy luật gì, phong cách thì lôi thôi, ngủ thì say như nhện, lúc ngủ còn vô thức cướp chăn, cướp không được còn đạp người...

Thế nhưng Hoàng Cầm Sâm vẫn cam tâm tình nguyện, thậm chí vui vẻ làm cho hắn bao nhiêu là chuyện... Dầu phần thưởng chỉ là một ngón giữa dựng thẳng cũng có thể khiến cho gã thỏa mãn đến nửa ngày.

Có lẽ phải là người từng trải nghiệm qua mới biết, có một số việc lúc trước gã cho rằng rất nhàm chán, thiếu năng, đáng cười, nhưng rồi đến một ngày kia, cách nghĩ của gã hoàn toàn thay đổi. Gã giống như một đứa trẻ mới phát hiện một cánh cửa bí ẩn, lặng lẽ lén vào, mới nhận ra nơi này khác với những gì mình tưởng tượng biết bao nhiêu.

Trước đây trong thế giới của gã chỉ có nhiệm vụ và người chết. Bất luận là làm chi viện hay làm nằm vùng đều luôn cần gã phải duy trì thần kinh căng thẳng cao độ và khoảng cách tình cảm với người khác. Trải qua thời gian dài, tất cả mọi người trong mắt gã đều trở nên giống nhau, chỉ chia thành ‘dùng làm cái kia’ và ‘dùng làm cái nọ’.

Những thứ cảm xúc như “Thuộc về một nhóm người nào đó”, hay là “Cùng ai đó có quá khứ và ối ức giống nhau, cậu ấy thấu hiểu mình, mình thấu hiểu cậu ấy”... vừa lả lẫm lại vừa trực tiếp chạm thẳng vào đến trong lòng gã... Thực sự là một chuyện diệu kì.

Khi Khấu Đờng bị ngọn đèn bất chợt bùng sáng chiếu tỉnh thì thấy Hoàng Cẩn Sâm ng ồi ở một bên, ánh mắt hướng về sắc trời dần tối bên ngoài cửa sổ, biểu cảm bình an đến lạ lùng. Khấu Đờng sửng sốt một chút, đờng tử co rút lại thích ứng với ánh sáng, bất chợt nhận ra mình chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng Cẩn Sâm có vẻ mặt bình tĩnh như thế. Gã bình thường... hoặc là làm mặt quỷ ần ỉ đủ trò, hoặc là lạnh lùng đến giống như một người máy không quan tâm đến hết thảy.

Ánh đèn chiếu vào sườn mặt nghiêng nghiêng của gã khiến cho góc cạnh trên gương mặt trở nên nhu hòa, ngay cả ánh mắt dường như cũng lấp lánh một tầng ánh sáng.

Hai mắt gã hơi chuyển góc độ một chút, đầu mày nhướn lên, vẫn duy trì tư thế bốn lăm độ nhìn trời, gã dùng giọng điệu sến sẩm văn nghệ mà hỏi: “Có phải tự nhiên thấy tôi đẹp trai quá không?”

Khấu Đờng suy nghĩ hai giây, ng ồi dậy khỏi giường, lau mặt mấy cái, thẳng thắn thành khẩn nói: “Rất đẹp trai.”

Một lát sau, lại bổ sung thêm: “Cơ mà vẫn còn kém tôi một tí.”

Sau đó Khấu Đờng lơ đãng liếc qua cánh tay mình, nhận ra nó rõ ràng đã được xử lý lại một lần nữa. Hắn thoáng nhìn Hoàng Cẩn Sâm đang tươi cười khả cúc, hơi hơi cảm động: “Cảm ơn.”

Hoàng Cẩn Sâm dùng ba ngón tay giả vờ vè vành mũ: “Rất vui được phục vụ ngài.”

Khấu Đờng nở nụ cười: “Tôi đi rửa mặt, chuẩn bị bắt đầu công việc.”

“Cẩn thận đừng để dính nước.” Hoàng Cẩn Sâm dặn dò, chứng lại một chút rồi bổ sung thêm, “Còn có...”

Khấu Đờng đang ng ồi ở mé giường đi giày, nghe thấy vậy thì ngừng đầu lên. Hoàng Cẩn Sâm cúi người đặt một nụ hôn lên trán hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn mà thấp giọng nói rằng: “Tôi yêu em.”

Người hiện đại thường quen dùng những ám chỉ ái muội hoặc những phương thức vòng vèo để bày tỏ tình cảm của mình, giống như làm vậy sẽ thể hiện rằng mình không quá nghiêm túc, tất nhiên cũng chẳng dễ gì mà chịu tổn thương, khiến cho địa vị của ba chữ kia trở nên xấu hổ. Chúng chậm rãi nhạt nhòa trong cuộc sống của mọi người, lại thường xuyên xuất hiện trong đủ loại phim truyện, quảng cáo và tiểu thuyết, vừa xa lạ mà vừa quen thuộc, vừa ngượng nghịu vừa nghe nhĩ ù thành quen.

Khấu Đổng sững sờ. Hắn không ngờ Hoàng Căn Sâm đột nhiên lại đứng đắn nói ra câu đó.

Không phải nói đùa, không phải cố ý quấy rối trước mặt mẹ hắn, không phải diễn trò, không hề báo trước, thành linh thốt ra.

Hoàng Căn Sâm đợi mãi nửa ngày mà mãi chẳng thấy Khấu Đổng phản ứng gì, cứ như chết máy rồi vậy. Thế là gã quyết định không đợi nữa mà quyết đoán nâng cằm Khấu Đổng lên hôn xuống. Dù sao thì hôm qua hắn cũng đã nói rồi, làm xong chính sự là có thể mà.

Gã hôn môi cực kì có kĩ xảo, có lẽ bởi vì trong lòng cảm giác được ôn nhu trước đây chưa từng có, cho nên so với bất cứ lần nào trong quá khứ, nó đều càng thêm kiên nhẫn, càng thêm triền miên.

Khấu Đổng luôn luôn khuất phục cảm quan, theo bản năng đón ý nói đùa.

Vì thế... Chuyện xảy ra y như lời tiên đoán của bác sĩ Khấu, vốn là một nụ hôn thần thánh ngọt ngào biết bao... thế mà cuối cùng thực sự sát ra lửa.

Trách thì chỉ có thể trách khóa quần của bác sĩ Khấu lỏng quá ~ Hôn hôn một hồi, cái tay không bị thương mất nết của hắn theo thói quen mò vào trong áo sơ mi của người ta. Hoàng Căn Sâm bị hắn sờ đương nhiên là vui như mở cờ trong bụng, dứt khoát ngẩng lên nhìn hắn, cánh tay quăn lấy eo hắn mà đè xuống dưới.

Sau đó...

“Giời ơi bỏ xừ r ồi, xương sườn xương sườn!” Bác sĩ Khấu bất ngờ hét toáng lên phá hỏng tất cả b ầu không khí. Hắn dùng khuỷu tay bên lành lặn huých Hoàng Căn Sâm ra một chút, giải phóng cái xương sườn bé nhỏ yếu ớt đáng thương bị cái giường và l ồng ngực cứng rắn của ai kia kẹp thành nhân bánh.

Hoàng Căn Sâm buồn bực lặn xuống khỏi người hắn, quần áo xộc xệch, nhận xét: “Bảo bối, em đúng là công chúa hạt đậu.”

Khấu Đ ồng nhìn vòm ngực rộng cùng với cơ ngực rắn chắc của người kia lộ ra khỏi cổ áo nửa mở, bị thương nói: “Bạn gei, anh ngực to mong mảy, tôi cảm sinh mệnh của mình không thể gánh vác nổi sức nặng đó đâu.”

Khi một người đàn ông có thói quen chủ động phát hiện ra vòng eo của bạn gei nhà mình vượt quá một vòng tay, trọng lượng của bạn gei nhà mình vượt quá phạm vi hắn có thể nhấc bổng, khẩu vị nặng đến mức độ bản thân không thể nắm giữ toàn bộ tiết tấu... đại khái sẽ có thể lý giải sự buồn bực của bác sĩ Khấu lúc này.

Hoàng Căn Sâm dán sát lại, tội nghiệp nói: “Thế thì không đè nặng em nữa, chúng ta có thể chuyển sang tư thế cưỡi ngựa mà, tôi sẽ thật cẩn thận mà.”

Khấu Đ ồng tự hỏi một lát, phát hiện ra quan điểm của mình với bạn gei là hoàn toàn khác nhau, sau đó hắn liếc mắt đánh giá đáng người của Hoàng Căn Sâm, r ồi nghĩ bụng... Thực ra thì quan điểm của gã đúng là cũng có chút đạo lý.

Cho nên Khấu Đ ồng tự xoắn xuýt một h ồi, rốt cuộc sửa sang lại quần áo ng ồi dậy, ho vội một tiếng: “Vấn đề này chúng ta có thể thảo luận sau, tôi đi rửa mặt cái đã.”

Nói xong, li ền chu ần thẳng vào nhà tắm, mất hút.

Chờ đến khi hắn rửa mặt xong, bình tĩnh trở lại, chuẩn bị tiêm li ều thuốc nặng mang tên phân tích số liệu để chống đỡ đêm trường đằng đằng thì, thì nghe thấy trong phòng mình truyền tới thanh âm rất chi là quái dị.

Khấu Đổng trở về phòng, lập tức há mồm tròn mắt nhìn thấy Hoàng Cẩn Sâm đang nghênh ngang ngẩng trên giường hất tưng tưng làm cái việc không văn hóa nào đó. Chết người ở chỗ ánh mắt thẳng cha này nhìn chằm chằm vào ảnh hắt ở đầu giường, cái miệng còn thiếu đạo đức hô lên: “A... Bảo bối... Em tuyệt quá ~ Bảo bối ~ Đổng Đổng... Em thực sự quá câu hần!”

Da mặt của cha này rốt cuộc làm bằng cái gì hả? Khấu Đổng nhìn mà không khỏi ngợi ca.

Hoàng Cẩn Sâm phát hiện ra người thật vào đến nơi bèn buông tha ảnh chụp mà quyết đoán nhìn thẳng vào người thật, ngang nhiên biểu đạt: Em chính là đối tượng thâm du tinh thần của tôi ~

Khấu Đổng đi vào không được mà đi ra cũng không xong, bèn theo bản năng đóng sập cửa lại, đứng ở đó mắt đối mắt với Hoàng Cẩn Sâm. Một lát sau, dường như hết cách, hất che mặt thở dài: “Nhị Béo, làm sao bây giờ... Anh thực sự là đề tiện đến hết cứu rỗi...”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 44: Không để

Hoàng Căn Sâm rất chi là không hài lòng: “Nhìn được ăn không được thì thôi đi! Còn không cho người ta tuốt ống nữa hả?!”

Câu này của gã cứ như đã được huấn luyện qua, không hề chịu ảnh hưởng của trạng thái cơ thể, một khi ra khỏi cổ họng thì quả là trung khí mười phần, rõ ràng rành mạch. Khấu Đổng vốn đã có tật giật mình liền lập tức nhào tới bịt miệng gã lại, hạ giọng nói: “Tiên sư anh, nơi này của ông đây là nhà dân, nhà dân đây biết không? Hiệu quả cách âm không tốt như vậy đâu cha nội!”

Hoàng Căn Sâm bị hấn bịt miệng, cơ thể duy trì tư thế rất buồn cười cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ. Đúng lúc đó, cửa phòng bị gõ vang, giọng nói đầy nghi hoặc của mẹ Khấu truyền vào: “Đổng Đổng con còn thức phải không? Vừa rồi ai kêu cái gì đấy? Có chuyện gì thì nói tử tế, đừng có cãi nhau nhé.”

Khấu Đổng mồm môi lạnh chảy rờn rờn, đành cười gượng một tiếng: “Dạ không sao đâu mẹ, không có cãi nhau. Vừa rồi lúc rửa mặt tai con bị nước vào nên nghe không rõ ấy mà...”

Sau đó những lời này ngưng bật một cách cực kì thiếu tự nhiên, bởi vì Hoàng Căn Sâm nhân cơ hội kéo đai lưng của hấn.

Hoàng Nhị Béo! Tên này tuyệt đối có khuynh hướng bệnh thần kinh!

Khấu Đổng diện tiết im lặng phân cao thấp với gã, tranh đoạt đai lưng của mình. Ai ngờ khi hấn buông lỏng cánh tay đang che miệng tên kia thì liền thấy người này hít sâu một hơi, dãn khí đan điễn như đang chuẩn bị thét dài ba ngàn dặm, bắc loa truyền gọi cho cả nhà đều biết hai người bọn họ ở trong phòng đang làm chuyện gì.

Thế giới tốt đẹp như thế, thủ đoạn của lưu manh lại cao minh như thế, bác sĩ Khấu gặp nguy không biết lúc này thiếu chút nữa xù lông. Dưới tình thế cấp bách, hắn cúi đầu xuống ngậm lấy đôi môi của Hoàng Cẩn Sâm, chặn hết lời gã muốn nói lại trong vòm miệng.

Hoàng Cẩn Sâm vui tươi hơn hờn nghĩ bụng: Ai nha~ gã đúng chỗ ngựa, thu hoạch ngoài ý muốn rồi ~ Vì thế gã cũng không cướp đai lưng nữa, một bàn tay nắm chặt eo Khấu Đông, tay kia quàng qua gáy hắn đặt cả người hắn lên người mình.

Mẹ Khấu ở bên ngoài hờnghi nói thầm hai tiếng đại ý là “Rửa mặt mà còn có thể để nước vào tai, đúng là chỉ có dài mà không có lớn”, sau đó lại hỏi: “Vầy buổi tối con muốn ăn gì?”

Khấu Đông ưm một tiếng, ra sức tránh thoát Hoàng Cẩn Sâm, trong lúc bận rộn trăm bề còn rút ra được một câu trả lời mẹ hắn: “Tùy mẹ!”

Mẹ Khấu ghét nhất là nghe người khác nói chữ ‘tùy’, vì thế buồn bực quăng lại một câu: “Đáng ghét, đã thế mẹ làm món con ghét nhất cho chết.”

Cuối cùng cũng đi rồi.

Khấu Đông thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình đang căng thẳng cũng thả lỏng xuống.

Hoàng Cẩn Sâm vui mặt trong lòng hắn, cười đến rút gân.

Khấu Đông chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời thở dài, cố tình lại ép giọng nói xuống rất thấp: “Nói thật đi, rốt cuộc anh ăn cái gì mà lớn lên hả?”

Hoàng Cẩn Sâm đặt hắn lên đùi ra sức dụi dụi cọ cọ, Khấu Đông bóp chặt cổ gã mà lắc: “Tí nữa mẹ tôi lại vào gọi ra ăn cơm, anh tính khiêu chiến năng lực thừa nhận của bà đấy à?”

Hoàng Cẩn Sâm tủi thân: “Rõ ràng là em thấp lửa trước, em là cái đồ phụ lòng, định bội tình bạc nghĩa sao?”

Khấu Đờng đen sì mặt, cơ mà cẩn thận ngấm ra thì hình như là có chuyện như thế thật, vì thế xấu hổ vội ho một tiếng, chối bay chối biến: “Nói bậy, rõ ràng là anh...”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Người ta quân tử động khẩu không động thủ, em mới là người mó máy tay chân í!”

Khấu Đờng: “...”

Hoàng Cẩn Sâm giữ chặt tay hắn kéo xuống thân dưới của mình, đề tiện nói: “Em giúp tôi, tôi giữ yên lặng, thế là được chứ gì?”

Khấu Đờng nhìn gã một cái: “Không cho phép phát ra tiếng.”

Hoàng Cẩn Sâm gật gật đầu, làm động tác kéo khóa miệng.

Đây là uy hiếp! Lừa gạt! Khấu Đờng mặt khó dăm dăm giúp gã giải tỏa. Hoàng Cẩn Sâm rốt cuộc không làm trò nữa. Gã khép hờ mắt lại, một tay khoác lên lưng Khấu Đờng. Cho dù bác sĩ Khấu làm việc chẳng hề tận chức tận trách, từ đầu đến cuối rất có lệ qua loa, gã vẫn cảm thấy... còn sáng khoái hơn bất cứ lần nào trước đó.

“Khấu Đờng...” Gã bỗng nhiên thấp giọng gọi tên Khấu Đờng, không hề mang chút ý quấy rối, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng hơi khàn khàn, lại được đầy cảm xúc khó dùng lời để tả. Giữa từng hơi thở dồn dập, tiếng gọi phảng phất như thốt ra ngay bên tai Khấu Đờng, vấn vương mãi chẳng tiêu tan. Bàn tay Hoàng Cẩn Sâm đặt sau lưng Khấu Đờng đột nhiên nắm chặt lớp áo sơ mi, đầu ngón tay xuyên thấu lên vải dệt mỏng manh chạm tới làn da trên lưng hắn.

Tiếng gọi, như một lời nỉ non vô thức giữa cơn mộng chấp chờn giữa đêm khuya, truyền tới từ nơi sâu thẳm tâm hồn, đi vào linh hồn của một người khác.

Kết quả chính là... chờ đến khi hai người họ tới qua anh lại sấn sầm xông xuôi, đã qua cả nửa ngày.

Hai người sóng vai nằm trên giường như tóc mai vành tai chạm nhau. Hoàng Cẩn Sâm ôm Khấu Đổng không chịu buông tay, Khấu Đổng nghĩ nghĩ gì đó, bỗng hỏi: “Mấy năm nay... Anh có gặp ai khác đi ra từ Hạt Giống không?”

Hoàng Cẩn Sâm chẳng lại một chút: “Trừ những đổng bạn chỉ gặp vài lần đã bị mang đi trước đây ra, thì nhiều năm như vậy tôi mới chỉ gặp được một mình em.”

“Là vì bài xích Gen.” Khấu Đổng nói, “Trẻ con bị cấy ghép Gen rất khó có thể lớn lên và sống sót.”

“Ừ.” Hoàng Cẩn Sâm lên tiếng.

“Thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa là chúng ta không phải là người.” Khấu Đổng quay đầu nhìn vào đáy mắt của Hoàng Cẩn Sâm, bàn tay vươn ra vén vài sợi tóc rối trên trán gã, “Cũng có nghĩa là chúng ta là ngoại tộc, bất đồng với những người khác.”

Hoàng Cẩn Sâm trầm mặc không lên tiếng.

Khấu Đổng nói: “Chúng ta cùng những người khác không có chỗ nào không giống nhau. Anh không cần cảm thấy... giống như trên thế giới chỉ còn lại anh với tôi là đổng loại. Nếu như anh mong muốn thì sẽ có thể tiếp cận thêm càng nhiều người, cùng bọn họ lập thành rất nhiều mối quan hệ. Sau đó anh sẽ phát hiện thực ra mỗi người đều sẽ có một điểm tương đồng với mình, có thể là hứng thú nào đó, có thể là tính cách hoặc là cách cư xử, một vài thứ đã trải qua...hoặc là... một cái gì đó khác nữa.”

Khấu Đổng nói xong thì ngẩng dậy, thắt lại chiếc đai lưng bị tháo ra phân nửa rồi chỉnh lại mái tóc lộn xộn. Hắn khom lưng nhặt lên cặp kính chống phóng xạ, đi giày, nói với Hoàng Cẩn Sâm: “Anh có thể thử xem, tôi không lừa anh đâu...”

Hoàng Căn Sâm lại đột nhiên ngắt lời hắn: “Tôi đã tìm được một người tốt lắm rồi.”

Khấu Đổng nghĩ nghĩ, lại nói: “Nếu anh bảo một người vào vườn cây hái xuống quả táo lớn nhất, chỉ được đi một lần, không được quay đầu lại. Thế thì anh ta nhất định sẽ cứ đi mãi, bởi vì ở phía trước có vô vàn các loại khả năng...”

Hoàng Căn Sâm liền nở nụ cười, gã hỏi: “Tôi giống cái loại thằng ngu như vậy lắm sao?”

“Tôi chỉ cần phán đoán xem quả táo trong tay đối với bản thân mình đã đủ ngon, đủ lớn hay chưa là được rồi.” Kị sĩ Nhị Béo ngẩng dậy vuốt lại tóc, bộ dạng lười biếng mang theo gợi cảm chết người. Gã ôm cổ Khấu Đổng hôn một cái, “Bảo bối, tôi không phải nhĩ đổng tự kỉ cũng không lớn lên ở thế ngoại đào nguyên. Tôi biết con người là như thế nào, biết đâu đường xó chợ là ra làm sao, cũng biết bản thân là thứ gì.”

Sau đó gã sảng khoái đứng lên mở tung cửa sổ, chớp mắt với Khấu Đổng: “Thoáng khí cái đi, đừng dọa mẹ vợ tôi sợ.”

Nói xong, bèn huýt gió đi ra ngoài.

— — —

Bên ngoài máy chiếu___ Căn cứ ST thức thâu đêm.

“Đây chính là biện pháp của chú?” Ngô Hương Hương khó tin hỏi Thường Đậu, “Dò quét toàn diện rồi đưa tín hiệu thăm dò vào, sau đó thì sao?”

Thường Đậu nói: “Liên tục dò suốt bốn mươi tám giờ, xác suất bác sĩ Khấu có thể thu được tín hiệu là tương đối cao...”

Ngô Hương Hương gật gật đầu: “Phải rồi, chú bắt hắn phải tự mình nghĩ cách bỏ ra, đúng là thông minh thật.”

Thường Đậu phẫn nộ nói: “Đây cũng là một loại phương pháp! Bác sĩ Khấu bọn họ bị nhốt bên trong nhất định là do mất quy ền đi ều khiển hệ thống! Nhưng mà anh ấy là người sáng lập ra cả hệ thống, anh ấy chỉ vướng phải chướng ngại thu thập thông tin thôi, phương pháp này sẽ giúp anh ấy định vị từ bên trong được!”

Ngô Hương Hương bình phẩm: “Ồ, đợi đến lúc sông cạn đá mòn là cậu đưa được người ra đây chứ gì?”

Thường Đậu thở phì phì nhìn hấn: “Đây là sáng kiến! Là tư duy ngược! Tui dám khẳng định là ông chưa từng nghĩ đến chuyện này! Ông muốn thế nào? Phá cái máy này đòi người hả?”

Ngô Hương Hương run chồm râu dê quát lên: “Tui ghét chú đ ồ cầm trụ râu! Tui ghét chú đ ồ sinh vật chỉ số thông minh thấp!”

Một đám nhân viên kĩ thuật tăng ca len lén nhìn hai người này, trong lòng không hện mà có cùng một ý tưởng: hai cha này rốt cuộc là đến xử lý kĩ thuật hay là đến gặt người?

...Bác sĩ Khấu, có khi anh thực sự phải tự túc là hạnh phúc mất thôi.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 45: Siêu thị

“Tôi muốn đi tìm mấy thứ đồ tốt, em đi không?” Hoàng Căn Sâm không thèm gõ cửa mà dứt khoát mở thẳng cửa phòng sách ra thò đầu vào.

Khấu Đông banh cổ họng hét trả: “Anh nói cái gì cơ?”

Hoàng Căn Sâm không nói gì, đi vào tắt phụt cái thứ âm nhạc trời long đất lở của hắn đi, chống hai tay lên bàn nhìn từng em hoa cúc nhỏ chạy đều trong màn hình máy tính: “Không phải em nói nhà em hiệu quả cách âm không tốt à?”

“Phòng sách này thì khác.” Khấu Đông nói, “Đây không phải phòng học ngày trước tôi ở mà là phòng làm việc trong nhà tôi sau này. Kết an toàn, tường bảo hiểm, vách đôi dày, bên trong có vật liệu hấp thụ âm thanh, làm thí nghiệm gì cũng không sợ.”

Hoàng Căn Sâm nghĩ tới chuyện không văn hóa nào đó, lại đánh giá phòng sách này một hồi rồi chà chà tay, sau đó cười ha ha rất chi là bỉ ổi: “Thật không, tường đôi vách dày nha...”

Chưa đợi gã nói xong, trên màn hình của Khấu Đông đã đồng loạt nhảy ra bốn trang kết quả phân tích, máy tính hét lên thảm thiết, quạt gió chạy điên cuồng. Hoàng Căn Sâm tập trung nhìn vào, chỉ thấy khắp màn hình bay đầy yêu ma quỷ quái... Thực ra là trừ những kí hiệu lạ gã đều nhận ra được cả, chỉ là chữ cái với số Arabia mà thôi, chẳng qua chúng nó ở cùng một chỗ thì gã chẳng hiểu cái mô tê gì.

Hoàng Căn Sâm sùng bái nhìn bác sĩ Khấu, bác sĩ Khấu không hề gặp phải chướng ngại ngôn ngữ, cứ thế mà đọc nhanh như gió.

Hoàng Cẩn Sâm dùng móng dí hấn một chút: “Em biết bao nhiêu ngôn ngữ hành tinh khác?”

Khấu Đờng không rời mắt khỏi màn hình, miệng đáp: “Mặt Trăng, sao Hỏa và tinh vân M78. Sao Bắc Đẩu bảy ngôi thì tôi biết tiếng bốn ngôi, ba ngôi còn lại có hai ngôi đang học sơ sơ, còn một ngôi chuẩn bị thi cấp 4 – 6.”

Hoàng Cẩn Sâm từ phía sau ôm cổ hấn, một tay chống trên mép bàn, cả người áp sát vào người hấn, ghé tai hấn mà nói: “Talabu ni ba bu bô lô bala cộc ca li cộc bang bụp bem bem!”

Khấu Đờng bật cười nghiêng đầu quét mắt liếc gã một cái, phối hợp nhiệt tình: “Tala blablo bô lô ni cô lô bô bu béo.”

Hoàng Cẩn Sâm ngấm nghĩ một lúc, hôn đánh chóc một cái lên má hấn rồi chuyển sang nói tiếng Địa Cầu: “Em đừng ý r ồi! Quyết định vậy đi, bảo bối~ Em tốt quá!”

Khấu Đờng trong lòng nổi lên dự cảm không lành: “Tôi đừng ý cái gì cơ?”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Vừa r ồi tôi hỏi hay là hôm nay chúng ta vào phòng sách này làm một phát đi, em muốn kêu to thế nào thì kêu to như thế. Em bảo một phát làm sao mà đủ, không qu ần cả đêm không đã ghi ền.”

Khấu Đờng: “...”

Hoàng Cẩn Sâm cười đắc ý.

Khấu Đờng ngu người dời t ần mắt lên màn hình: “Đờng chí Nhị Béo, sau khi quen biết anh tôi mới hiểu được cái gì gọi là ‘Đời người làm sao tránh khỏi muộn phi ền’.”

Hoàng Cẩn Sâm giả ngu: “A? Nghe không hiểu? Có muốn tôi tiếp tục nói tiếng mẹ đẻ của quê hương Tinh vân M78 nhà chúng ta không?”

Khấu Đ ông: “...Không có gì, tôi khen anh là nhân tài ấy mà.”

Nói xong, hắn cũng xem xong báo cáo phân tích mà máy tính đưa ra, bèn lười biếng duỗi eo một cái. Vừa dựa người ra sau, xương cốt phát ra một tiếng ‘rắc’ giòn vang. Từ sau khi ngã gãy chân lại trải qua quá nhiều việc nên đã lâu lắm rồi hắn không tập luyện gì, cảm thấy như cả người đều thiếu Calcium vậy.

“Phân tích thế nào rồi?” Hoàng Căn Sâm dùng cánh tay ấn vai Khấu Đ ông xuống để hắn úp người lên bàn, dùng lực vừa phải mát xa cho hắn, “Tôi nói nè, em cứ thế là không được nha bác sĩ Khấu, mới bao nhiêu tuổi rồi mà chân tay đã ê uột thế này?”

Khấu Đ ông “Ai nha” một tiếng: “Thoải mái, bên trái bên trái, ừm... Tôi không thể sánh với cái loại c ầm thú như anh, không cùng một giống loài nha, tôi là mặt người dạ thú.”

Hoàng Căn Sâm cảm thấy điểm tốt nhất ở con người Khấu Đ ông chính là rất có ý thức tự mình hiểu lấy.

Khấu Đ ông nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Tôi tính ra được 26 biến số, đang chỉnh lý quan hệ của chúng nó xem có thể tính ra một phương trình cuối cùng hay không, cơ mà chắc là không thành vấn đề đâu... A, nhẹ tay nhẹ tay thôi... Ừm... Tốt hơn nhiều rồi... Lợi dụng mô hình đã tồn tại... để xem có thể thông qua đó thành lập một hệ tọa độ không, sau đó ghép vào, thử từng bước một, nếu được thì bớt việc rồi.”

Hoàng Căn Sâm hỏi: “L ần này không có áp lực nữa chứ?”

“Có.” Khấu Đ ông nói, “Không chắc có thể làm ra, đến lúc đó lại nghĩ cách khác vậy.”

“Vết thương trên cánh tay em thì sao?”

“Không lành, cũng không chuyển biến xấu.” Khấu Đ ông nói, “Ai nha, thật thoải mái, Nhị Béo tôi yêu anh chết mất.”

Hoàng Cẩn Sâm nói: “Lấy thân báo đáp!”

Khấu Đổng một ngum đáp ứng: “Được.”

Hoàng Cẩn Sâm dùng cánh tay nặng nề áp xuống lưng hắn, giọng nói cực trăn: “Không nói đùa với em đâu.”

Khấu Đổng nửa mở mắt nhìn gã một hồi, đoạn nói: “Được, cũng có thể thử xem.”

Hoàng Cẩn Sâm hỏi: “Em bảo thử không ăn cỏ gàn hang cơ mà?”

Khấu Đổng nở nụ cười: “Gàn hang của tôi hẹp lắm... khẳng định không chứa nổi thứ cỏ hạng nặng như anh.”

Hoàng Cẩn Sâm nhăm thắt lưng hắn mà nhéo cho một cái rõ đau: “Em đây là hâm mộ ghen tị hận.”

Thắt lưng của Khấu Đổng có nhược điểm rất rõ rệt, thuộc loại sợ nhột điển hình chỉ cần bị người khác ôm một cái thôi cũng phải thích ứng thật lâu. Vừa bị Hoàng Cẩn Sâm nghịch ác, hắn lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế bật lên rõ cao, Hoàng Cẩn Sâm khinh bỉ nhìn hắn: “Em thế này mà cũng làm 1 được? Quả nhiên đầu năm nay dựa vào cái miệng cũng làm nên à?”

Khấu Đổng cau: “Đó là bởi vì cái loại đàn ông trâu mộng khiêng đỉnh như anh bây giờ không lưu hành nữa rồi!”

[Khiêng đỉnh: một loại hình cử tạ cổ, nói trắng ra là dùng tay không khiêng cái đỉnh ấy mà, hình dung thì như này đây]

Hoàng Cẩn Sâm tràn đầy tự tin, không chút áp lực giơ tay ra khoe cơ bắp, sau đó dùng ánh mắt khiêu khích nhìn bác sĩ Khấu tay dài chân dài, tay kia còn đưa lên cầm xoa xoa, cực kỳ muốn ăn đòn.

Trước khi Khấu xù lông thì gã đã mau chóng ôm lấy hắn: “Đi thôi đi thôi, em sắp mọc nấm như cái nấm hời nhỏ trong két an toàn rồi đấy. Tôi muốn bổ sung vũ khí, đi siêu thị với tôi một chuyến đi.”

Khấu Đổng bị gã vừa tha vừa lôi mang ra ngoài, nghĩ nghĩ câu nói của gã ban nãy cứ thấy có cái gì đó không đúng.

Đi siêu thị bổ sung vũ khí gì chứ... thật sự là...

Vừa mở cửa thì Diêu Thạc cũng đúng lúc ôm một chiếc laptop nhỏ đi trong phòng ngủ ra, thấy bộ dạng kề vai sát cánh của hai người họ, ông ta nhíu mày theo bản năng: “Quân nhân dưới quyền tôi trước kia chưa có ai không đứng đắn như mấy người.”

Hoàng Cẩn Sâm trợn trắng mắt, vỗ vỗ vai Khấu Đổng: “Nào bảo bối, hôn một cái cho lão thủ trưởng xem kính chiếu ảnh phát.”

Khấu Đổng che mặt, dự cảm thấy giữa hai vị này có mâu thuẫn không thể đi đầu hòa đến từ chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan tự hạn chế và phong cách tự do tàn bạo vô pháp vô thiên. Hắn chỉ có thể dùng bàn tay đẩy cái mặt đang chìa tới của Hoàng Cẩn Sâm sang một bên, nở nụ cười ôn hòa đứng đắn mà hỏi lão Diêu: “Chúng tôi đang muốn ra ngoài một chuyến, ngài có muốn đi cùng không?”

Diêu Thạc nhíu mày, qua hai giây, gật đầu nói: “Được.”

Sau đó về phòng khoác áo khoác, dẫn đầu đi ra ngoài.

Hoàng Cẩn Sâm cầu một phát lên mông Khấu Đổng nghiêng: Ai bảo em mau miệng.

Khấu Đổng vẫn duy trì nụ cười có chút cứng ngắc: Trời đất chứng giám, tôi thực sự chỉ là... nói khách sáo thôi mà.

Ba người cùng đi ắt có một cái bóng đèn. Hoàng Cẩn Sâm nhìn Diêu Thạc lưng thẳng như cán bút đi đằng trước mà nghiêng răng ken két, trong lòng thầm nghĩ ông đây lần đầu tiên yêu đương đấy, đi cùng ai kia dạo phố nắm tay, tán gẫu phong hoa tuyết nguyệt tốt đẹp biết bao nhiêu. Thế mà cố tình vị này lại ở đây làm cho cái bô ba hoa như bảo bối Khấu Đổng nhà gã cũng im lặng. Họ Diêu đâu chỉ là bóng đèn bình thường, rõ ràng là cái đèn lồng to bự tỏa sáng tứ phía thì có!

Ba người đi giữa bầy không khí còn nặng nề hơn đi tảo mộ, có thể so với cha chết mẹ chết mà đến cái siêu thị Hoàng Cẩn Sâm nói. Nó nằm ở cuối phố kéo đường trong một con hẻm vô cùng vô cùng nhỏ, con hẻm chỉ có thể cho một người miễn cưỡng nghiêng người lách qua lại bị đồ ăn thức uống màu sắc sặc sỡ xung quanh ngăn trở, nếu không nhìn kĩ còn tưởng là bị bịt kín.

Khấu Đổng nhìn ngắm: “Hình chiếu của Mạn Mạn có khác.”

Diêu Thạc quay đầu nhìn hẩn một cái, Khấu Đổng lập tức giải thích như đọc báo cáo đại hội: “Cô bé từ nhỏ đã là ngoại tộc, không hòa hợp với mọi thứ xung quanh, cũng như ngã tư đường kì quái này. Khi nó ở bên ngoài, dù không nói lời nào nhưng nhất định là đã rất cố gắng để thử giao lưu với người khác bằng một cách nào đó mà nó cho rằng có thể, đáng tiếc vẫn luôn bị xem nhẹ, chưa từng được ai thấu hiểu.”

Diêu Thạc dừng bước một chút, cuối cùng cũng đi vào.

Khấu Đổng sờ sờ mũi mà thở dài. Có vài người chính là cực kì giỏi việc dùng cảm xúc của mình để bắt cóc người xung quanh như Diêu Thạc vậy, cứ nhất định phải làm cho tất cả mọi người không thoải mái mới được cơ. Trải qua thời gian dài, nếu là người có tính cách yếu đuối một chút thì sẽ chú ý đến phản ứng của ông ta theo bản năng, sau đó cẩn thận chú ý đi đầu chỉnh ngôn từ của chính mình, mọi chuyện đều ngầm theo cảm xúc của ông ta mà làm theo răm rắp.

Căn cứ vào những ghi chép về Diêu Thạc và những tin tức thu được từ người khác, Khấu Đổng biết Diêu Thạc thực ra là một người hiểu biết rất sâu về kĩ xảo xã giao, biểu hiện của ông ta thời gian này quá nửa là do cố ý. Vì chịu quá nhiều áp lực, ông ta cho rằng mình bất lực, một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ lại có lòng tự trọng cao như ông ta không chấp nhận loại bất lực này, mà dùng một phương pháp khác để thỏa mãn dục vọng không chế.

Con người... đôi khi là một thứ rất không đáng yêu.

Bác sĩ Khấu không phải là thần tiên, cho dù có chuyên nghiệp hơn nữa mà cứ phải sớm hôm ở chung với lão Diêu, sống những ngày tháng đánh không đánh trả mắng không mắng lại... thì cũng sẽ nảy sinh cảm xúc không thoải mái cả thôi. Tuy rằng sự bất mãn ấy mau chóng bị áp chế đi, thế nhưng nó vẫn tồn tại như cũ.

Cuối con hẻm nhỏ là một cánh cửa cũng nhỏ xinh, nhỏ đến mức có lẽ chỉ có trẻ con mới đi qua được, người trưởng thành buộc phải cúi lưng còng người xuống mới có thể cố gắng len vào.

Vào trong mới thấy đây quả nhiên là một cái siêu thị. Hoàng Căn Sâm trước lạ sau quen hứng thú thưởng thức biểu cảm há mồm tròn mắt của hai người còn lại khi nhìn thấy nhân viên thu ngân. Anh ta... hoặc là cô ta... hoặc là nó, cứ nhiên là một con tinh tinh mặc Tây trang, thắt caravat.

Trong tay con tinh tinh cầm một tờ báo, trên mũi đeo kính mắt, từ trên xuống dưới rất có phong cách của một người làm công tác văn hóa... tuy rằng tờ báo cầm ngược.

Hoàng Căn Sâm tự mình vào trong bổ sung trang bị. Khấu Đồng tùy ý đi loanh quanh, âm thầm cảm thấy bản thân đúng là chẳng có chút sức tưởng tượng nào, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ y như nhà quê lên tỉnh. Nhân viên thu ngân tinh tinh ngẩng đầu lên nhìn hắn hai lần khiến cho hắn thấy như mình đang bị khinh bỉ một cách trắng trợn.

Sau đó hắn bỗng thấy Diêu Thạc cầm chừa một hộp rồi nhặt lên một khẩu súng bắn nước nho nhỏ, nhãn mác có một dòng chữ trẻ con xiêu vẹo viết: Khắc tinh của voi.

Khấu Đồng: "..."

Hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

Diêu Thạc cầm lấy khẩu súng nước bé tí kia, biểu cảm lại nhu hòa đi không ít. Hồi lâu sau ông ta mới lên tiếng, không biết là nói với Khấu Đồng hay là nói với chính mình: "Trước kia con trai tôi đặc biệt thích thứ

này, mỗi ngày đều dùng nó làm loạn trong nhà. Sau này mẹ nó vứt của nó đi, nó khóc đến sùi cả bọt mũi.”

Khấu Đồng không lên tiếng, chỉ yên lặng nghe.

“Sau này tôi lên mua cho nó một khẩu khác, nó cất như bảo bối vậy, cũng không khác cái này lắm...” Diêu Thạc tựa hồ muốn cười một cái, nhưng mà một chút ý cười thoáng hiện trên mặt rất nhanh đã bị che giấu đi.

Thế rồi ông ta ý thức được cái gì đó, bèn coi như không có việc gì đặt chiếc súng nước về chỗ cũ, khôi phục nghiêm túc, chuyển đề tài nói chuyện với Khấu Đồng: “Hiện tại chúng ta đã giải quyết hai lá bài, thế nhưng tôi tra cứu một ít tài liệu thì thấy chưa nói đến cái khác, riêng bộ Major Arcana đã có 22 lá. Trong đó có đủ thứ khiến cho người ta khó mà tưởng tượng được như ‘Mặt trăng’, ‘Mặt trời’, ‘ngôi sao’, ‘Sức mạnh’..., cậu định thế nào?”

[Lá bài Mặt trăng – The Moon

Lá bài Sức Mạnh – The Strength

Lá bài Ngôi sao – The Star

Lá bài Mặt Trời – The Sun

Khấu Đồng nghĩ nghĩ: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, tôi không biết tí gì về mấy thứ thần bí này, giờ chỉ có thể trông cậy vào ngài thôi.”

Đối với sự trốn tránh lần này của hắn, không ngờ Diêu Thạc lại không công kích mả mai. Một lát sau, ông ta nói: “Tôi sẽ thử xem.”

Khấu Đồng hơi nhếch khóe miệng rồi lại nhin xuống, tận lực duy trì biểu cảm nghiêm túc cẩn trọng của mình.

Hoàng Cẩn Sâm chọn đồ gả cần rất nhanh, một chiếc xe đẩy đầy căng được đẩy đến trước mặt con tinh tinh. Tinh tinh không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ tùy tay lấy tới một cái khay nhỏ, Hoàng Cẩn Sâm nhét tiền vào, quá trình giao dịch nghiêm túc cẩn thận... cứ như cả hai đều biết số tiền phải thu là bao nhiêu ấy!

Sau đó con tinh tinh tìm bao tải to, dùng sức mạnh khổng lồ đồ tất cả cái xe đẩy vào đó rồi giao cho Hoàng Cẩn Sâm, tên còn lại hết như một con tinh tinh không có lông, cứ thế mà vác cái bao tải ấy lên vai khiêng đi.

Khấu Đồng thấy một màn này, khoe miệng rồi cuộc lại không nhin được mà cong lên một chút, tốn công sức gấp mấy lần mới nhin xuống được mà đi cùng Hoàng Cẩn Sâm vừa bổ sung vũ khí ra ngoài từ cánh cửa hẹp ban đầu.

Ngay khi bọn họ từ phố kẹo đường chuyển tới ngã tư bình thường_____ lại xảy ra chuyện.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 46: Lựa chọn

Nhà Khấu Đổng ở khu cũ, tuy rằng cũng coi như sát vách với nơi náo nhiệt nhưng lại giữ được tĩnh lặng giữa chốn xôn xao. Từ đường chính gần nhất muốn tới được nhà hẳn phải đi qua vài con ngõ nhỏ.

Bất hạnh là rất nhiều câu chuyện ma đầu mờ đầu như vậy: Giữa một đêm trăng tối gió lùa, một anh chàng/ cô nàng/ bà già/ đứa trẻ đi trong một con hẻm nhỏ vừa dài vừa hẹp; đèn đường trong con hẻm phập phù chớp tắt trên đầu họ. Đột nhiên! Đèn đường tắt phụt... Trong ngõ nhỏ vọng ra tiếng hét chói tai giống như tiếng kêu của loài mèo lúc sắp chết...

Đến chỗ của bác sĩ Khấu có chỉ số đạo đức dưới 0 thì câu chuyện biến thành: Giữa một buổi chiều trời trong nắng ấm, ba người đàn ông đi trong một con hẻm vừa dài vừa hẹp. Đèn đường trong hẻm không biết có hỏng không vì căn bản nó hoàn toàn không được bật lên... Khụ khụ... Đột nhiên! Dưới chân Hoàng Căn Sâm đi đầu tiên phát ra một tiếng vang giòn, gã lập tức dừng bước, chỉ thấy mảng đường đá phiến gã đang đứng bỗng nhiên nứt ra.

Ba người đồng thời sững sốt, hai mặt nhìn nhau.

Khấu Đổng lớn tiếng thở dài, vỗ vai Hoàng Căn Sâm một cái: “Nhị Béo, anh mà còn không giảm béo là tôi không cần anh nữa đâu. Tôi chỉ là người làm công ăn lương, lấy đâu tiền mà ngày nào cũng sửa sà nhà.”

Hoàng Căn Sâm phát điên kháng nghị: “Tôi không bao giờ tin tưởng trụ cột kiến thiết hạ tầng của cái thành phố này nữa!”

Diêu Thạc quát lớn: “Yên! Đừng lên tiếng, nghe xem.”

Sau đó dưới chân họ trườn đến từng tiếng ầm ầm, từ khe nứt dưới chân Hoàng Cẩn Sâm, cả con đường đá phiến cư nhiên tách toác ra, biểu cảm cợt nhả của Hoàng Cẩn Sâm lập tức trở nên nghiêm túc: “Né tránh!”

Phản ứng của ba người đều không chậm, ngay khi gã nói xong thì cả ba đã leo lên bức tường hẹp hai bên, cùng kinh hãi nhìn xuống khe nứt lớn trên mặt đất.

Nó giống như một vật sống từ từ lan rộng, ở đầu cùng rẽ ra hai hướng rồi yên tĩnh trở lại một cách quỷ dị.

Hoàng Cẩn Sâm cùng Diêu Thạc đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Khấu Đồng thì phát hiện ra bác sĩ Khấu Đồng ngẩn ngơ ở đầu tường cực kì bất nhã. Hắn nâng cằm, nhìn đắm đắm xuống đất mà chìm vào suy nghĩ.

“Mặt đất nứt ra, phân nhánh...” Khấu Đồng nhíu mi, “Đi đâu này thể hiện cái gì?”

Hoàng Cẩn Sâm khó hiểu: “Có chuyện sao không nói thẳng ra? Làm một đồng chuyện thần bí kì dị thế này để làm quái gì? Vì sao trên thế giới lại có khoa học hay thần học tồn tại nhỉ? Đám người nghiên cứu mấy cái đó ăn no rồi việc à?”

Khấu Đồng nghĩ ngợi một hồi rồi nói bằng ngôn ngữ mà Hoàng Cẩn Sâm có thể nghe hiểu: “Bởi vì cho dù là ở đâu hay vào lúc nào thì cũng đều có những chuyện không thể nói cặn kẽ được, anh hiểu mà.”

Hoàng Cẩn Sâm bĩu môi lục cái bao tải của mình, sau đó lấy ra một thứ giống quả cầu trơn. Quả cầu còn nguyên nhãn mác, trên nhãn vẫn là dòng chữ trẻ con xiêu vẹo viết: “Không sợ ma” — rất chi là phù hợp với chủ đề.

“Để dùng thứ này thử xem.”

Hoàng Cẩn Sâm quen tay mở lớp đóng gói rồi ném quả cầu nhỏ xuống. Nó nện xuống mặt đất lại bắn ngược lên như thứ đồ chơi mười đồng một cái bán trên tàu hỏa, bên trong bắt đầu lấp lóe ánh sáng, phát ra tiếng kêu

tích tích, sau đó một giọng nói trẻ con non nớt vang lên: “Ta không sợ! Tức chết người! Ta không sợ! Tức chết người!”

Diêu Thạc không đành lòng nhìn thẳng, Khấu Đổng ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn giời, giả vờ không biết thẳng cha lừa đảo bên cạnh.

“Nè nè mau nhìn kia, quả cầu kia bắt đầu lăn kia.” Hoàng Cẩn Sâm chỉ sợ thiên hạ không loạn còn bổ sung thêm một câu.

Chỉ thấy quả cầu kia nhảy tung tung trên mặt đất như có người đứng sau giật dây, càng nhảy càng lăn xa về phía trước, vừa lăn vừa nhỏ giọng ồn ào “Ta không sợ tức chết người”. Nó tỏa sáng lấp lánh lăn xuống chỗ cái khe phân nhánh, chưa đợi nó bật lên hết đà thì mặt đất chỗ đó đã mọc ra một mầm cây bé con. Mầm cây phút chốc lớn nhanh như thổi, lập tức quăng quả cầu gốc ra xa tít.

Hoàng Cẩn Sâm vội vàng mau tay đón được nó. Quả cầu bé xíu nằm trong tay gã khóc thút thít: “...Ta không sợ...”

...Thông minh đó chứ.

Mầm cây giữa giao lộ không kiêng nể gì càng mọc càng dài, chỉ trong một phút đồng hồ đã biến thành một cây đại thụ, như thể muốn phô bày toàn bộ quá trình sinh trưởng, nảy mầm, trưởng thành, tàn úa, tử vong.

Trên cây treo đầy táo chín. Một nhánh cây khác cuộn lên phân ra đầu, mình, mắt, vảy và cái lưỡi thè ra thụt vào, biến thành một con rắn; trên ngọn cây mọc ra mười hai phiến lá tỏa ánh vàng kim, cuối cùng hết thấy quy về lặng im, đứng yên bất động.

Khấu Đổng nghiêng đầu nhìn về phía Diêu Thạc: “Ban ngày ban mặt không thể nào gặp ma được. Thế nào, đây là lá bài nào, ngài có nhìn ra không?”

“Táo và con rắn... Hẳn là Cây Trí Tuệ trong truyền thuyết mà Kinh Thánh viết.” Lão Diêu nói, “Mười hai phiến lá chắc là đại diện cho 12 cung

hoàng đạo... Lá bài ‘Người yêu’ trong một phiên bản Tarot có xuất hiện mấy thứ này.”

[Lá bài Người yêu – the Lovers]

“Người yêu?” Hoàng Căn Sâm sững sốt, “Đó cũng là một lá bài sao?”

“‘Người yêu’ đại diện cho sự lựa chọn.” Diêu Thạc cau mày, “Nghe nói ở trên cây, quả táo và con rắn thể hiện ‘Trí tuệ’ và ‘Dục vọng’. Còn có một cách nói khác cho rằng lựa chọn trong lá bài Người yêu là ‘Mỹ đức’ và ‘Dục vọng’. Bắt nguồn từ trào lưu tư tưởng chủ nghĩa Tân Plato thời Trung Cổ, có một loại khuynh hướng thoát ly vật chất để đạt tới tinh thần...”

Hoàng Căn Sâm nói: “Thế chẳng phải có bệnh hả? Không có vật chất thì lấy đâu ra tinh thần? Sao tôi thấy cái lý luận này chẳng khác gì thuyết ‘Khử nhân dục, t ần thiên lý’ trong Trình Chu lý học thế?”

[Trình Chu lý học: Một học thuyết của Trình Hạo, Trình Di và Chu Hi thời Tống, đề cao cái ‘lý’, hay ‘thiên lý’. Theo ‘Lý học’, phải loại bỏ dục vọng riêng tư của con người (khử nhân dục) thì mới bảo vệ được thiên lý (t ần thiên lý)]

Diêu Thạc nghe được nửa câu đầu còn đang muốn châm chọc thẳng cha vác súng này không có học thức, lúc nghe được nửa câu sau lại nghĩ... Nó còn biết cả cái này nữa sao?

Đang nghĩ dở thì lại nghe thấy Hoàng chuyên gia đưa ra đánh giá của bản thân với hệ tư tưởng cao thâm nọ: “Đều là bảo người ta phải túm chặt thắt lưng quần mà sống. Một đẳng ăn không đủ no, một đẳng còn không được ngủ với lão bà, đúng là đánh rắm...”

Diêu Thạc cảm thấy mình mà còn nói chuyện với loại người này thêm nữa chính là đang làm nhục chỉ số thông minh của bản thân. Khẩu Đồng ghen mãi một h ồi, không nhịn nổi nữa, cuối cùng cũng phải phát biểu cái nhìn của mình một chút: “Hoàng chuyên gia thực sự là... cao kiêu.”

Hoàng Cẩn Sâm dương dương tự đắc cười hai tiếng, sau đó chỉ cái cây vừa kết hoa kết quả còn kết cả rắn dưới chân mà hỏi: “Thứ kia làm thế nào?”

Khấu Đổng nghĩ ngợi một chút: “Không thì chúng ta thử xem có thể đi vòng qua nó được không...”

Hắn còn chưa nói dứt lời thì đằng sau cái Cây Trí Tuệ bản lậu mọc ở nhân gian kia đã ‘mọc’ ra hai bức tường. Hai bức tường càng lúc càng cao, khí thế chọc trời như tháp Babel trong truyền thuyết, chia ra chặn đứng hai lối rẽ.

[Tháp Babel: Trong Kinh Thánh, tháp Babel là ngọn tháp to lớn được xây dựng ở thành phố Babylon mà “đỉnh của nó chạm đến thiên đường.”]

Khấu Đổng thở dài: “Tôi hiểu rồi, đáp án là không vòng được.”

“Thế thì chọn thôi.” Hoàng Cẩn Sâm nhảy xuống khỏi tường, khiêng cái bao tải lớn khôi hài hô to với Cây Trí, “Tôi chọn ‘dục vọng’.”

Khấu Đổng ở trên đỉnh tường ngạc nhiên nhìn gã, cảm thấy người đàn ông này vừa thẳng thắn lại vừa có bản ngã cao, hoàn toàn không thèm chú ý đến thẩm mỹ quan chính dòng, muốn gì làm nấy, rất có phong thái hoành hành tứ phương chẳng chút nề hà kiểu “Ông đây thích đấy, quản được sao?”.

Trên người gã vừa có loại bình tĩnh một kích tất sát, vừa có cả sự tùy ý phóng túng bất kham. Vậy mà chúng nó không hề xung đột với nhau, cùng hòa quyện trên người gã đàn ông này... Khấu Đổng đột nhiên cảm thấy dường như mình hơi hơi bị người ta hấp dẫn mất rồi.

Hắn không nhịn được hỏi lên: “Sao không chọn ‘trí tuệ’? Thông minh một chút chẳng tốt hơn à?”

Một trong hai bức tường dựng thẳng đổ xuống, một con rắn bò xuống từ trên cây, bò ra xa giống như đang đi trước dẫn đường. Hoàng Cẩn Sâm quay lại nói với Khấu Đổng nói: “Trí tuệ mà làm gì, ăn không no mặc

không ấm. Em có nghe qua câu ‘Trẻ con thiếu năng vui vẻ hơn người’ bao giờ chưa?”

Có đạo lý!

Khấu Đồng lập tức bị thuyết phục mà theo sát nhảy xuống khỏi tường, cơ mà hai con rắn khác bò xuống từ trên cây lại chặn đứng bước đi của hắn. Hoàng Cẩn Sâm chân trước vừa bước qua bức tường đổ, chân sau nó đã tự dựng lên.

Khấu Đồng hỏi: “Tôi cũng chọn ‘dục vọng’, không được sao?”

Đàn rắn nhường ra một con đường, bức tường thông đến “Dục vọng” lại đổ xuống, thế nhưng bên kia không có Hoàng Cẩn Sâm. Lòng Khấu Đồng nhất thời trăn trở xuống... lá bài Tarot này đang lợi dụng lựa chọn để chia tách bọn họ. Hắn quay đầu lại muốn nói chuyện với Diêu Thạc nhưng dưới chân rung lắc kịch liệt, một ngọn lửa từ khe nứt bốc lên cao nóng bùng đốt bỏng làn da lộ ra bên ngoài của hắn khiến cho hắn chỉ đành lùi về phía sau vài bước.

Sau đó ngọn lửa biến mất, một bức tường ngăn trước mặt hắn, Diêu Thạc đã bị cách ly ở bên kia.

Khấu Đồng quay đầu lại, thấy một bên là tường, một bên là ngõ nhỏ dài sâu không thấy cuối, chẳng biết thông đến nơi đâu.

Khấu Đồng bỗng nhiên có chút không nắm chắc. Hắn đứng đó một hồi, cuối cùng thở dài sờ tay vào túi quần lấy ra một khẩu súng nước nhỏ. Đó chính là khẩu súng nước dán nhãn “khắc tinh của voi”. Sau khi Hoàng Cẩn Sâm thanh toán xong, Khấu Đồng tiện tay đưa một đồng tiền giấy vào khay của tinh tinh, xem như ‘mua’ nó về.

Cơ mà, một khẩu súng nước thì làm gì được?

Bác sĩ Khấu khóc không ra nước mắt. Hắn là dân kỹ thuật bậc cao nhưng chỉ mạnh hơn đám kỹ thuật bình thường một xiu xiu mà thôi. Đánh

phó bản không cho mang vũ khí, cứ trụi lủi trơ trọi thế này mà bắt hẳn ra chiến trường là thế quái nào?

Đến bây giờ, bác sĩ Khấu mới hiểu được cái gì gọi “Tay không tấc sắt”.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 47: Người Yêu

Bác sĩ Khấu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, cảm thấy tiều tụy đờ sao mà xa vời. Song sau đó hắn lại lạc quan ngay, bởi vì khi so mình với Diêu Thạc, nghĩ tới lão già kia đến khâu súng nước cũng không có thì tâm lý liền trở lại cân bằng.

Khắc tinh của voi... Khấu Đồng xé nhãn hàng, nghĩ bụng cái tên này nghe qua thì khí phách lắm, chỉ mong công năng cũng khí phách như thế thì tốt rồi.

Khấu Đồng không chút hoang mang đi theo con đường nhỏ về phía trước như một du khách tùy ý rong chơi, sau đó đi đến cuối đường, hắn gặp một ngã rẽ khác.

Khấu Đồng dừng bước, ngón tay thon dài luồn vào cò súng, xoay khâu súng nước nhẹ bằng trên tay một vòng.

Lựa chọn là một thứ rất thần kì. Khi không có lựa chọn, con người ta đau khổ, mà khi có lựa chọn rồi cũng vẫn cứ đau khổ. Có một vài nhà kinh tế học muốn nhân loại dễ dàng lý giải chuyện này nên đã đưa ra hẳn một khái niệm “Cái giá của cơ hội” cơ mà.

Cái giá của việc đi lên một con đường, chính là buông bỏ một con đường khác.

Khấu Đồng cho rằng cách nói đó rất có đạo lý, đó chính là chỗ khổ của lựa chọn, chọn đúng chẳng được gì, chọn sai còn bị thiệt. Cho dù có chọn thế nào thì con đường phía trước vẫn là chưa biết, rất có khả năng sẽ hối hận, rất có khả năng chẳng có kết quả gì.

Đại khái... Một con người không thể chiếm dụng quá nhiều tài nguyên của xã hội. Dựa theo suy nghĩ của một vài người đàn ông thì mong ước xa vời nhất chính là tam cung lục viện bảy hai cung phi mỹ nữ, cơ mà Hoàng đế Gia Tĩnh chẳng phải thiếu chút nữa bị một cung nữ siết cổ chết như thường hay sao? Đối với một vị Hoàng thượng mỗi tối lật thẻ bài muốn nghỉ ngơi một tí cũng bị đủ các lộ nhân sĩ hoài nghi là có vấn đề, cẩn thận ngấm lại... Cung phi có khi cũng chẳng khác gì con vịt.

Khi chưa biết tiên đồ, con người ta hoang mang. Khi tiên đồ quá đa dạng con người ta lại vẫn cứ hoang mang, bởi vì không một ai có thể phân thân, dẫu có là người giỏi giang đến mức nào cũng không thể cùng lúc đi trên hai con đường nhân sinh khác biệt.

Khấu Đổng đứng tại chỗ nhìn thoáng qua cả hai con đường, cảm thấy đi bên nào cũng là chông gai gian khó... Bên trái hẳn là một con đường nhỏ quang đàng với hai bên là hàng rào dây leo xanh biếc nở những đóa hoa vô danh, giống y như hành lang tiến tới lễ đường hôn lễ ngoài trời mà đôi trai gái sóng vai cùng bước, trông rất là đẹp. Đương nhiên, thứ không hoàn mỹ chính là em gái Tần Cầm đứng ở cuối đường.

Mà bên tay phải của Khấu Đổng dường như là tồn tại để minh họa cho câu “Thiên Đường và Địa Ngục cách nhau một lần ranh nhỏ”. Bên ấy đến ánh mặt trời cũng không chiếu tới, tối đen như cái hũ nút, thậm chí Khấu Đổng nhìn sang bên ấy còn cảm giác được gió lạnh rợn người u uẩn thổi ra.

Khấu Đổng lùi về vây tay với Tần Cầm, hỏi: “Nói chuyện được không? Không cách âm chứ?”

Tần Cầm vẫn nhìn hẳn bằng ánh mắt quỷ đói dòm beefsteak, điên cuồng cố chấp mà bệnh hoạn, trên khuôn mặt không có biểu cảm lại chất chứa áp lực bình yên trước khi bão nổi.

“Có thể,” Nàng gật gật đầu, “Em nghe thấy.”

Khấu Đổng hơi hơi nghiêng đầu, hỏi: “Em không thể qua đây được sao?”

“Không thể,” T`ân C`ần nói, “Đây là quy tắc của ‘Người Yêu’, chỉ có người đứng ở ngã rẽ mới có quyền lựa chọn mình muốn đi bên nào. Chỉ có anh có thể lại đây, em không qua đó được.”

Quy tắc của Người Yêu_____ Dựa theo lý luận của lão Diêu thì những lá bài Tarot có quy tắc của chính mình. T`ân C`ần quen thuộc những thứ đó, sự cố chấp của nó khiến cho nó tin tưởng vào chúng không chút nghi ngờ, cho nên trong không gian hình chiếu ý thức này, nó tạm thời không có năng lực vượt thoát khỏi những quy tắc ấy... Thế nhưng đợi đến khi nó càng thêm phần nộ, thất bại mà điên cuồng đến mức không còn e ngại bất cứ điều gì thì nó sẽ không thèm nhìn hết thấy các quy tắc đó, cho dù chúng có là do chính nó quy định nên.

Đó cũng chính là thời điểm mà nó mất đi kiểm soát với các lá bài.

Khấu Đ`ồng dùng ngón trỏ xoa xoa cằm.

T`ân C`ần vươn một bàn tay ra với hắn: “Lại đây, anh lại đây, đến với em. Hôm đó là em không đúng, v`ề sau em sẽ không giận đối bừa bãi nữa, em cũng không trách anh làm hỏng hai lá bài của em đâu. Em sẽ đối xử với anh rất tốt rất tốt, anh theo em đi mà.”

Khấu Đ`ồng chỉ cười chứ không trả lời thẳng, hắn hỏi: “Vậy người nói nói xem, này trương bài quy tắc là cái gì?”

“Là lựa chọn từ sâu trong nội tâm.” T`ân C`ần nói, “Mỗi lần anh đi qua một ngã rẽ thì sẽ gặp phải một lựa chọn khó khăn trong lòng, càng hướng v`ề phía trước, lựa chọn này càng gần với nơi sâu nhất trong tâm hồn anh. Nhưng mà anh yên tâm, em sẽ thu hồi lá bài này ngay đây.”

Khấu Đ`ồng nhướn mày, thế có nghĩa là bây giờ lựa chọn của hắn nằm giữa T`ân C`ần với ‘thống khổ’ phải không?

Hiển nhiên, bất luận là trong nội tâm tầng sâu hay nội tâm tầng nông thì bác sĩ Khấu cũng có thể xác định là mình tuyệt đối không nảy ra cái ý tưởng siêu thốn ấy, vụ này khẳng định là do cô nương cuồng tín T`ân C`ần áp đặt ý chí của mình lên lá bài mà ra.

Vì thế hắn ngẩng đầu dựa vào bức tường bên cạnh lối rẽ, lấy một điều thuốc ra, khum tay chặn gió lạnh hắt hiu từ bên phải rồi châm nó lên, im lặng.

Cảnh ấy khiến cho khuôn mặt tao nhã thành thực của người đàn ông nhiễm lên một loại khí chất lưu manh khó tả, đầu mày khóe mắt rũ xuống như đè nén sự bất cần đời không phải nói cho ai.

“Tần Cầm.” Đến khi điều thuốc đã gần tàn hết, Khấu Đông cuối cùng mới nói chuyện, “Tôi luôn nhớ rõ nghề nghiệp của mình là gì. Tôi đồng tình với những người bị đưa đến nơi này hay bất cứ một bệnh nhân ở bất cứ một nơi nào khác. Tôi cũng biết đôi khi làm những chuyện không có đạo lý cũng không phải là lỗi của bọn họ, bởi vì tôi là thầy thuốc, tôi có trách nhiệm nhân nhượng bệnh nhân của mình.”

Khóe môi hắn hơi nhếch lên vẽ thành một nụ cười lạnh thoáng qua, sau đó tàn thuốc bị hắn dụi tắt trên tường: “Thế nhưng chuyện này không có nghĩa tôi chỉ là một cục bột để cho người ta muốn nắn ra sao thì nắn hay là thánh mẫu bao dung vô hạn với người phạm. Một đời này của tôi đã kinh qua không biết bao nhiêu chuyện khó khăn nguy hiểm, nếu bị một đũa nhai ranh như em vậy khốn ở đây thì ra ngoài còn mặt mũi nào mà sống nữa chứ.”

Nói xong, hắn điềm nhiên rút tay vào túi áo khoác, xoay người tiến vào con đường bên phải.

Ngay khoảnh khắc Khấu Đông bước chân vào con đường đó, mặt đất phía sau hắn lập tức tự động mọc lên tường cao lấp kín lối còn lại— Tần Cầm quên nói cho hắn biết quy tắc của lá bài Người Yêu còn một điếu nữa: Hàng đã mua, miễn trả lại.

Kết quả là sau khi đẹp trai ngầu lòi xong, Khấu Đông bước ngay một chân xuống một cái hố to như cái đầm lầy. Bác sĩ Khấu trăn mặc hai giày rồi cúi người rút cái cẳng chân ra khỏi bùn lầy như nhổ củ cải: “Con mẹ nó!”

Hắn tạo dáng kim kê độc lập đứng tại chỗ, sờ soạng mãi mới lấy được bật lửa ra đánh lên soi về phía trước. Trước mặt hắn là một đầm lầy rộng lớn, bề mặt thì thoảng còn ừng ực nổi lên bong bóng giống như có cái gì đó muốn bò từ trong lòng đầm ra. Bên trái hắn là một bộ xương không biết của con gì, cả con đường toát ra quỷ khí lạnh lẽo như hiện trường quay phim kinh dị. Một con dơi bị quăng sáng nho nhỏ chiếu tới vụt bay lên trời để lộ đôi mắt đỏ máu lờ mờ.

Đi tiếp về phía trước là rừng rậm không nhìn thấy điểm tận cùng với gai góc chằng chịt, luồng gió lạnh toát âm u lùa ra mô phỏng âm thanh loài dã thú nào đó đang tru lên.

Đối mặt với tình cảnh này, Khấu Đổng chỉ biết câm lặng. Sau đó hắn đột nhiên xoay người liều mạng cào tường: “Anh sai rồi anh sai rồi, em gái ~ Anh nhất thời lỡ miệng, anh không phân biệt được chỗ khác nhau giữa đầu lâu hồng phấn với đầu lâu khô. Em thả anh ra chọn lại một lần đi, anh khẳng định sẽ chọn em không thương lượng mà aaaaa...”

Bức tường lạnh như băng không có động tĩnh gì, bác sĩ Khấu héo luôn. Hắn chững lại trên mặt đất, mượn chiếc bật lửa bé tí và bọt nước nổi lục bục trên mặt đầm mà nghĩ mình lại xót cho thân một hồi, cuối cùng than thở: “Đúng là hồng nhan bạc mệnh mà.”

Đầm lầy hiểm ác sủi lên hai cái tăm, coi như hồi đáp.

Khấu Đổng nhặt một chiếc xương đùi hung hăng gõ lên một thân dây leo lớn buông xuống bên cạnh hắn. Sau âm thanh sột xoạt vang lên, hắn mau chóng rút tay lại, một cái bóng vàng ửng chợt lóe qua. Con rắn cuộn thành một đồng hồ mình ra khỏi thân dây leo, thò cổ ra, dùng tạo hình sẵn sàng chuẩn bị tấn công trợn mắt lên đối mặt với bác sĩ Khấu dân kĩ thuật sức ẻo lặc uột.

“Nhìn gì mà nhìn...” Khấu Đổng nhích nửa bước bé tí sang bên cạnh, “Chưa nhìn thấy giai đẹp bao giờ sao?”

Con rắn chưa nhìn thấy giai đẹp bao giờ thật. Nó lúc lắc trên thân cây hai cái, sau đó tấn công về phía Khấu Đổng với khí thế mạnh mẽ của kẻ

săn mồi. Khấu Đồng trợn ánh mắt, thân thể cực nhanh lao sang bên cạnh, sau đó khúc xương đùi trên tay hắn độ chính xác khó tin mà phang vào bả tấc trên thân rắn, dứt khoát cuộn con súc sinh lại quăng vào lòng đằm, nhìn nó giãy dụa trong đó hồi lâu, cuối cùng bị con quái vật đen ngòm nuốt chửng.

Khấu Đồng mặt mặt không đổi sắc xắn ống quần lên, đẩy cây dây leo có rắn ra, bứt đứt một đoạn nhánh cây thật dài trên cây đại thụ đằng sau nó, mở đường thuận thực vô cùng. Hắn đi về phía trước, như một kẻ lữ hành nghĩa vô phản cố bước lên một con đường không lối quay đầu lại.

Khấu Đồng thực ra là một tay lão làng trong việc đối phó với các nguy cơ hoang dã. Chung quy, là một du y luôn biến mất đúng lúc người khác cần, hắn có kinh nghiệm du lịch phong phú ít ai tưởng tượng được.

Hắn từng lên núi tuyết tiếp xúc thân mật với sông băng, từng trượt chân rơi vào hồ nước cách mặt biển đến hơn bốn nghìn mét, từng cùng một đám thanh niên choai choai đạp xe xuyên qua cao nguyên rộng lớn không người. Hắn từng chui qua những khu rừng sâu nguyên thủy, từng lạc đường ở Tam Giác Vàng, mơ hồ đi tìm nhà tá túc, ở nửa buổi phát hiện vài biểu hiện không đúng mới ý thức được mình ở trọ đúng nhà tay buôn ma túy.

Biết trời cao đất rộng, hắn lại không thấy vũ trụ khôn cùng, ngược lại càng thêm không sợ trời, không sợ đất, không nên thân.

Làm thế nào nhỉ? Lúc rảnh rồi, bác sĩ Khấu cũng từng giả vờ lo âu nghĩ vậy, cứ thế này mãi thì không lấy được vợ chỉ là một chuyện thôi, có ngày chết ngắc ở đâu cũng không ai biết. Hắn từng hoài nghi không biết cái Gen mà ngày xưa Hạt Giống cài vào người hắn có phải đã phá hủy mất dây thần kinh sợ hãi của hắn rồi không, sau này dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chuyện đó đương nhiên là không có khả năng.

Thế thì vì sao mới được chứ?

Có lẽ là vì mình quá hiếu kì, Khấu Đồng nghĩ.

Hắn trải qua rất nhiều chuyện tốt cũng như chuyện xấu, thế nhưng vẫn cứ duy trì được độ hiếu kì cao với vạn sự trên thế giới. Hắn như một con sóc lần đầu chui ra khỏi hốc cây sau mùa đông dài, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, nhìn cái gì cũng muốn khám phá đến tận cùng mới thỏa.

Có lẽ chính cái loại sức sống khác hẳn với người thường này mới là kết quả mà Gen được cấy vào mang lại cho hắn. Khấu Đồng cảm thấy mình giống như gió, không thể dừng lại một khắc nào. Nếu gió dừng lại, sẽ tan biến. Còn hắn, nếu như dừng lại, hắn sẽ phát hiện thực ra mình hoàn toàn không vạn năng như chính bản thân đã tưởng...

Sẽ phát hiện... Tất cả thời gian của hắn kì thực đã đình trệ ở cuối mùa thu năm mười tuổi ấy... Vừa nghĩ tới đây, Khấu Đồng liền dứt khoát cắt đứt tư duy của chính mình để tránh làm ra chuyện gì thiếu nhã nhặn, chú tâm đi trên con đường vắng lặng đáng sợ như đường xuống Hoàng Tuyền.

Sau đó, bác sĩ Khấu huyết sáo nhạc chuông di động của Hoàng Căn Sâm, huyết lạc nhịp, thành ra mấy con dơi nghe xong đều phát điên mà bay tứ tán trốn mất dạng hết cả.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 48: Khắc tinh của voi

Trên đường đi hấn xử lý ba con rắn, một con dơi hút máu không biết là loại gì, không để ý dưới chân cho nên biến hụt bước thọt chân cosplay con cóc ba chân một phát, thành ra mỗi chân một lần vọc bùn trông cân xứng như nhau.

Giữa đường vì không tránh kịp còn bị một cây dây leo vô danh có thuộc tính nuốt người cuốn lấy. Quá trình ấy cực kì phấn khích làm cho bác sĩ Khấu cảm thấy mình như đang chơi ‘Nghênh trời lệch đất’ trong khu vui chơi, đáng tiếc công trình giải trí hạng nhất này có trị số an toàn không được cao cho lắm, nếu không phải cuối cùng hấn sống chết giữ rịt lấy cái cây dây leo mặc kệ cho quăng ném quật lắc thì có khi đã chết vì trọng lực mất tiêu rồi.

Sau đó hấn phát hiện ra đằng sau bao gian nan vất vả khổ cực đó lại là một ngã rẽ bắt người ta phải chọn lựa. Trong nháy mắt ấy, trong lòng bác sĩ Khấu dâng lên vô hạn bi thương, đến nói cũng nói chẳng ra lời.

Chỉ cần chưa đi đến cuối con đường thì vẫn sẽ còn vô tận lựa chọn, hấn nhất định phải không ngừng đi tiếp.

Nếu nói thứ giết chết sức mạnh của sự sống là vùng đất vĩnh hằng tuyệt vọng, vậy thì thứ gì có thể giải quyết được lựa chọn đây?

Lúc này Khấu Đổng không vội vã nhìn hai lựa chọn của hấn mà là đặt móng ngỗng bệt xuống đất giữa giao lộ, cởi đôi giày không còn nhìn ra hình dáng ban đầu để vỗ bần, rất là bất lịch sự, vừa vỗ vừa cân nhắc.

Cân nhắc cả nửa ngày cũng chỉ nghĩ đến một câu “Trăm sông đổ về một biển” mà thôi. Nếu cứ đi tiếp con đường này thì sẽ gặp vô số ngã rẽ, lựa chọn mà hấn phải làm sẽ vô tận vô cùng.

Hơn nữa nếu như thông tin mà Tần Cầm cung cấp là thật thì những lựa chọn ấy sẽ chậm rãi xâm nhập vào nội tâm của hắn. Khấu Đổng có tật giật mình, biết rằng nội tâm của mình chẳng được trong sạch và mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cái lúc tinh thần ổn định thì còn có thể chống đỡ một hai, chứ bây giờ thì... Hắn cúi đầu nhìn cánh tay trải qua con đường vừa rồi lại bắt đầu tóe máu, thở dài... Trước khi tìm ra biện pháp, vẫn là đừng nên hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn.

Khấu Đổng dựa vào tường, trên đầu vẫn là bầu trời âm u như cũ, sau lưng truyền tới những âm thanh quỷ quái mơ hồ. Hắn lại lấy thuốc lá ra châm một điếu, duỗi cặp chân dài để trần, giày vút sang một bên, tận lực bắt chính mình phải trấn tĩnh lại.

Mỗi người đều có lúc phải khó chịu. Đối với Khấu Đổng mà nói thì điểm này ở hắn với Hoàng Căn Sâm rất tương tự nhau, có lẽ là do cùng ở trong Hạt Giống trước kia nên cả hai đều cực kỳ chán ghét việc bị trói buộc. Biểu hiện cụ thể là bác sĩ Khấu chạy đông chạy tây khắp nơi, còn tính nết hành động của Hoàng chuyên gia thì rõ là khiến cho người ta phải kinh hãi.

Mà hiện tại Khấu Đổng tựa như bị trói buộc trong hết cái rương này đến cái rương khác. Máy chiếu là một tâng, bây giờ lá bài Người Yêu lại đắp thêm một tâng.

Thế nhưng chút khó chịu ấy nhanh chóng bị hắn cố ý đi đầu chỉnh hô hấp và kéo chậm di chuyển áp chế xuống, giữa lúc buồn chán muốn chết không có gì làm, Khấu Đổng bắt đầu đùa nghịch thứ vũ khí duy nhất trong tay – khẩu súng nước.

Sao cái thứ này lại được gọi là Khắc tinh của voi nhỉ? Khấu Đổng nghĩ bụng thế rồi nã một phát vào khoảng không trước mặt mình, và điếu kì diệu xảy ra. Cột nước dựng thẳng lên, thoáng cái biến thành con voi bằng bàn tay sung sướng chạy tung tăng giữa bóng tối nặng nề khủng bố.

Khấu Đổng vốn cũng không ôm hi vọng quá lớn, cơ mà nhìn một lúc vẫn không thể nhìn được phải bật cười thành tiếng.

Nếu ra được bên ngoài, hẳn quyết định về sau nhất thiết phải trao đổi tình cảm với người anh em tinh tinh thâm tàng bất lộ kia nhiều một chút mới được, những thứ đáng yêu thế này rất có tác dụng chữa trị tinh thần đấy.

Sau khi súng bắn nước bắn ra một bé voi đáng yêu, bên trên bỗng sáng lên một màn hình nhỏ, giữa màn hình là mấy sự lựa chọn: có ‘chuột’, có ‘heo’... còn có ‘dây thừng’.

Khấu Đổng nhắm ngay con voi chọn ‘Chuột’, lại một luồng nước phun ra biến thành một con chuột bé con. Chú voi đang chạy tung tăng dừng khựng lại như đột nhiên bị bóp phanh, sau đó sợ tới mức cả người méo mó biến hình phi vọt sang hướng ngược lại. Con chuột càng chạy càng nhanh, vèo một phát đã chui vào trong lỗ mũi con voi.

Bọt nước nổ tung bắn hết lên người Khấu Đổng, thế rồi cả chuột và voi đều biến mất.

Khấu Đổng đột nhiên nổi lên hứng thú chơi đùa, tinh thần giải trí không phân thời gian không chọn trường hợp lại chiến thắng tâm tình bi thống. Bác sĩ Khấu bắt đầu lựa chọn những thứ khác trong khẩu súng nước.

“Heo” – chính là một lưỡi dao nước bất ngờ chém đứt vòi voi, thế là con voi biến thành con heo. Ấn xuống ‘Dây thừng’ thì vòi voi sẽ bị thắt lại giống y như cái dây thừng, cụm nước xoắn xuýt phát ra tiếng rào rào, cuối cùng kết quả vẫn là phát nổ.

Khấu Đổng tự chơi tự vui một hồi, bất chợt ý hay nảy ra... dây thừng... thắt nút?

Hắn chậm rãi nâng họng súng bắn ra một chỉ lệnh ‘dây thừng’ về phía thân dây leo ngay trên đỉnh đầu mình. Sau đó nhìn thấy nó giật mình như bị cái gì kích thích, rồi chậm rãi thắt lại giống như cái vòi voi ban nãy.

Ô, thứ này dùng được!

Khẩu Đồng nhanh chóng ngẩng dậy. Dựa theo quy tắc của Người Yêu, lựa chọn một con đường, con đường khác sẽ tự động đóng kín, như vậy chỉ cần khiến con đường được chọn thất bại như vói voi thì đương nhiên sẽ trở về lối rẽ trước đó thôi. Bởi vì con đường còn lại cũng đã đóng kín rồi, nên lựa chọn không còn tồn tại nữa.

Khẩu Đồng quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, quyết định luôn việc đầu tiên phải làm sau khi trở về chính là đưa Mạn Mạn đi đãi một bữa lẩu kem, gọi hẳn hai phần, một ăn một gói.

Hắn huyết sáo đứng lên khỏi mặt đất, đi giày vào, sau đó nhắm ngay lựa chọn bên tay phải mà bắn ra một mệnh lệnh “Dây thừng”.

Mặt đất truyền đến âm thanh chấn động. Khẩu Đồng vui vẻ nhìn con đường thẳng tắp trước mặt bắt đầu uốn cong như dây thừng bị thắt. Hắn cất bước đi vào, sung sướng nghe tiếng bức tường cao ù ù dâng lên sau lưng.

Gió thảm mưa sầm bị một bức tường ngăn cách lại đằng sau, thế giới trước mắt đã khác hẳn, ở phía trước lấp lánh ánh sáng.

Khẩu Đồng khoan khoái đi tới, hẳn biết, khi hắn trở lại ngã ba này lần nữa chính là lúc quy tắc của lá bài Người Yêu bị phá vỡ, mặc kệ lựa chọn của con đường này là cái gì, chỉ cần một đoạn ngắn là có thể...

Thế nhưng lúc này Khẩu Đồng lại đột nhiên nhìn thấy giữa luồng ánh sáng nơi xa kia là thứ gì. Bước chân hắn nâng lên, cuối cùng dường như không tài nào đặt xuống nổi...

Nơi đó là một hộp thuốc nhỏ nhỏ, nắp đây mở tung để lộ lọ thuốc trợ tim hiệu quả tức thời và một hộp Glyceryl trinitrat, tất cả đều rộng tuếch.

[Glyceryl trinitrat: thuốc điều trị bệnh tim co thắt]

Chúng nó lẻ loi nằm ở nơi kia, như một đôi mắt rỗng hoác.

Một khắc kia, tay chân Khấu Đồng lạnh ngắt. Mỗi một giây trước mắt hắn như thể cứ bị kéo dài rồi lại kéo dài, cả người đông cứng như một bức tượng đá.

Hắn bất thần thét lớn một tiếng bịt chặt vết thương trên cánh tay. Những vết thương được Hoàng Cẩn Sâm chăm sóc cẩn thận vốn đã hơi khép miệng lại bỗng như bị ai đó dùng dao cứa rách, miệng vết thương sâu thấy xương, máu trào ra khỏi mu bàn tay gân cốt rõ ràng, chảy tràn xuống đất.

“Mình... hiện tại phải ra ngoài... đúng vậy... mình phải đi theo con đường này ra ngoài.” Trong đầu máy móc xuất hiện một câu này, Khấu Đồng như cái xác không hồn đi về phía trước, tiến lên con đường ra ngoài chẳng khác gì một con rối gỗ giạt dây.

Trên con đường hắn đi qua, máu tươi nhuộm đầm.

Khi quy tắc của lá bài Người yêu mất đi hiệu lực mà không hề báo trước, Hoàng Cẩn Sâm nhận ra mình vẫn đang đứng ở con hẻm ban đầu. Đi về phía trước vài bước, gã nhíu mày, không biết là ai trong hai vị đồng bạn thần thông quảng đại phá hủy cả quy tắc của thẻ bài thế.

Hoàng Cẩn Sâm buông khẩu súng trong tay, vừa quay đầu thì thấy Diêu Thạc đứng một bên, con nhỏ điên Tần Cầm ở mãi một chỗ xa hơn trùng ánh mắt thù hận nhìn bọn họ, Khấu Đồng tựa lưng lên tường đứng giữa ngã ba đường. Thấy hắn, Hoàng Cẩn Sâm lập tức mặt mày hớn hở chạy tới: “Đồng Đồng bảo bố tôi kể em nghe, vừa rồi tôi thấy em đứng trước mặt múa thoát y vũ nên không thèm nghĩ ngợi gì đã chạy qua, kết quả...”

Bước chân của gã bất ngờ chững lại.

Góc áo khoác gió của Khấu Đồng đã bị máu đỏ nhuộm ướt, đỏ tươi.

“Khấu Đồng?”

Khấu Đồng cực kì thông thả ngẩng đầu lên nhìn gã một cái, ánh mắt tan rã chẳng thể thu về... Sau đó thân thể hắn lao đảo, ngã xuống.

Hoàng Cẩn Sâm cảm thấy nhịp tim và hô hấp của mình đồng thời đông cứng.

Chờ đến khi gã phản ứng được thì đã đỡ lấy thân thể gục ngã của Khấu Đổng. Theo bản năng, Hoàng Cẩn Sâm đổi hướng hòng súng chĩa thẳng về phía Tần Cầm đang hồ hững nhìn bọn họ ở cách đó không xa.

Diêu Thạc bị hai người bọn họ làm giật nảy mình, không chút suy nghĩ lập tức nhào lên ấn hòng súng của Hoàng Cẩn Sâm xuống. Cơ hồ ngay trong khoảnh khắc ông ấn lệch nòng súng thì Hoàng Cẩn Sâm bóp cò, viên đạn chệch hướng bởi sự quấy nhiễu của Diêu Thạc, bắn trúng vách tường bên cạnh Tần Cầm, văng ra, rồi dán sát thân thể nó mà ghim xuống đất.

Hoàng Cẩn Sâm ngẩng đầu liếc nhìn Diêu Thạc, ánh mắt kia cơ hồ khiến Diêu Thạc cảm thấy da đầu tê rần. Ông túm cổ áo gã mà gầm lên: “Cậu muốn giết người sao? Muốn ra ngoài ăn cơm tù à?”

Hoàng Cẩn Sâm nghiêng chặt hàm răng, sát ý như ngưng tụ thành thực thể phóng thẳng vào người đàn ông đang chặn trước mắt mình.

Bàn tay Diêu Thạc đang siết cổ áo gã bất giác buông lỏng ra. Ông nhin không được lui về phía sau một bước, song cuối cùng vẫn cố nén xuống, chỉ mặt Hoàng Cẩn Sâm mà mắng: “Mẹ nó cậu có thân phận gì? Sao cậu không nghĩ cậu là loại người nào đi đã? Cậu là thổ phỉ hay là tay buôn ma túy, muốn bắn chết người là bắn chết người được sao? Trên cổ cậu là cái đầu hay là cái bô hả?!”

Một tiếng tiếng rít từ không trung truyền đến, một người phụ nữ như người chim sà xuống nắm chặt tay Tần Cầm, kéo nó khỏi mặt đất, từ từ bay lên trời.

Diêu Thạc nhảy bén phát giác tay cầm súng của Hoàng Cẩn Sâm hơi động đây, lập tức trong cái khó ló cái khôn bĩ một câu bên tai gã: “Mấy chiêu là Khấu Đổng tạo ra, nếu có sự cố gì thì cậu ta không tránh khỏi trách nhiệm. Chết người ở trong này, cậu muốn liên lụy cậu ta chôn cùng phải không?!”

Hoàng Cẩn Sâm nhìn đắm đắm về phương hướng Tàn Cầm bay đi, ánh mắt bình thản không hề gợn sóng nhìn bọn họ như nhìn hai vật chết, mãi cho đến khi cả hai biến mất khỏi tầm mắt gã.

Diêu Thạc nhanh chóng nhân cơ hội kiểm tra một chút xem rốt cuộc tổ tông Khấu Đổng này bị làm sao, phát hiện ra ngoại trừ vết thương trên cánh tay nhìn kinh người với mắt cá chân dưới ống quần xấn cao bị trầy da một chút, thì hình như không còn vết thương nào khác nữa, sắc mặt hắn trông thì khó coi nhưng hô hấp coi như ổn định. Ông cuối cùng cũng hòa hoãn lại, bình tĩnh nói với Hoàng Cẩn Sâm: “Đưa cậu ta về nhà trước xem có cần chuyển tới bệnh viện không, hoặc là...”

Diêu Thạc còn chưa nói xong, Hoàng Cẩn Sâm đã thu hồi ánh mắt, gạt đầu với ông rồi nhét súng vào bên hông. Gã cúi người ôm lấy Khấu Đổng, cẩn thận đi điều chỉnh tư thế của hắn rồi bế xốc hắn lên, trở về

Diêu Thạc nhìn cái bao tải to bị Hoàng Cẩn Sâm quăng một bên chẳng thèm quan tâm, rồi rầm một tí, sau cùng đành phải thở dài khiêng lên vai, đi về cùng với họ

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 49: Ác mộng

Khi Khấu Đổng tỉnh lại thì nhận ra mình đã về đến nhà. Cả người hắn bị bọc trong chăn, nóng hần hập, vô thức nhúc nhích một chút thì bị người ta đè lại. Hoàng Căn Sâm ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: “Em sốt, đừng động đây, coi chừng mất nhiệt. Để tôi đi lấy ít nước cho.”

Đầu óc Khấu Đổng như bị đúc tương hồ đặc sệt, vì thế hắn không hề dị nghị, chỉ ‘Ừm’ một tiếng rồi lại nằm yên.

Hoàng Căn Sâm ra ngoài nói với ai đó một câu gì, sau đó rót một cốc nước ấm đi vào. Gã thử trước một ngụm rồi mới đỡ vai Khấu Đổng để hắn dựa lưng vào người mình, chậm rãi cho hắn uống. Hết nửa cốc nước, gã lại lấy một lọ nhỏ bên cạnh đưa qua, nói khẽ: “Uống cả thuốc nữa đi, mẹ em vừa tiêm cho em một mũi giảm sốt rồi.”

Khấu Đổng im lặng hồi lâu mới ngập ngừng nói: “...Trước kia bà ấy là y tá.”

“Ừ.” Hoàng Căn Sâm nhìn hắn uống thuốc xong mới để cốc sang một bên, nhẹ tay nhẹ chân đỡ hắn nằm xuống, “Em ngủ đi một lúc.”

Khấu Đổng cau mày, cả người mỗi như, mặt mỗi như chảy ra qua kẽ hở giữa từng đốt xương, làm cái gì cũng thấy không ổn, đã nhiều năm lắm hắn chưa từng bị bệnh gì rồi.

“Nhị Béo,” Hắn nói, “Khó chịu.”

Tiếng nói ấm áp còn mang theo giọng mũi, trung khí không đủ, nghe vào tai cứ nhiên lại có chút mềm mại. Hoàng Căn Sâm cười khẽ, chống tay xuống hai bên người hắn, cúi đầu như muốn áp trán mình lên trán hắn mà: “Em đang làm nũng đấy à?”

Khấu Đồng suy nghĩ hai giây, quyết đoán thừa nhận: “Ừa đó.”

Hoàng Cẩn Sâm trở người lên giường chen chúc bên cạnh hắn, ôm lấy hắn cách một tầng chăn: “Được rồi, tôi ôm em ngủ.”

Chủ ý quái quỷ gì đây chứ... anh ôm cứng cả tôi lẫn chăn, cựa cũng không cựa được, chẳng phải càng khó chịu hơn sao? Khấu Đồng cảm thấy mí mắt mình đã nặng lắm rồi, thế nhưng vẫn cứ nghiêng đầu mở to đôi mắt giăng đầy tơ máu vì sốt cao để tỏ vẻ kháng nghị

Hoàng Cẩn Sâm lại không thêm tiếp thu tín hiệu này mà chôn mặt mình vào hõm vai của hắn. Qua hồi lâu, gã mới rầu rĩ nói: “Liên đầu tiên tôi chấp hành nhiệm vụ, huấn luyện viên đã nói tôi chính là tay súng bắn tỉa trời sinh. Ở thời khắc bóp cò súng, tôi đã xác nhận được toàn bộ quá trình tử vong của con mồi, huyết áp, nhịp tim và hô hấp đều duy trì ổn định. Khi ông ta nói những lời này thì về mặt lúc nhìn tôi rất là kì quái, một mặt ông khen tôi, một mặt lại tâm trạng nặng nề giống như thấy cái kẻ tàn sát đồng loại như chém củ cải là tôi... có chút phản xã hội.”

“Thực ra thì tôi cũng thấy mình có hơi phản xã hội thật.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Đương nhiên tôi không nghĩ đến chuyện đi đặt bom tòa nhà chính phủ hay là cần súng chờ ven đường đếm người, số chỗ bắn bỏ số lẻ thả đi gì đâu... Chỉ là mấy năm nằm vùng trong Utopia, nhận được mệnh lệnh nào thì tôi chấp hành mệnh lệnh đó, tuyệt đối không cảm thấy mình lừa gạt tình cảm của người khác, cũng chẳng mảy may áy náy, khẩn trương, mâu thuẫn hay là đau khổ. Tôi vẫn cảm giác... mình không phải là người bình thường.”

Ánh mắt của Khấu Đồng dịu dàng hẳn đi, hắn muốn rút ra một bàn tay để xoa đầu Hoàng Cẩn Sâm một cái, thế nhưng cả người bị gã ôm trọn, nửa ngón tay cũng nhích không ra.

Hoàng Cẩn Sâm ôm Khấu Đồng càng ngày càng chặt, chặt đến nỗi xuyên qua cả một lớp chăn bông dày mà hắn vẫn cảm thấy mình bị ghì đến phát đau, thậm chí cảm thấy cả cơ thể người đàn ông kia đang run rẩy: “Thế nhưng vừa rồi em làm tôi sợ muốn chết... mẹ nó chứ... em muốn hù chết tôi mà!”

Đáy lòng Khấu Đổng đột nhiên thất lại. Từ lúc chào đời tới nay, đây dường như là lần đầu tiên hắn cảm giác được thứ tình cảm giống như thực thể nóng cháy mà ẩn nhẫn ấy. Đó không phải gặp dịp thì chơi, không phải tán tỉnh mập mờ, mà là yêu thương... chân chân thực thực.

Một vụn lời ngon tiếng ngọt được chuẩn bị tỉ mỉ kĩ càng, so ra vẫn chẳng sánh bằng một câu gằn nhẹ trong cơn hoảng loạn kia... “Em làm tôi sợ muốn chết”.

Khấu Đổng sốt đến lơ mơ cũng không luận rõ trong lòng mình là tư vị gì, có đến trăm mối cảm xúc ngổn ngang ngọt đắng chua cay rót đầy tâm trí hắn nặng trĩu, nhất thời nói không ra nguyên do. Vì thế hắn chỉ có thể không né không tránh, an ổn dựa vào lồng ngực của Hoàng Căn Sâm mà thiếp đi.

Lần này hắn ngủ không yên, những giấc mộng ngắt quãng chập chờn chen nhau ủa tới. Hắn mờ mịt không rõ đêm nay đêm nao, giống như đã tỉnh, lại giống như làm thế nào cũng không tỉnh được.

Nửa tiếng đồng hồ sau, có lẽ là bị nóng, Khấu Đổng bắt đầu vô thức vùng vẫy. Hoàng Căn Sâm ôm hắn chặt hơn chút nữa, bàn tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh túa ra nơi thái dương của người trong lòng, nhìn hắn nhú chặt đôi mi, đáy lòng bất giác đau nhói.

Hoàng Căn Sâm luôn cảm thấy Khấu Đổng là loại người chỉ cần cho một cái giường thì có thể ngủ đến tận thế chứ chưa thấy hắn nhú mày lúc ngủ bao giờ. Gã dùng ngón tay nhẹ vuốt lên mi tâm Khấu Đổng, cách một tầng chăn chầm chậm vỗ nhẹ sau lưng hắn... Thì ra người đàn ông chỉ dùng giọng nói đã có thể cho người khác cảm giác an toàn này, cũng có thời điểm yếu ớt như thế sao?

Chỉ khi có người này cạnh bên, gã mới cảm thấy mình là một con người thực sự.

Điều này khiến cho cảm giác nguy cơ trong lòng gã trở dậy. Hoàng Căn Sâm nhìn Khấu Đổng, không nhìn được mà thầm nghĩ: nếu một ngày kia em không ở đây nữa, thì làm sao bây giờ?

Bàn tay gã đang nắm góc chăn đột nhiên siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay g ò lên. Trong nháy mắt đó, ánh mắt g ãn như hung ác của Hoàng Cẩn Sâm nhìn chòng chọc Khấu Đ ồng không hay biết gì, gã như biến thành một con dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn đứt yết h ài của hắn. Thế nhưng đến cuối cùng, gã lại chỉ cúi xuống đặt lên trán Khấu Đ ồng một nụ hôn rất đổi dịu dàng, sau đó c àn khăn vải nhấp vào chén nước bên cạnh, ôn nhu thấm lên đôi môi khô nứt vì sốt cao.

“Thì tôi sẽ bắn chết em.” Vừa tỉ mỉ làm từng động tác, gã vừa tuyên bố một câu dịu nhẹ mà lạnh khốc như thế.

Một lát sau, không biết có phải bị bóng đè vì ác mộng hay không mà Khấu Đ ồng hơi giật người r ồi co rúm lại, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở biến điệu mơ h ồ, bắt đầu mê sảng nói mơ mấy lời không rõ. Hoàng Cẩn Sâm lại g ãn cẩn thận nghe mãi mà chẳng nghe ra được đi ều gì, Khấu Đ ồng đã sắp giãy ra khỏi chăn, gã bèn nhấc góc chăn kéo lên một chút thì phát giác cả người hắn đang run b ần bật.

Đúng lúc ấy, một âm thanh giòn vang phát ra, xung quanh rung lắc như động đất. Toàn bộ không gian phòng ở là dùng gương ‘khâu’ thành, trên vách tường treo đầy gương, bình thường vì để dọa người nên đầu dùng vải che đi hết. Hoàng Cẩn Sâm vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện một mảnh vải phủ gương đã rơi xuống, chiếc gương vô duyên vô cớ nứt ra một kẽ dài, nước trong chén trên bàn cũng sóng ra loang lổ.

“Khấu Đ ồng...” Hoàng Cẩn Sâm nhìn chằm chằm vết nứt kia, đẩy nhẹ vai Khấu Đ ồng, “Tỉnh dậy.”

Gã chưa ăn qua thịt heo nhưng đã thấy qua nhi ều heo chạy lắm r ồi. Tình hình này giống hệt như trước khi không gian bị phá vỡ trong cái l ần đầu tiên hai người bọn họ cùng lão Diêu vào máy chiếu, cũng chẳng khác con phốt khi Hà Hiểu Trí muốn nhảy l ầu là bao...

“Khấu Đ ồng!”

Khấu Đ ồng không có động tĩnh gì, cửa phòng ngủ đã bị người ở bên ngoài gõ vang. Hoàng Cẩn Sâm mở cửa ra thì thấy cả nhà già trẻ đều đang

đứng đó, đầy căng thẳng: “Làm sao vậy? Đột nhiên có động đất à? Khấu Đồng còn chưa tỉnh sao? Phải làm sao bây giờ?”

Hoàng Cẩn Sâm không nói hai lời, quyết định thật nhanh tẩm ướt một chiếc khăn đắp lên mặt Khấu Đồng.

Khấu Đồng giật mình, lập tức mở mắt ra. Ngay khi đồng tử của hắn bắt đầu có tiêu cự và tinh thần hơi tỉnh táo trở lại thì chấn động trong phòng cũng đồng thời chấm dứt.

Hoàng Cẩn Sâm đưa tay ra phía sau khẽ vẩy với Khấu Đồng, hắn vừa ngẩng đầu thì thấy cái gương nứt ra trong phòng ngủ, vẻ mặt vốn còn chút mơ hồ lại càng thêm thanh tỉnh. Thế rồi hắn đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài bằng giọng mũi khản đặc: “Làm sao vậy?”

Hoàng Cẩn Sâm: “Không sao cả, em nghỉ ngơi đi.”

Sau đó gã bình tĩnh dùng ba tấc lưỡi không xương của mình đồ cả nhà ra ngoài, hơn nữa còn làm cho họ tin rằng đây chỉ là một cơn động đất chưa đến bốn độ.

Khấu Đồng thở phào một hơi, nặng nề đỡ người ra phía sau nằm lại xuống giường. Cả người hắn ướt đầm mồ hôi lạnh dính dấp, đầu óc ngược lại tỉnh ra không ít, mà lần này tỉnh táo lại khiến hắn có dự cảm chẳng lành.

Một lát sau, Hoàng Cẩn Sâm đẩy cửa tiến vào, cúi người, áp trán mình lên trán Khấu Đồng một chút: “Thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều, chỉ còn đầu hơi đau.” Khấu Đồng dừng một chút, lại hỏi, “Người dính nhơm nhớp không thoải mái tí nào, tôi đi tắm được không?”

Hoàng Cẩn Sâm kéo cái ghế dựa ngồi xuống cạnh giường, dùng khăn ẩm lau mặt cho hắn: “Cố chịu một chút, mẹ em nói phải đợi hết hẳn sốt mới tắm được.”

Khấu Đồng nhắm chặt mắt, khe khẽ thở dài.

“Vừa rồi là sao vậy?” Hoàng Căn Sâm hỏi, sau đó nhìn nhìn sắc mặt Khấu Đồng, lại bổ sung, “Có thể nói được không?”

“Đại khái là ác mộng.” Khấu Đồng mệt mỏi, lời nói đều chìm trong cổ họng, “Nhớ không rõ lắm.”

“Vẫn là không thể nói sao?”

Khấu Đồng đang suy xét chuyện này. Có một vài chuyện nếu như cứ trốn tránh thì sẽ bị ép từ ý thức vào trong tiềm thức. Lúc hẩn tỉnh táo còn có thể cân bằng tâm tình của chính mình, thế nhưng ở trong mộng thì không có cách nào tránh né được. Nơi này không phải là hiện thực, trong hiện thực hẩn nửa đêm đi ngủ mơ thấy cái gì cũng không sao. Nơi này là không gian do hình chiếu ý thức của mọi người lồng ghép vào nhau, một thế giới cân bằng đầy nguy cơ không thể biết trước.

Mà con người thì không thể mãi trốn tránh kí ức và tình cảm của mình, chuyện từng xảy ra chính là từng xảy ra, đó là sự thật.

“Anh đi lấy một chậu nước về đây.” Khấu Đồng nói, “Nước lạnh.”

“Em định làm gì?”

“Tôi sẽ thử giải quyết vấn đề này,” Khấu Đồng nói. Hẩn cố sức ngẩng dậy, Hoàng Căn Sâm nhanh tay kê chiếc gối ra sau lưng hẩn. Khấu Đồng nói tiếp, “Có một số việc tôi không nhớ rõ, phải khai quật chúng nó lên. Cứ thế mà nghĩ chắc chắn là nhớ không ra, cho nên phải nghĩ cách khiến cho bản thân tôi quay trở lại thời điểm và hoàn cảnh đặc biệt lúc đó, khi cảm xúc sinh ra hô ứng thì sẽ dễ nhớ lại hơn. Bình thường việc này đều cần bác sĩ chuyên nghiệp dẫn đường, cũng phải có dân chuyên nghiệp khổng chế mới được.”

Hẩn ngẩng đầu nhìn Hoàng Căn Sâm: “Mà anh thì hiển nhiên là tay mơ rồi.”

Hoàng Căn Sâm không hài lòng: “Tốt xấu gì tôi cũng là người sống, ít ra cũng giúp được chút gì chứ?”

“Có đấy.” Khấu Đờng nói, “Anh mang một chậu nước lạnh vào đây. Nếu phát hiện chấn động ban này lại xuất hiện lần nữa thì anh dùng nó, tạt cho tôi tỉnh lại.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 50: Mưu sát

Khấu Đồng muốn xuống giường thì bị Hoàng Cẩn Sâm giữ lại rồi quần lên người một cái chặn: “Vất vả mãi mới ra được tí mồi hôi. Tìm cái gì? Tôi tìm cho.”

“Đồ vật trong két bảo hiểm trên tường.” Khấu Đồng nói, “Lấy hết ra. Chốt mở ở góc trên cùng trong tủ, anh sờ một tí là thấy.”

Giá sách không lột tách ra hai bên để lộ hộp mật mã bên trong, Hoàng Cẩn Sâm quay đầu nhìn Khấu Đồng, hần thuận miệng nói: “Mật mã là BODEBX.”

Hoàng Cẩn Sâm dừng một chút: “Em... cho tôi biết cái này...”

Khấu Đồng dựa vào đầu giường ngẩng đầu lên cười với gã: “Trong đó chẳng có cơ mật quốc gia, dù có cũng toàn là tài liệu kỹ thuật, anh xem có hiểu đâu mà sợ.”

Không hiểu vì sao, tâm tình Hoàng Cẩn Sâm tự nhiên tốt hẳn lên.

Chiếc hộp mật mã nho nhỏ bật ra, túi tài liệu ố vàng như chôn giấu những bí mật ở thời không nào đó xa xôi lảng lảng nằm đấy. Hoàng Cẩn Sâm cầm nó trong tay, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, giống như nó không chỉ là một túi tài liệu mà chính là trái tim và kí ức của Khấu Đồng.

“Tắt đèn.” Khấu Đồng nhẹ nhàng nói, Hoàng Cẩn Sâm tắt đèn, hần bèn giơ tay bật ngọn đèn mờ treo trên đỉnh giường lên.

Hoàng Cẩn Sâm ngồi bên giường Khấu Đồng, nâng tay kéo tấm chăn phủ trên người hần, nhìn hần mở túi đồ ra những thứ nùng mùi ẩm mốc. Không rõ là vì ngọn đèn hay vì cơn sốt chưa lui, sắc mặt Khấu Đồng tái

nhợt, hàng mi dày và dài không uốn lên như người phương Tây mà buông rũ xuống tạo thành một cái bóng sẫm màu. Một khắc ấy hắn không hề tươi cười, hắn tựa như một u linh bị giam cầm trong phế tích, mười năm như một phút, quên chính mình là ai.

Qua không biết bao lâu, Khấu Đổng mới cầm lên một tờ giấy thông báo trúng tuyển: “Sau khi ‘Máy chiếu’ tiến vào giai đoạn thí nghiệm, tôi chính thức ‘về hưu’ thì món quà đầu tiên nhận được chính là nó, coi như là bồi thường cho mấy năm không được hành động tự do.”

“Của đại học O gửi hả?” Hoàng Căn Sâm tuy là một thanh niên nửa thất học, cơ mà thi thoảng vẫn nghe qua tên tuổi của vài ba ngôi trường danh tiếng, “Chà chà, bà xã của tôi giỏi giang thật đó.”

Gã vừa phun ra câu này thì bầu không khí y ám mà yên tĩnh trong phòng ngủ bị phá tan hết cả, Khấu Đổng mãi mới nổi lên được một chút ý nghĩ rồi rạc cũng bị cắt ngang luôn, cảm giác y như là nghẹn một hơi trong cổ họng vậy.

Một lát sau, Khấu Đổng khẽ cười, hắn không ngược mắt lên, nhưng ánh mắt dưới bóng mờ lại dịu dàng đi nhiều, không còn tối tăm như trước. Hắn dựng thẳng một ngón tay lên môi, suýt một tiếng nho nhỏ: “Đừng ngắt lời.”

Hoàng Căn Sâm ngoan ngoãn câm miệng.

“Lần đầu tiên tôi đi xa nhà này.” Sau đó, Khấu Đổng gấp tờ giấy thông báo trúng tuyển lại mà nhặt lên những tấm ảnh cũ, “Có vài tấm chụp ở trường đại học, vài tấm chụp trong thời gian nhàn rỗi đi chơi loanh quanh ở châu Âu.”

Hoàng Căn Sâm bắt chước tốc độ nói của hắn, đi đầu chỉnh giọng nói của mình xuống cực thấp, cực nhu hòa: “Sau đó vì sao lại không chụp nữa?”

“Sau này nhận ra mình không có hứng thú với chụp ảnh, cũng chẳng có năng khiếu.” Khấu Đổng nói, “Nên không rửa ảnh nữa, quá lảm mồm dùng

máy ảnh hoặc di động tiện tay chụp mấy kiểu nhưng đầu lười lấy ra ngoài, toàn để trong thẻ nhớ.”

Hoàng Căn Sâm nhìn hần lạt giờ từng tấm từng tấm ảnh cũ, người trong ảnh thoát trông không khác lắm so với Khấu Đổng bây giờ. Vẫn là nụ cười rục rỏ như nắng, cậu thanh niên trẻ bày ra đủ loại tư thế hoặc đáng khinh hoặc giả ngầu, hần là chuyện của vài ba năm trước. Thế nhưng lật đến gần cuối lại xuất hiện mấy tấm ảnh cũ hơn nhiều.

Hoàng Căn Sâm sững sốt.

Đứa trẻ trong ảnh thoát nhìn không quá mười tuổi, khó mà phân rõ là bé gái hay bé trai, khuôn mặt nó rất giống mẹ Khấu, nhưng mà Hoàng Căn Sâm nhìn mãi mới nghĩ ra thằng bé có thể chính là Khấu Đổng lúc trước...

Vì thế gã nhẹ giọng hỏi: “Là em phải không?”

Không thể trách gã nhìn không nhận ra trong thời gian ngắn, bởi vì bất cứ ai cũng khó mà liên hệ đứa bé trai trong ảnh chụp với Khấu Đổng hiện tại. Thằng nhóc kia mặt mũi xinh xắn, mang theo sự đáng yêu thu hút khiết đặc hữu của trẻ thơ, thế nhưng lại hiển hiện vài phần tử khí.

Nó giống như một con búp bê không hề có sức sống lặng lẽ đứng bên cạnh người phụ nữ, nhìn ra ngoài xuyên qua lần giấy ảnh. Trong đôi mắt nó hoàn toàn không có một chút hoạt bát lanh lợi mà trẻ con nên có, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác lãnh đạm lạnh lùng không thể diễn tả bằng lời.

Nó không cười, người phụ nữ bên cạnh lại miễn cưỡng cười vui. Khóe miệng của cô cứng ngắc nhếch lên, khóe mắt chẳng có mảy may độ cong nét cười.

Người phụ nữ cùng đứa trẻ chỉ chiếm một nửa không gian tấm ảnh, nửa còn lại trống không, giống như có ai đó dùng bút lông ra sức phiết lên xóa đi.

Khấu Đổng cầm tấm ảnh chụp kia, cả người đều trở nên tỉnh mịch. Trong khoảnh khắc ấy Hoàng Căn Sâm cơ hồ có ảo giác ngay đến hô hấp của hắn cũng tiêu tan.

“Là tôi.” Qua không biết bao lâu, Khấu Đổng nói như đang nói mơ, “Bên cạnh là mẹ tôi, chỗ bị xóa hẳn là... phụ thân. Thế nhưng ông ta không tồn tại trong không gian này, cho nên tất cả ảnh chụp có ông ta đều sẽ có một khoảng trống như vậy.”

Hắn dùng móng tay nhẹ siết tấm ảnh, không ai nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng trang giấy sột soạt vang: “Tôi nhớ... ông ta ở đây.”

“Hôm ấy trời mưa to.” Khấu Đổng nhẹ nhàng nói, “Ông ta rất vui vẻ, vì hôm đó là kỉ niệm ngày cưới của hai người họ...”

Những chuyện đã nhạt phai trong trí nhớ chớp nhoáng hiện lên trong đầu óc hắn, giống như một chiếc rương báu phủ đầy bụi bặm bị người ta mở tung, tất cả bên trong vẫn còn nguyên như cũ. Ngoài cửa sổ phẳng phát truyền vào tiếng mưa rơi ầm ầm, bầu trời âm u phủ lên thành phố khiến cho không khí cũng trở thành dính dấp, ướt đẫm mịt mờ.

“Ông ta đẩy cửa ra lớn tiếng nói ‘Đi thôi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, còn phải chụp cả ảnh gia đình nữa.’” Đổng tử của Khấu Đổng đột nhiên không còn tiêu cự, ánh nhìn xuyên thấu qua tấm ảnh rơi xuống những tháng năm thất lạc từ không biết bao lâu trước kia, “Chúng tôi ra ngoài, đi ăn, sau đó chụp rất nhiều ảnh ở tiệm ảnh đối diện khách sạn, còn phóng to một tấm treo trong phòng khách.”

“Sao thế, lúc còn nhỏ em sống không tốt à?” Hoàng Căn Sâm thấp giọng hỏi.

“Lúc ông ta không uống rượu là một người đàn ông thích nói thích cười, sau khi uống rượu...” Khấu Đổng dừng một chút, thản nhiên băng quơ nói tiếp, “...thì không còn là người nữa.”

Hoàng Căn Sâm thử vươn ra một bàn tay áp lên mu bàn tay Khấu Đổng, cảm thấy tay hắn không chịu khống chế, hơi kháng cự một chút, cả

người tựa hồ run lên. Bác sĩ Khấu tùy tiện đột nhiên lại trở nên cực kỳ nhạy cảm với động chạm của người khác, Hoàng Cẩn Sâm hỏi: “Là bạo lực gia đình sao?”

Khấu Đổng gật đầu: “Ông ta không cho mẹ tôi nói chuyện với người đàn ông khác, từ lúc trẻ ông ta đã là người liều mạng, dựa vào lẫn lộn mà tạo nên cơ nghiệp. Đến tuổi trung niên ông ta lại càng quái dị hơn, sau này tôi lật qua hồ sơ vụ án liên quan đến ông ta còn thấy có cả án ma túy. Ông ta không vui thì sẽ uống rượu, rượu vào liều...”

“Lão đánh mẹ em? Còn em thì sao?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi, “Lão có làm gì em không?”

Sườn mặt của Khấu Đổng đánh lại, không biết hắn nhớ đến cái gì, sau một hồi lâu mới lạnh lùng cười nhẹ, ngón tay điểm nhẹ trên dấu X màu đỏ tươi. Hắn không trả lời thẳng vào câu hỏi của Hoàng Cẩn Sâm, mà nói: “Thật sự muốn giết... ông ta.”

Hoàng Cẩn Sâm có trực giác giống như dã thú. Cho dù gã hoàn toàn không biết cái gì là quy luật kìm ức, cái gì là tri giác, cái gì là chẩn đoán phi kết cấu, thế nhưng gã cảm giác được không trả lời thẳng vào vấn đề chính là một loại trốn tránh. Cho dù Khấu Đổng không muốn trốn tránh, nhưng bản năng lại khiến hắn né tránh một cách đầy kỹ xảo.

Vì thế Hoàng Cẩn Sâm nắm tay hắn chặt hơn, thấp giọng hỏi dồn: “Trả lời tôi, ông ta có đánh em không?”

“Ông ta từng bóp cổ tôi.” Một lúc lâu sau Khấu Đổng mới gian nan nói, giọng nói nhỏ và yếu ớt như thể hắn thực sự không cách nào thở nổi, “Ông ta bóp cổ tôi ấn dúi lên tường, trong ánh mắt giăng đầy tơ máu đỏ ngầu, mở miệng thở ra đều là mùi rượu hôi thối... giống như quái vật.”

Hoàng Cẩn Sâm căng thẳng hẳn lên.

“Mẹ tôi hét lên lao tới, ông ta tùy tay đẩy mẹ ra, ném tôi xuống rồi dùng bình rượu đập vào đầu mẹ. Ông ta đánh mẹ tôi nhiều lần lắm... rượu và máu chan vào nhau... mãi đến lúc mẹ nằm dưới đất không nhúc nhích.”

“Sau đó thì sao?” Hoàng Căn Sâm dốc sức khiến cho giọng nói của mình thật dịu dàng, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó mấy người anh em của ông ta vừa lúc vào nhà, không hiểu có chuyện gì, nhìn thấy sắp chết người đến nơi mới kéo ông ta ra. Mẹ bị đưa đi bệnh viện.” Khấu Đổng nói, “Lần nào cũng thế, ông ta say rượu, đánh mẹ tôi, sau đó tỉnh rượu rồi lại hối hận, quỳ xuống, giải thích, xin lỗi, thề độc...”

“Quá đáng như vậy mà bà ấy vẫn chịu sống chung với ông ta à?”

“Sau khi mẹ ra viện liền đưa tôi về nhà thu thập đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi con quỷ nát rượu đó.”

Tiếng nổ vang, tiếng phụ nữ hét chói tai cùng với tiếng khóc cuồn cuộn của trẻ nhỏ, tiếng người đàn ông tức giận quát tháo... những âm thanh ấy hỗn tạp cùng một chỗ phảng phất như có thể đánh thẳng vào linh hồn người ta. Khấu Đổng đột nhiên ôm chặt đầu mình, ngón tay trắng bệch bấm vào huyệt Thái Dương, cả người cuộn lại dựa vào đầu giường. Bả vai hằn lộ ra ngoài chăn, chiếc áo sơ mi ướt đầm dán sát đôi vai gầy run rẩy.

Hoàng Căn Sâm ôm chặt đôi vai ấy, không để ý đến sự giãy dụa kháng cự của Khấu Đổng mà siết chặt hẳn vào lồng ngực mình.

“Ngoan...” Hấn nói, “Không sao cả, em xem, không gian còn chưa có chấn động dị thường nào cả, chúng ta chưa cần nước lạnh, bình tĩnh lại chút nào. Sau này hai người không đi được, phải không?”

Khấu Đổng chôn mình trong lòng gã, đến giọng nói cũng có vẻ chết lặng: “...Ông ta đột nhiên xông tới khóa cửa lại, đánh mẹ hôn mê, sau đó lôi bà trên mặt đất... Ông ta lôi mẹ tôi đi như lôi một cái xác, vừa lôi vừa nhìn chòng chọc vào tôi... sau đó nhốt mẹ tôi lại.”

“Giám cấm phi pháp sao?”

“Ừ.”

“Sau đó?”

Lần này Khấu Đổng im lặng rất lâu, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, hắn mới đau đớn nhắm chặt mắt lại: “Không... nhớ được.”

Hoàng Cẩn Sâm trầm mặc một hồi. Gã dù sao cũng không phải là dân chuyên nghiệp, tuy rằng mơ hồ đoán được chỗ nghĩ không ra mới là mấu chốt nhất nhưng lại không biết phải làm thế nào. Gã chỉ có thể ôm lấy Khấu Đổng mà nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng gầy của hắn, mãi sau mới tìm thấy chút cơ hội, bèn hỏi: “Vết thương trên tay em là em tự rạch à?”

Khấu Đổng chấn động.

“Là ở thời điểm đó đúng không?”

“...Không phải.” Khấu Đổng tránh khỏi vòng ôm của gã, hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn trần nhà tối sẫm loang lỗ, “Đó là chuyện sau này, sau khi mẹ tôi mất.”

“Vì sao lại làm vậy?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

Khấu Đổng nhắm mắt lại, có thể nhìn ra hắn đang cực lực bắt ép chính mình bình tĩnh, thế nhưng giữa hai hàng mi vẫn cứ nhẹ nhẹ run, một lát sau, hắn mở mắt ra, có chút mệt mỏi lắc lắc đầu.

Quả nhiên bác sĩ tâm lý chẳng dễ làm như thế, Hoàng Cẩn Sâm xoa xoa cằm.

Gã cần tấm ảnh bị xóa rỗng một vị trí, xem xem rồi bình luận: “Sắc mặt của mẹ em khi đó không dễ nhìn bằng hiện tại.”

Khấu Đổng cười khở một tiếng: “Sắc mặt dễ nhìn mới là lạ ấy.”

“Ừm...” Hoàng Cẩn Sâm ngắm cô một chút, miêu tả, “Khuôn mặt cô ấy hốc hác, môi cũng xanh tím, sắc mặt đầy vẻ bệnh tật, không có tinh...”

Khấu Đổng đột nhiên mở to hai mắt, bóp chặt lấy cánh tay gã: “Anh nói gì cơ?”

“Tôi nói nhìn sắc mặt cô ấy đây về bệnh tật, không có tinh thần.” Hoàng Căn Sâm lặp lại.

“Không phải câu này, anh nói môi mẹ xanh tím...”

Hoàng Căn Sâm chợt cảm giác được chấn động quen thuộc nổi lên.

Gã rồi rảo nhìn chậu nước lạnh dưới đất, chuyện nguy cấp đến nơi lại chẳng nỡ dùng nước lạnh tạt vào người hẳn. Nước lạnh như thế, người bình thường còn phải sổ mũi hắt hơi chứ nói gì đến Khấu Đổng vốn đang phát sốt, không cần mạng nữa hay sao?

“Môi xanh tím...” Khấu Đổng giật mình khó mà phát giác được, sau đó không ngờ lại cúi đầu bật cười. Về mặt hẳn nhột nhột như người chết, “Phải, môi mẹ tôi lúc nào cũng thâm thâm tím tím... là vì mẹ có bệnh tim. Trong nhà... có hộp thuốc, luôn luôn có sẵn thuốc trợ tim và Glycerin Trinitrat.”

Tốc độ nói của hắn càng lúc càng nhanh, chấn động trong phòng cũng càng ngày càng rõ, trong phòng khách bắt đầu rối loạn, lại có người liêu mạng gõ cửa phòng Khấu Đổng kêu “Động đất”. Hoàng Căn Sâm không để ý tới, gã chỉ kinh hãi ý thức được những gì mà Khấu Đổng sắp nói.

“Mẹ bị nhốt trong một gian phòng nhỏ hẹp, sống cuộc đời người không ra người quỷ không ra quỷ. Tôi thử qua rất nhiều cách, nhưng trong nhà luôn có người của ông ta canh giữ... Tôi không bảo vệ được mẹ, cũng không cứu được mẹ, cho dù tôi có đến gần căn phòng nhốt mẹ cũng bị người khác che mắt ôm đi...” Khóe mắt Khấu Đổng ướt đẫm ánh nước, hắn mở to mắt ngược lên trần nhà, thế mà nước mắt vẫn cứ rơi xuống lòng bàn tay, “Tôi chỉ có thể... chỉ có thể giải thoát cho mẹ thôi.”

“Tôi chỉ có thể giải thoát cho mẹ. Tôi chỉ có thể... giải thoát cho mẹ... Tôi chỉ có thể...”

Hắn gằn như điên cuồng lặp lại câu này hết lần này đến lần khác, như thể một lần nữa nhìn thấy đứa bé trai gầy gò bất lực ngày nào cần trong tay lọ thuốc trống rỗng. Nó dốc hết những viên thuốc cứu mạng mẹ mình

xuống dưới sofa. Sau đó chờ đến một ngày kia, bà phát bệnh, không thể nào thở nổi, mặt mũi tái xanh rồi tím ngắt, ánh mắt trợn lên trắng dã, xấu xí giống như bất cứ người sắp chết nào đang giãy dụa vùng vẫy...

Người đàn ông hiếm hoi tìm lại được một chút thần trí lục tung khắp nhà tìm thuốc như phát điên, cuối cùng chỉ tìm thấy những chiếc lọ rỗng tuếch.

Mười tuổi, đứa bé trai ấy dốc hết dũng khí và mưu trí, giết chết người mẹ của mình.

Nó biết, đời này mình sẽ không còn yêu quý người phụ nữ nào sâu sắc như thế nữa, và có lẽ ngoài mẹ ra, cũng sẽ không còn một ai yêu thương nó đến nhường kia.

Từng chiếc gương treo lần lượt vỡ toang. Hoàng Cẩn Sâm khẽ cắn môi, cuối cùng đè vai Khấu Đĩnh xuống, áp sát tới mà dùng đôi môi dằn hết những tiếng nức nở của hắn vào trong... Gã quyết định dùng phương pháp càng thêm kịch liệt để buộc người kia phải tỉnh lại.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 51: Quay đầu

Phòng ở rung lắc ngả nghiêng một chút, sàn nhà nứt ra một cái khe, sau đó hết thấy chấn động dừng lại một cách quái gở. Khấu Đồng không biết lấy sức đâu ra mà đẩy văng Hoàng Cẩn Sâm, dùng tay bịt kín miệng, trong đôi mắt vốn đã khô chẳng hiểu sao lại long lanh ánh nước.

Một lúc lâu sau, hắn mới hít khí lạnh mà phun ra một câu: “Tiên sư anh...”

Hoàng Cẩn Sâm ra vẻ vô tội.

Khấu Đồng cũng không lấy cái tay đang che miệng xuống: “Chẳng phải tôi bảo anh dùng nước lạnh, nước lạnh sao?!”

Hoàng Cẩn Sâm dùng mũi chân đá chậu nước lạnh ra thật xa: “Làm sao tôi nỡ dùng nước lạnh tạt em chứ?”

“...” Khấu Đồng hung tợn lườm gã, “Thế mà anh nỡ cắn đầu lưỡi tôi à? Chảy máu rồi đây này, đờ phắc!”

“Hiu T^T...” Hoàng Cẩn Sâm cúi đầu cos cô vợ nhỏ, “Tại vì kích động quá thôi mà.”

Bên ngoài sớm đã thay đổi người tới phá cửa. Mạn Mạn cất giọng oanh vàng réo lên: “Dì bảo hai người khắc chế tí đi. Động đất rồi, nhin một chút, chỉ cần phòng ở kim thương không ngã, dất giường ván giường vẫn chưa sập thì tí nữa vẫn lăn được tiếp mà.”

Khấu Đồng cùng Hoàng Cẩn Sâm hai mặt nhìn nhau, Khấu Đồng lấy đầu gối hích người kia một cái: “Oản tù tì, ai thua đi giải thích với bọn họ.”

Hoàng Căn Sâm nhìn hẩn một h ồi r ồi thấp giọng bảo: “Tôi thua.”

Sau đó gã vươn tay lau đi vệt nước mắt trên mặt Khấu Đ ồng, kéo chăn trùm lên người hẩn: “Nằm yên đi, vừa uống thuốc xong đừng để nhiễm lạnh.”

Gã ra ngoài còn chu đáo đóng cửa lại, chẳng mấy lâu sau ngoài cửa truyền đến tiếng trò chuyện rì r ần.

Khấu Đ ồng cúi đầu thoáng liếc cánh tay mình, phát hiện ra bao nhiêu máu đầu đã ngừng chảy cả, miệng vết thương thì vẫn còn đỏ nhưng dường như đang có dấu hiệu khép miệng r ồi.

“Mất mặt quá.” Khấu Đ ồng cười khở một tiếng, cảm thấy một sự giải thoát g ần như sa ngã.

Con người sống thật không dễ, chỉ sợ phải cu ồng loạn, phải trải qua mấy lần đau đến thấu tâm can, đến khắc vào xương, đến ghi vào máu, đến mức hạ xuống dấu vết sâu tận linh hồn, không chuyển thế đầu thai thì không thể xóa nhòa được, mới có thể tu luyện thành công.

Mãi nửa ngày trời, Hoàng Căn Sâm mới trấn an được mấy người ở bên ngoài, cũng chẳng biết gã dùng cách nào nữa. Vừa vào đến phòng, gã thấy Khấu Đ ồng nằm nghiêng quay lưng ra cửa, hơi hơi cuộn mình như đã ngủ r ồi, vì thế lập tức nhẹ tay nhẹ chân cẩn thận đi qua. Gã ng ồi xuống bên mé giường vươn tay dò xét cái trán của Khấu Đ ồng một chút, cảm thấy cơn sốt đã lùi g ần hết r ồi.

Đột nhiên, Khấu Đ ồng bắt được cổ tay gã. Hoàng Căn Sâm bấy giờ mới phát hiện mắt hẩn đang mở rất to.

“Nhị Béo, anh muốn thương tôi?” Khấu Đ ồng quét mắt nhìn gã, lông mi tựa hồ vẫn còn ướt sũng, khóe mắt của hẩn dài mảnh y như được người ta dùng một nét bút phác ra.

Nhị Béo không chống đỡ nổi sự dụ hoặc của mỹ sắc, không có tí ền đồ gât lấy gât để.

Khấu Đồng hỏi: “Trái lại có được không?”

Nhị Béo đánh giá cái thân còi đang phơi thây trên giường của bác sĩ Khấu, rối rắm hai giây, cảm thấy việc này có độ khó hơi bị cao đó ~

Nhưng mà còn chưa đợi gã trả lời, Khấu Đồng đã trở mình nằm thẳng ra, cười cười, sáng khoái gọi: “Thôi, anh đến đây đi.”

Hoàng Căn Sâm nắc cụt một phát, cọ cọ dụi dụi bên người hấn: “Thật... thật á hả?”

Khấu Đồng dài giọng hừ một tiếng từ trong khoang mũi: “Ừm?”

Hoàng Căn Sâm bị tiếng ừm giọng mũi này của hấn làm cho mũi nóng ran lên. Tên này là người sao? Còn là người sao? Nhị Béo đau khổ hò hét chạy loạn trong lòng, giậm chân đấm ngực phát ra tiếng rú như sói tru, ánh mắt lập lờ ánh sáng xanh rờn của sói đói...

Nhưng mà gã chỉ tỏa sáng như đèn pin một tí, sau đó không còn động tĩnh gì khác.

Mãi một lúc sau, Hoàng Căn Sâm cả người cứng còng mới nằm xuống bên cạnh Khấu Đồng, ôm lấy hấn, dịu dàng hôn xuống thái dương của hấn rồi nâng tay tắt đèn đầu giường đi.

“Đừng nghịch, ngủ đi.” Gã nói, “Tôi không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.”

Gã chần chập vỗ lưng Khấu Đồng như đang dỗ trẻ con, cảm thấy hô hấp của hấn từ từ ổn định... sau đó Khấu Đồng đột nhiên giật giật người, nghiêm trang hỏi: “Sao thế? Anh bất lực à?”

Trên trán Hoàng Căn Sâm nổi lên hai cọng gân xanh hoạt bát vui vẻ đáng yêu. Gã nhéo một cái lên thất lưng Khấu Đồng, hung tợn nói: “Câm miệng, ngủ!”

Khấu Đổng lặng yên nở một nụ cười, khép lại mí mắt càng ngày càng nặng.

Phù sinh như mộng, chuyện cũ hoang đường, ai mà biết được kết quả rồi sẽ ra sao? Trên thế giới này, sinh lão bệnh tử, bảy nổi ba chìm, thì ra đầu chỉ vụt qua trong chớp mắt vô thường. Khó trách trên đời lắm kẻ sáng nay có rượu sáng nay say, sầu ngày mai để ngày mai tủi.

Sáng hôm sau Khấu Đổng vừa động thì Hoàng Cẩn Sâm đã tỉnh. Gã không mở mắt, chỉ nâng cánh tay đang vòng qua eo người ta lên thăm dò nhiệt độ trên trán đối phương, thấy cơn sốt đã lui, thân nhiệt của hắn khôi phục bình thường, bấy giờ gã mới yên tâm lật người, tỏ vẻ cấm dục một đêm quá vất vả, cần phải tiếp tục bổ sung giấc ngủ.

Đến lúc Hoàng Cẩn Sâm tỉnh thần sáng khoái rời giường thì nhận ra Khấu Đổng đã không còn ở trong phòng nữa. Hắn đã đổi tấm gương vỡ, còn lồi đầu về được một đồng thảm trải sàn che kín vết nứt trên mặt đất từ bao giờ.

Khấu Đổng đang ở trong phòng sách thử mô hình, hai chân để trần vắt vẻo trên bàn, cặp kính chống phóng xạ gác trên sống mũi đậm mùi phát ngôn viên mặt người dạ thú, miệng ngậm thuốc lá, tạo hình mười phần đại thúc đáng khinh.

...Tuy rằng động tác đáng khinh, thế nhưng vẻ mặt lại dị thường nghiêm túc, đến cửa phòng bị mở ra mà hắn cũng không chú ý đến.

Hoàng Cẩn Sâm đứng ở cửa nhìn hắn một hồi, lại lặng lẽ đóng cửa lui ra. Kết quả vừa quay đầu lại thì thấy mẹ Khấu lấp ló ngay đằng sau mình với vẻ đầy nghi ngờ.

Hoàng Cẩn Sâm: “Dì ạ.”

“A... Ha ha.” Mẹ Khấu sắc mặt cổ quái đánh giá gã từ trên xuống dưới, ánh mắt thậm chí còn dạo một vòng quanh cái mông của gã, “Dậy rồi đấy à? Vừa dậy phải không? Vất vả cho cháu quá, có đói bụng không nào?”

Hoàng Cẩn Sâm ngây ngốc nhìn cô ____ Dì à, dì nghĩ quá nhiều, hay là dì quá tin tưởng vào cậu con trai bảo bối của mình vậy?

Mẹ Khấu bị gã nhìn lại bằng ánh mắt không chút gợn sóng, đại khái cảm thấy không thể cứ trơ mắt ra thế mãi được, bèn oán giận một câu: “Thật là, thằng nhóc thối kia vừa sáng sớm mở mắt ra đã chạy đi mân mê máy tính máy teo, chả ôn nhu tí nào. Tương lai thế nào cũng biến thành trạch nam đáng khinh cho mà xem. Để đấy dì đi dạy bảo nó!”

Hoàng Cẩn Sâm cảm giác da mặt run lên một chút, vội vàng ngăn cô lại: “Cậu ấy có việc phải bận rộn mà... dì ơi... mình đừng làm phiền cậu ấy thì hơn.”

Biểu cảm của mẹ Khấu viết rõ dòng chữ “Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, thật đáng yêu thương”. Sau đó cô dứt khoát xoay người đi thẳng vào nhà bếp: “Cháu muốn ăn gì? Vào đây, tùy ý gọi đi!”

Hoàng Cẩn Sâm sờ mũi cười cười, thế nhưng cứ nghĩ đến chuyện người phụ nữ này là nhân vật chính trong câu chuyện mà Khấu Đồng kể đêm qua thì không làm sao cười nổi nữa. Gã quay đầu thoáng nhìn cánh cửa phòng sách đóng chặt, trong lòng nghĩ... tương lai bọn họ đâu sẽ rời khỏi nơi này mà đi ra ngoài, thế giới ở đây sẽ biến thành một núi số liệu rác rưởi, như vậy trong lòng Khấu Đồng, cô ấy vẫn sẽ tiếp tục sống vô tư và mạnh mẽ thế này phải không?

Nhạc mạc nhạc hệt tâm tương tri, bi mạc bi hề sinh biệt ly.

[Có cái vui nào bằng hiểu lòng nhau, có nỗi đau nào bằng sống mà phải xa nhau.]

Hoàng Cẩn Sâm đột nhiên dõn khí đan điên, hô to một tiếng: “Hà Hiểu Trí!”

Trong phòng Hà Hiểu Trí vang lên một hồi bình bùm chát, sau đó nó vội vàng thò đầu ra: “Dạ?”

Hoàng Cẩn Sâm khum đốt ngón tay gõ mặt gương, vẩy tay với nó: “Nhóc hiểu mà.”

“À.” Hà Hiếu Trí chậm rì xê ra đến nơi, chột l`ân b`ân một câu, “Sao tui cứ thấy tui biến thành một cái pháp trận truyền tống thế nhờ?”

Hoàng Cẩn Sâm nghiêng mắt nhìn nó, thẳng ranh này gần đây không đòi chết đòi sống, cứ nhiên còn dám tranh luận mặc cả với gã cơ đấy!

Hà Hiếu Trí lập tức nuốt những lời muốn nói trở về, ngoan ngoãn làm tốt công tác mở trận truyền tống đưa Hoàng Cẩn Sâm tới chỗ lão Diền.

Đợi người đi khuất bóng, mẹ Khấu mới cầm xẻng xào rau thò đầu ra vẩy tay với Hà Hiếu Trí: “Nè nè.”

Hà Hiếu Trí: “?”

Mẹ Khấu xoắn ngón tay ngược ngừng hỏi: “Sao lại chạy mất nhờ? Con có cảm thấy dì nói rõ ràng quá không? Có phải nói trắng trợn quá làm nó thẹn thùng không?”

Hà Hiếu Trí lặng thinh một lúc: “Hắn là... không có... đâu nhỉ?”

...Dì ơi... dì thực sự là nghĩ nhiều quá rồi.

Diêu Thạc nghe động tĩnh nhưng không đi ra. Ông chỉ ngồi ngay ngắn ở đó nhìn khẩu súng nước nhỏ đặt trước mặt. Khẩu súng này là Khấu Đổng cho ông ta, nghe nói chính là vũ khí chủ chốt để phá bỏ quy tắc của lá bài Người Yêu đấy.

Khấu Đổng nói thế này: “Ngài xem, vật nhỏ thế này kì thực cũng có tác dụng của mình đó. Ngài cầm lấy đi, lúc nhớ người nhà có thể lấy ra mà ngắm. Tôi sẽ mau chóng đưa mọi người ra ngoài thôi.”

Diêu Thạc im lặng không nói gì nhận lấy khẩu súng nước. Nhìn tên đàn ông chỉ qua một đêm đã vui vẻ trở lại như thể lại chuẩn bị xong xuôi để tiếp tục họa hại nhân gian, ông nghĩ bụng, có phải trên thế giới luôn có một

loại người cao quý lãnh điểm như vậy hay không? Rõ ràng chuyện của mình còn chưa lo liệu xong xuôi, cả người máu tươi đần độn, thế mà vẫn muốn làm chúa cứu thế cho người khác.

Vì thế, ông ta mặt không đổi sắc đóng sầm cửa trước khuôn mặt như mèo chiêu tài của bác sĩ Khấu, sau đó lại nhẹ tay nhẹ chân cặm khẩu súng bắn nước nhỏ bé yếu ớt mà có sức mạnh khó tin nọ, châm một điều thuốc, thản nhiên lặng im.

Hoàng Cẩn Sâm ngựa quen đường cũ tới chỗ lão Diên, tự nhiên như ruồi tự vào nhà gỗ, tự rót trà uống.

Lão Diên: “Đến đây hả?”

“Vâng.” Hoàng Cẩn Sâm nói, “Bà xã nhà cháu dọa cháu hết hồn một bữa, cháu qua đây thở phào mấy miếng, nghỉ ngơi lại sức đây.”

Lão Diên lặng yên chờ gã nói tiếp.

“Cháu thấy cậu ấy rơi nước mắt thì choáng hết cả người, chẳng còn biện pháp nào cả.” Hoàng Cẩn Sâm thở dài, “Hôm nay gặp cậu ấy còn không biết phải nói cái gì mới tốt đây này.”

Lão Diên nghe xong, bật cười: “Nói nhảm.”

“Sao lại là nói nhảm?” Hoàng Cẩn Sâm cau mày.

“Con người vừa sinh ra đã khóc oa oa là vì nó phải chen chúc trong sản đạo. Cậu nghĩ xem, trẻ con lúc mới sinh có cái đầu to như vậy thì lúc sinh ra chịu bao nhiêu khổ?”

“Ai mà biết được?” Hoàng Cẩn Sâm cười thành tiếng, “Quên hết rồi được chưa... mà cái này thì liên quan gì?”

“Như nhau cả.” Lão Diên nói, “Lúc sinh ra cậu chịu khổ, lớn lên chịu khổ, về già còn phải chịu khổ, tương lai có một ngày dùng cái lăm ra chết thì không biết ai mới là người chịu khổ.”

Lão Điên nhìn Hoàng Cẩn Sâm: “Một đời đối tốt với ai đến mức nào cũng không thể biến thành người đó được. Trừ phi cậu cắt khúc người ta ra cho vào một n ồi, nấu lên ăn, không thì cho dù cậu có ở bên nó cả đời, cũng vẫn có một số thời điểm nó là nó mà cậu là cậu.”

Hoàng Cẩn Sâm yên lặng uống nước, không biết có phải đang suy xét cái đề nghị cắt khúc ra cho vào n ồi nấu lên ăn kia hay không.

“Nó tr ầy da, cậu đau lòng cũng chỉ có thể là đau lòng sưng, không thể nào đau thay nó được.” Lão Điên băng quơ nói, “Chung quy r ồi sẽ có sinh ly tử biệt, đến thời điểm đó, cậu sẽ phát hiện ra đời người ngắn ngủi vô cùng.”

“Cho nên?” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

“Mọi chuyện đầu c ần hiểu rõ thì cậu sẽ chẳng hiểu rõ được chuyện gì đâu.” Lão Điên nói, “Sống ngày nào biết ngày đó, khi nó không qua được một rào cản, nếu cậu trọng tình trọng nghĩa thì có thể kéo nó một cái hoặc đứng bên cạnh chờ, chứ không thể nhảy qua thay nó. Chờ nó qua được r ồi, cậu cũng đừng quay đầu lại, đừng để ở trong lòng.”

“Đừng quay đầu.” Lão Điên buông câu nhẹ bẫng, “Người chưa già thì chớ quay đầu. Trong lòng cậu biết vừa quay đầu lại thì người cũ việc xưa đầu chẳng còn, nhưng trên tình cảm thì mãi không chịu tin tưởng. Thế thì đừng nhìn nữa, chính mình hiểu rõ trong lòng là được r ồi. Con người sống trên đời đừng thở dài nhiều, thở dài nhiều là giảm phúc đấy.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 52: Cầm hận

Tần Cầm cảm thấy mình đã mơ một giấc mộng rất dài rất dài. Trong mộng có một người đàn ông mặc blouse trắng lạnh lùng như băng chỉ vào nó mà nói với người đàn bà bên cạnh: “Trong nhà không có ti ền sử bệnh di truyền... nghe nói trước kia cô bé từng gặp sự cố phải không?”

Người đàn bà nói: “Đúng vậy, bảo mẫu nhất thời không chú ý để nó chạy ra ngoài, bị ô tô đâm phải.”

Người đàn ông lãnh đạm gật đầu: “Thế thì đúng rồi, nếu nhân tố di truyền ảnh hưởng không lớn thì rất có khả năng là vì vỏ não bị va đập nên thùy thái dương tổn thương, do đó khiến cô bé sinh ra ảo giác.”

Khi nói câu này, hắn đứng rất xa. Tần Cầm ngẩng đầu nhìn kĩ cũng không thấy được ánh mắt hắn, chỉ cảm thấy nó vô cùng ác độc. Nó có chút kinh hãi nghĩ rằng hắn ta có thể biến thành một quái vật ăn thịt người bất cứ lúc nào, miệng ngoác ra đến tận bên tai, lúc nói chuyện sẽ lộ ra hàm răng nhọn so le không đủ như những mũi dùi bén nhọn sẵn sàng xuyên thấu trái tim người.

Tần Cầm siết chặt lá bài trong túi. Đó là một lá bài Tử Thần, phía trên vẽ kị sĩ tử vong cầm lá cờ hoa hồng trắng. Lá bài này cũng không đáng sợ như tên gọi của nó, đằng sau nó không phải vực sâu mà là tái sinh, hết thảy cái cũ chấm dứt, một con đường mới bắt đầu.

[Lá bài Tử Thần]

Nó vẫn rất thích lá bài này, hơn nữa còn tin tưởng chắc chắn rằng kị sĩ mặc khôi giáp đen sẫm ấy sẽ bảo vệ mình. Cho dù anh chỉ còn lại một bộ xương khô, cũng sẽ vẫn giương cao ánh rạng đông cùng lá cờ hoa hồng như cũ.

Anh nhất định có một đôi mắt kiên định mà ôn nhu, lúc anh nói chuyện, từng chữ sẽ dễ dàng đi vào lòng người khác. Anh một mình hành tẩu giữa hai bờ sinh tử như một cái bóng nhạt nhòa trong ánh bình minh mờ ảo, một mặt thu gặt, một mặt gieo xuống hạt giống.

Bên tai vang lên tiếng đàn bà khóc lóc. Tần Cầm ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng nghĩ, kẻ người phạm ngu ngốc kia.

Nó vẫn luôn căm ghét người đàn bà này. Nó từng cho rằng người đưa mình tới thế giới này hẳn phải là thánh mẫu trong đám phạm nhân, tuy rằng mang thể xác phạm trần nhưng vô cùng dịu dàng, mỹ lệ và trí tuệ, thế nhưng nó phát hiện ra mình sai lầm rồi.

Đây chỉ là một mẹ đàn bà còn ngu xuẩn hơn phạm nhân, thời điểm sự thật bày ra trước mắt mẹ, mẹ không những không kính ngưỡng tự hào mà còn khóc lóc suốt mướt, y như một con chuột bị dọa nhũn chân ra vậy.

Gã đàn ông độc ác nhìn nó, trên mặt lộ nét cười giả nhân giả nghĩa: “Tần Cầm, đợi ở đây một chút nhé, tự cháu chơi đi, bác nói chuyện với mẹ cháu vài câu.”

Thế nhưng ánh mắt của Tần Cầm chỉ dõi theo hắt hắt cảnh giác, theo dõi đôi mắt thì thoảng sẽ lóe lên ánh đỏ của gã, cùng với hàm răng nhọn thì thoảng nhe ra lóe lên giảo hoạt kia.

Hai người bọn họ đi ra ngoài, Tần Cầm ngồi một mình trên sofa, trong tay nắm chặt lá bài kị sĩ của mình.

Đúng lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên vội vàng đẩy cửa tiến vào như đang tìm kiếm gì đó. Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy anh, Tần Cầm đã ngây dại. Anh có đôi mắt kiên định mà ôn nhu, trong lúc vô ý lướt qua nó, đáy mắt mang theo nụ cười rất tươi, rất đẹp.

Ánh mắt Tần Cầm dính chặt vào người anh, không nỡ rời đi một giây nào.

Một khắc kia, nó nhảy cảm phát hiện lá bài trong tay nóng lên, đúng vậy, bọn họ có cảm ứng.

Anh chính là... kị sĩ tử vong của em sống dậy đó sao?

Tim Tần Cầm càng đập càng nhanh. Người đàn ông kia cúi đầu rút cho nó một chén nước, đôi mắt cong cong ý cười. Anh cười rộ lên thật là đẹp quá... Mũi nó chua xót, tí nữa thì khóc òa lên. Nó cảm giác nó tới thế giới này là một chuyện sai lầm, bởi vì tất cả người hầu của nó đều không thể vượt qua kết giới trong suốt đó, chỉ có một mình nó lẻ loi sinh sống trong một thế giới vớ vẩn, còn bọn họ đều biến thành từng lá từng lá bài chỉ có thể lặng yên bảo vệ nó mà thôi.

Chỉ có anh sao? Chỉ có anh mới là người tùy tùng vĩnh viễn đi theo em, vĩnh viễn bảo vệ em sao?

Thế nhưng bọn họ chỉ có thể vội vàng trò chuyện đôi câu, Tần Cầm từ khuôn mặt anh tuấn của đối phương thấy được biểu cảm ngậm ngùi, những lời này chỉ có người trong thế giới của họ mới có thể nghe thấy, anh nhất định sẽ hiểu mà... Thật không may, gã đàn ông lạnh lẽo rằng dài đã đưa người đàn bà khóc lóc sụt sùi trở lại, kị sĩ tử vong của nó bị bắt phải rời đi mất.

Rồi nhiều năm sau đó, anh không còn xuất hiện trước mặt nó thêm lần nào nữa.

Mãi đến tận khi kết giới của thế giới này bị xé mở, tất cả những lá bài đều tự do sống dậy, nhưng Tần Cầm tìm mãi nửa ngày, phát hiện hai mươi một lá Major Arcana đều đủ cả, chỉ thiếu vắng duy nhất Tử Thần mà nó rất mực vấn vương.

Bọn họ gặp lại nhau trong tình huống biến đổi bất ngờ, nhưng mà đi đâu đó không quan trọng, chỉ cần yêu và trung thành thì bất cứ thời gian và không gian nào cũng không thể chia cách họ xa nhau...

Thế nhưng... trên thế giới vì sao lại có nhiều thế nhưng đến thế?

Tần Cầm cảm hận cái thế giới mà nó từng sống. Thế giới đó đối trá, dơ bẩn, ngu xuẩn, ai cũng tự đề cao mình, ai cũng tự cho mình là đúng, bọn họ tựa như những con sâu bị bó buộc trong thế giới nhỏ hẹp, liều chết giãy dựa vì chút ánh sáng hay vài ba mẩu vụn bánh mì, tham lam và đáng cười biết bao nhiêu.

Bọn họ đều nói nó sinh hoạt trong thế giới của riêng mình, thực ra đối với nhất cử nhất động hay từng ánh mắt của bọn họ, nó đều vô cùng nhạy cảm. Bọn họ nhốt nó trong bệnh viện với bốn phía ngăn tường trắng toát, sau đó đứng bên ngoài cánh cửa sổ thủy tinh mà chỉ trở xoi mói nó.

Tất cả chúng, đều khiến Tần Cầm ghê tởm.

Thứ nó yêu thích bị bắt phải rời xa, mà những gì nó cảm hận lại cứ quần quanh trước mắt, toàn bộ thế giới này với nó mà nói... giống như một Địa ngục không thể mở ra, không thể giãy dựa, không thể trốn thoát.

Mỗi lần nó không chịu đựng được mà hét lên thì đều sẽ có người vọt vào. Bọn họ đè nghiêng nó lại, sau đó cắm ống tiêm vào mạch máu của nó, tiêm độc tố của thế giới này cho nó. Lần nào nó cũng căng cứng cơ thịt của mình, nhưng thân thể yếu đuối vẫn không thể ngăn cản độc tố xâm nhập.

Chúng nó ăn mòn đại não của nó, thậm chí đôi khi còn ăn mòn ý thức nó. Dưới tác dụng của thuốc, trong cơn hoảng hốt có lúc nó còn nghi ngờ tất cả các thẻ bài đều là giả. Không có Ma thuật sư cầm hoa, không có Ngôi sao để ước nguyện, không có Người yêu đứng dưới tàng Cây Trí Tuệ, không có Người treo ngược, cũng không có... vị kị sĩ một lần nữa sinh ra máu thịt, khi cười lên trông hết như sao sáng giữa trời đêm tử vong.

[Lá bài Người treo ngược]

May mà, nó đều vượt qua được.

Nhưng mà kị sĩ của nó không còn nữa. Khi nó còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ niềm vui gặp lại thì đã chú ý thấy ánh mắt dao động và xa cách của hắn. Nó không yên lòng, nó an bài một lá bài khác ở bên ngoài giám thị

hắn, cuối cùng, nó gặp phải đả kích lớn nhất từ lúc chào đời_____ Kị sĩ từ thần phản bội nó.

Nó dựa vào kí tức v ề nụ cười của hắn mà chống đỡ đến tận bây giờ, đợi được lại là sự phản bội của hắn, cho dù đã bị vây trong mê trận mà Người Yêu tạo ra, hắn vẫn không quay đầu lại nhìn nó, vẫn vứt bỏ nó để bước vào Địa ngục l ầy lội không lối thoát.

Đây còn chưa phải đi ều t ồi tệ nhất. Lá bài Tử Thần xếp thứ 13 trong bộ Major Arcana, là khởi điểm của vòng tuần hoàn nhỏ thứ hai sau Ma thuật sư, mà lá bài khởi điểm phản bội sẽ dẫn tới tất cả những thẻ bài đằng sau nó bị suy yếu, sau khi Ác Ma bị một viên đạn bạc bắn v ề nguyên hình, đến Tháp cũng sụp đổ.

Quy tắc của Người Yêu bị phá vỡ, T ần C ảm phát hiện ra số thẻ bài mình có thể sử dụng chỉ còn có 11 lá mà thôi.

Con người không sợ đả kích đến từ kẻ thù, cho dù hắn có mạnh mẽ và khó lòng chiến thắng tới đâu, loại vết thương trí mạng nhất vĩnh viễn đến từ một thứ mang tên ‘Hi vọng’.

T ần C ảm nghĩ, đây có lẽ chính là lý do tại sao thứ cuối cùng bay ra từ chiếc hộp Pandora lại là hi vọng.

[Theo chỉ thị của Zeus, Hephaistos đã tạo ra người phụ nữ đầu tiên bằng đất sét và đặt tên là Pandora. Khi Prometheus ăn cắp ngọn lửa từ trên thiên thần, để trả thù, Zeus đã tặng Pandora cho anh em của Prometheus là Epimetheus. Zeus đã tặng Pandora một chiếc hộp làm quà cưới và dặn dò là không được mở nó vì bất kì lý do gì. Tuy nhiên sau ngày cưới vì tò mò nên Pandora đã mở nó ra. Tất cả những thói hư tật xấu đã lan xa. Thiên tai, bệnh tật, và chết chóc... tràn lan ra khắp thế giới. Chỉ có đi ều tốt lành duy nhất mà chiếc hộp này mang tới là niềm hy vọng.]

Không có thứ gì nguy hiểm hơn hi vọng, cũng không có thứ gì tăm tối hơn nó.

Sau khi được Nữ tể đưa về từ nơi Người Yêu chết, Tần Cầm nhốt mình trong thành tròn hai ngày. Nó gần như bị vây chặt trong một cái vòng luân quần_____ “Người Yêu chết đi”, có phải là tượng trưng cho đi đâu gì hay không?

Sau đó nó ra một quyết định.

— — — — —

Khấu Đổng làm ổ trong phòng sách, đến ăn cơm cũng ăn trước màn hình máy tính. Quạt làm mát của em máy đáng thương thét chói tai kháng nghị liên hồi, bị hắn phũ phàng coi như mây bay. Hoàng Cẩn Sâm lần đầu tiên thì vào ngõ thì thấy hắn gác chân lên bàn chẳng ra cái thể thống gì; lần thứ hai thò vào thấy hắn buông chân xuống đất ngồi rất là tiêu chuẩn, mười ngón tay lướt trên bàn phím đánh lệnh như bay; lần thứ ba ngõ sang thì hắn vắt chân chữ ngũ khoanh tay trước ngực, miệng ngậm thuốc lá, tóc tai đã bị chính hắn vò thành ổ gà.

Lần thứ tư nhìn vào, Hoàng Cẩn Sâm phát hiện bác sĩ Khấu đang bắt chước tay đờng bọn làm ăn quan hệ mật thiết với họ: tinh tinh tiên sinh. Hắn ngồi xổm chồm hồm trên ghế, hai mắt thâm quầng, ánh mắt đại ra nhìn màn hình chăm chú.

Đây đã là chuyện của bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau khi gã trở về từ chỗ lão Điền.

Hoàng Cẩn Sâm cuối cùng không đành lòng nhìn nữa. Gã đi thẳng vào vỗ vai Khấu Đổng. Khấu Đổng mất hai giây mới phản ứng lại được, ngây người ngẩng đầu lên liếc gã một cái. Hoàng Cẩn Sâm liền cúi xuống luồn một tay qua đầu gối hắn, tay còn lại vòng ra sau lưng hắn, sau đó khom người vác hắn lên như vác một cái bao tải.

Cặp kính lung lay treo trên mũi Khấu Đổng rơi xuống đất đánh cách một tiếng, hắn kêu lên: “Kính kính kính kính... giờ ời nâng cái chân tôn quý của anh lên, đừng có đạp lên nó đại ca ời!”

Hoàng Cẩn Sâm giờ tay vỗ đét lên hông hẳn, cảm xúc rất êm tay: “Còn kêu nữa, tôi tử hình em ngay tại chỗ bây giờ.”

Khấu Đồng nói: “Được được được, không thành vấn đề Cơ mà anh lưu số liệu lại cho tôi trước đã, mau mau!”

Hoàng Cẩn Sâm dừng bước, quay người, khiêng trên vai một người sống sờ sờ đối với gã dường như tuyệt không cố sức. Gã quay vào máy tính, ngoan ngoãn lưu số liệu lại.

“Ôi đùech, Khấu Đồng, máy của em nát đến mức nào mà đơ thế này?!” Hoàng Cẩn Sâm khó chịu buông Khấu Đồng xuống, “CPU này là lọt từ chó điện tử xuống để cài vào phải không?”

Khấu Đồng: “...Chóng mặt quá...”

Hoàng Cẩn Sâm nheo mắt đẩy văng máy tính sang một bên, sau đó đặt Khấu Đồng lên bàn, đứng đắn nói: “Bảo bối, câu dẫn một người đàn ông đang đói khát là sai lầm đấy.”

Khấu Đồng bị dịch chuyển tức thời chỉ cảm thấy mặt mày xây xẩm, trước mắt tối sầm, màng nhĩ lủng bùng nhưng nhức: “Cảm ơn, tôi ý thức được rồi...”

Hoàng Cẩn Sâm cười gian nhào tới: “Hờ hờ hờ hờ ~ Công chúa điện hạ, bây giờ em có gào rách yết hầu cũng vô dụng thôi!”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 53: Biển vong linh

Hoàng Căn Sâm đi vào phòng sách của Khấu Đễng, nói là gọi hẳn ra nghỉ ngơi, cuối cùng thì... cả hai người chẳng ai ra ngoài.

Mẹ Khấu thấy hơi kì quái nhưng không đi gõ cửa, cô nghĩ con cái lớn bằng đầu bằng mặt cả rồi, lại còn đang làm việc rất quan trọng nữa, cứ coi nó là trẻ con mãi mà hơi một tí là gõ cửa hỏi sao thế thì mình sẽ biến thành một bà già lão nhai phiền phức trong lòng nó mất thôi.

Cô rất đặc ý với suy nghĩ siêu thoát và sự thấu tình đạt lý của mình, trên thế giới này người làm mẹ mà dễ dàng như cô là ít lắm đó nha ~

Về phần gian tình không thể nói là ít giữa Hoàng Căn Sâm với thằng con bảo bối của mình, mẹ Khấu chỉ rối rắm một tí rồi nghĩ bụng... thôi, cứ kệ nó.

Không hiểu vì sao cô lại chẳng có hứng thú quản con gì cả, cho dù với con mắt truyền thống của cô thì cặp đôi đó không được truyền thống cho lắm, cho dù mãi đến nửa sau của thế kỉ 21, đó vẫn chẳng phải là kết cấu gia đình được phần lớn quần chúng nhân dân hoan nghênh, thế nhưng... cô bỗng cảm thấy như thế cũng chẳng có gì là không tốt.

Nếu hai đứa hợp nhau thì bất luận một trong chúng nó có là nam hay là nữ, là già hay là trẻ... vẫn cứ hợp nhau thôi mà.

Có người một đời cứng nhắc theo đường thẳng, có người phá cách sống theo đường nghiêng, ai hạnh phúc hơn khó mà nói được.

Không biết qua bao lâu cửa phòng sách mới mở ra từ bên trong. Mẹ Khấu dán mặt nạ dưỡng da bình tĩnh lấy tạp chí thời trang ra đọc như thể hoàn toàn không bị giật mình.

Khấu Đồng được Hoàng Cẩn Sâm bế ra bên ngoài. Gã giống như ăn trộm thành công, trên mặt mang theo nụ cười tươi rói quở dìm mà dâm dăng, len lén liếc mẹ Khấu một cái, sau đó nhẹ nhàng dùng chân đóng cửa phòng sách, bế Khấu Đồng lĩnh vào phòng ngủ. Khấu Đồng chôn kín mặt trên vai gã, chẳng biết có còn tỉnh hay không.

Đến tận lúc này mẹ Khấu mới ngẩng mặt lên khỏi cuốn tạp chí mở nửa ngày mà không lật trang, trợn trắng mắt với trăn nhà. Cô nghĩ bụng ranh con chết tiệt, tưởng rằng len lút là bà đây không nhìn thấy hay sao? Cái dấu hờn hờn trên cổ con ta là cái răng nào cắn ra hả?

Trong lòng cô hơi khó chịu một tí, cơ mà sau khi cân nhắc hai giây thì lại thấy mình khó chịu thế này có chút vô lý. Thế là cô khoan dung độ lượng ném phứt câu chuyện ra sau đầu, cấn bút lên hí hoáy đánh dấu trên tạp chí thời trang___ đôi giày này đẹp này, phải mua, bộ quần áo này cũng đẹp này....

Khấu Đồng đờ như cá chết được Hoàng Cẩn Sâm tắm rửa sạch sẽ đặt lên giường, hai mắt khép hờ như thế ngay giây tiếp theo là có thể ngủ bất tỉnh.

Hoàng Cẩn Sâm ngấm mãi không đủ, vì thế lại cúi người hôn chóc lên môi hắn một cái rõ vang.

Khấu Đồng mơ màng cầu nhàu: “Thôi đi... đắc ý đến sắp bốc hơi rồi kia kìa.”

Hoàng Cẩn Sâm huýt sáo, sau đó đưa một tay lên đỉnh đầu uốn éo hình chữ S.

“Em xem, bốc hơi nè.”

Khấu Đồng nhìn bộ dạng thẳng ngơ của gã, biếng nhác nhếch môi lên khẽ cười.

“Kéo em một cái.” Khấu Đồng nói, “...lần sau đừng có nhéo eo của tôi, đã sợ buồn sẵn rồi lại còn nhéo.”

Hoàng Cẩn Sâm kéo hẳn một cái r ỗ ng ỗ luôn lên giường, Khấu Đ ồng vỗ lưng gã: “Tìm cho tôi cái gì ăn đê.”

Hoàng Cẩn Sâm không nhúc nhích, yên lặng nhìn hẳn, thấp giọng hỏi: “Em thích tôi không?”

Khấu Đ ồng nhìn gã, hỏi lại: “Nếu tôi nói không thích, anh định kệ tôi đói chết có phải không?”

Hoàng Cẩn Sâm mau mắn gật đầu, cực kì thống khoái, cực kì vô lương tâm.

“Bội tình bạc nghĩa.” Khấu Đ ồng lắc đầu, tr ần thối than thở, “Thay lòng đổi dạ, lạnh nhạt vô tình, Tr ần Thế Mĩ thời hiện đại... Lương lương thực hữu hạn trên thế giới làm sao có thể nuôi ra một tên cặn bã trong cặn bã như anh hả?”

Hoàng Cẩn Sâm heo chết không sợ nước sôi, tỏ vẻ: cặn bã thì cặn bã, có làm sao!

Khấu Đ ồng cười rộ lên: “Thích anh, được r ỗ chứ?”

Hoàng Cẩn Sâm gật đầu, sau đó lại nói: “Tôi thấy cứ không có thành ý thế nào á.”

Khấu Đ ồng dùng vẻ mặt biểu đạt ý nghĩ: Anh lượn đi!

Hoàng Cẩn Sâm kéo tay áo hẳn ra vẻ then thùng: “Người ta muốn thành ý cơ.”

Khấu Đ ồng nheo mắt nhìn gã: “Bao giờ anh cho tôi đề lại thì tha hồ thành ý.”

“Đấy có phải thành ý đâu, đấy là lời ngon tiếng ngọt miệng lưỡi trơn tru dụ con ngựa ngốc.” Hoàng Cẩn Sâm nói li ền tù tù.

Khấu Đ ồng ôm đầu ngã xuống lăn hai vòng: “A! Không chịu nổi nữa r ỗ, sao anh lảm chuyện thế! Tôi thích tên khốn nhà anh như Mã Văn Tài

thích Chúc Anh Đài, như Thi ần sư Pháp Hải thích Bạch Nương Tử, như Triệu Khuông Dận thích Lý hậu chủ, thỏa mãn rồi chưa?!”

Hoàng Cẩn Sâm sung sướng cảm thấy thành ý này quá đủ luôn, chẳng biết gã dùng CPU nào mà phán đoán nữa, chắc là tháo từ cái máy nát nào lắp vào chứ gì...

Sau đó hắn vui vẻ chạy đi kiếm đồ cho Khấu Đông ăn.

Dẫu rằng cuộc sống chẳng an, con đường trước mắt mịt mờ chưa biết, vô số kí ức không vui cũng chưa kịp cùng nhau nhớ lại, dẫu rằng bất cứ sinh mệnh nào trên thế giới đều không thể thoát ly khổ sở để mà sinh tồn...

Dẫu rằng đêm tối vẫn sẽ đến, thế nhưng giờ đây bọn họ ở bên nhau.

Không phải trước kia, không phải sau này, mà là hiện tại.

Giống như giữa sóng cuộn biển gào trào dâng khiến cho người ta điên đảo ngã nghiêng, bỗng nhiên có một sợi dây giăng ngang khóa chặt hai người lại cùng một chỗ, bọn họ trước nay kiên cường, về sau sẽ càng thêm kiên cường hơn.

Mà tên của sợi dây kia, gọi là “kề vai sát cánh”.

Cho dù cuộc đời con người ta thống khổ thì nhiều mà sướng vui thì ít, thế nhưng mọi người vẫn sẽ vì những đốm sáng nhỏ nhoi phân tán trên con đường liên miên bất tận ấy mà cảm thấy hi vọng ngập tràn. Chúng nó giúp cho con người vượt qua xã hội nguyên thủy gian nan cầu sinh, vượt qua xã hội nô lệ không có thiên lý, vượt qua xã hội phong kiến với đủ loại công xiềng cất bước khó khăn, từng bước từng bước đi về phía trước.

Bởi vì ‘kì vọng’ vẫn còn tồn tại.

— — — —

Đêm ấy không phải là một đêm bình yên. Mẹ Khấu cặm bản vẽ trước đây của Khấu Đổng, kể cho Mạn Mạn nghe một câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ___ đối với con bé thì đây đã là sự chiêu chuộng khiến cho nó bất ngờ và kinh ngạc, bởi vì mẹ ruột của nó chẳng cho nó đái ngọ như thế bao giờ. Nó ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ, cùng một khúc hát ru êm như nhung.

Mẹ Khấu thấy nó đã ngủ say thì định đi uống cốc nước rồi cũng ngủ đở giấc.

Ngay lúc cô tắt đèn rồi chìm vào cơn mơ màng thì cẳng chân Mạn Mạn hơi giật một chút như bị giật mình. Mẹ Khấu bừng tỉnh sờ soạng nhòm dậy trong bóng tối, vỗ vỗ tấm lưng nhỏ con của nó. Ai ngờ Mạn Mạn ngời bật dậy, ngơ ngác một chút rồi cứ thế khóc òa lên.

Mẹ Khấu cho là nó gặp ác mộng nên mau chóng ôm lấy nó, vỗ lưng nó mà dỗ dành: “Đừng sợ đừng sợ, dì đây con.”

Mạn Mạn nắm chặt cổ tay áo ngủ của cô, nói bé như con mèo nhỏ: “Dì ơi, mẹ con không cần con.”

Mẹ Khấu sửng sốt, Mạn Mạn lại nói tiếp: “Con không phải là quái vật mà...”

Thế rồi nó thút tha thút thít như không biết phải giải thích ra sao: “Con không cố ý lớn lên như vậy... Con không cố ý.”

Mẹ Khấu nhẹ nhàng hỏi: “Sao mẹ con lại không cần con được?”

“Có một lần khí than bị dò,” Mạn Mạn nức nở, “Con đọc trong sách thấy nếu khí than bị dò thì người ở bên trong sẽ trúng độc khí than, sẽ chết... Con sợ lắm, rất chóng mặt, rất muốn nôn, nhưng mà mẹ con nhốt con trong nhà...”

Cánh tay mẹ Khấu đang ôm nó cứng đờ lại.

“Sau đó còn dùng ghế dựa đập mạnh lên cửa sổ, đập mãi đập mãi mới vỡ ra. Con kê ghế bằng gỗ lên cửa sổ, trên tay chảy đầy máu... Con kêu cứu mạng nhưng mọi người đều không nghe thấy, vì con không thể mở miệng nói chuyện... Con dùng máu viết hai chữ ‘CỨU MẠNG’ lên cửa kính, cuối cùng được một chú nhà đối diện trông thấy mà gọi cảnh sát đến...”

Mẹ Khấu không biết phải nói gì mới tốt, bởi vì cô hoàn toàn không hiểu mẹ của Mạn Mạn nghĩ cái quái gì, song lại không thể dùng cách nói đơn giản mà thô bạo để giải thích với con bé là “Mẹ của con rất xấu”. Nếu con trẻ lớn lên rồi cho rằng những người mẹ trong thiên hạ đều xấu xa thì biết phải làm sao?

“Dì ơi, ban nãy con nằm mơ, mơ thấy con không thở được, xung quanh tối om om, không có một ai cả. Có rất nhiều thứ kì quái bay qua bay lại bên cạnh con, con chạy thế nào cũng không thoát, con lớn tiếng kêu cứu, người khác lại không nghe được... Lần này ngay cả chỗ để con viết hai chữ cứu mạng cũng không có...”

Mẹ Khấu sửng người. Cô nhớ Khấu Đồng từng nói với mình là cô bé này cực kì nhạy cảm với ý nghĩ của người khác, đôi khi nằm mơ sẽ thấy một vài điều đặc biệt. Cô suyt một tiếng, định tí nữa sẽ đi hỏi Khấu Đồng, đoạn cẩn thận lau sạch nước mắt của Mạn Mạn đi: “Nín đi, nín đi con.”

Đợi cô vất vả dỗ được Mạn Mạn thì đã là chuyện của mười phút sau đó.

Nhìn bé con chậm rãi bình tĩnh trở lại, mẹ Khấu mới nhẹ nhàng đứng lên gõ cửa phòng Khấu Đồng: “Đồng Đồng, mẹ muốn nói chuyện với con.”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 54: Vực thăm mở màn

Tuyệt vọng là cái gì?

Mạn Mạn còn quá nhỏ nên không thể nào lý giải được, nó chỉ biết khóc mà nói “Mẹ con không cần con”.

Nếu mang câu này đi hỏi Diêu Thạc thì ông ta nhất định sẽ nở một nụ cười châm chọc mỉa mai, sau đó nói xóc nói xiểm ân cần thăm hỏi IQ EQ của người ta một lượt, cuối cùng lẻ loi một mình lặng lẽ ra ban công hút thuốc nhìn người đi đường, nhìn đám trẻ, cô độc gặm nhấm tâm tình.

Tuyệt vọng chính là... không nhìn thấy hi vọng.

Sinh mệnh một ngày lại một ngày tiêu hao, tuổi già như tằm ăn rồi nuốt trôi tất cả kiêu ngạo của ông. Ông cảm thấy cuộc sống ngày càng sống gió mà mình thì mỗi lúc một héo mòn, đôi khi bừng tỉnh khỏi cơn mộng giữa đêm khuya, ông đâu thấy bản thân như một con sâu mất đi vỏ cứng và sức mạnh, mền oặt đến nỗi tùy tiện có thể bị người ta bóp chết.

Trên thế giới ngập tràn thấp thỏm lo âu, nhưng mà ông đã không còn sức lực để mà không e không sợ. Cây đại thụ tăng lên mỗi vòng tuổi sẽ cao lớn thêm một tầng, mà mỗi khi cái già cỗi in hằn lên từng mạch máu từng sợi tóc của con người thêm một vòng, thì tương lai lại càng hẹp đi, càng vô vị.

Nhưng đây là chuyện không cách nào thay đổi. Có một nữ tác gia từng viết: Anh đang còn trẻ? Không sao cả, qua hai năm nữa sẽ già thôi.

Nhìn từ góc độ này, bản thân sinh mệnh chính là một quá trình tuyệt vọng mà không thể nào tránh khỏi. Con người ta bị buộc phải sinh ra, gian nan lớn lên, từng chút từng chút trở nên cao lớn trưởng thành. Khi anh

buộc thế giới này công nhận nó có một phần nhỏ nhoi của anh thì có thể tính là anh đã thành công, nhưng cũng chính lúc anh đạt được nó thì cũng là khi nó bắt đầu trôi đi mất, đúng là một trò đùa ác biết bao nhiêu.

Nếu hỏi Hà Hiếu Trí vấn đề này, nó sẽ nói với bạn một cách rất trù tượng: Khi ‘Ác ma’ chiếm giữ thân thể nó rời đi, mỗi thời mỗi khắc đều là Thiên Đường. Mà khi nó nhớ ra Ác ma kia còn có thể trở về, chưa từng rời xa nó, những khoảnh khắc bình tĩnh chỉ tồn tại như những khe hở nhỏ, đó chính là tuyệt vọng.

Câu hỏi khó trả lời nhất trên thế giới chính là ‘Vì sao lại là ta?’, vì sao người thống khổ lại là ta? Vì sao mỗi người bọn họ đều vui vẻ sung sướng như thế?

Người mắc chứng uất ức giống như đang sống với thị giác của loài chó, toàn thế giới trong mắt họ đều chỉ có ba màu đen, trắng và xám tro, không thể nào trốn thoát nổi, đến một cọng rơm cứu mạng cũng không có. Đó là loại thống khổ không thể dùng ngôn ngữ giải thích, không thể dùng lý trí chiến thắng, không thể dựa vào bản thân khống chế. Nó khiến cho người ta muốn lao mình xuống khỏi tòa nhà cao, muốn chấm dứt kiếp sống này.

Đêm nay trừ những người hoàn toàn thức trắng, còn lại đều như bị một loại sóng điện não liên tuyến ảnh hưởng tới, trên bầu trời thành thị bao phủ một tầng mây đen tối nặng nề.

Vừa có chút tiếng động, Hoàng Căn Sâm đã tỉnh giấc. Gã được huấn luyện nhiều năm tạo thành tâm trí cực kỳ kiên định, vừa tỉnh thì thấy Khấu Đồng không biết dậy lúc nào, đang cau mày đứng bên cửa sổ.

“Thế nào?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Không biết nữa.” Khấu Đồng vén rèm lên, ánh trăng lại không rơi xuống, “Tình huống gì thế... cứ cảm thấy như có cái gì mất khống chế ấy.”

Đúng lúc này thì mẹ Khấu gõ cửa. Vào phòng, cô kể lại chuyện Mạn Mạn nằm mơ một lần rồi đi. Đến khi cô đã rời đi, Khấu Đồng mới ngủ lại đầu giường: “Lão Diêu bật đèn, trong phòng Hà Hiệu Trí có tiếng động. Bọn họ đều bị ảnh hưởng... không biết chỗ Tần Cầm xảy ra chuyện gì.”

“Em thì sao?” Hoàng Cẩn Sâm chỉ quan tâm mỗi vấn đề này thôi.

Khấu Đồng day day mi tâm: “Vừa rồi tôi không ngủ, không hiểu sao cứ có dự cảm không lành.”

Hoàng Cẩn Sâm cúi người châm thuốc nhét vào miệng hẩn: “Yên tĩnh một lát rồi đi ngủ đi.”

Gã xoa xoa tóc Khấu Đồng, xúc cảm cũng không mềm mại như khi nhìn thấy: “Vẫn không ngủ được thì cho tôi làm một lần, đảm bảo em cho em thích đến mức ngủ thẳng đến trưa luôn.”

Khấu Đồng nhận ra mình đang bị thả dê thì có cảm giác rất là mới mẻ. Vì thế hẩn dựa vào đầu giường híp mắt nhìn gã, như cười như không, nhìn ra ảo giác Hoàng Nhị Béo há miệng chảy dãi ròng ròng trông khôի hời hết biết.

Nhớ lại thì trừ khoảng thời gian tâm tình có chút bất ổn sau khi biết sự thật về Hạt Giống ra, tên đàn ông này luôn mang theo chút khôи hời rất phá cách.

Tâm lý không thể tồn tại vượt ra ngoài sinh lý, khi vấn đề nghiêm trọng đến mức thành bệnh thì nhất định là có liên quan đến tổn thương hệ cơ quan thần kinh rồi.

Ít nhất, Khấu Đồng cảm thấy huấn luyện nghiêm khắc về mặt sinh lý sẽ đẩy khả năng chịu đựng về mặt tâm lý của con người lên một tầm cao mới___ tên họ Hoàng vô tư như ruồi này chính là một ví dụ điển hình đây.

Đến lúc Hoàng Cẩn Sâm bị đồng hồ sinh học gõ tỉnh lần nữa thì phát hiện trong phòng vẫn còn tối om om. Cơ hồ ngay lập tức, gã ý thức được

chuyện không ổn mà lật người rời giường nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó đẩy vai Khấu Đổng: “Nè, em dậy đi, nhìn ra ngoài kia.”

Khấu Đổng thì không có thứ được gọi là đồng hồ sinh học. Chỉ cần trời vẫn còn tối thì cơ chế sinh lý của hắn sẽ phán đoán là mình còn có thể yên tâm ngủ ngon, lúc bị kéo tỉnh còn mơ hồ lấy mu bàn tay vỗ nhẹ lên mặt Hoàng Cẩn Sâm mấy cái: “Ngoan, đừng làm ồn.”

Hoàng Cẩn Sâm: “...”

Xong rồi, bà xã biến thành con heo rồi, gã nghĩ bụng_____ Đương nhiên là chỉ nghĩ chứ còn lâu mới dám nói ra.

Hoàng Cẩn Sâm bình tĩnh thò tay vào trong chăn cấu một nhát lên thắt lưng của Khấu Đổng. Khấu Đổng giật bắn mình như con cá chết bị chích điện, híp mắt cố thích ứng hồi lâu mới hỏi: “Làm sao đấy?”

“Em xem xem mấy giờ rồi.”

Khấu Đổng vớt cái đồng hồ báo thức để đầu giường, ấn đèn huỳnh quang lên dòm thử rồi sửng cả người: “Bảy giờ... bây giờ là buổi sáng hả?”

Bảy giờ sáng, cho dù là giữa mùa đông khắc nghiệt đêm dài ngày ngắn thì bên ngoài cũng không thể tối om như thế. Lúc này ngoài trời như vẫn còn nằm giữa đêm khuya, không có sao, không có trăng, thậm chí... không có cả gió.

Ánh mắt Khấu Đổng lập tức tỉnh táo lại: “Mặc quần áo vào, đừng kinh động những người khác, chúng ta đi ra ngoài.”

Hai người nhanh nhẹn thay quần áo rón rén ra phòng khách, sau đó chui ra ngoài.

Đèn trong hành lang nhà Khấu Đổng cảm ứng âm thanh, hơn nữa còn rất nhạy. Bình thường đừng nói là tiếng bước chân cố tình nện trên mặt

đất, ngay cả tiếng quàn áo ma sát cũng có thể làm sáng đèn hai tầng nhà trên dưới. Thế mà hai người bọn họ ra đến nơi, đèn lại không sáng.

Khấu Đổng vỗ tay, vẫn không sáng.

“Cắt điện.” Hấn nói nhẹ như không.

“Thế máy tính của em...” Hoàng Cẩn Sâm hỏi.

“Không sao, pin có thể chống đỡ được hai tiếng đồng hồ, số liệu sắp phân tích xong rồi.” Khấu Đổng nói xong còn liếc Hoàng Cẩn Sâm một cái đầy thâm ý, “Nếu không phải anh vào quấy rối thì nói không chừng chúng ta đã ra ngoài rồi ấy.”

“Ây dà... tôi sai rồi!” Hoàng Cẩn Sâm giậm chân đấm ngực, “Nếu tôi nhịn một chút thì bây giờ không khéo đã chuyển được hết hành lý sang nhà em rồi!”

Đã tối lửa tắt đèn chả trông thấy gì, Khấu Đổng vấp một phát tí nữa thì lộn cổ xuống cầu thang. Hấn vội ho một tiếng: “Vợ yêu, từ từ rồi khắc đến. Dù không có mũ phượng khăn voan, tôi cũng sẽ tìm kiệu tám người khiêng rước anh về, anh thật sự không cần... đói khát như vậy đâu.”

Hoàng Cẩn Sâm ấn cổ họng: “Quý sử!”

Khấu Đổng trăn mặc một lát: “Đừng... đừng... eo tôi nhũn cả ra rồi.”

Hai người một trước một sau ra khỏi tòa nhà, cả thành phố không có một ngọn điện, không khí dường như đầu đặc quánh cả lại, một cơn gió cũng im re.

Toàn bộ âm thanh đều lặng phắc, một con tàu đêm tình cờ đi qua đổ lại ven đường, Khấu Đổng cúi người bám vào cửa kính, phát hiện bác tài gác đầu ngã sang một bên như đang ngủ say.

“Bác tài, bác tài?” Khấu Đổng gõ gõ cửa sổ, người ở bên trong không phản ứng.

Người trong thành phố đều bất tỉnh nhân sự, hết thấy ánh sáng như bị thứ gì đó hút đi, giữa ngã tư đường mênh mông, ngoại trừ tiếng bước chân của hai người thì không còn động tĩnh gì khác.

Giống như... nơi này đã biến thành một thành phố ma tĩnh mịch.

Hoàng Cẩn Sâm không hề cợt nhả nữa. Hai người nhìn nhau, đều nghĩ rằng có lẽ tiểu vũ trụ của Tần Cầm bùng nổ quá đà, thành ra nổ tan tung tóe luôn rồi.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 55: Vực thăm

Chạng vạng, Thường Đậu đang nằm úp sấp trên mặt bàn của phòng thí nghiệm căn cứ ST mà ngủ thì đột nhiên bị lay tỉnh. Cậu mơ màng mở mắt sờ kính khắp nơi.

“Đây này.” Ngô Hương Hương nhét cặp kính lạnh ngắt vào tay cậu, nói với vẻ nghiêm túc hiểm thấy, “Chú qua đây xem này, hình như xảy ra chuyện.”

Thường Đậu sửng sốt, ra sức day day mắt, luống ca luống cuống đứng lên, còn va vào một chân bàn: “Làm sao làm sao?”

“Là tín hiệu.”

Việc nghiên cứu cái n ồi hơi kia vẫn đậm chân tại chỗ, dù bao nhiêu nguyên lý của nó bọn họ đều đã nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ còn thiếu nước đổ ra mà xem nữa thôi... nhưng vẫn không nghiệm ra được mấy người đám Khấu Đ ồng rốt cuộc rơi vào chỗ nào. Đó là chương trình do bác sĩ Khấu ngẫu hứng viết ra đấy, không phải là con giun đũa trong bụng hấn thì ai mà phân tích được hấn ngẫu hứng đến mức nào chứ.

Khuyết điểm trí mạng của Máy chiếu hiển lộ ra trước mặt mọi người một cách rõ ràng: cấu tạo bên trong của nó quá phức tạp.

Ngay cả Khấu Đ ồng là cha đẻ của nó cũng bị nhốt vào bên trong, mà suốt hơn mười ngày nay, cả đám nhân viên kĩ thuật tham gia kiến tạo, sửa chữa và bảo trì nó không có lấy nổi một tí biện pháp.

Nói ngắn gọn thì đ ồng chí n ồi hơi là cái hố sâu không thấy đáy. Bọn họ chỉ biết Khấu Đ ồng rơi vào mà không biết trong đó cấu tạo ra sao, chỉ có

thể lấy dây thừng quấy loạn lên với hi vọng mong manh là đầu dây sẽ chạm tới bác sĩ Khấu, đừng giúp hắn tự tóm lấy mà leo lên được.

Vì sợ Khấu Đồng vì nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó mà không thu được tín hiệu nên Thường Đậu vẫn không ngừng dò quét và phát xạ tín hiệu vào trong. Thế nhưng vừa rồi máy chiếu đột nhiên phát ra báo động trước, cưỡng chế đình chỉ sự can thiệp tín hiệu của cậu.

“Chuyện gì thế này?” Thường Đậu hỏi.

“Một không gian nào đó xuất hiện dị biến, không biết là trục trặc kĩ thuật hay do con người động tay động chân vào.” Ngô Hương Hương đứng đắn một cách hiếm thấy, câu sau đã nhắm ngay vào Thường Đậu, “Đầu tại chú!”

Thường Đậu mở to hai mắt.

“Chẳng có lý do gì mà dị biến cả. Nhất định là chú dò quét lung tung nên tín hiệu làm cho chương trình trong đó xảy ra vấn đề rồi!”

Thường Đậu tròn trố mắt, không còn muốn để ý đến hắn nữa mà yên lặng ngẫm xuống kiểm tra nguyên nhân trục trặc.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu vang lên. Thường Đậu vừa thấy thì chợt trở nên kích động, là Phương Tu gọi tới!

Cậu run rẩy nhận máy, run rẩy nói: “Alo...”

Đầu dây bên kia ồn ào như có rất nhiều người đang đi đầu tra gì đó. Phương Tu nói vài câu với người bên cạnh rồi mới nói chuyện với Thường Đậu: “Thường Đậu, cậu có thể về được rồi.”

Thường Đậu nháy mắt mấy cái.

“Hôm nay chúng ta phá được một tụ điểm Utopia phi pháp, thứ kia đã tìm được ở đó rồi. Đội trưởng Hồn nói hắn là có thể loại bỏ hiềm nghi chỗ

Diêu Thạc, ông ta có vấn đề gì khác không còn là việc của chúng ta nữa, cậu rút khỏi căn cứ được rồi.”

Thường Đậu nói: “Nhưng mà...”

Ngô Hương Hương thính tai nghe thấy cuộc đối thoại này thì biểu cảm trên mặt rõ ràng thuyết minh: quả nhiên như thế, thằng này là thằng ngu gây họa xong xách dép chạy. Thường Đậu siết chặt điện thoại trong tay.

“Gì?” Phương Tu hỏi, “Còn chuyện gì nữa à?”

Thường Đậu nhếch miệng: “Bác sĩ Khẩu... anh biết làm sao bây giờ?”

“Khẩu Đồng?” Phương Tu hơi chững lại, “Không cần quan tâm đến cha đó. Hắn là tai họa, tai họa lưu ngàn năm, không chết được đâu.”

“Nhưng mà...”

Phương Tu vốn đã không có nhiều kiên nhẫn với cậu, lúc này bèn nhíu mày, ngữ điệu cũng dần dập hẳn lên: “Lại làm sao?”

Thường Đậu nghĩ nghĩ một lúc rồi cẩn thận sắp chữ: “Em ở lại... hai ngày có được không ạ? Chỉ hai ngày thôi, bên này hiện tại có chút trục trặc nhưng nhất định có thể giải quyết rất nhanh. Em xin lỗi, em không phải muốn thêm phiền toái cho mọi người đâu, chỉ hai ngày thôi ạ, em cảm thấy chúng em sắp chạm tới vấn đề mấu chốt rồi...”

Giọng nói của cậu càng ngày càng nhỏ, không nghe thấy Phương Tu trả lời thì trong lòng lại càng hoảng. Thường Đậu chính là như vậy, không hiểu sao cậu luôn có một chút tự ti, luôn cần nhiều người cổ vũ. Người khác khích lệ một câu có thể khiến cậu vui vẻ nửa ngày, nhưng chỉ cần người khác hơi nghi ngờ cậu, cậu lập tức sẽ thiếu tự tin.

Phương Tu không lên tiếng, Thường Đậu chán nản nghĩ... anh ấy đang khó xử, mình lại gây phiền phức rồi.

“Em xin lỗi, hay là em...”

“Cậu cứ tạm thời ở lại bên ấy cũng được.” Phương Tu đột nhiên nói.

“Dạ?”

“Tôi vừa nói với đội trưởng H ồ một tiếng, chúng ta gần đây không có chuyện gì gấp, có thể cho cậu nghỉ hai ngày.” Tạm dừng một lát, Phương Tu lại bổ sung, “Ở bên ngoài mạnh mẽ lên một chút, đừng cứ để tên biến thái râu dê kia bắt nạt đấy.”

“Vâng... Vâng ạ!” Thường Đậu đột nhiên cảm thấy cả người ngập tràn sức mạnh___ sức mạnh chỉ có được khi thích một người.

“Tui cho rằng không phải tín hiệu tạo thành sự cố.” Thường Đậu gác máy, đứng thẳng lưng nói với Ngô Hương Hương.

Ngô Hương Hương cười lạnh: “Hừ hừ hừ hừ, nói xạo.”

“Không phải nói xạo.” Thường Đậu cau mày, “Tín hiệu mà tui phát là tín hiệu sao lưu chuyên dụng trong máy chiếu, không gây đứt gãy Gamma, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến cơ chế do các không gian khác chi ều tạo thành được, chuyện này là không thể nghi ngờ.”

Ngô Hương Hương nói: “Cậu có biết...”

“Nó là do bác sĩ Khấu để lại, ông nghi ngờ anh ấy sao?” Thường Đậu khí thế bức người hỏi vặn lại, “Ông có phải người phát minh ra máy chiếu đầu!”

Mặt mũi của Ngô Hương Hương xoắn hết cả lại. Bác sĩ Khấu chính là tử huyệt của gã, gã vẫn luôn cảm thấy bác sĩ Khấu nhất định là có để râu dê, chẳng qua vì một nguyên nhân không thể nói với người ngoài nào đó cho nên mới bị ép nguy trang thành người thường mà thôi.

Được rồi, nếu bác sĩ Khấu trong n ăi hơi có biết, thì chắc chắn sẽ vì có một fan cu ồng hiếu kì thế này mà vui mừng khôn xiết.

“Cho nên sự cố chắc hẳn là do có người tạo thành.” Thường Đậu nói, “Chúng ta đều biết không gian hình chiếu sẽ bị phá vỡ nếu như ý thức chủ thể phá vỡ, thế nhưng có một loại xiềng xích có thể khóa chặt không gian, mà không để tình huống này phát sinh.”

“Cơ chế xiềng xích bị cấm sử dụng đó đồng nghĩa!” Ngô Hương Hương trợn trắng mắt gắt âm lên, “Lúc ấy bác sĩ Khấu nói nếu ý thức của chủ thể bị phá vỡ mà còn cưỡng chế lưu lại trong không gian thì nhất định sẽ gây ra tổn thương đối với người thật, cho nên căn bản không thiết lập cái cơ chế đó.”

“Đương nhiên là tui biết, cơ mà có chuyện ngoài ý muốn!” Thường Đậu cũng quát um lên, “Ông có biết thế nào gọi là ngoài ý muốn không? Trên lý thuyết mà nói, khi nhiều tầng ý thức chồng lên nhau thì giữa các chủ thể với nhau sẽ có ảnh hưởng nhất định, mà máy chiếu thì không thể tách bạch hai ý thức của hai người riêng ra được. Cho đến bây giờ, sự ảnh hưởng lẫn nhau giữa họ vẫn là cửa ải kỹ thuật khó lòng đột phá, cho nên hình chiếu ý thức của nhiều chủ thể mới không ổn định như vậy. Thế nhưng cho dù là sự kiện có xác suất nhỏ đến đâu cũng vẫn tồn tại.”

“Rồi sao?!” Ngô Hương Hương dùng âm lượng lớn hơn quát trả, như thể âm lượng càng lớn thì càng có thêm tin tưởng.

“Thế nên, khi một chủ thể ý thức mạnh đến mức có thể ảnh hưởng tới tất cả các chủ thể khác bị cuốn vào thì giữa bọn họ sẽ sản sinh ra một cơ chế tương tự như cơ chế xiềng xích, ảnh hưởng tương hỗ lẫn nhau, mà không gian bị khóa chặt không để mối quan hệ ấy bị phá vỡ. Ở thời điểm một loại không gian có chiều X nào đó tồn tại, toàn bộ không gian họ đang ở sẽ bị kéo vào một chiều tọa độ khác hẳn! Hiểu không?!”

Ngô Hương Hương: “...”

Thường Đậu trợn mắt nhìn trời: “Ông là đồng gốc. Tui rút cuộc cũng nghiệm ra rồi, để râu dê sẽ tạo ra thương tổn không thể cứu vãn đối với chỉ số thông minh của động vật thuộc họ linh trưởng.”

Ngô Hương Hương thất bại ê chề

“Trong không gian có nhiều ý thức chằng chéo lên nhau thì giữa các chủ thể ý thức sẽ không tránh khỏi một chút va chạm, đây cũng chính là lý do vì sao Mạn Mạn thường có thể tiên đoán được một vài chuyện. Mà khi cảm xúc của một chủ thể ý thức nào đó dao động quá mãnh liệt, cộng thêm tất cả các chủ thể khác bị kéo vào đầu cộng minh với dao động cảm xúc đó, thì sẽ tạo thành cái gọi là cơ chế xiềng xích.” Trong máy chiếu, Khấu Đồng giải thích cho Hoàng Căn Sâm, “Đúng vậy, chính là tình hình của chúng ta bây giờ đây.”

“Sau đó?”

“Sau đó cảm xúc quá mãnh liệt khiến cho một chủ thể ý thức sụp đổ sẽ tạo nên phản ứng dây chuyền cho những người khác. Không gian bị cơ chế xiềng xích khóa chặt sẽ phát sinh một loại tình huống đặc thù, khi một chi đầu tọa độ nào đó tồn tại, tất cả chủ thể ý thức đều bị kéo vào một chi đầu không gian khác.”

Khấu Đồng dừng bước, nhẹ nhàng nói: “Nói cách khác, trong thế giới này ngoại trừ những người bị kéo vào thì không còn ai tỉnh nữa... bởi vì bọn họ đang ở trong một chi đầu không gian khác rồi.”

Hoàng Căn Sâm chú ý thấy ngón tay Khấu Đồng hơi run lên. Khấu Đồng hít sâu một hơi, qua hồi lâu, hẩn nhắm mắt rồi mở ra, cúi đầu nói: “Tôi phải sớm nghĩ tới mới đúng.”

“Bây giờ phải làm sao?” Hoàng Căn Sâm hỏi. Gã bỗng ý thức được... mẹ Khấu... cũng không phải là một con người thực sự. Cô ấy cũng sẽ bị... giữ lại vĩnh viễn trong một chi đầu không gian khác sao? Gã kìm lòng không đậu nói thật khẽ khàng, như thể sợ âm lượng quá lớn dọa sợ Khấu Đồng vậy.

“Chúng ta...” Môi Khấu Đồng hơi tái đi, những chữ phía sau nghẹn lại trong cổ họng chẳng thể nói thành lời.

“Chúng ta...” Hẩn lặp lại một lần rồi cười khổ thành tiếng, sau đó nhắm mắt lại lần nữa. Sau một hồi im lặng thật lâu, bóng lưng thẳng tắp bấy nay không nhìn được mà hơi chùng xuống.

“Chúng ta trở về đi.” Nói xong những lời này dường như đã rút hết toàn bộ sức lực của Khấu Đồng, hắn nện từng bước nặng như chì hướng về nhà mà đi.

Bọn họ mở cửa ra, nhưng không gian được ‘khâu lại’ từ những chiếc gương đã bị phá vỡ, bởi vì gương đã vỡ nhiều lắm rồi. Hà Hiểu Trí điên cuồng đập gương, cuồn cuộn loạn khóc. Mạn Mạn mặc váy ngủ ôm đầu gối cuộn mình ở một bên, mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Khấu Đồng, hình như nó muốn biểu đạt điều gì đó, nhưng mà Khấu Đồng không nghe thấy.

Không ai có thể nghe thấy. Vượt sang một chiều không gian khác, nó đã không còn khả năng trao đổi với mọi người bằng sóng điện não nữa rồi.

Khấu Đồng nhìn xuyên qua ánh mắt của nó về hướng phòng ngủ, người phụ nữ không già lúc này như một con rối gỗ hình người không có sinh mệnh nằm ở đó, lặng im, tái nhợt. Khấu Đồng cảm thấy bước chân như đeo chì, hắn từng bước từng bước đi qua nhìn cô thật lâu, sau đó đặt ngón tay lên thăm dò hơi thở của cô mà trong lòng lạnh toát, lạnh toát.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 56: Vực thăm – 2

Khấu Đờng, Khấu Đờng?” Hoàng Căn Sâm thành linh mọc ra đập vai Khấu Đờng một cái khiến cho hắn vụt tỉnh lại, song khí sắc vẫn còn khó coi như cũ. Dưới ánh sáng mờ ảo không biết rọi từ hướng nào tới, sắc mặt hắn càng thêm trắng tái.

“Ừm...” Khấu Đờng sửng sốt một lát rồi thu tay lại như không có gì xảy ra, hơi lùi về phía sau một bước, ấn ấn huyết thái dương của mình, “Ngại quá, tôi hơi thất thốn.”

Hoàng Căn Sâm lặng yên âm thầm đặt tay lên vai hắn, Khấu Đờng quay đầu lại, thấy Mạn Mạn tội nghiệp đứng ở cửa, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô. Con bé tựa hồ muốn nói gì đó, lại vẫn nói không ra lời.

Khấu Đờng vẫy tay, Mạn Mạn liền xỏ dép lê, lết xẹt lết xẹt đi tới, hai bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn, chôn cái đầu xinh xắn vào lòng hắn.

Khấu Đờng bế nó lên, vỗ vỗ lưng nó, nhẹ nhàng bảo: “Sẽ không có chuyện gì, chú sẽ giải quyết được thôi.”

Mạn Mạn giẫy nhẹ rút ra một cánh tay chỉ vào mẹ Khấu nằm lặng trên giường.

Khấu Đờng cúi đầu nhìn theo hướng tay nó chỉ rồi mau chóng rời mắt đi. Hắn nắm tay Mạn Mạn bế nó vào phòng sách, dùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng nói với nó: “Bà ấy... tạm thời phải rời xa chúng ta một lát.”

Mạn Mạn mếu máo cái miệng bé bỏng, khóc lên, câm lặng.

Khấu Đờng vẫn vỗ lưng con bé. Trên khuôn mặt thanh tú dễ nhìn của hắn phẳng phất như cát giầu vô hạn bi thương. Bi thương quá đỗi nặng nề

đường như nhuộm đôi mắt hần thành màu sắc khác, nhìn ôn nhu một cách dị thường. Hần lên tiếng, không biết đang nói cùng ai: “Con còn nhỏ cho nên không rõ. Con người ta luôn là tr ầ n tru ờ ng đến thế giới này r ấ i tr ầ n tru ờ ng rời khỏi. Từng người từng người con yêu thương hay yêu thương con, có lẽ đầu không thể đi cùng con, ở bên con đến phút cuối cùng.”

Mạn Mạn dựa vào vai Khấu Đ ờ ng, nước mắt từ cổ áo rơi xuống trên cổ hần, sau đó đọng lại trên da hần r ấ i d ầ n d ầ n khô đi.

“Bảo bối, đây chính là quy luật.” Khấu Đ ờ ng vuốt ve mái tóc rối tung của nó. Cả nhà chỉ còn đàn ông, v ề sau sẽ không còn ai chải tóc cho bé gái này nữa r ấ i, “Chúng ta đều căm ghét chuyện này, có người nói sự tôi luyện của cuộc đời sẽ khiến cho người ta kiên cường hơn, trở thành một con người tốt đẹp hơn, thế nhưng con phải nhớ đi ầu đó là không đúng, sự kiên cường do vô số miệng vết thương kết vảy tạo thành chỉ là giả mà thôi. Chú cũng không biết ý nghĩa của những nỗi đau mà cuộc sống ban tặng cho con người là gì, thế nhưng...”

Hần đặt Mạn Mạn lên ghế cho nó ng ồ i ngay ngắn, r ấ i ng ồ i xồm xuống đối diện với đôi mắt đỏ au của nó, nói tiếp: “Thế nhưng chúng ta không có lựa chọn nào khác. Chúng ta là con người nhỏ bé biết bao, chúng ta không có cách nào phản kháng những nỗi khổ đau vô nghĩa nặng nề đến khó lòng gánh nổi áp đặt lên số mệnh của mình. Cho nên chúng ta chỉ có thể vừa trở nên kiên cường hơn, vừa không ngừng tiến v ề phía trước qua từng thời đại từng thời đại nối li ề n không nghỉ, không ngừng tìm kiếm một con đường để trốn thoát vận mệnh này.”

“Cho nên...” Khấu Đ ờ ng vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, “Đừng khóc.”

Lời này không chỉ nói cho một mình Mạn Mạn nghe, mà Diêu Thạc đang tựa cửa hút thuốc, Hà Hiểu Trí vẫn ngẩn ngơ ng ồ i giữa một đồng mảnh gương, thậm chí ngay cả Hoàng Căn Sâm vẫn tr ầ n mặc không nói nửa lời, mỗi người bọn họ đều nghe thấy.

Nhất thời trong phòng lặng ngắt như tờ, ai nấy tự ngẩn người như thể đã rơi vào một giấc mộng đời dài bất tận.

Diêu Thạc nhớ tới vợ hiền con nhỏ đã xa, nhớ tới những chuyện rồi như tờ vò lúc trước, Hà Hiểu Trí sững sờ nhìn những vết sẹo trên tay ng ẩ lạng giữa những mảnh gương, Hoàng Căn Sâm không nói một lời nhìn xuống mặt đất, sau đó đột nhiên phát hiện ra rằng ngoại trừ Khấu Đ ồng đang miễn cưỡng cố gắng chống đỡ ra, chỉ còn gã là tỉnh táo nhất trong đám người này.

Nhưng mà đi ầu này cũng không thể hiện rằng gã giỏi giang đến đâu, chỉ là vì sinh mệnh của gã là thiếu sót nhất mà thôi. Mỗi người bọn họ ầu có những đi ầu quan trọng trong cuộc đời mình, mỗi người bọn họ ầu từng có được trong tay một thứ gì đó, chỉ có gã, ba mươi năm, khoái hoạt không có gì đáng để kể ra, nhân sinh chẳng qua một mảnh đất cằn.

Đứa trẻ mấy tuổi ầu sẽ vì mất đi thân nhân mà bi thương khôn nguôi, không biết biểu đạt ra sao, vẫn có thể thất thanh khóc lớn. Chỉ có gã là không thể.

Hoàng Căn Sâm nghĩ, đây đại khái chính là khóc không ra nước mắt, có phải không?

Khấu Đ ồng ng ẩ xồm xuống bằng bó vết thương cho Hà Hiểu Trí, gật ầu với Diêu Thạc r ẩ xoay người đi ra ban công châm một điếu thuốc. Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ, bên ngoài, thành thị tĩnh mịch như đất chết không người.

Một lát sau Hoàng Căn Sâm cũng ra theo, bất thành linh từ phía sau ôm ngang eo Khấu Đ ồng____ Có thể coi em là của tôi được không? Gã đột nhiên không tự tin mà nghĩ như thế, cảm thấy mình có chút đáng thương, ấy vậy mà cuối cùng lại không hỏi ra lời. Gã không phải là Mạn Mạn, gã trưởng thành hơn nhiều, trải đời hơn nhiều lắm, quan hệ giữa con người với con người nào có thể dùng một từ ngữ tuyệt đối như thế để khái quát được đâu. Nhưng mà...

Ngoài người trước mắt ra, gã không biết bản thân còn có được cái gì trong thế gian này nữa.

“Sao thế?” Khấu Đ ồng hỏi.

“Không sao.” Hoàng Căn Sâm thuận tay rút điều thuốc hắc đã hút một nửa đưa lên miệng, dùng ngữ khí nghe rất bình thường để nói, “Nếu Mạn Mạn không thể nói chuyện, chẳng phải có nghĩa là con nhỏ điên kia cũng không thể không chế được những lá bài của nó nữa hay sao?”

Khấu Đổng gật gật đầu: “Hắc là như vậy.”

“Tình huống của chúng ta hiện tại thế nào? Làm sao để giải quyết?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

“Tôi đang suy nghĩ.” Khấu Đổng nhẹ nhàng nói, một lát sau, hắc thử dùng ngôn ngữ để giải thích suy nghĩ của mình, “Cơ chế xiềng xích rất ít khi phát sinh nên không có tiền lệ để mà tham khảo. Chúng ta chỉ có thể suy xét từ mặt lý luận thôi. Chúng ta vượt sang một chiều không gian khác, tất cả những chuyện khác đều có thể lý giải, nhưng tình huống ở ngoài đó là thế nào đây?”

Hoàng Căn Sâm nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Tôi thấy có chỗ không thích hợp.”

“Hả?”

“Em nghĩ lại xem, lần đầu chúng ta chuyển chiều không gian là từ không gian ý thức của lão Diêu nhảy sang cái không gian này, tất cả mọi thứ đều thay đổi, mỗi thứ lại là hình chiếu ý thức của một ai đó, bao gồm cả nhà ở, ngã tư, xe cộ, thậm chí là người... theo lý thuyết, nếu chúng ta đang ở cái chỗ... ờ... xiềng xích gì đó mà em nói thì... nói thế nào nhỉ, hẳn là phải đổi sang một thế giới khác chứ. Những người này hẳn là không còn tồn tại mới đúng, chứ không phải ngủ say lặng lẽ thế này đâu.”

Khấu Đổng cau mày im lặng.

“Có lý không?” Hoàng Căn Sâm hỏi.

Qua một hồi lâu, Khấu Đổng mới thông thả gật đầu: “Có... lý___ Ban nãy chẳng biết mê muội thế nào tôi lại không nghĩ tới.”

Hoàng Căn Sâm im lặng chờ ở một bên, chờ Khấu Đổng chậm rãi nghĩ. Công việc cần vận động đại não thế này gã không làm được nhưng cũng không thấy chán, cứ đứng đó tham lam ngắm nhìn sườn mặt của Khấu Đổng là đủ rồi.

Chẳng hiểu sao lại nhớ đến mấy câu nói của lão thầy rởm họ Điên kia, gã tính mua vui trong cái khổ, trước cơn mưa gió mịt mù quyết phải thưởng thức được chút ngọt ngào.

Qua không biết bao lâu, Khấu Đổng mới nói: “Tôi... hình như hiểu ra một chút rồi.”

“Ừ?”

“Nơi lão Điên ở không chỉ là một chiều không gian mà còn là một trục thời gian khác. Ông ấy là một phần trong bảy chủ thể ý thức, nên đã buộc chặt hai trục thời gian lại với một không gian. Giả thiết chúng ta đang ở trong cơ chế tương tự như cơ chế xiềng xích nhé, mọi người cùng nhau rơi vào một chiều không gian khác thì lão Điên phải đi cùng đúng không? Nhưng ông ấy lại vẫn bị trói buộc ở không gian kia, vì thời gian. Cho nên tình huống này căn bản là không có khả năng phát sinh.”

Hoàng Căn Sâm đã không rõ hắn đang nói cái gì, chỉ có thể nhướn mày giả vờ nghe hiểu để tránh cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

“Cho nên hiện tại chỗ lão Điên ở là một sợi dây buộc hai không gian có tần suất bất đồng vào với nhau, tương tự như thứ mà Utopia muốn làm năm đó, đương nhiên... chúng ta vẫn có thể chạm vào những thứ trong phòng thuyết minh thể vật chất của chúng nằm giữa vật chất thông thường và vật chất C...”

“Vật chất C là cái của nợ gì thế?”

“Vật chất trong cùng không gian thì là vật chất thông thường, mà vật chất C là vật chất ở chiều không gian khác, giống như cái tháp năng lượng của Utopia ngày trước đó, cho dù nó ở ngay trước mắt cũng không thể phá vỡ, vì nó ở không gian khác cơ. Thoạt nhìn nó ở không xa, nhưng vận

động bình thường dưới định luật của Newton thì vĩnh viễn cũng không đến được.”

Hoàng Cẩn Sâm do dự hai giây, quyết định vẫn gật đầu giả vờ nghe hiểu cái đã rồi tính.

“Cho nên vấn đề hiện tại là tìm điểm phá vỡ – Tần Cầm. Sau đó nghĩ cách tạm đình chỉ hoạt động ý thức của nó, nghĩ cách liên hệ với trục thời gian chỗ lão Diên, nắm tần suất không gian bị bề gãy này về Cuối cùng hoàn thành phân tích tín hiệu, tu sửa hộp điều khiển, ra ngoài lại tính sau.”

Hoàng Cẩn Sâm hỏi: “Nấn kiêu gì?”

“Đây là vấn đề thứ hai mà tôi phải cân nhắc.” Khấu Đồng phẩy tay chỉ huy Hoàng lâu la, “Nhiệm vụ đầu tiên quang vinh và gian khổ giao cho anh, tuyệt đối đừng có giết chết người ta nha, trông vào anh cả đó.”

Hoàng Cẩn Sâm kéo khóa áo khoác xoay người đi được hai bước, hình như nhớ tới cái gì, lại vòng về tóm cổ Khấu Đồng kéo lại gần: “Hôn tôi một cái cổ vũ nào.”

Khấu Đồng không chút do dự nắm cầm gã hôn xuống, vô cùng dứt khoát.

Hồi lâu sau Hoàng Cẩn Sâm mới thở hồn hển đẩy hắn ra: “Được rồi được rồi, tiếp tục là cướp cò bây giờ.”

Khấu Đồng vỗ hông gã: “Đi đi.”

Hoàng Cẩn Sâm chớp chớp mắt với hắn rồi quay đi thật.

Hiệu suất làm việc của gã cực kỳ cao. Tần Cầm không có mấy thứ vũ khí thần bí kia thì chỉ là một cô bé bình thường, ờ, so với con gái bình thường còn điên hơn một tí, lại cộng thêm đảo Vô Danh vốn nhỏ, thành ra chẳng mấy chốc Hoàng Cẩn Sâm đã khiêng một Tần Cầm ngất xỉu trở về

Khấu Đổng làm tổ trong phòng sách mân mê cái hộp khổng chế của hần, mấy người còn lại ngóng cổ chờ trong phòng khách.

Hoàng Cẩn Sâm buông Tầm Cầm ra, dùng vải trói nó lại: “Rồi sao nữa?”

Khấu Đổng cũng không ngần ngại lên: “Trông chừng nó, tỉnh lại thì đánh ngất tiếp. Trong nhà tôi có thuốc an thần và thuốc mê, tí nữa nếu tôi phục hồi thành công thứ này thì tiêm cho nó một mũi.”

Sau đó Khấu Đổng lia ánh mắt qua vẻ mặt trông đợi của mỗi người, tâm tình ngược lại càng trầm trọng.

Điêu này nói lên bọn họ khát vọng trở lại thế giới ước gì được nấy, vô cùng vui vẻ kia đến mức nào. Mới chỉ dịch chuyển không gian một chút mà đã biến thành như vậy, tương lai... trở lại thế giới thực thì sẽ trở thành thế nào nữa đây?

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 57: Vực thăm – 3

Sợ hãi, bắt ngu ồn từ nội tâm khủng hoảng.

Suy đoán của Khấu Đồng không sai, hộp đi đầu khiến có tác dụng trong toàn bộ máy chiếu, có thể xuyên qua bất cứ không gian nào, chỉ cần có đường dẫn bộ nhớ là được.

Mà đường dẫn này có thể tính ra dựa vào hình thái vật chất và phép chiếu trực thời gian. Người khác không thể nhưng Khấu Đồng lại làm được, về phần mọi người có tin hay không... không cần biết, dù sao nhóm người lão Diêu đầu tin.

Khấu Đồng căn cứ kết quả tính toán để nhập lệnh vào, sau đó hộp đi đầu khiến hiển thị yêu cầu đợi ba mươi giây, cuối cùng sau một tiếng vang nhỏ, đèn trong phòng sáng bừng lên trước ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người.

Diêu Thạc thở ra một hơi dài, Hà Hiểu Trí đặt móng ỏi bệt xuống đất, Hoàng Cần Sâm không quên sứ mệnh, lập tức làm theo lời Khấu Đồng tìm thuốc an thần và thuốc gây mê tiêm vào người Tần Cẩm, Mạn Mạn đứng lên từ bên người Khấu Đồng, lết bệt chạy đến bên cạnh người phụ nữ vừa lười biếng duỗi eo đi từ trong phòng ngủ ra, nũng nịu nói: “Dì ơi, chải tóc cho con với.”

Mẹ Khấu giống như chỉ vừa ngủ một giấc rời giường, hơi hơi kinh ngạc đứng ở cửa đón nhận một đồng ánh mắt phức tạp, hoàn toàn chẳng hiểu ra làm sao: “Trời còn chưa sáng mà, sao lại dậy hết cả thế này?”

Hết thầy trở về nguyên điểm, tất cả khôi phục như lúc ban đầu.

Đúng vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bọn họ đã “trở về”.

Mẹ Khấu kinh ngạc chỉ vào Tần Cầm bị trói thành một cục trong phòng khách: “Thế... thế này là thế nào... chuyện gì thế này hả?!”

Người phụ nữ vừa rồi không còn hơi thở nằm ở đó hiện tại lại y như những ngọn đèn vừa bật sáng lên ngoài kia, khôi phục sức sống sau thời gian cắt điện ngắn ngủi. Làn da của cô vẫn mềm mại như cũ, trên người mang theo mùi hương dịu nhẹ thơm tho, cho dù vừa mới ngủ dậy nhưng không hề lờn thối mà còn có vẻ tự nhiên khó tả.

Khấu Đồng ngồi dưới đất đánh giá mẹ mình một hồi, nhận ra hình như hai má cô còn mang nguyên nét ửng hồng lúc vừa tỉnh giấc.

Thế nhưng, mẹ vẫn không phải là một người sống mà...

Bây giờ, chỉ sợ trừ bé con Mạn Mạn ra thì không còn ai có thể đối đãi với cô như một người sống được nữa. Một người còn sống thì dưới bất cứ tình huống nào cũng phải còn sống, chứ không phải giống như một người máy có đặt nguồn điện trong người, một ngày kia tắt công tắc đi thì không còn nhúc nhích nữa.

Khấu Đồng đột ngột đứng lên ôm lấy mẹ mình, sau đó cúi đầu hôn một cái rất dịu dàng lên trán mẹ rồi thì thầm khe khẽ bên tai bà: “Mẹ ơi, con yêu mẹ nhất.”

Mẹ Khấu ngờ ngẩn cả người. Con trai lớn lên chẳng tri kỷ được như con gái, quan hệ giữa chúng nó với cha mẹ dần dà cũng không còn thân mật như xưa. Chúng nó lớn rồi bắt đầu biết cách giấu chuyện vào lòng, chỉ nói chuyện vui không nói chuyện buồn, cũng bắt đầu ngượng ngùng không ôm không hôn như thói quen khi còn bé.

Khấu Đồng rũ mắt, ôm hộp điếu khiến bừa bộn bên cạnh, xoay người đi vào phòng sách.

Công cuộc phân tích tín hiệu sắp sửa hoàn thành, còn việc gì chương trình sẽ tự động giải quyết cho hắn. Khấu Đồng mở chương trình vĩ đại có thể khiến cái máy tính gia dụng cùi bắp cấu hình không cao của mình phát nổ, vắt chân chữ ngũ ngồi bên cạnh canh, còn châm một điếu thuốc.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào màn hình, lại như xuyên qua màn hình mà rơi xuống một nơi rất xa, đầu lông mày khẽ nhíu chặt lại. Vì thức đêm nhiều ngày liên tục mà nét mặt thoáng chút tiều tụy, hai má hóp lại, cả người chìm trong khói thuốc lượn lờ như một đứa trẻ kì phản nghịch.

Chương trình vận hành đến giữa trưa cuối cùng cũng tính ra kết quả đường dẫn. Khấu Đồng lưu lại, sau đó nhanh chóng nhập vào hộp đi đầu khiến một chuỗi lệnh dài ngoằng. Trước khi enter khởi động nó, hắn dùng mật mã hai mấy kí tự khóa chặt màn hình và bàn phím rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Căn Sâm đang ở trong phòng khách tận chức tận trách với công tác trông coi Tần Tần để tránh cho nó bất ngờ tỉnh lại.

Khấu Đồng đi qua, thấp giọng hỏi: “Tác dụng thuốc còn bao lâu nữa?”

Hoàng Căn Sâm giơ sáu ngón tay ra với hắn rồi nhẹ răng cười, đằng sau dường như còn có cái đuôi ve vẩy ngoáy tí. Khấu Đồng thông minh xoa xoa đầu gã tán dương nhiệt tình: “Ngoan.”

Hoàng Căn Sâm ngoan luôn.

Khấu Đồng ngồi xuống cạnh gã thì phát hiện không biết đồng gương vỡ trong phòng khách đã được lắp lại đầy đủ từ bao giờ, vì thế nhẹ giọng hỏi: “Anh làm à?”

“Không phải.” Hoàng Căn Sâm chỉ chỉ Hà Hiểu Trí đang ôm máy tính chơi game, “Thằng nhỏ kia mua trên đường đấy.”

“Dạ... à vâng.” Hà Hiểu Trí ngẩng đầu lên, cào cào tóc đầy vẻ có lỗi, “Xin lỗi bác sĩ Khấu, lúc em phát bệnh có chút không khống chế được mình, không cẩn thận đã...”

Khấu Đồng trầm mặc một hồi. Thực ra tình hình của Hà Hiểu Trí đã tốt lên nhiều lắm. Ý thức được mình có thể giúp ích cho người khác, lâu nay cậu bé vẫn tích cực làm những chuyện mà mình đủ khả năng, cũng học cách khống chế cảm xúc tránh làm bị thương người khác. Khi trở lại

không gian làm cho bản thân ấm áp và thoải mái này, nó dường như đã lấy lại hi vọng, thậm chí còn nguyện ý một thân một mình đi ra đường lớn tiếp xúc với những người xa lạ mà nó vốn cho là vô cùng đáng sợ, chỉ để mua vài tấm gương.

Qua hơn nửa ngày, Khấu Đổng mới nói: “Kì thực... chúng ta chủ yếu là đề phòng cô bé này, bây giờ nếu nó đã bị đánh hôn mê...”

Hà Hiểu Trí xoa tay: “Vạn nhất chị ta lại tỉnh dậy thì sao? Chẳng phải nguy hiểm lắm sao, vạn nhất mấy tên thủ hạ của chị ta tìm đến đây, chuyện đáng sợ vừa rồi lại xảy ra thì bác sĩ Khấu nhất định sẽ cảm thấy phiền lắm.”

“Ừm” Khấu Đổng miễn cưỡng nhếch môi cười với nó, vẻ tươi cười đáng ghét, lát sau, hắn nói, “Có đạo lý___ Đúng rồi, mẹ tôi đâu?”

Hoàng Căn Sâm chỉ vào phòng bếp nói: “À, chắc đang làm cơm trưa đấy.”

Khấu Đổng không nói một lời, đứng lên, đi vào bếp.

Mẹ Khấu nghe thấy tiếng bước chân xen lẫn trong tiếng ù ù của máy hút khói, giữa lúc bận rộn quay đầu lại thì thấy Khấu Đổng trợn mắt đứng sau lưng mình, liếc nhìn vui vẻ ngó hắn một cái, sung sướng nói: “Nhìn con giai lớn của tui nè, vừa cao lớn vừa đẹp giai lại vừa tài giỏi, con nhà ai cũng không bằng___ con vào đây làm gì thế vậy?”

Khấu Đổng xốt nùng cánh mũi, đành vội quay đi ho một tiếng rồi xấn tay áo lên: “Cần con giúp một tay không?”

Mẹ Khấu sửng sốt giật mình dòm hắn rồi kiễng chân vươn tay sờ trán con trai: “Cha mẹ ơi, con trai mẹ không phát sốt đó chứ?”

“Tay mẹ toàn là dầu, mẹ đừng bôi lên mặt con nữa!” Khấu Đổng kháng nghị.

Sau đó hắn quen thuộc lách qua cô, lấy thịt rã đông trong tủ lạnh ra bỏ lên thớt thái miếng, lăn bột, lại mang đũa đã rửa sạch trong rổ nhỏ cắt khúc thái sợi đầu ra đũa, rất là mau mắn quen tay.

Mẹ Khấu nhìn nhìn không rời mắt, mãi một hồi lâu sau mới thở dài: “Khổ thân con tôi... ở bên ngoài một thân một mình, đã học được cả cách nấu cơm rồi.”

Khấu Đông buồn cười, “Mẹ đi xem tivi đi, để con nấu cho.”

Mẹ Khấu nắm dây tạp dề chần chừ một chút: “Thiệt hả?”

“Thật mà!” Khấu Đông lau tay vào khăn sạch rồi đẩy cô ra ngoài, “Con không làm nổi nhà bếp đâu, mẹ cứ yên tâm. Chao ôi phụ nữ sao lại dong dài thế chứ, mẹ mau đi ra đi!”

Con chỉ là... muốn làm một chút gì đó cho mẹ mà thôi. Cho dù con biết người trước mặt chẳng qua chỉ là một hình chiếu mờ ảo của mẹ trong lòng mình, không thể thay mẹ cảm nhận bất cứ điều gì cả.

Cứ để cho con lừa mình dối người một lần đi, dẫu rằng đây chỉ là một giấc mơ dài quá đổi ngọt ngào.

Đến lúc cả nhà nếm thử bữa cơm trưa do bác sĩ Khấu tự mình đứng bếp và tấm tắc khen ngon, Hoàng Căn Sâm ra đấu với Khấu Đông, tỏ vẻ: còn ba tiếng nữa.

Mấy người không nấu cơm phụ trách rửa bát dọn bàn, Khấu Đông nhờ Hà Hiểu Trí đưa đến chỗ lão Diên.

Vẫn là đồng ruộng mênh mông bát ngát, vẫn là Hoan Hoan tăng động đáng yêu, vẫn là những đóa hoa không sống không chết.

Lão Diên từ xa phất tay cười với hắn, vui vẻ cười lớn: “Khách ít đến nha!”

Khấu Đông dút hai tay vào túi, chậm rãi đi qua.

Lão Điềm cười tủm tỉm nhìn hấn: “Lần nào cũng là cậu trai kia tới, hôm nay sao lại thành cháu r ồi? Có phải sắp sửa xong máy r ồi không?”

Khấu Đ ồng cúi đầu nhìn xuống đất, thật lâu mới không tình nguyện từ từ gật đầu.

Lão Điềm kéo hấn ng ồi xuống bờ ruộng, vỗ lưng hấn mà hỏi: “Cháu tới nghe ta nói di ngôn đó hả?”

Khấu Đ ồng ngẩng đầu nhìn ông, mỗi lần nhìn ông lão này, hấn lại thấy cảm giác bất rút dâng lên mãnh liệt.

Kết quả bị lão Điềm nhìn thấu. Ông già duỗi cái eo lười ngược nhìn chân trời xa vợi, đột nhiên thanh thanh yết h ầu hát một khúc dân ca đặc giọng địa phương, giọng hát khàn khàn không rõ khiến cho Khấu Đ ồng cơ hồ không nghe ra ông hát cái gì, âm điệu rất cao, phóng khoáng mà mạch lạc.

Giữa tiếng kêu của chú chó con, bài hát chấm dứt bằng một tiếng “Hò dô—” thật dài, dư âm mãi không tiêu tán.

Những nếp nhăn trên mặt ông cụ biến thành những vết rạn không thể lấp đầy do thời gian khắc xuống theo từng nét cười. Ông nói: “Ta vốn cho rằng mình có cả một kho di ngôn, sau này ở đây lâu r ồi lại đột nhiên chẳng muốn nói nữa.”

Khấu Đ ồng nhú mày, nghi hoặc nhìn ông.

Lão Điềm bảo: “Thế thì nói một câu vậy, coi như là duyên phận của chúng ta.”

Ông nhìn vào đôi mắt đen trắng rõ ràng có ánh nhìn rất mực ấm áp xinh đẹp của Khấu Đ ồng mà nói: “Sống cho tốt, tương lai chờ cháu già đi r ồi, bọn ta sẽ ở bên kia chờ đón cháu. Đến lúc đó mọi người lại đoàn tụ, đừng sốt ruột nghe không?”

Khấu Đồng trăn mặc thật lâu mới đứng lên, gật đầu chào lão Điên:
“Cháu đi đây.”

Lão Điên không làm gì, chỉ vẫn duy trì tư thế cũ xấn ống quần thò chân ngửi đó, chó con quẩn quýt bên cạnh ông. Nửa người ông cụ được ánh nắng nhuộm thành màu vàng óng. Ông lão không chút để ý vẩy tay với Khấu Đồng: “Đi đi con.”

Xem như... lời cáo biệt giữa sinh và tử.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 58: Vực thăm – 4

TV đang phát sóng chương trình thi hoa hậu, cả nhà... ừm, đúng vậy, sau một thời gian dài cùng ăn cùng ở, cùng mạo hiểm, cùng trải qua tất cả những chuyện không thể tưởng tượng trên đời và cãi vã lẫn nhau thì quan hệ giữa bọn họ đã biến thành một gia đình tạm thời, chung sống giữa thế ngoại đào nguyên đầy hiểm họa nơi đây.

Lão Diêu phát huy đầy đủ bản sắc cay nghiệt của mình, ra sức bình phẩm móc mĩa hạ thấp từng thí sinh một; mẹ Khấu cười ngả ngửa trên sofa; Hà Hiểu Trí ngồi một bên, trên mặt cũng hiếm hoi lộ ra nét cười thoải mái vui vẻ.

Lão Diêu dường như mĩa mai ra thành tựu, cơ mặt lúc nào cũng căng cứng lúc này thả lỏng hẳn ra, tinh thần hăng hái hơn hẳn bình thường... có lẽ cho dù có quái gở đáng ghét đến mức nào, có nung nấu địch ý với người khác đến mức nào đi chăng nữa, thì trong thâm tâm vẫn mong muốn người ta để ý đến mình, vẫn mong người ta nhìn mình mà phản ứng đủ kiểu.

Cái gọi là tịch mịch, xét đến cùng chẳng qua là mọi người đều bận rộn với cuộc sống của riêng mình, một người trong lòng có chuyện lại phát hiện chẳng có ai nghe mình giải bày, trên mặt có vui buồn mà chẳng có ai thấy, thế thôi.

Lúc Khấu Đổng trở về, chỉ có mỗi Hoàng Căn Sâm đang giành hoa quả với Mạn Mạn là để ý thấy.

Trên vai hắn vương một cái lá khô, trên quần còn vài ngọn cỏ vì rời khỏi vòng tuần hoàn thời gian mà chẳng còn tươi mới. Hoàng Căn Sâm nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, hiện tại cách thời gian Tần Cẩm tỉnh lại ước chừng còn khoảng một tiếng nữa.

Hoàng Cẩn Sâm vươn tay sờ đầu Mạn Mạn, lực tay quá lớn làm cho mái tóc được chải chuốt hẳn hoi của nó rối bời cả lên. Bị con bé trợn mắt lên lườm, gã rất chi là khoái trá đứng lên đi cùng Khấu Đổng vào phòng sách.

Tần Cầm bị quăng một bên, nhìn kiểu gì cũng chỉ là một thiếu niên bình thường trông có vẻ u ám, trên đường có gặp thoáng qua cũng chẳng ai ngoái lại xem, ai mà biết được thế giới nội tâm của nó lại kinh hoàng như thế chứ?

Thấy Khấu Đổng lại lấy hộp đi đầu khiến ra, nhập mật mã mở khóa bàn phím và màn hình rồi nhanh chóng sửa chữa chương trình đã viết xong, Hoàng Cẩn Sâm khoanh tay đứng dựa vào tường phía sau lưng hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Phải chuẩn bị đi rồi hả?”

Khấu Đổng gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức khiến cho quá trình này càng bất ngờ càng tốt, song khi bọn họ ý thức được đi đầu này thì vẫn sẽ sinh ra nỗi sợ hãi rất lớn, hơn nữa trong lúc sợ hãi thì lý trí mất sạch, nhất định phải làm tốt phòng bị.”

Hoàng Cẩn Sâm im lặng một chút, sau đó nói: “Em suy nghĩ thật là chu toàn.”

Khấu Đổng nở một nụ cười nhưng rất nhanh tan biến. Kính chống phóng xạ che khuất ánh mắt của hắn khiến cho đường nét trên mặt hắn trở nên có chút lạnh lùng. Hoàng Cẩn Sâm bỗng cảm thấy không thoải mái, thế là bèn đi qua nắm cầm Khấu Đổng xoay sang chỗ mình: “Nào nào, cười cho gia xem cái rồi tính sau.”

Khấu Đổng xoa xoa đầu cún của gã: “Ngoan, về nhà gia thương cưng sau nhá.”

Ồ, gần được, tốt xấu gì cũng có tí hơi người rồi. Hoàng Cẩn Sâm cười cười chống hai tay lên bàn làm việc của Khấu Đổng: “Đừng ép bản thân gắt quá, em đâu có cần thành tiên.”

Khấu Đổng nhún nhún vai, thuận miệng nói: “Đàn ông mà, phải nghiêm khắc với bản thân một chút.”

Hoàng Cẩn Sâm vừa nghe xong thì lập tức siết chặt cái cằm nhón nhọn của Khấu Đổng, xoay khuôn mặt đang dán vào màn hình lại, tháo kính của hắn ra, nghiêm trang nói: “Này, nhìn tôi.”

Khấu Đổng hỏi: “Làm gì?”

Hoàng Cẩn Sâm chỉ vào chóp mũi hắn mà hỏi: “Có biết em là ai không?”

Khấu Đổng gạt ngón tay gã xuống: “Giờ trò gì thế?”

Hoàng Cẩn Sâm quay ngón tay chỉ vào chính mình, nói rằng: “Từ rày về sau em chính là người của tôi, nghe hiểu chưa hả? Ai muốn đối xử không tốt với em thì phải bước qua cánh cửa của chúng em trước, chính bản thân em cũng không được phép, hiểu không?”

Khấu Đổng không biết phải cười hay phải khóc mới được đây.

Nhưng mà khi hắn nheo mắt nhìn biểu cảm của Hoàng Cẩn Sâm thì lại nhận ra không phải gã đang nói đùa, mà ngược lại, dị thường nghiêm túc, hơn nữa còn mang theo ý đe dọa. Giọng nói của gã ép xuống thật trầm mà đầy nguy hiểm: “Lên thuyền giặc của tôi rồi em đừng hòng xuống nữa. Nếu sau này không muốn đang thân thiết với tình mới lại ăn một súng chẳng biết từ đâu tới mà chết bất đắc kỳ tử, thì tốt nhất là em nên biết mình phải làm cái gì.”

Nét cười trên khóe miệng Khấu Đổng tiêu tan. Hắn nghiêm túc nhìn đăm đăm vào mắt Hoàng Cẩn Sâm hồi lâu, hỏi lại: “Anh đang uy hiếp tôi sao?”

Hoàng Cẩn Sâm ngoài cười nhưng trong không cười, đáp: “Trên thế giới này rất ít người có thể nghe thấy lời uy hiếp của tôi. Bọn họ phần lớn đều chẳng hề hay biết gì mà đi gặp Diêm Vương luôn cả đấy.”

Có một loại đàn ông khi cười lên trông đáng yêu hiên lành dễ bắt nạt hơn bất kì ai, muốn vo tròn hấn, hấn sẽ tự cuộn người cho mà vo, muốn ép bẹp hấn, hấn sẽ ngoan ngoãn duỗi thẳng. Thế nhưng một khi hấn không cười nữa, thì người ta sẽ cảm thấy nói cùng hấn một câu thôi cũng đáng sợ vô cùng.

Thật không khéo, hai vị trước mắt đều là kiểu người như thế.

Không gian trong phòng sách dường như chợt trở nên chật chội, không khí vui vẻ cười đùa thành linh lạng phắc như tờ, dường như bất ngờ căng thẳng khẩn trương...

Hoàng Cẩn Sâm lần đầu tiên không nhường nửa bước.

Một lúc lâu sau, Khấu Đồng rút cuộc dịu ánh mắt đi trước mà nở nụ cười: “Được lắm, dám uy hiếp đến tận trên đầu tôi, có khí phách, tôi thích.”

Vì thế, Hoàng Cẩn Sâm vươn tay vén một lọn tóc rũ xuống trên trán Khấu Đồng sang một bên mai, sau đó đứng thẳng dậy, coi như đạt được thắng lợi trong giai đoạn ngắn. Khấu Đồng nhìn gã, bỗng nhiên nói: “Anh không cần lo lắng ra ngoài rồi tôi sẽ biến mất. Chỉ cần tôi không kẹt trong cái kẻ hở thời không nào thì nhất định vẫn sẽ ở đây thôi.”

Hoàng Cẩn Sâm chẳng lại một lúc, mãi sau mới chậm rãi cong cong vìên mắt nhẹ nở một nụ cười thật tươi, thấp giọng nói: “Tôi biết.”

Khấu Đồng nhanh chóng sửa chữa chương trình đã viết. Hấn muốn ‘gia cố’ không gian này. Nếu trong nháy mắt ý thức được mình sắp phải rời khỏi đây mà có chủ thể ý thức nào đó bị phá vỡ thì hộp điếu khiên sẽ tự động khóa chặt không gian, quay về chương trình trước đó. Chuyện này không hề khó, đối với Khấu Đồng mà nói thì chỉ cần tầm mười lăm phút đồng hồ.

Sau đó, ngón tay hấn đặt trên nút Enter.

Đèn phòng khách rọi vào qua khe cửa, Khấu Đổng sừng sốt một lát, xoay tay mở cửa hé ra một chút, tiếng cười đùa bên ngoài thoát cái truyền vào. Hắn như thể vừa nghe thấy âm thanh tuyệt vời nhất thế gian, cứ nghe mãi hồi lâu rồi cau mày hỏi: “Nếu bây giờ tôi khởi động chương trình, có phải là tàn nhẫn lắm không?”

Hoàng Căn Sâm theo ánh mắt hắn nhìn ra bên ngoài trong giây lát rồi bình thản đáp: “Nếu nhất định phải chết một lần, tôi cảm thấy cứ thế không biết quỷ không hay ngủ say đến chết còn hạnh phúc hơn nhiều là bị bệnh viện tuyên bố bệnh nan y, rồi dật dờ dật dẹo đau ốm mấy năm, cho dù kết quả chẳng khác gì nhau cả.”

Có đạo lý, Khấu Đổng nghĩ. Thế nhưng không hiểu tại sao ngón tay hắn lại không thể ấn xuống.

Hắn chợt cười tự giễu: “Khả năng tự kiềm chế của trẻ con rất kém. Chúng nó vui thì cười, buồn thì khóc, muốn cái gì biểu đạt ngay, chẳng bao giờ phải khắc chế ham thích của mình cả. Rất nhiều đứa trẻ dù được biết nếu cứ giữ chiếc kẹo trong tay không ăn thì có thể có được hai cái kẹo, nhưng vẫn không nhịn được mà tận hưởng ngay chút hạnh phúc trước mắt. Nhiều người dù đã trưởng thành vẫn như vậy, không thể khắc chế xung đột giữa lý trí và dục vọng, khuyết thiếu tự chủ một cách cực đoan, tựa như...”

“Người không thiếu tự chủ cũng sẽ gặp phải những cục diện không thể làm chủ được.” Hoàng Căn Sâm đột nhiên thấp giọng ngắt lời hắn, “Nếu thật sự như em nói, có người bách chiến bách thắng, không cần để ý đi đâu gì, chuyện gì cũng có thể dùng lý trí để mà cân đi nhắc lại... thế thì chắc gã đó phải khổ lắm.”

Khấu Đổng khe khẽ thở dài, sau đó ngón tay trên bàn phím bất thình lặn xuống không hề báo trước. Một tiếng âm báo thật dài vang lên, sắc mặt và màu môi của hắn đều tái nhợt đến không còn màu máu. Khi màn hình của hộp đi đầu hiển hiện lên số liệu đang được kiểm tra, hắn bất giác đưa tay ôm lấy ngực mình.

Kì thực cũng không đau đớn như vậy.

Thực sự... chỉ là lòng ngực thất lại, đầu óc trống rỗng mà thôi. Khấu Đổng tìm lòng không đậu đứng bật dậy mở tung cửa phòng, ngẩng đầu nhìn một nhà đang vui vẻ bên nhau xem tivi ngoài đó.

Mẹ Khấu lau nước mắt vì cười mà ứa ra, vô tư hỏi: “Đổng Đổng, ban nãy có phải có cái gì vang lên một tiếng không con?”

“Vâng.” Khấu Đổng nheo mắt lại, lông mi dày che khuất ánh mắt, không để ai thấy bên dưới nó là nước mắt ướt đầm, “Có người gọi con trở về”

Tất cả mọi người sững sốt.

Khấu Đổng chậm rãi đi qua, cúi người xuống ôm lấy cô, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, con phải trở về rồi.”

Dường như cảm giác được đi đâu gì, mẹ Khấu ôm chặt lưng con trai, móng tay bầu nhàu cả áo sơ mi của hắn.

“Ừa...” Một lát sau, cô lên tiếng, dưới ánh mắt sâu thẳm là bi thương ẩn giấu mà người khác không thể nào hiểu được. Cô dịu dàng nói, “Đi thì đi đi, ở bên ngoài đừng quên con còn có người mẹ này là được rồi.”

Khấu Đổng nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Con sẽ không quên ...”

Con vĩnh viễn sẽ không quên mẹ, cho đến lúc con cũng vượt qua hai bờ sinh tử, còn chờ mẹ đến đón con mà.

Diêu Thạc giật mình như hiểu ra đi đâu gì, sắc mặt cứng đờ lại. Hà Hiểu Trí đột nhiên hét ầm lên như thể cực kì kinh hoàng.

Sau đó chấn động quen thuộc nổi lên, hộp đi đầu khiến muốn đưa bọn họ trở lại thế giới bên ngoài, cái thế giới... lạnh lẽo, áp lực, tràn ngập những đi đầu không hoàn mỹ đó.

Hà Hiểu Trí điên cuồng muốn bỏ chạy, thế nhưng hộp đi đầu khiến đã khóa chặt hết thảy, nó giống như một con thú bị vây hãm liều mạng lao vào

những chiếc gương.

Mạn Mạn ngây ngốc ng ẩ trên sofa, mãi một lúc sau nó mới cất tiếng như mèo kêu yếu ớt: “Cháu sẽ lại không thể nói chuyện nữa sao?”

Hà Hiếu Trí hai mắt đỏ ng ầu, đột nhiên nắm chặt một mảnh gương vỡ k ề lên cổ mình mà hét ầm lên: “Dừng lại! Dừng lại! Dừng có tới đây! Mau dừng thứ đó lại!”

Thà chết trong an yên, còn hơn trở lại bên ngoài.

Diêu Thạc ng ẩ xuống đất, vòng hai tay ôm đầu, thu mình lại giữa tiếng thiếu niên hét lên điên cu ồng và tiếng khóc của đứa bé gái.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 59: Vực thăm – 5

Thiết bị réo rất tiếng cảnh báo, toàn bộ căn phòng rung lắc như gặp động đất, Khấu Đổng dựa lưng vào tường, cảm thấy vách tường đằng sau nứt ra một cái khe. Hắn biết đây là kết quả do xiềng xích bắt đầu bị phá vỡ, từng khóa thứ nhất mở ra hẳn không gian bị bẻ gãy về chiều ban đầu tạo thành.

Nhìn không gian chấn động cùng với mọi người đang ngã trái ngã phải, Khấu Đổng nghĩ, trong thế giới này chẳng có thứ gì là không thể chiến thắng.

Bất cứ thứ gì cũng đều nằm trong quan hệ tương sinh tương khắc. Tình yêu khắc cốt铭心 tâm nhìn có vẻ mạnh mẽ vô cùng, kì thực vẫn sẽ bại bởi thời gian. Thời gian làm tất cả đều biến chất đi trong bất tri bất giác, hơn nữa không một ai biết được nó làm như thế nào. Thế nhưng thù hận sâu đậm lại có thể xuyên thủng thời gian, khiến cho người ta mấy chục năm như một ngày khư khư giữ lấy trong lòng cùng một nỗi lòng, chẳng sợ thân lâm vào ma chướng cũng trọn đời không hối. Mà cừu hận thấu xương gặp phải dịu dàng ôn nhu vẫn vương đến chết, cuối cùng sẽ bị chậm rãi hòa tan...

Tất cả tất cả, cho dù là dũng khí, quyết tâm, ước mơ, thù hận, cực khổ... thoát nhìn đều cường đại như thế. Chúng nó có thể chiến thắng rất nhiều thứ khác, cũng dễ dàng bị nhiều điều khác nữa đánh bại, tựa như một trò chơi oẳn tù tì chơi mãi chơi mãi không đến hồi kết thúc.

Tựa như nỗi sợ hãi và tuyệt vọng bùng nổ trên người bọn họ là một trong số rất ít thứ có thể vượt qua bản năng sinh tồn, cuối cùng vẫn sẽ bị một ổ khóa càng cường đại hơn trong quy tắc không gian áp chế mà thôi.

Khấu Đồng khe khẽ thở dài, “Tiểu Trí, buông mảnh thủy tinh xuống đi. Cậu quên rồi sao, ở trong này, cho dù cậu bỏ đầu mình ra làm đôi thì cũng không chết được. Chương trình đã khởi động, không ai ngăn cản được nó nữa rồi.”

Hà Hiếu Trí bị lừa dối, sững sờ nhìn hắn, nước mắt trào ra. Đột nhiên nó đẩy bật Hoàng Căn Sâm mà lao thẳng vào phòng sách, liều mạng kéo Tần Cầm còn chưa khôi phục thần trí mà lắc mạnh: “Chị tỉnh lại! Chị có khả năng dừng nó lại phải không? Chị có nhiều lá bài như vậy, chị nhất định có thể dừng thứ này lại mà!”

Đã từng, nó vì có thể cứu được đồng bạn của mình mà cảm thấy an ủi lớn lao, cho dù kinh hoàng, cho dù không có tự tin cũng vẫn thật cố gắng bảo vệ những người bên cạnh; thế mà ở thời điểm cuối cùng này, nó lại đứng về phía kẻ địch.

Thế nhưng không có ai trách cứ nó, bởi vì mỗi người bọn họ đều đang sững sờ. Mẹ Khấu vươn tay kéo Mạn Mạn vào lòng. Kì thực đối với cô mà nói, con trai trong kí ức chân thật của cô cũng chỉ nho nhỏ và ngoan ngoãn, thì thoảng lại bướng bỉnh như Mạn Mạn đây thôi, vậy mà trong chớp mắt nó đã lớn đến như thế rồi.

Hoàng Căn Sâm thở dài, ngẩng xồm xuống bên cạnh lão Diêu mà vỗ vai ông ta: “Nghĩ lại vợ con của ông đi, không có ông, bọn họ biết sống thế nào?”

Khấu Đồng dùng mũi chân đá gã một cái, Hoàng Căn Sâm liếc ý thức được dân tay mơ như mình lại nói sai rồi.

Nếu không phải vợ con của mình thì ai hơi đâu quan tâm sống chết của họ làm cái gì? Chính là vì ông ta biết rằng nếu không có mình thì họ không cách nào sống được, cho nên dấn dãi trên lưng mới đeo một bộ gông xiềng nặng nề thế kia.

Khấu Đồng nhìn bóng dáng cuộn mình lại của ông ta mà nói: “Con người luôn có lúc phải già đi, con trẻ rồi cũng sẽ khôn lớn. Chờ đến khi

ông già yếu không bảo vệ được chúng nó nữa, máu của ông vẫn sẽ tiếp tục chảy trong huyết mạch của chúng nó mà.”

Diêu Thạc vẫn không nhúc nhích.

Khấu Đổng lại nở nụ cười: “Thực ra tôi hâm mộ con trai của ông lắm đấy. Đôi khi tôi nghĩ nếu mình cũng có một ông bố như ông thì tốt biết bao nhiêu, ông sẽ len lén mua súng nước cho tôi, tuy ông lúc nào cũng nghiêm khắc chẳng hay nói cười, nhưng bất cứ khi nào gặp chuyện khó khăn cũng biết rằng mình vẫn còn nơi để gọi điện nhờ giúp đỡ... cho dù có một ngày tôi biết rằng ông không vạn năng như tôi tưởng, cũng không sao.”

Lại thêm một hồi cảnh báo d ãn dập r ́eo lên, căn phòng lần thứ hai rung lắc dữ dội, t ầ ng khóa thứ hai bị phá vỡ.

Khấu Đổng không sốt ruột. Đường dẫn bộ nhớ tháo rời thủ công so ra kém xa bộ nhớ trung tâm, thời gian giảm xóc là năm phút đ ồng hồ, thời gian từ khi mỗi t ầ ng khóa bị xúc phát cho đến khi phục h ồi và khóa chặt không gian tổng cộng là ba mươi giây, mười lớp khóa là thừa đủ chống đỡ đến lúc bọn họ rời khỏi nơi này. Vấn đề có thể dùng bốn phép tính toán cơ bản giải quyết được thì không phải là vấn đề nghiêm trọng.

Tần Cầm cuối cùng cũng tỉnh lại bởi t ầ n suất không gian hỗn loạn và hoàn cảnh náo động xung quanh. Nó trợn to đôi mắt nhìn phòng ở xa lạ, những con người xa lạ, cùng với Hà Hiểu Trí nước mắt nước mũi t ề m lem ền ào. Hà Hiểu Trí siết chặt vạt áo nó: “Xin chị, tôi xin chị, chị đừng nó lại đi, tôi không muốn đi, tôi không muốn rời khỏi nơi này!”

Tần Cầm theo bản năng thò tay bắt lấy hộp đi ầu khiên nhưng lại bắt vào khoảng không, ngón tay xuyên qua nó.

“Hộp đi ầu khiên đếm ngược thời gian chuyển đổi không gian, để tránh tình huống ngoài ý muốn nên bản thân nó sẽ biến thành vật chất C.” Khấu Đổng thản nhiên nói.

Tần Cầm nhìn h ắ n một cái, hung hăng cắn môi r ồi đột nhiên duỗi tay lấy ra một đồng lá bài: “Khấu Đổng! Đ ồ phản bội, đừng hòng chạy!”

Hoàng Cẩn Sâm cau mày bước lên một bước chặn cửa lại, lạnh lùng nhìn nó. T`ân C`ầm không chịu nổi phải lùi lại, tất cả lá bài bay lên xung quanh nó. Hoàng Cẩn Sâm đã đặt tay lên báng súng, vừa nghĩ đến việc trong phòng sẽ mọc ra thêm một đám đầu trâu mặt ngựa không biết chui ở đâu ra thì gã chỉ cảm thấy nhức hết cả đầu, thật muốn bắn bỏ con nhỏ thần kinh chuyên gây chuyện làm phiền người khác này cho rảnh việc.

Song chưa đợi bọn họ lao vào đánh nhau thì những lá bài đang lơ lửng lại đột nhiên như bị sét đánh. Chúng nó xèo xèo vang lên một hồi rồi biến thành than đen rơi đầy đất. Sắc mặt T`ân C`ầm trắng bệch. Nó có ảo giác sức mạnh trong thân thể đột nhiên bị rút hết đi rồi.

Hoàng Cẩn Sâm giật mình, nghe thấy có người thấp giọng nói ở phía sau: “Khi cố chấp của bản thân cô mâu thuẫn với hàm nghĩa cố hữu của lá bài đến một mức nhất định, thì sẽ xuất hiện tình huống này.”

Gã kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện ra Diêu Thạc đã đỡ tường đứng lên. Mảnh gương và mảnh vụn vỡ nát xung quanh cất lên tay ông ta một vết dài mà ông ta lại không hề hay biết.

Ông ta dù mệt mỏi nhuộm lên nét mặt nhưng vẫn liều mạng cắn răng thẳng lưng. Ông đã dùng tư thế này mà đứng qua cả một đời, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì vẫn sẽ đứng như thế cho tới cuối cùng, bởi vì ông ta chính là loại người như vậy.

Một bàn tay đặt ở lên vai lão Diêu, ông ta cũng không thèm nhìn mà gạt phắt Khấu Đồng ra, lạnh lùng nói: “Tôi không phải đám con nít ranh xếp hàng ngoài phòng khám, khóc sụt sùi chờ bác sĩ tâm lý tới an ủi, không cần cậu dùng đám lý luận kia giả làm người tốt làm gì.”

Lúc cay độc lên thì vẫn không hiểu tình người, che giấu tự tôn kín kẽ y như cũ.

Hà Hiếu Trí thần thờ, T`ân C`ầm lại khóc òa lên.

Ảo tưởng là lớp áo giáp bảo hộ bên ngoài của nó, giờ đây nó biến thành một con rùa không có vỏ, lộ nguyên hình.

Cảnh báo vang lên lần thứ ba___ lần này chấn động còn kịch liệt hơn hẳn hai lần trước, bởi vì quá trình hộp đi đều khiến dò ngược đường dẫn sắp chấm dứt, tần suất này lập tức sẽ bị gạt bỏ.

Tần Cầm khóc thút thít như một cô bé yếu đuối nhu nhược khiến cho người ta thương hại, nước nỡ nói: “Bác sĩ Khấu... Bác sĩ Khấu...”

Khấu Đồng bỗng nhiên mềm lòng.

Ở trong không gian tràn ngập ngược dòng hồi ức và mộng tưởng này, mỗi người bọn họ đều từng đạt được thứ mình mong muốn, cũng từng gặp phải thống khổ như lăng trì, đây không phải sự đồng cảm có thể dùng lời nói được.

Bất cứ một nhà trị liệu nào cũng không phải là máy móc, thậm chí xuất phát từ thiên tính hoặc những gì từng trải, họ còn nhạy cảm hơn người khác rất nhiều.

Đây là một trường hợp chuyển dịch ngược xảy ra bất ngờ, mà Khấu Đồng hoàn toàn không ý thức được.

[Chuyển dịch ngược: Countertransference – trong quá trình trị liệu tâm lý, nhà trị liệu bị cảm xúc của thân chủ ảnh hưởng dẫn đến không làm chủ được mình]

Trần mặc một hồi, hần đi qua, ng ẩ xồm xuống ôm lấy đôi vai của Tần Cầm, đôi vai rất mỏng. Mỗi lần ôm một người con gái, Khấu Đồng đều vạn phần cẩn thận, hần không hiểu nổi vì sao xương cốt của họ lại nhỏ nhắn đến thế, giống như chỉ cần hai bàn tay là có thể ôm gọn trong lòng, bọn họ yếu ớt như vậy... tựa như... người trong trí nhớ, má lúm như hoa.

Trong lòng hần, phụ nữ luôn có một ý nghĩa nào đó như được thần thánh hóa.

Tần Cầm rúc đầu vào lòng hần, Hoàng Cầm thâm nhú mày có thể kẹp chết mấy con ru ồi, cơ mà sau đó gã cảm thấy không nên so đo chút việc nhỏ như vậy nên xoay mặt đi, mắt không thấy thì lòng không bực.

Khấu Đồng vỗ lưng của nó, ngẩng đầu nhìn đường dẫn đang chạy trên màn hình hộp đi đầu khiến___ đã sắp đến cuối rồi.

Tâm tình phức tạp, hẩn thở dài, nhẹ bằng.

Khấu Đồng biết, tần suất không gian sẽ lập tức mạnh mẽ tách ra, toàn bộ gương sẽ vỡ vụn. Trong nháy mắt đó, trục thời gian thứ hai hoàn toàn tan rã, thời gian đình trệ của lão Diên lại tiến về phía trước, mà Mạn Mạn sẽ không còn có thể mở miệng ra nói chuyện được nữa.

Mà mẹ cũng...

Tần Cầm đột nhiên dùng một tay túm chặt cổ áo Khấu Đồng, ngẩng đầu lên từ trong lòng hẩn, đôi mắt không có mảy may vết nước mà lại lóe lên oán độc... Nó giật giật môi, hỏi hẩn bằng ngữ điệu kì dị: “Nói cho tôi biết, vì sao anh...”

Đúng lúc ấy, mẹ Khấu bất thần xông tới đẩy văng con bé ra. Mảnh gương vỡ nhọn hoắt đâm vào người cô, máu tuôn thành chuỗi bắn ra cùng với nó, sau đó đột nhiên ngừng lại trôi nổi giữa không trung.

Ánh mắt của cô mới đi được nửa đường, còn chưa đến kịp chỗ con mình để xác nhận xem nó phải chăng đã được an toàn.

Chỉ có ánh mắt của người mẹ, mới luôn luôn, vĩnh viễn, đặt trên người đứa con yêu quý.

Tất cả các mặt gương đồng loạt vỡ tung trong nháy mắt, đường dẫn đã chạy tới điểm cùng, trên màn hình hộp đi đầu khiến nảy ra một hàng chữ nhỏ: Kiểm tra hoàn tất, chấp hành mệnh lệnh.

Cảm giác rơi xuống bao vây mọi người, trước mắt họ tối sầm xuống. Không biết có phải do ảo giác hay không, Khấu Đồng chợt nghe đằng sau lưng mình truyền tới một giọng nói nhỏ như tiếng mèo kêu khẽ, con bé gọi: “Mẹ...”

Giọng nói kia khản đặc như đã rất nhiều năm chủ nhân của nó không hề lên tiếng, phát âm thậm chí còn có chút mơ hồ không rõ.

Khấu Đổng nhắm chặt mắt, sau đó được một đôi tay đón lấy, khoảng không trước mắt sáng chói khiến cho đống tử của hắn co rút lại kịch liệt, cơ hồ nước mắt ứa ra. Đôi chân không chịu khống chế của đại não, mềm nhũn xuống, lui về phía sau nửa bước, song hắn chưa kịp ngã xuống thì đã được ai đó ôm chặt lấy rồi.

Tiếng hò reo của cả đám người dồn dập ồ ào bên tai hắn: “Thoát ra rồi! Thoát ra rồi! Trời đất quỷ thần ơi... vất vả quá đi mà!”

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 60: Kết thúc

Không biết đau thương có phải là một loại sức mạnh hay không.

Dù sao thì sau khi ra khỏi máy chiếu, Khấu Đổng lão đảo nửa bước rồi chui đầu vào lòng Hoàng Căn Sâm, vừa ngã lộn không động đậy nữa. Chung tướng quân nghe thấy động tĩnh vội vàng lao tới xem xét thì phát hiện... hắn ngủ say rồi.

Diêu Thạc cũng chẳng mạnh mẽ hơn được là bao, từ đầu đến đuôi chỉ dựa vào tường chẳng nói chẳng rằng, Chung tướng quân còn chưa kịp hỏi thăm thì ông đã nhắm tịt mắt lại mất tiêu.

Cuối cùng chỉ còn mỗi Hoàng Căn Sâm, Chung tướng quân cùng với một đám nhân viên kĩ thuật chẳng hiểu mô tê gì trợn mắt nhìn nhau đăm đăm.

Chung tướng quân chần chờ một lúc lâu mới hỏi ra một câu: “Sao chỉ có mỗi cậu là không sao cả thế?”

Hoàng Căn Sâm yên lặng ôm Khấu Đổng đặt lên một chiếc giường xếp giản dị, tâm tình không tốt chút nào: “Tôi máu dày, được rồi chứ?”

Thực ra không phải gã máu dày, chẳng qua là thể năng và sức chịu đựng mạnh mẽ hơn người thường quá nhiều mà thôi. Cho dù mấy trăm giờ liên tục không ngủ, chỉ trông vào mấy khối chocolate mà chống đỡ, gã cũng có thể mai phục cả tuần mà không hề hấn gì.

Huấn luyện nghiêm khắc là một mặt, mặt khác, đại khái hắn là thiên phú đến từ phần Gen đã được cải tạo của gã.

Thế nhưng gã cũng cảm thấy mệt mỏi. Nghe nói bên trong Máy chiếu, năng lực hoạt động của ý thức con người gấp mười lần bên ngoài. Lần này lúc vừa ra đến nơi, Hoàng Căn Sâm rốt cuộc cũng hiểu vì sao cuộc sống thường nhật của mấy nhân viên kĩ thuật gầy khẳng gầy khiêu như Khấu Đồng trừ làm việc ra chính là ăn và ngủ.

Vô cùng vô cùng mệt mỏi. Tuy rằng gã không mất mặt ngủ gục như hai vị còn lại nhưng cũng cảm thấy chẳng khác là bao, trong đầu gầy như trống rỗng, đến bốn phép toán cơ bản cũng chạy đi hết cả rồi.

Gã đẩy Khấu Đồng sang một bên rồi nằm luôn xuống vị trí nho nhỏ bên cạnh hắn, phẩy tay với Chung tướng quân: “Chờ ông đây ngủ dậy rồi nói, ra ngoài cả đi.”

Sau đó giữa sự vây xem của một đồng mắt chó đang bị chói mù, gã ôm chặt Khấu Đồng, cọ cọ, nhắm mắt lại.

Thế giới này rốt cuộc là làm sao thế này?

Chỉ có mỗi bạn trẻ Thường Đậu vĩnh viễn phản ứng chậm hơn người khác nữa nhíp là còn có thể đặc ý nói với Ngô Hương Hương râu dê: “Phương án của tui thành công rồi thấy chưa? Mau giao tiền cược, cạo sạch râu dê của ông đi!”

Cùng thời gian đó, trong một bệnh viện đi đầu trị cuối đời ở thành phố C, lão Điền mất tích thẩn bí nhiều ngày đột nhiên trở lại phòng bệnh một cách khó hiểu. Dưới ánh mắt kinh ngạc sững sờ của toàn thể các y bác sĩ, ông tự mình bò lên giường bệnh, xoa tay cự tuyệt bọn họ cầm những ống dẫn lên người mình.

“Sắp nhỏ nhà ta có đến không?” Lão Điền hỏi.

“Có đến có đến, tự nhiên không thấy bác đâu làm họ lo lắng quá chừng, bây giờ đầu tập trung ở phòng nghỉ bên ngoài cả đấy ạ. Cháu gọi họ vào cho bác nhé...” Y tá trẻ sững sốt hai giây rồi lập tức phản ứng mà lao ra ngoài.

Lão Diên không nói gì, chỉ nằm ngửa trên gối đầu nhìn trần nhà trắng tuyết, sau đó dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ nơi mọc đầy cây cối xanh um.

Ông lão mỉm cười, ánh mắt bắt đầu ngầu đục, tử khí xám tro kéo dần lên khuôn mặt già nua. Ông bỗng vươn một bàn tay lên không trung, thì thào tự nói: “Đi thôi, không đợi nữa, sớm nên đi rồi. Lúc nhớ chúng nó thì chúng nó không thêm đến, thôi, lần này để tôi lên mặt một hồi, hai ta đi thôi...”

Một trận gió thổi qua, bức rèm khe khẽ phất, con trai lớn của lão Diên là người đầu tiên vọt vào phòng bệnh, chỉ thấy cha già quay lưng lại phía bọn họ nhìn ra cửa sổ, run rẩy vươn ra một bàn tay... Sau đó bàn tay nặng nề rơi, buông xuôi xuống.

Trong lòng anh như có cái gì đột nhiên sụp đổ, nỗi đau khó có thể hình dung tràn lên qua mọi cơ quan trong cơ thể. Anh nhanh chóng bị các em trai em gái chen sang một bên, rồi tiếng khóc thất thanh bật phát trong căn phòng yên tĩnh.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha không đợi.

Ai nói người già rồi thì không thể ngạo kiêu một lần chứ?

Việc đầu tiên sau khi Khấu Đông tỉnh lại chính là nhờ Chung tướng quân đi điều tra về Hà Hiếu Trí, Tần Cầm và Mạn Mạn. Đây đã là chuyện của ba ngày sau.

Tần Cầm là dễ tìm nhất. Trước đó không lâu, bệnh viện tâm thần tỉnh B mất tích một bệnh nhân, tất cả nhân viên y tế cuống lên tìm nửa ngày lại phát hiện ra cô đã tự trở về. Cô ta vẫn mặc quần áo bệnh nhân, nghe nói sau khi trở về thì tinh thần kém đi không ít, lúc đầu không chịu ăn uống gì, về sau mới từ từ thỏa hiệp. Cô trở nên ít nói, nhưng tính công kích thì không còn cao như trước.

Có lẽ cả đời người ta cũng không có cách nào chữa khỏi cho cô, nhưng mà ai biết trước được? Đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Mạn Mạn ở ngay cùng thành phố với Khấu Đồng bọn họ. Tên đầy đủ là Lục Tiểu Mạn, cùng tên với mỹ nữ nổi tiếng nào đó. Đáng tiếc con bé chẳng hề được yêu chi đâu. Chung tướng quân mượn vài mối quan hệ tư nhân, cuối cùng hội phụ nữ địa phương vào cuộc giải cứu Mạn Mạn. Người mẹ đơn thân của nó vì ngược đãi trẻ em mà bị bắt. Nghe nói điểm trắc nghiệm IQ của Mạn Mạn vượt xa người bình thường, nó nhanh chóng được một đôi vợ chồng trí thức không thể có con do nguyên nhân thân thể nhận nuôi.

Khấu Đồng tới thăm nó hai lần. Tuy rằng tiến triển còn rất chậm, vẫn còn mắc chút chướng ngại ngôn ngữ, thế nhưng nó đã từ từ học được cách nói chuyện rồi.

Cô bé này giống như một gốc cỏ dại non nớt mà kiên cường, cho dù dinh dưỡng không đủ, hấp hối yếu ớt, thế chỉ cần tưới lên một chút ánh dương và nước mát là đủ cho nó mạnh mẽ vươn lên.

Bố mẹ nuôi đối xử với con bé rất tốt, chỉ số thông minh vượt xa người thường khiến cho thế giới nội tâm của nó phức tạp hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều. Chỉ cần có người dùng một chút chân tâm đối tốt với nó, là đáng giá để cho nó nguyện ý liều mạng dùng cách mà họ nghe hiểu, gọi họ một tiếng ‘Mẹ, cha’.

Song, đời người cũng có những lúc không hề viên mãn. Khi người ta tìm thấy Hà Hiểu Trí thì thằng bé đã nhảy xuống khỏi tầng cao nhất của một bệnh viện tâm thần. Lúc nó vào trong Máy chiếu thì đang len lén bò lên đến tầng thượng rồi, lúc trở về, vừa hay lại được trả về đúng chỗ cũ.

Nghe nói cậu bé không hề do dự. Dấu vết tại hiện trường cho thấy khi hai chân cậu vừa chạm đất thì đã không chút chần chừ nhằm thẳng về phía không trung. Khát vọng đối với tử vong kích thích tiềm lực lớn nhất trong sinh mệnh đứa trẻ, ngay cả ý thức kiệt quệ sau khi vận động kịch liệt cũng không thể ảnh hưởng tới sự bộc phát ấy.

Có đôi khi một khúc ngoặt bất ngờ không thể thay đổi được vận mệnh của một con người, quanh co lòng vòng hồi lâu, trải qua bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn, kết quả vẫn như nhau.

Cho dù cậu đã trải qua một giấc mộng đẹp như thế, đã có được hết thảy những quan tâm và cảm giác được coi trọng, cho dù cậu cũng từng liều mạng muốn sống sót...

...

Thế nhưng vẫn không đủ.

Không có thứ gì nhất định có thể chiến thắng một thứ khác. Cùng là rơi xuống vũng bùn, có người chỉ cần cho một thanh gỗ nổi là có thể tự mình trèo lên, lại có người, cho dù tất cả mọi người dốc hết toàn lực để cứu hắn, hắn vẫn sẽ buông tay rơi vào như cũ.

Dẫu rằng tất cả mọi người đều chờ đợi một Happy Ending, nhưng sự thật chính là như vậy.

Khẩu Đồng về căn cứ thì thấy vợ và con trai Diêu Thạc đều tới đón ông ta. Theo như Chung tướng quân nói, tuy rằng ông ta được tẩy sạch hiềm nghi, cơ mà vô số vấn đề nhỏ cộng lại với nhau cũng đủ để ông ta uống một bình. Diêu Thạc bị cách chức kiểm điểm, chẳng qua vì vấn đề chẳng có gì to tát nên qua mấy ngày là gió yên sóng lặng, lại an ổn thôi. Tuy sau này không còn hi vọng thăng quan tiến chức nữa, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ở nguyên vị trí làm việc tới lúc về hưu thông thả.

Máy bay trực thăng đưa một nhà ba người rời khỏi căn cứ. Lúc Diêu Thạc lên máy bay còn quay đầu lại liếc nhìn Khẩu Đồng như muốn nói cái gì, bất cẩn vấp một cái, con trai nhỏ của ông ta bên cạnh đã mau tay đỡ ông ta một chút.

Thiếu niên vẫn còn nét cao gầy của tuổi mới lớn, trên mặt còn có vài nhóc đậu thanh xuân mới mọc, thế nhưng vóc dáng đã cao vổng hẳn lên, Diêu Thạc quay đầu nhìn nó một cái mà cảm giác thằng con này cứ như ăn phân hóa học mà lớn ấy, từ lần trước gặp đến giờ cao hơn bao nhiêu là cao... sắp cao hơn mình rồi.

Ông đột nhiên có chút ngậm ngùi nói không nên lời, chỉ vỗ vai nó rồi chui vào khoang máy bay.

Nửa tháng còn lại, Hoàng Cẩn Sâm cần sủng lồi cổ đám chim chóc xung quanh căn cứ ra khai đào hết một lượt. Khấu Đổng bắt đầu mang người bắt tay vào sửa sang chương trình trong máy chiếu. Hắn không hoàn toàn cất bỏ chương trình nhỏ tạo thành lần tai nạn này mà lấy USB lưu lại một bản, chuẩn bị mang về nhà cất vào trong ngăn tường mật mã – nơi chứa vô số bí mật chân chính của mình.

Chiếc USB ấy Hoàng Cẩn Sâm từng có may mắn được liếc qua, bên trên viết: bản sao Thiên quốc.

Đúng vậy, mẹ Khấu còn vui vẻ mạnh khỏe sống trong đó mà, Khấu Đổng hi vọng vết thương trên tay cô mau khỏi một chút, hi vọng là không ảnh hưởng đến hương vị món ăn cô nấu.

Mà cái tên từng được dự đoán là sẽ không ở lại lâu kia...

Chung tướng quân nổi trận lôi đình điên tiết chọc lưng gã mà gằn lên: “Đây là vườn sinh thái! Vườn sinh thái cậu có hiểu không?! Có biết thế nào là văn hóa không? Có biết cái gì gọi là bảo vệ môi trường không?! Hả? Ăn cái gì không ăn cứ nhất định phải ăn chim nướng là thế quái nào? Cẩn cứ bỏ đói cậu sao? Bỏ đói cậu sao? Bỏ đói cậu sao? Khấu Đổng! Mau lượm thằng cha này, CÚT CHO TÔI!”

Khấu Đổng không cần sai bảo đã nhanh chóng thu thập hành lý xong từ đời nào. Hắn cầ rề kéo hai rương hành lý to vật chạy chậm ra ngoài, tóc vẫn rối tung, cười vẫn tươi rói, thuận tay nhét một rương vào tay Hoàng Cẩn Sâm, hắn nói với Chung tướng quân: “Xin lỗi xin lỗi, gia môn bất hạnh, quản giáo không nghiêm, khiến ngài chê cười, tui tui đi đây, không quấy rầy nữa ~”

“Đừng có về đây nữa!” Chung tướng quân lên cơn thượng hỏa.

Hoàng Cẩn Sâm: “Thèm vào ~ Ai thích nhìn cái lão già nhà ông...”

Khấu Đổng đề đầu gã đình chỉ mấy câu xóc óc, sau đó vội vàng xách Hoàng Nhị Béo chạy biến trước khi Chung tướng quân LẠI lên cơn tam bành...

Động tác này trong một thời gian dài sau đó đã rèn luyện lực cánh tay của bác sĩ Khấu gầy nhồng, đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Sau này thì sao? Sau này kị sĩ và công chúa cùng nhau trải qua những ngày tháng thanh thoi vui vẻ vô tư và vô lại không kém... được rồi, chính là rất rất hạnh phúc.

Giữa những trò đùa lúc bình thường lúc sến sẩm lúc tréo ngoe của tạo hóa, bọn họ nghiêm túc sống cuộc đời rất mực hồn nhiên.

Sự thật chứng minh, tất thấy đều là mây bay, “hồn nhiên” mới là vương đạo ~

HOÀN CHÍNH VĂN

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 61: Phiên ngoại 1. Thường Đậu – Đụng phải tường nam chẳng quay đầu

Lúc Thường Đậu còn nhỏ, thầy giáo đã nhận xét cậu với giọng điệu rất là khó xử như thế này: Thằng nhóc này ầy mà, thông minh thì rất thông minh, học cái gì cũng nhanh hơn người khác, cơ mà...đại khái...có chút...phải nói thế nào đây? Được rồi, nói dễ nghe một chút thì là làm gì cũng thẳng tưng, nói khó nghe ra thì...chính là hơi hơi ngốc.

Vào lớp một, thầy dạy:”Các em học sinh phải thế này mới ngoan này, lên lớp ngồi ngoan ngoãn, hai chân đặt song song, ánh mắt nhìn thầy giáo, hai tai chú ý nghe, muốn phát biểu cái gì thì giơ tay trước....Bạn Thường Đậu có chuyện gì nào?”

Bạn nhỏ Thường Đậu buông bàn tay bé xíu đang giơ lên: “Thầy ơi, con đói bụng, bao giờ thì được về nhà ăn cơm ạ?”

Thầy: “...”

“Không được phát biểu nội dung không liên quan đến bài học!”

Từ đó về sau những lời này trở thành khuôn vàng thước ngọc của bạn nhỏ Thường. Thế rồi đến một ngày nọ bé Thường Đậu muốn đi tưới hoa, bé nhìn mãi nhìn mãi, không nhìn được, phải làm sao bây giờ?

Muốn đi WC quá đi T^T Cơ mà thầy nói muốn nói chuyện phải giơ tay, lại còn không được nói những chuyện không liên quan đến bài học nữa chứ.

Hu hu, thật sự không nhìn được mà TAT

Bạn học ng ồi cùng bàn hiều kì nhìn sang bạn nhỏ Thường, nó vẫn chưa bao giờ dám nói chuyện với bạn nhỏ Thường vì nó cho rằng...người ta là người ngoài hành tinh, chứng cứ là đầu của Thường Đậu bự hơn tất cả đám trẻ cùng tuổi.

Sau đó thì sao? Sau đó bạn nhỏ Thường vinh quang tề d ầm ~

Thời điểm Thường Đậu lên trung học, có một lần thầy giáo dạy Toán uống say chạy vào lớp làm loạn, mọi người hai mắt ngó nhau, ông thầy vung tuyệt bút lên để lại một đề bài trên bảng, phán rằng ai làm được bài này thì cuối kì lấy điểm tối đa luôn, không phải thi nữa.

Ông thầy say túy lúy đến mẹ mình cũng chẳng nhận ra, đám học sinh còn đang học chứng minh tam giác bằng nhau mà ông viết cho hẳn một đề phương trình Toán – Lý bốn trục tọa độ...ờm, cũng gọi là phương trình vi phân.

Đương nhiên lũ nhóc không có khả năng làm được đề toán kia. Cơ mà mọi người đều biết ông thầy toán cái gì cũng tốt, mỗi tội uống say thích bốc phét linh tinh, chỉ có bạn nhỏ Thường cho là thật.

Thế là ăn cơm cậu nghĩ, đi đường nghĩ, đến đi ngủ nằm mơ cũng nghĩ. Tan học li ền chạy đến thư viện xã tra tư liệu, tra không được thì năn nỉ bố đưa đến tận thư viện tỉnh tìm, suy nghĩ tới mức tàu hỏa nhập ma, đi trên đường đâm vào cột điện trước mắt bàn dân thiên hạ, trán sưng như quả ổi tận ba ngày.

Thế mà cuối cùng vẫn không giải ra. Thường Đậu tủi thân lắm. Cậu nghĩ mình rất ngu, đến khóc cũng ngượng không dám khóc, cuối cùng ghen đến mức ồm cả người.

Lúc bố mẹ đến trường xin nghỉ cho Thường Đậu, thầy dạy toán còn kinh ngạc chả hiểu thằng nhóc này đang yên đang lành làm sao mà tự dưng lại lẩn đùng ra ồm ____ Có thể thấy cả thế giới chỉ có mỗi một mình Thường Đậu còn nhớ thương cái đề toán kia.

Nói ngắn gọn một câu, Thường Đạu chính là loại người dù có đụng phải tường Nam cũng quyết chẳng quay đầu, nhất định muốn đụng vỡ tường Nam, hoặc là đụng vỡ cái đầu của mình mới thôi.

Nghiêm khắc mà nói thì Thường Đạu không phải là một thiên tài theo nghĩa truyền thống. Cậu không học lớp mần non, đến đề bài thầy giáo say rượu giao cho cũng không làm được, nhiều nhất chỉ có thể tính là một tinh anh dựa vào năng lực của chính mình phấn đấu.

Cậu rất cố gắng rất cố gắng thi vào trường trung học trọng điểm, rất cố gắng rất cố gắng thi đỗ trường đại học top đầu, sau đó cố gắng hết sức để được đào tạo chuyên sâu, cuối cùng cố gắng tốt bậc để vào được đội Quy Linh trong truyền thuyết, thực hiện giấc mộng nuôi từ thời thơ bé: cố gắng học tập để trở thành người có ích, giống như những anh hùng trong phim vậy đó, chỉ hây da vài cái đã xử lý xong kẻ xấu rồi.

Tuy rằng quan hệ logic giữa hai mệnh đề “hây da vài cái xử lý người xấu” và “cố gắng học tập”... vẫn rất là khiến người ta chẳng hiểu ra sao...

Khụ khụ, quay về chuyện chính. Sau khi vào đội Quy Linh, Thường Đạu trở thành một nhân viên kỹ thuật danh đúng như thực, công tác cực kỳ tích cực, thành tích đặc biệt cao, cũng từ từ trở nên quan trọng. Thế nhưng cậu vẫn không phải là thành viên trung tâm. Toàn bộ phận kỹ thuật chỉ có duy nhất một thành viên trung tâm, là một thiên tài chân chính. Thường Đạu trước giờ vô cùng sùng bái thành viên trung tâm ấy, y là giáo sư Hứa của bộ phận kỹ thuật, y biết tất cả mọi thứ, y giỏi giang biết bao nhiêu, y làm ra thật là nhiều phát minh sáng chế...

Mỗi lần thấy các thành viên trung tâm kề vai chiến đấu như người một nhà và vui cười đùa giỡn bên nhau, Thường Đạu đều rất hâm mộ rất hâm mộ. Nhất là trong tổ nhân viên bên ngoài có một người tên Phương Tu, nhìn thấy anh, Thường Đạu như thể nhìn thấy lý tưởng của chính mình. Cậu cảm thấy nam tử hán chân chính hẳn là giống như anh vậy. Anh không để ý bất cứ điều gì, khi người khác ăn mừng chiến thắng, anh chỉ yên lặng đứng bên cạnh mở một chai bia, nở một nụ cười bất cần đời, cho dù bị

thương trở về vẫn có thể vui thì cười giận thì mắng, đẹp trai phong cách biết mấy nha ~

Thường Đậu vừa cố gắng làm việc, vừa nghĩ rằng, nếu có một ngày mình được như giáo sư Hứa thì tốt rồi.

Thế nhưng đến một ngày kia, Thường Đậu thực sự thay thế giáo sư Hứa, trở thành thành viên trung tâm bộ phận kĩ thuật mà mình vẫn hằng tha thiết ước mơ, cậu lại phát hiện ra mình không hề vui vẻ, bởi vì giáo sư Hứa mất rồi.

Không có ai tiếp nhận cậu, cho dù mọi người đối xử với cậu rất tốt, rất khách khí, thế nhưng Thường Đậu vẫn cảm thấy mình bị bài xích. Có lẽ trong lòng bọn họ chỉ có giáo sư Hứa mới là người nhà, mà Thường Đậu chỉ là một vật thay thế ketch côm mà thôi. Việc cậu có thể làm chỉ là càng thêm cố gắng gấp bội phần, khiến mọi người đều nhìn ra nỗ lực của bản thân, hi vọng ít nhất cũng đạt được một chút tán thưởng của mọi người, một chút tán thưởng... của người mà cậu vẫn một mực âm thầm dõi theo đó.

Đầu ỏ gà ngực nghếch, vì thế mà lại bắt đầu luân quần trong lòng, tiếp tục đụng tường nam.

Sau này Thường Đậu và các đồng nghiệp ở đội Quy Linh đã cùng nhau trải qua rất nhiều nguy hiểm. Đội Quy Linh thiếu chút nữa tan rã, bọn họ thậm chí còn biến thành một đám tội phạm bị truy nã không có một mảnh thiết bị vật vai phải đánh du kích tứ tung.

Thế nhưng, bất luận tên gọi là cái gì thì người xấu vẫn cứ là người xấu.

Tuy rằng người tốt cũng hay vứt rác bừa bãi, cũng hay không thèm nhìn mà băng qua đường, cơ mà họ không lấy đập chết người và gây tai nạn làm mục đích, mọi người đều bình thường mà sống, sẽ chẳng gây ra chuyện đáng sợ gì.

Thường Đậu đã trải qua lần đầu tiên thất nghiệp, ở nhà lo lắng bất an đọc báo muốn tìm tin tức về mọi người, đặc biệt là tin tức của ai kia. Cho

nên khi nhận được điện thoại của Tô Khinh, cậu không nhìn được mà suýt nữa ứa nước mắt.

Cậu muốn hỏi, các anh đã tìm thấy Phương Tu chưa? Mọi người có an toàn không? Có khỏe mạnh không? Anh ấy thế nào rồi? Đáng tiếc sau đó bị đội trưởng Hồ răn đe nên không kịp hỏi hết.

Đội trưởng Hồ thật sự là đáng sợ quá đi mà T^T

Tiếp đến là phản bội không ngừng không nghỉ, thử thách, chạy trốn... nối gót theo nhau, từ năng lượng căn bản nhất của con người tinh luyện vật chất 21 Gram, không gian C che chắn tất cả mọi công kích, Utopia muốn thay đổi toàn bộ quy tắc thế giới đến thi thể chìa khóa, cùng với vô số người vì trận chiến ấy mà đoàn kết lại, và rồi chết đi.

Nhưng mà cuối cùng người thắng lợi vẫn là họ.

Thường Đậu đột nhiên thấy mình trưởng thành hẳn lên. Từ một con người bình thường sinh hoạt theo quy luật đột nhiên biến thành người góp mặt trong câu chuyện cứu vớt thế giới, tuy rằng tự nhận mình không phải nhân vật quan trọng, nhưng tốt xấu gì cậu cũng có tham gia mà.

Mọi người dần dần cũng chấp nhận cậu.

Chỉ trừ... người kia.

Phương Tu không hề bộc lộ một chút khen ngợi hay thân mật với Thường Đậu, cảm xúc biểu đạt ngay trên nét mặt lúc nào cũng nghiêm túc lạnh tanh, ánh mắt nhìn cậu luôn luôn giống như nhìn một thằng đần.

Chẳng qua Thường Đậu nhớ mang mang khi đạn pháo bay đầy trời ngày ấy, bàn tay người nọ túm áo cậu kéo sang một bên, ngón tay rách tướp in hằn dấu máu đỏ và bùn đất vào chiếc áo trắng. Chỉ có Thường Đậu tự mình biết, thời điểm đầu mình bị ấn chặt xuống áp sát vào người nọ, thậm chí còn có thể nghe được cả tiếng tim đập của đối phương, ngửi được cả mùi thuốc lá trên người anh và mùi hương khô mát trên quần áo... Tất cả chúng biến thành nhịp tim đập loạn chẳng thể kìm chế nổi như phát điên

trong lòng ngực cậu, sau đó hóa thành làn khói lượn lờ bay ra từ đỉnh đầu tán nhiệt chẳng được tốt là bao.

Dương nhiên cậu nhanh chóng bị đẩy ra, vì vướng chân vướng tay quá.

Bởi vì ngày tháng chiến đấu dài dằng dặc không nghỉ, không chú ý sửa sang nên trên cằm Phương Tu mọc ra mấy cọng râu thưa, cùng với ánh mắt dường như sáng lên khi chăm chú dõi theo một vị trí trong màn đêm u tối... về sau đầu trở thành những hình ảnh đẹp để lệch pha trong ác mộng đêm khuya của bạn trẻ Thường_____ Không ngờ Phương Tu thế mà lại dễ dàng thay thế được vị trí của Sora Aoi trong lòng cậu!

Là một fan cuồng của cô Sora, sáng sớm hôm sau lúc ngủ dậy Thường Đậu đã đập đầu vào tường nửa giờ để bày tỏ sự đớn đau vô hạn với lập trường không kiên định và sự phản bội của mình.

Dựa theo tính cách làm gì cũng cố chấp thẳng tưng của cậu nhỏ, câu chuyện... cứ thế phát sinh.

Cậu bắt đầu miệt mài miệt mài theo đuổi Phương Tu, chờ mong có công mài sắt có ngày nên kim.

Năm đó khi muốn vào đội Quy Linh, Thường Đậu báo danh ba lần, lần nào cũng bị gạt ra vì đủ các loại nguyên nhân. Thế nhưng cậu không bỏ cuộc, cậu nghĩ dù là củi mục cũng có ngày thành tiên không phải sao? Thế là rốt cuộc đến lần báo danh thứ tư, các giám khảo đã cảm thấy sao thẳng nhóc này trông quen thế nhỉ? Thành ra cậu may mắn qua cửa, trở thành một thành viên của bộ phận kĩ thuật.

Cuộc trường chinh đằng đằng bắt đầu.

Một ngày nào đó sau khi chiến tranh kết thúc, nhân cơ hội Phương Tu vì nổi giận vô lý mà áy náy trong lòng phải giải thích với mình, đối mặt với sắc mặt khó lắm mới dịu xuống của bạn trẻ Phương và sự tự khẳng định bản thân... khụ, về mặt công tác, Thường Đậu đã xúc động hô to một câu “Cầu bao dưỡng, biết ấm giường!”. Tuy rằng sau đó bình tĩnh nghĩ lại cảm thấy mình nhất định là đầu óc bị nước vào, cơ mà vẻ kinh ngạc và khiếp

sợ trên mặt Phương Tu đã thành công treo quả tim bé bỏng của bạn nhỏ Thường trạch nam lên cao tít.

Như một kẻ nhát gan không dám nghe tuyên án, Thường Đậu tránh mặt Phương Tu nguyên cả tuần trời. Cuối cùng cậu ầm sứt không sợ nức mà nghĩ thế này: dù sao cũng thổ lộ rồi, cho dù ảnh không chịu chấp nhận cơ mà chung quy thế nào cũng nghe thấy... nhưng nếu bị từ chối thì phải làm sao đây?

Thường Đậu nghĩ, nhất định sẽ còn đau khổ hơn năm đó nhận được thư từ chối của đội Quy Linh nhiều lắm.

Có đi ầu, không sao cả!

Cậu báo danh bốn lần, thì có thể thổ lộ bốn lần.

Thường Đậu ý chí sục sôi xuất hiện trở lại trước mắt mọi người với tư thế của một con gà chọi. Phương Tu dừng ánh mắt trên người cậu, rồi rầm một lát, sau đó không kịp tỏ vẻ khó chịu đã vội vàng vịn cố có công việc bên ngoài, chuồn mất dạng luôn.

Thường Đậu đảm nhiệm công việc hỗ trợ kĩ thuật cho nhóm nhân viên bên ngoài, cậu có thể thề, khi giọng nói của mình vang lên trong tai nghe, chắc chắn cả người Phương Tu đã cứng ngắc.

Thường Đậu làm dấu chữ V chiến thắng với áp phích phim điện ảnh đề tài chiến tranh treo trên tường, tỏ vẻ một ngày nào đó mình nhất định sẽ đánh hạ được cái lô cốt kia cho mà coi!

Cuộc chiến không khói súng mở màn như thế ấy.

Phương Tu ra ngoài làm nhiệm vụ trở về, đại khái hẳn là muốn giải quyết vụ này nên một mình chạy tới gõ cửa văn phòng của bạn nhỏ Thường.

Adrenalin của Thường Đậu bắt đầu tăng đột biến.

Phương Tu trở tay đóng cửa lại, trềnh trềnh một hồi mới thấp giọng nói, “Tôi đến nói chuyện với cậu, về..”

Thường Đậu quát to một tiếng, “Khoan đã!”

“Em hỏi anh một vấn đề trước.” Thường Đậu vô cùng nghiêm túc, vô cùng đứng đắn hỏi một câu thế này, “Bây giờ em hôn anh được không?”

Phương Tu: “...”

“Anh... anh chỉ có hai sự lựa chọn, gật đầu hoặc lắc đầu, không cho chọn cái khác.”

Phương Tu ngu người một lúc, sau đó ngơ ngác lắc đầu.

Thường Đậu gục đầu, có chút nản lòng ngắc ngứ nói, “Em... em hiểu rồi, anh không thích em.”

Tuy rằng đúng là Phương Tu muốn đến uyển chuyển cự tuyệt Thường Đậu thật, cơ mà... có định dùng cái cách đặc sắc thế này đâu.

“Nhưng mà em sẽ không bỏ cuộc đâu!” Ngay sau đó Thường Đậu lại ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt như muốn đốt bùng vũ trụ nhỏ xuyên qua cả mắt kính mà bùng bùng cháy lên... Lúc này cậu tuyệt không đáng cười, một khắc đó cậu đột nhiên không còn giống một thiếu niên bước ra từ trong truyện tranh đen trắng vụng về, mà lấy tư thái của một người đàn ông trưởng thành đứng thẳng trước mặt Phương Tu. Cậu khe khẽ thở dài, hồi đầu nâng tay lên rồi nghĩ sao lại buông xuống, cuối cùng cúi đầu lặp lại lần nữa, “Em sẽ không bỏ cuộc.”

Thường Đậu kéo cửa ra, nói với Phương Tu, “Anh không cần phải nói gì cả, anh ra ngoài trước đi. Em hiểu ý của anh, nhưng em không muốn nghe anh nói trắng ra đâu.”

“Thường Đậu.” Phương Tu thở dài tựa vào khung cửa, “Cậu người lớn một chút đi.”

Thường Đậu đột nhiên cười nhẹ mà nói, “Ở trong máy chiếu, em bị vây khốn trong mê cung không lối thoát cùng anh suốt mười hai năm. Cho dù lúc đó em mới chỉ có sáu tuổi thì bây giờ cũng đã trưởng thành rồi.”

Phương Tu chợt không biết nói gì cho phải, chỉ có thể mặc Thường Đậu đóng sầm cửa trước mặt mình rồi khó chịu dựa tường hành lang chậm một điều thuốc. Đúng lúc ấy, cánh cửa đã đóng lại mở ra một cái khe, Thường Đậu thò ra ngó hắt một cái rồi trở vào trong phòng, kéo hòm thuốc ra, không nói không rằng chạy đến trước mặt hắt, kéo ống quần hắt lên.

Phương Tu cả kinh co rụt chân về phía sau, lại bị Thường Đậu kiên quyết nắm lấy.

Cái chân bị thương của hắt còn chưa khỏi hẳn, lúc đi làm nhiệm vụ, trên cổ chân không cẩn thận bị đạn sượt qua một nhát, để lại một vết thương nhẹ.

Thường Đậu quỳ một gối trên mặt đất, cẩn thận dùng vải sạch sát trùng vết thương rồi bôi thuốc cho hắt.

Điều thuốc trên tay Phương Tu đã đốt đến mông mà hắt thì quên nhét nó vào miệng từ lâu.

Từ đó về sau, cuộc sống của Thường Đậu chỉ có hai trọng tâm: làm việc và tìm cách khiến Phương Tu nhìn mình. Tất tần tật game online, anime, Aoi Sora và các thể loại đạo cụ bá láp trong thế giới 2D đều bị phủ phàng quảng sang một bên. Cậu muốn trở thành một người hoàn hảo hơn, mỗi ngày cảm thấy mình tốt hơn một chút thì sẽ trăm phương ngàn kế đi gọi sự chú ý của đối phương để kiếm cơ hội được người ta nhìn một cái.

Sau đó lại thổ lộ, hết lần này đến lần khác.

Mỗi lần Phương Tu trăn mặc nghe xong, Thường Đậu đều không cho hắt nói chuyện, chỉ cho hắt gật đầu hoặc lắc đầu với câu hỏi “Em có thể hôn anh không?” kinh điển.

Bộ phận kĩ thuật của đội Quy Linh từ chối Thường Đậu ba lần, Phương Tu không biết đã từ chối cậu bảy hay tám lần rồi.

Nhưng mà... không sao cả.

Thường Đậu tự nói với mình, không sao cả đâu.

Trong một nhiệm vụ bên ngoài vô cùng nguy hiểm, đến bộ phận kĩ thuật cũng phải cùng đi, Thường Đậu đang ở trong xe đi đầu khiến thiết bị, ngay khi hành động lòng bắt sắp kết thúc thì tín hiệu đột nhiên bị cắt đứt.

Thường Đậu không biết là thiết bị liên lạc của mình bị gián đoạn hay là tín hiệu của mọi người đều bị chặn, nếu là trường hợp thứ hai thì lớn chuyện rồi. Thế là cậu lập tức kiểm tra kết nối, khởi động trang bị khẩn cấp, đúng lúc đó, bên cạnh bỗng vang lên tiếng nổ mạnh. Có ai đó lao về phía cậu, cửa xe bất ngờ bị kéo ra, một người lôi cậu xuống xe, sau đó là một tiếng ẦM vang, cả chiếc xe phát nổ.

Thường Đậu rõ ràng nhìn thấy khi vụ nổ phát ra, trên vai Phương Tu bắn lên một chuỗi hoa máu.

Phương Tu mau chóng đưa cậu ẩn nấp dưới một gốc đại thụ, bắn một viên đạn tín hiệu lên. Cuộc hỗn chiến bắt đầu. Bọn họ giống như trở về thời kì chiến tranh thế giới thứ hai, sự hỗ trợ về kĩ thuật của cả hai phe đều không còn, một đám người súng vác vai đạn lên nòng nhắm nhau mà bắn, liên lạc với người mình chỉ có thể dùng điện đàm. Đánh trọn một ngày đêm, nửa người Phương Tu đầu bị chính máu của hắn nhuộm đầm, trận chiến mới kết thúc.

Thường Đậu theo xe cứu thương đưa Phương Tu về tận tổng bộ, cùng hắn vào phòng bệnh, thậm chí còn kiên quyết kháng lệnh, sống chết muốn ở lại chăm sóc hắn.

Phương Tu thì giả vờ ngủ. Thường Đậu nhìn ra được, mỗi lần chỉ có hai người họ ở riêng với nhau thì Phương Tu đâu sẽ giả vờ ngủ không để ý tới cậu cho đỡ ngượng ngùng.

Thường Đậu e dè kéo tay Phương Tu qua nhìn nhìn, không thấy phản ứng, lại thử áp sát về phía trước một chút nữa... hửm? Vẫn không phản ứng.

Trái tim của cậu càng đập càng nhanh, cự ly giữa hai người càng ngày càng gần sát, gần đến mức hơi thở của cậu nhẹ nhẹ rơi xuống trên làn da hắn. Lông mi của Phương Tu khe khẽ rung lên, cơ mà... vẫn không thêm phản ứng như cũ.

Thật sự là Ninja Rùa mà!

Vì thế Thường Đậu đánh bạo nhắm mắt lại, động tác gần như thành kính. Cậu cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi khô nứt của Phương Tu, chạm lướt rồi thôi, mà bản thân lâng lâng như sắp bay lên vậy.

Đối phương vẫn cứ không nhúc nhích nằm trên giường giả chết.

Thường Đậu từ từ nở một nụ cười tươi rói, nho nhỏ nói rằng, “Em đã nói quy tắc rồi, anh như vậy là chấp nhận đúng không?”

Nhất định chính là như thế.

Muốn đạt được một điều, một đồ vật, hay một con người, cho dù có xa xôi và gian nan cách mấy, chỉ cần cứ cố gắng, vẫn cố gắng, không ngừng cố gắng, không chịu buông tay, rồi sẽ có lúc nguyện vọng biến thành sự thật.

Thường Đậu nghĩ như thế đó, rồi ôm ý nghĩ ấy và trái tim ấm áp vui sướng nằm sấp bên giường yên lặng ngủ say, khóe miệng còn mang theo ý cười khả nghi khó tả.

Không biết qua bao lâu, Phương Tu nằm trên giường mới chịu mở mắt ra. Hắn hạ ánh mắt nhìn cậu nhóc tóc tai rũ rượi nằm bên cạnh mình, sau đó nhẹ nhàng nâng cánh tay không bị thương, tháo cặp kính đã rơi xuống cánh mũi của người kia, đặt sang bên cạnh.

Bạn nhỏ Thường Đậu chính là loại người dù có đụng phải tường Nam cũng chẳng chịu quay đầu, những chuyện từng trải qua từ nhỏ tới lớn đến giờ đâu nói cho cậu biết, tường Nam một ngày nào đó sẽ bị đụng vỡ thôi.

DU Y

Priest

dtv-ebook.com

Chương 62: Phiên ngoại 2. Kị sĩ Nhị Béo và Công chúa hạt đậu

Cách sống của một người thế nào cũng liên quan đến tính cách của người đó, hai người ở cùng một chỗ, thế thì phải xem xem cách ở chung của họ là gió đông thổi bạt gió tây hay là ngưi tằm ngưi mã tằm mã ~

Thật lâu trước kia, Chung tướng quân cảm giác mình chỉ hơi hơi đau đầu với đờng chí Khấu Đờng mà thôi. Tuy rằng hắn không thường xuyên xuất hiện trước mặt ông, cơ mà ít nhất cái lúc cần đến vẫn còn tìm được người. Thế rồi thật lâu về sau khi thăng cha vô liêm sỉ họ Hoàng nào đó chuyển tới nhà Khấu Đờng, Chung tướng quân bắt đầu không đỡ nổi.

Tổ hợp Hoàng Căn Sâm + Khấu Đờng đâu phải đơn giản chỉ là $1 + 1 = 2$?

Đôi khi Chung tướng quân nghĩ rằng nếu cho ông lựa chọn một lần nữa thì ông nhất định sẽ tách họ Hoàng kia với bác sĩ Khấu ra thật là xa thật là xa, nếu nhất định phải có một con số cụ thể thì hẳn phải là xa 1 vạn năm ánh sáng.

Chung tướng quân vẫn hi vọng có một người có thể ở bên cạnh Khấu Đờng để chăm sóc hắn một chút, hoặc là bắt Khấu Đờng chăm sóc người ta cũng được, trong lòng hắn có vương bận thì sẽ không ngày ngày không nên thân chạy loạn khắp nơi, tránh cho lâu ngày hắn không có tin tức gì, ông lại có ảo giác hắn chết mất xác ở bên ngoài rồi.

Nhưng mà trời đất chứng giám, Chung tướng quân nghĩ, ông không ngờ là Khấu Đờng sẽ lặn vào một chỗ với Hoàng Căn Sâm___đây là nãi nào úp vung nấy, là không phải người một nhà không cùng vào một cửa, hay là vật hợp theo loài, hay là ruồi bọ theo kít...phi phi phi!

Dù sao khi họ tách ra thì Chung tướng quân còn miễn cưỡng dò được chỗ Hoàng Cẩn Sâm làm xiếc với chỗ Khấu Đổng té gãy chân, chứ chờ hai thằng chả ở với nhau rồi, chẳng ai tìm được cả.

Sau khi cố gắng kiệt quệ vẫn không tìm ra tấm hơi hai người, Chung tướng quân đã làm một việc rất chi là bỉ ổi _____ ngừng phát tiền lương cho hai thằng lỏi vẫn còn là người dưới trướng mình (trên danh nghĩa).

Thế là Khấu Đổng và gia quyến hiện hồn trở lại y như thú triệu hồn.

Giữa một buổi trưa nắng dài bãi cát ~ Chung tướng quân đang ngồi trong văn phòng càn cù chơi dò mìn thì tay nắm chuột đột nhiên khựng lại, sau đó cảm nhận được có cái gì cứng còng đang dí vào, giọng nói quen thuộc âm u lạnh lẽo cất lên sau lưng ông: “Trả tiền, không giết.”

“...” Chung tướng quân: “HOÀNG. CẨN. SÂM! TIỀN SƯ CẬU!”

Hoàng Cẩn Sâm: “Há há há há ~”

Gã thu súng chạy ra đằng trước, đặt mông ngồi xuống bàn làm việc của Chung tướng quân rồi hỏi: “Sao, căn cứ cuối cùng cũng chuẩn bị tuyên bố phá sản rồi đấy à?”

Chung tướng quân hít sâu một hơi, “Tùy tiện rời khỏi cương vị công tác! Mất tích bất ngờ! Chỉ ăn cơm không làm việc! Cậu nói xem hai người các cậu muốn làm gì? Hả? Vô tổ chức vô kỷ luật, còn muốn làm việc nữa thôi? Có ý thức tập thể không hả?”

“...” Hoàng Cẩn Sâm suy nghĩ một lát rồi khiêm tốn thỉnh giáo, “Căn cứ có nhiệm vụ khẩn cấp lúc nào thế?”

Chung tướng quân: “...”

Hai người trợn mắt nhìn nhau một hồi, cửa phòng làm việc đột nhiên bị người gõ vang rất nhẹ. Chung tướng quân bực mình quát, “Lăn vào đây!”

Khấu Đổng tươi cười khả cục đi vào, “Giáo quan vẫn khỏe chứ?”

Chung tướng quân trợn trắng mắt, ngoài cười trong không cười, hỏi, “Tuần trăng mật của hai người cũng dài quá nhỉ?”

Hoàng Cẩn Sâm, “Nghỉ kết hôn kết hợp với nghỉ sinh luôn ấy mà.”

Chung tướng quân mắt sáng ngời, “Đứa nào sinh?”

Hoàng Cẩn Sâm nói, “Chính là vì chẳng ai sinh được cho nên mới thấy không đủ vốn, thế là tự động biến thành nghỉ an ủi luôn.”

Nghe xem nghe xem, cha này tự giác đến mức nào kìa!

Chung tướng quân trăn trăn sắc mặt làm ra vẻ nghiêm trang, “Gọi các cậu về đúng là có việc.”

Khẩu Đồng cùng Hoàng Cẩn Sâm trầm miệng một lời, “Trả tiền lương trước!”

Bên thái dương của Chung tướng quân ngoi lên một em gân xanh vui vẻ, “Chiều nay chuyển khoản cho hai người, được chưa?”

Khẩu Đồng kéo cái ghế dựa ngẩng đối diện ông, nho nhã nói, “Mời ngài nói ạ.”

“Đội Quy Linh đặc biệt mời Tổ chuyên gia đặc biệt hỗ trợ.” Chung tướng quân xoa mũi, “Tí nữa họ sẽ tới đây. Một nhóm phần tử Utopia cực đoan thành lập tổ chức bí mật ở biên giới, rất nhiều dân chúng bình thường bị kéo vào, tình hình cụ thể tôi cũng không biết, chờ họ tới....”

Ông còn chưa dứt lời thì đã có người đứng ngoài cửa lên tiếng tiếp luôn, “Vụ này rất phiến toái. Bọn chúng dường như tự thành tín ngưỡng với rất nhiều tà thuyết ngụy biện, kéo theo cả đám dân làng ngốc nghếch làm giáo chúng.”

Khẩu Đồng quay ra thì thấy “quan ngoại giao” nổi tiếng Tô Khinh của đội Quy Linh đang đứng tựa cửa. Y mặc chiếc áo gió cắt may hoàn mỹ vừa người, một tay dứt túi, trên vành tai lộ ra một nửa chiếc khuyên hoa hồng

đen. Mang tên này đặt vào tủ kính thì có thể dùng làm người mẫu trấn đài luôn được.

Vẫn trai lơ như ngày nào ____ Chung tướng quân ngậm miệng oán thầm trong lòng.

Hoàng Cẩn Sâm có chút xấu hổ xoa xoa mũi. Dù sao thì cái vị trước mắt này cũng từng bị gã xách súng đuổi theo không biết bao nhiêu con phố cơ mà, thật sự là...một sự giao hảo vi diệu...sao lại cứ cố tình gặp phải cơ chứ? Làm ăn không tốt là hỏng chuyện ngay, cả nhà xấu mặt á.

Hai mắt Khấu Đổng lập tức sáng ngời lên, “Ôi Khinh!”

Tô Khinh dời ánh mắt mang theo sát ý xuống khỏi người Hoàng Cẩn Sâm, ánh nhìn dịu dàng đi không ít, “Bác sĩ Khấu, lần trước tới căn cứ không có cơ hội gặp anh đúng là đáng tiếc.”

Khấu Đổng hỏi, “Đội trưởng Hồ đâu?”

“Vẫn còn ở thành phố D, chỉ có một mình tôi bay tới đây thôi.”

“Thế à?” Khóe miệng Khấu Đổng nhếch lên, bụng nghĩ thế thì đúng là quá tốt ~ Hắn thoải mái đứng lên vươn tay, “Anh ta không ở đây, cậu không muốn cho tôi một cái ôm lâu ngày gặp lại thật ư ờng ấm sao?”

Tô Khinh ấn thái dương. Y vốn thấy làm thế thì không hay lắm, cơ mà ngó sang thấy cái mặt thối muốn chết của Hoàng Cẩn Sâm thì lập tức thay đổi chủ ý, bèn tiến thẳng tới ôm chặt bác sĩ Khấu đang có chút được yêu mà hoảng, sau đó còn liếc qua vai Khấu Đổng nhìn Hoàng Cẩn Sâm đầy khiêu khích, miệng thở dài, “Đương nhiên là có rồi. Chúng ta giao dịch không thành nhưng giao tình vẫn đó, người có duyên không phận mới là nốt ru ồi son mãi đỏ chói trong lòng tui.”

Trên đỉnh đầu Hoàng Cẩn Sâm lần nữa bay lên một luồng sát khí.

Tô Khinh nhìn thấy thì tâm tình rất chi là tốt, “Chẳng phải có người nào đó nói đàn ông đầu có hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ sao? Nè, thực ra

tôi thấy rất có lý đấy, cứ ở mãi với một người ngày gặp đêm gặp thì dần dần còn gì là hoa hồng nữa chứ, trắng là giấy vệ sinh đỏ là băng vệ sinh thì có, đáng ghét cực kì.”

[Nguyên văn: Trương Ái Linh viết: “Mỗi một người đàn ông đều có hai người phụ nữ trong đời, ít nhất là hai. Cưới hoa hồng đỏ, dần dần sẽ thấy màu đỏ là vết máu muối trên tường, sắc trắng vẫn là ánh trăng trước giương. Cưới hoa hồng trắng, màu trắng trở thành vết cộm dính trên áo quần, sắc đỏ lại là nốt ruồi son trong tim.”]

Bạn trẻ Hoàng BVS hít sâu một hơi, cảm thấy mình sắp sửa ra rìa đến nơi rồi.

Mãi bấy giờ Khấu Đông mới ý thức được mình đã được xem như “người có gia đình”. Hắn thoáng xấu hổ cười hai tiếng, tiếp đó bị Hoàng Cẩn Sâm tóm cổ áo kéo tuốt ra phía sau.

“Ái chà ~” Tô Khinh chỉ sợ thiên hạ không loạn, “Nhà có sư tử Hà Đông kia.”

“Đồ mặt trắng.” Hoàng Cẩn Sâm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ông anh hâm mộ ghen tị hận chớ gì?” Tô Khinh ngấm gã một hồi, ghét bỏ, “Bác sĩ Khấu này, mắt thẩm mỹ của anh sao tự nhiên vắn vẹo thế, từ thiếu niên xinh đẹp cười tươi như hoa đột ngột nhảy phắt sang cao to đen hôi, thiệt là!”

Vẻ mặt của Khấu Đông bất giác méo xệch, vì Hoàng Cẩn Sâm chơi ác véo ngay một phát lên thắt lưng hắn. Hắn hướng ánh mắt cầu cứu Chung tướng quân đang sống chết mặc bây sống bên cạnh, Chung tướng quân bình tĩnh quay mặt sang nơi khác tỏ vẻ bất lực rồi ~

Khấu Đông chỉ có thể cười trừ một tiếng, “A ha ha....trở lại nguyên dạng, trở lại nguyên dạng thôi....”

Sự thật chứng minh, đối với một người đàn ông mà nói thì trái ôm phải ấp có khả năng thật sự là một gánh nặng ngọt ngào....

— — —

Vụ án này tiến hành cực kì gian nan vất vả, bởi vì đờng chí abc của Tổ chuyên gia đặc biệt với đờng chí xyz của đội Quy Linh ngày nào cũng diễn đại chiến chó mèo.

Dù sao thì cũng chỉ có một mình Khấu Đờng làm chuyên gia vùi đầu công tác thôi, Hoàng Căn Sâm báo danh ăn chực trong tổ chuyên gia nhân nhả quá bèn mang kinh nghiệm hữu hạn của mình dốc hết vào đấu đá.

Cuối cùng, khi một đám người súng vác vai đạn lên nòng phá cửa vào, tóm được tên phẫn tử khổng bố cầm đầu cải trang thành nữ xen lẫn giữa một đám cô di nông dân, tổ kĩ thuật cũng giải trừ bom mìn xong xuôi thì...đội trưởng Hồ vẫn im ỉm từ trước bùng phát phần nộ.

Anh xách...đai lưng của bạn trẻ Tô ngày càng làm càn, nhắc bổng lên vai khiêng đi y như một cái bao tải.

...thậm chí còn gật đầu tử tế với Khấu Đờng đang đi tới ven đường.

Khấu Đờng: “...”

Hắn theo bản năng lay lay cái vai như thể chính mình đang vác người, vừa ngẩng lên thì thấy Hoàng Căn Sâm tươi cười đầy nguy hiểm đứng ngay đấy, “Hừ hừ, ra đây, hai ta tán gẫu chuyện này đi.”

Khấu Đờng hít sâu một hơi, sau hơn mười ngày bị kẹp giữa hai bờ chiến sự, hắn nghĩ cách tốt nhất bây giờ là không nói gì cả mà cứ làm như đội trưởng Hồ kia kìa, xách dây lưng vác lên tha đi là xong ngay.

Thế là tâm động không bằng hành động, Khấu Đờng thò tay kéo đai lưng Hoàng Căn Sâm hung hãn nói, “Đủ rồi, câm miệng, còn muốn gì nữa?!”

Hoàng Căn Sâm câm miệng, trông mong hóng bước hành động tiếp theo của Khấu Đờng, Khấu Đờng kéo một phát, không được, lại kéo thêm một phát....người ta vẫn đứng trơ như khúc gỗ.

Hắn d òn khí đan đi òn, rút tay v ề, xát xát mấy cái bắt chước động tác chuẩn bị của vận động viên cử tạ.

Hoàng Cẩn Sâm: “Phụt...”

Gã thực không nỡ lòng nào nhìn Khấu Đ ồng vất vả như vậy, vì thế thuận theo đi lên phía trước hai bước, hai tay vất lên vai Khấu Đ ồng, gác cầm lên vai hắn r ồi đỡ người xuống.... Bác sĩ Khấu sắp kiệt sức vì mấy ngày thức trắng lùì li ền ba bước, tí nữa thì ngã chổng vó xuống đất.

Rốt cuộc Hoàng Cẩn Sâm cũng bỏ qua cho hắn. Gã nâng đầu lên, ôm vai Khấu Đ ồng vỗ vỗ mấy cái, “Cái gì mà thiếu niên xinh đẹp cười tươi như hoa, đúng là không biết xấu hổ. Giờ em biết nhị béo mặt đen tốt ở đâu chưa?”

Khấu Đ ồng ngu luôn.

“Đáng tin dựa dẫm được chứ sao nữa!” Hoàng Cẩn Sâm ý vị xa xa ng ửi xồm xuống, “Tôi cõng em v ề c ần không?”

Khấu Đ ồng không nói hai lời quyết đoán nhào lên, nghĩ bụng đề chết anh đi.

Hoàng Cẩn Sâm chẳng có vẻ gì là bị đề chết. Gã chẳng chút tổn sức đứng thẳng lên, chậm rãi cõng hắn ra ngoài. Người với người đúng là không thể so sánh mà....Khấu Đ ồng thất bại nghĩ nếu cả một đời này đều không thể uy vũ trở mình thì biết làm sao đây?

Trên lưng Hoàng Cẩn Sâm, Khấu Đ ồng hạ một quyết định, quyết định v ềsau không cho cha này ăn thịt nữa, nhất định phải bỏ đói cho g ầy!

Bác sĩ Khấu đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của riêng mình, ngáp một cái, mặc cho mí mắt chậm rãi khép lại.

=====

Toàn văn hoàn